

Trúc Lâm Sơn Trang

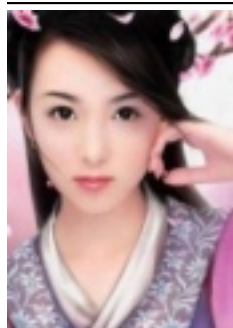
Contents

Trúc Lâm Sơn Trang	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	15
9. Chương 9	17
10. Chương 10	19
11. Chương 11	21
12. Chương 12	23
13. Chương 13	25
14. Chương 14	27
15. Chương 15	28
16. Chương 16	30
17. Chương 17	32
18. Chương 18	34
19. Chương 19	36
20. Chương 20	38
21. Chương 21	39
22. Chương 22	41
23. Chương 23	43
24. Chương 24	45
25. Chương 25	47
26. Chương 26	49
27. Chương 27	50
28. Chương 28	52
29. Chương 29	54
30. Chương 30	55
31. Chương 31	57
32. Chương 32	60
33. Chương 33	61
34. Chương 34	63
35. Chương 35	65
36. Chương 36	67
37. Chương 37	68
38. Chương 38	70
39. Chương 39	72
40. Chương 40	74
41. Chương 41	76

42. Chương 42	78
43. Chương 43	79
44. Chương 44	81
45. Chương 45	83
46. Chương 46	85
47. Chương 47	87
48. Chương 48	88
49. Chương 49	90
50. Chương 50	91
51. Chương 51	93
52. Chương 52	94
53. Chương 53	96
54. Chương 54	98
55. Chương 55	100
56. Chương 56	102
57. Chương 57	103
58. Chương 58	105
59. Chương 59	107
60. Chương 60	109
61. Chương 61	111
62. Chương 62	114
63. Chương 63	115
64. Chương 64	117
65. Chương 65	119
66. Chương 66	121
67. Chương 67	122
68. Chương 68	124
69. Chương 69	125
70. Chương 70	127
71. Chương 71	128
72. Chương 72	130
73. Chương 73	132
74. Chương 74	133
75. Chương 75	136
76. Chương 76	137
77. Chương 77	139
78. Chương 78	141
79. Chương 79	143
80. Chương 80	145
81. Chương 81	147
82. Chương 82	149
83. Chương 83	150
84. Chương 84	152
85. Chương 85	154
86. Chương 86	156
87. Chương 87	158
88. Chương 88	160
89. Chương 89	162
90. Chương 90	164
91. Chương 91	166
92. Chương 92	168
93. Chương 93	169
94. Chương 94	172
95. Chương 95	174

96. Chương 96	175
97. Chương 97	177
98. Chương 98	178
99. Chương 99	180
100. Chương 100	182
101. Chương 101	185
102. Chương 102	187
103. Chương 103	190
104. Chương 104	193
105. Chương 105	196
106. Chương 106	199
107. Chương 107	202
108. Chương 108	204
109. Chương 109	207
110. Chương 110	209
111. Chương 111	211
112. Chương 112	213
113. Chương 113	216
114. Chương 114	218
115. Chương 115	221

Trúc Lâm Sơn Trang

Giới thiệu

Nàng – Lạnh lùng, thờ ơ, quyết đoán. Hắn – Lãnh khốc, tàn ác, nhẫn tâm. Nàng gặp hắn lại trở thà

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truc-lam-son-trang>

1. Chương 1

Hàn Thiên quốc năm thứ 24 dưới thời cai trị của vua Hàn Nghị, dân chúng lầm than, nạn đói hoành hành khắp nơi dù gần gũi hay xa xôi so với kinh thành, cướp bóc xảy ra liên miên tại biên ải rồi lại dê vỡ, dịch bệnh và thậm chí là cả nạn châu chấu khiến dân chúng mất mùa trở nên nghèo khó, đói kém, con số người chết không ngừng gia tăng đến nỗi dân số giảm một cách liên tục còn hơn cả những đứa trẻ được sinh ra,...

Bên cạnh đó thì vua tôi trong cung ăn sung mặc sướng, ngày ngày không thiết triều giải quyết tấu chương mà chỉ nghe múa hát tiệc tùng. Cầu hoàng đế chỉ biết hưởng lạc bên mỹ nữ cùng những trò chơi mang tính kích thích mà hề quan tâm chút gì đến con dân trăm họ.

Quan lại ỷ quyền ỷ thế cướp không của dân một cách trắng trợn. Con quan ép nữ nhi nhà người mang về làm thiếp đã cố tình chia cắt tình yêu đôi lứa, thậm chí ngay cả những người đã có chồng, những kẻ đã có

con cũng không hề có ý buông tha.

Hàn Nghị có ba người con tự xưng hoàng tử cùng thái tử chẳng khác gì vua cha, trời sinh một tính khiến dân chúng chỉ biết thờ dài ngoai ngán trước số phận sau này của họ cũng như con cháu mình trước cảnh đồ thân.

Vô lâm thì lại không quan tâm đến triều đình đang nghĩ gì, đang làm gì nhiều chỉ vì nước sông không bao giờ muốn phạm phải nước giếng nhưng không phải vì thế mà họ không ra tay giúp đỡ dân chúng sống sót qua ngày bằng những bát cơm chén cháo nhỏ nhỏ trước màn đói khát.

Vô lâm chia thành hai bè cánh chính phái và tà phái. Tà phái một lòng giúp vua trị vì đất nước trong thái độ thờ ơ với số phận của con dân trăm họ. Tức giận trước những gì tà phái gây ra đã phạm phải quy ước năm xưa, chính phái đã quyết định một lòng phò tá cháu trai bên họ nội của Hán Nghị là vương gia Hán Thiên Phong lên ngôi hoàng đế.

Giang hồ đồn đại Trúc Lâm sơn trang không quan tâm thế sự chỉ một lòng bình bình ổn ổn sống qua ngày.

Giang hồ đồn đại Trúc Lâm sơn trang mang trong mình bí kiếp võ công tuyệt thế khuynh đảo giang hồ.

Giang hồ đồn đại Trúc Lâm sơn trang người không phạm ta, ta quyết không phạm người, nhưng nếu người đã phạm đến ta thì chỉ bốn chữ “Sát cả dòng họ”.

Giang hồ đồn đại trang chủ Trúc Lâm sơn trang là một nữ nhi với thuật dịch dung rất đỉnh nên chưa ai thấy được khuôn mặt thật của nàng, kẻ thấy được của chỉ có một chữ duy nhất “Sát”.

Giang hồ đồn đại Vô Danh các là tổ chức sát thủ lớn nhất Hàn Thiên quốc, ngang ngửa với Vân Phong các của triều đình.

Giang hồ đồn đại nếu kẻ nào đã vô tình chạm đến Vô Danh các, chỉ việc duy nhất nên làm và đáng làm đầu tiên lần cuối cùng đó là tự sát.

Giang hồ đồn đại các chủ Vô Danh các là một nữ nhi khuynh quốc khuynh thành như tiên nữ giáng trần.

Dân chúng đồn đại Túy Phi lâu là đệ nhất tửu lâu của kinh thành, ngoài ra còn có rất nhiều hệ thống buôn bán kinh doanh có mang một chữ Phi như lầu xanh Phi Hương lầu, tiệm cầm đồ Phi Dung,...

Dân chúng gọi lão bản này là Phi Phi cô nương bởi vì nàng ta vẫn thường xuyên làm từ thiện quyên góp cho dân nghèo cơm gạo để sống qua ngày trong khi sự thờ ơ của vua chúa vẫn diễn ra tại kinh thành.

Người ta vẫn nói rằng, nếu ai nắm trong tay ba mỹ nhân này sẽ dễ dàng bước chân lên làm vua bởi lẽ võ công có, tiền bạc có, nguồn lực cũng có.

Đó chính là điều khiến triều đình và tà phái đang ra chỉ thị bắt sống hoặc thu phục ba người họ nhưng quả thật không dễ chút nào bởi lẽ Trúc Lâm sơn trang ở nơi nào họ còn không biết, các chủ Vô Danh các thì đừng mơ mà động vào còn Phi Phi cô nương võ công cái thế biết bao người đã bỏ mạng chỉ vì muốn giết nàng.

Họ không hề biết một điều rằng, cả ba nữ nhân đó... đều là một người.

2. Chương 2

Diệp Phi vận trên mình một bộ bạch y tiêu sái, tóc vẫn cao bằng ba cây trâm, số tóc dư thì xoắn nhẹ qua hai bên vai trông nàng càng giống như tiên nữ thanh khiết giáng trần lay động trong gió. Hôm nay nàng không dịch dung bởi lẽ cứ coi như lâu lâu nghỉ xả hơi một bữa vậy.

Nàng cất từng bước thong thả trên phố như chẳng cần quan tâm đến lời đồn của dư luận đang hướng những ánh mắt thiết tha về phía mình. Như chợt nhớ lại điều gì, nàng khẽ nâng tay cốc vào đầu mình rồi thăm mắng trong lòng ngu ngốc khi quên đeo mạng che mặt.

Đó chính là nguyên nhân vì sao nam nhân thì cứ nhìn nàng một cách ngây ngốc còn nữ nhân chỉ ước sao mình có thể dùng móng tay mà cào xé lên làn da trắng hồng mịn màng không chút tí vết của nàng, móc hai con ngươi mang màu nâu lợt thường sâu thẳm như mặt nước hồ thu vắng lặng, đập đập nát làn môi nhỏ nhỏ chúm chím một màu hồng phớt xinh đẹp khiến bất kỳ nam nhân nào nhìn vào cũng muốn hôn thật sâu, thật lâu và không bao giờ buông ra.

Âm thanh ồn ào phía trước cũng không khiến sự chú ý của mọi người đối với nàng mất đi bao nhiêu. Vốn dĩ nàng cũng chẳng muốn quan tâm đến thế sự bên ngoài đường nhưng không hiểu sao bước chân lại tăng tốc hướng về phía ấy một cách kì lạ.

Đập vào mắt nàng là hình ảnh năm tên thiếu gia ăn mặc sang trọng đang phe phẩy chiếc quạt trong tay cười hô hố trước một nam nhân với gương mặt đầm đìa nước mắt đang trừng trừng ánh mắt một cách giận dữ.

Nam nhân này không những khiến mọi người xung quanh mà ngay cả nàng cũng hết sức ngạc nhiên trước những gì mình chứng kiến. Hắn ta cứ nhiên khóc bù lu trước bàn dân thiên hạ không hề biết đến hai chữ “mắc cỡ” viết ra như thế nào. Nhưng gương mặt hắn lại khiến cho nam nhân ganh ghét còn nữ nhân thì cúi đầu e thẹn. Nếu hắn là nữ nhân chắc có lẽ sẽ mang danh hiệu đệ nhất mỹ nhân của Hàn Thiên quốc mất.

– “Ta không có khờ” Hắn gào thét lên với giọng bất lực khiến nàng cũng cảm thấy khó chịu trong lòng trước trò đùa quá trớn của bọn thiếu gia lớn lối kia.

Hắn càng tức giận bao nhiêu thì càng khiến cho năm tên đó cười khinh bỉ bấy nhiêu. Bọn chúng chắc có lẽ là con nhà quan nên mới cứ nhiên áp bức dân chúng ngay giữa thanh thiên bạch nhật đến như vậy.

Một tên lục y trong số chúng vung chân toan đá vào bụng của nam nhân đang ngồi bệch dưới đất khiến nàng cảm phần vô cùng. Ngân châm trong tay tự nhiên một cách có chủ ý cắm sâu vào chân tên lục y khiến hắn bất ngờ ngã ra đất rồi ôm chân quằn quại như có hàng ngàn con ong đang chích vào.

Nàng tiêu sái bước lại chỗ nam nhân và ngồi thụp xuống, rút khăn tay trong người ra lau đi hết nước mắt và những vết bụi đang bám trên khuôn mặt hắn.

– Nam nhân lớn rồi không được khóc.

Hắn nhìn nàng ngây ngốc. Quả thật hắn đâu có ngu như bọn chúng nói, hắn chỉ giả vờ để thu hút sự chú ý của Phi Phi cô nương thôi nhưng ai ngờ nàng lại xuất hiện thật. Vẻ đẹp cùng sự ôn nhu của nàng khiến tâm hắn đột nhiên rung động.

– “Ta không có khờ. Bọn chúng đánh ta là vì ta khờ” Hắn dẫu môi lên kể tội bọn nam nhân đó với nàng khiến những tiểu thư khuê các xung quanh phải thầm ghen tị ước ao gì lúc này mình có thể hành động giống như nàng để nhận được sự tin tưởng của nam nhân xinh đẹp kia.

Nàng mỉm cười nhẹ nhàng nhìn hắn, nàng cũng chẳng biết vì sao mình lại làm như vậy nữa. Chắc có lẽ trông hắn giống như một hài tử cần được bảo vệ khiến nàng nảy sinh cảm giác yêu thương cùng lo lắng.

– Được rồi, người không có khờ. Người tên gì?

Hắn im lặng nhìn gương mặt thanh thoát của nàng rồi cúi đầu thật thấp để che đi gương mặt đang dần đỏ lên cùng vẻ áy náy.

– Đại ca hay gọi ta là Thiên Kỳ.

Nàng vẫn trung thành với động tác lau mặt và tay cho hắn bằng chiếc khăn tay thêu hình những rừng trúc xanh bạt ngàn trước mặt mọi người khiến đám đông nổi lên những tiếng xầm xì bàn tán, người thì khinh bỉ không biết con cái nhà ai lại có thể làm ra những cử chỉ mất thuần phong mỹ tục như thế này.

Bốn nam nhân còn lảnh lặt thấy nàng không quan tâm đến chúng mà chỉ chú ý mỗi Thiên Kỳ lại còn cả gan dám dă thương lục y thì nhất loạt xông lên.

Trong chớp mắt bốn kẻ bọn họ ngã lăn ra đất, miệng phun một hộc máu tươi bất tỉnh nhân sự. Xung quanh nàng xuất hiện bốn nữ tử gương mặt thanh tú vận bốn bộ y phục khác màu nhau. Đột nhiên cả bốn cúi đầu nhìn nàng cung kính khiến mọi người xung quanh hết sức ngỡ ngàng.

– Chúng thuộc hạ đến trễ mong chủ nhân lượng thứ.

Bốn người bọn họ chính là Hồng y, Thanh y, Tử y và Lục y. Bốn sát thủ bậc nhất của Vô Danh các giết người không gớm tay và phục tùng mệnh lệnh của chủ nhân một cách tuyệt đối. Những người dân quanh đây đang bu lại xem náo nhiệt thấy bốn người bọn họ thì lại liên tưởng đến hình ảnh của một người.

– Đó chẳng phải là bốn vị cô nương hay phát đồ cứu tế sao?

– Ủ đúng rồi.

– Vậy vị bạch y kia chẳng phải Phi Phi cô nương ư?

– Nhất định là Phi Phi cô nương rồi, vừa đẹp người lại vừa đẹp nét nữa.

– Kỳ này bọn chúng tiêu tùng rồi. Đáng đời cái bọn ưc hiếp chúng ta.

Diệp Phi vẫn không để ý bất kỳ ai, nàng đỡ Thiên Kỳ đứng dậy cứ như mẫu thân đang yêu thương chiều chuộng hài tử của mình khiến Tứ Y nhìn nhau với ánh mắt ngạc nhiên khó hiểu. Chủ nhân của họ đây sao? Ngày thường lạnh lùng, lãnh khốc khiến ai nhìn vào cũng rét run mà nay lại ôn nhu đối với một nam nhân cứ như hài tử.

– Thiên Kỳ, người muốn ta xử chúng như thế nào?

– Ta muốn xem khi múa.

3. Chương 3

“Phụt”. Tất cả mọi người đều hết nhìn bọn nàng rồi quay sang nằm tên đang lăn lộn dưới đất thở dài tiếc thương cho số kiếp của chúng khi dám động vào Phi Phi cô nương.

Nàng từ từ tiến lại chỗ bọn chúng đang quằn quại, vung tay một cái khê khàng đến nỗi không ai có thể nhìn thấy chỉ duy nhất Tứ Y và...Thiên Kỳ. Chưa đầy một khắc, cả năm tên cứ thay nhau gãi lia gãi lia khắp người như một bầy khỉ vừa xổng chuồng.

Nàng quay sang phía Thiên Kỳ nhìn hần mỉm cười.

– Ta đưa người về.

Thiên Kỳ hốt hoảng trong lòng, hần thật rất muốn đi theo nàng. Lúc đầu là có dụng ý khi bày ra trò này nhưng bây giờ trong tâm hần tự dưng luyến tiếc về ôn nhu mà nàng dành cho hần.

– Ta...ta không có nhà. Ta...ta muốn...đi theo tỉ tỉ.

Nàng muốn bật cười vì một tên nam nhân cao hơn nàng một cái đầu rưỡi mà lại gọi nàng là tỉ tỉ.

– Vậy người theo ta. Người gọi ta là Phi nhi được rồi.

Diệp Phi sắp xếp cho Thiên Kỳ một căn phòng bên cạnh phòng mình tại Túy Phi lâu. Cứ như vậy, hàng ngày trong khi nàng lo lắng giải quyết công văn do các lão bản khắp nơi trong kinh thành gửi đến, tính toán sổ sách thu chi hàng tháng thì Thiên Kỳ lại chạy lòng vòng chơi xung quanh như một tiểu hài tử trong hình hài nam nhân 20 tuổi.

Hần thích thú nằm dài ra bàn nhìn ngắm nữ nhân đang nhíu mày cố gắng giải quyết đồng giấy tờ chất cao như núi kia. Gương mặt nàng thanh tú khiến hần không sao thoát ly được. Nhìn đôi môi đỏ mọng cứ mấp máy các con số trong miệng làm hần muốn bay ngay lại cưỡng chế cắn nuốt nó vào bụng.

Ở với nàng nửa tháng khiến cho hần như muốn dẹp đi ý tưởng lợi dụng Phi Phi cô nương lúc đầu giúp đại ca hần lên ngôi hoàng đế. Nhưng nói thì nói vậy thôi, đây là chuyện mà hần dù có chết cũng không thể nào từ bỏ, bởi lẽ nếu Hàn Thiên Phong không soái ngôi sẽ khiến dân chúng càng ngày càng lầm than, kẻ thù ngoại bang sẽ tấn công gây ra chiến tranh và rất khó để dành lại đất nước này.

Hồng y đột ngột xuất hiện khiến hấn không hên mà thu ngay tầm mắt đang nhìn Diệp Phi say đắm. Hấn công nhận một điều bốn người Tứ y võ công rất cao và nội lực cực kỳ thâm hậu. Nếu hấn một chấp bốn có lẽ sẽ hơi khó khăn chặt vật để hạ gục họ. Nhưng điều mà hấn cảm thấy vui nhất chính là Diệp Phi, có lẽ nàng chỉ hơn chứ không hề thua kém hấn.

– Chủ nhân. Nhị tiểu thư gửi thư bảo chủ nhân phải quay về gấp. Tam tiểu thư đã về sơn trang và dẫn theo một người bằng hữu. Nhị tiểu thư còn nói mọi chuyện cần phải do chính chủ nhân giải quyết nên mong ngài trở về trong thời gian sớm nhất.

Diệp Phi tần ngần trong giây lát rồi cũng gật đầu hướng Hồng y nói:

– Bảo mọi người tập hợp, ta sẽ giao việc cho họ rồi ngày mai chúng ta về.

– “Tuân lệnh” Hồng y thoát cái đã biến mất không chút dấu vết cứ như một ngọn gió.

Mặc dù Thiên Kỳ nghe rõ mồn một những gì hai người trao đổi nhưng hấn vẫn rất muốn biết rằng nàng muốn về là về đâu và điều quan trọng nhất chính là hấn có thể đi theo nàng hay không.

– Phi nhi đi đâu vậy? Ta cũng muốn đi chơi.

Nàng đặt mớ giấy tờ còn đang lộn xộn lên bàn rồi tiêu sái tiến về phía Thiên Kỳ ngồi đối diện với hấn.

– Ta về Trúc Lâm sơn trang. Nếu muốn người có thể đi.

Hấn ngỡ ngàng hết sức. Không ngờ Phi Phi cô nương lại chính là đại tiểu thư của Trúc Lâm sơn trang uy trấn giang hồ người người đồn đãi. Nếu vậy chẳng lẽ nữ trang chủ cũng chính là nàng sao? Hấn khẽ kêu trời vì ông đã giúp hấn biết được một bí mật vĩ đại như thế này.

– Phi nhi. Ta đói bụng.

Hấn xoa xoa bụng mình khiến nàng phì cười vì bản tính trẻ con trong thân hình vạm vỡ của một nam nhân đỉnh thiên lập địa.

– Được rồi. Chúng ta xuống dưới ăn.

– Đi thôi!!!

Nàng để yên cho hấn nắm lấy tay nàng kéo đi. Riết rồi nàng cũng không hiểu rốt cuộc mình đang làm gì nữa. Mặc dù biết hấn không hoàn toàn là người có ý đồ tốt đối với mình nhưng nàng vẫn một lòng đối xử ôn nhu với hấn. Nàng tự huyễn chính bản thân mình rằng chẳng qua đang muốn biết rốt cuộc hấn muốn gì ở nàng.

Nếu như một ngày nàng biết rằng hấn muốn lợi dụng mình và có ý định giết mình, liệu nàng có tha thứ cho hấn hay vùng kiếm xuống người hấn đây?

– Phi nhi. Ta muốn ăn đùi gà.

– Ừ thì ăn.

– Phi nhi. Gà dai quá ta cắn không được.

– Ta xé.

– Phi nhi. Tay dơ quá không cầm đũa được.

– Để ta đút người ăn.

– Phi nhi. Ta khát.

– Trà đây, cẩn thận nóng.

Mặc dù một màn ân ái ái ái của hai người đã quá quen thuộc trong mỗi bữa ăn nhưng không khỏi khiến lão bản của Túy Phi lâu nhìn chủ thượng mình như không tin vào mắt. Tứ y ngồi xung quanh cũng không hên mà cùng ghen cả canh và cơm trong cổ họng đến nỗi không sao nuốt trôi.

4. Chương 4

Diệp Phi ngồi trên chiếc ghế nệm vàng tại vị trí chủ thượng, phía dưới là hai hàng ghế được các lão bản ngồi chật kín. Nàng đưa mắt nhìn về hướng nam nhân đã ngoài 40 nhưng ngũ quan vẫn rất thanh tú.

– Túy lão. Túy Phi lâu dạo này làm ăn rất khá, ta hi vọng sau khi ta trở lại sẽ có hơn chứ không kém hiện tại.

– Vâng chủ thượng.

Nàng nhấp một ngụm trà rồi nhìn quanh một lượt những người có mặt trong căn hầm bí mật tại Vô Danh các. Họ đều là những thuộc hạ thân tín đáng tin cậy.

– Lục y. Báo cáo tóm tắt tình hình Phi Hương lâu.

– Vâng. Đạo gần đây thuộc hạ có nhận thêm một vài cô nương chỉ bán nghệ không bán thân. Khách khứa ra vào cũng như cũ nhưng hai ngày nay đột nhiên có một vài người dịch dung thường xuyên có mặt tại đây. Nghe Lục y báo cáo, nàng khẽ nhíu mày suy nghĩ một lát rồi cất tiếng lạnh như băng.

– Báo cáo toàn bộ đi.

Lục y khẽ rung mình nuốt một ngụm khí lạnh rồi cũng tiếp tục chuyên tâm báo cáo tình hình.

– Thuộc hạ có theo dõi thì phát hiện bọn chúng là người của tà phái và Ly Nguyệt chính là người tà phái cài vào lâu xanh của chúng ta.

Ly Nguyệt chính là hoa khôi đặc biệt nổi tiếng khắp kinh thành của Phi Hương lâu. Nàng ta không những tinh thông cầm kì thi họa và võ công cũng không phải thuộc hàng tầm xoàng. Người ngoài không nhận ra nhưng chỉ bằng ánh mắt, Diệp Phi có thể biết được khả năng đó. Không phải nàng không nghi ngờ ả mà chỉ vì muốn biết rốt cuộc ả do ai phái đến và vào đây với ý định gì nên vẫn lưu lại một mạng và cất lực ém nhem những thông tin bí mật trong Phi Hương lâu.

– Người cử người theo dõi hành tung của họ rồi báo lại cho ta.

– Vâng chủ nhân.

Chợt nhớ đến Thiên Kỳ, Diệp Phi khẽ thở dài một hơi rồi lấy lại tinh thần nhanh chóng nhìn Thanh y đang nhàn nhả uống trà hỏi khiến nàng giật mình xem đánh rơi cả ly trà nóng xuống người.

– Thanh y, chuyện ta giao cho người tới đâu rồi?

– Chủ nhân, từ lúc hắc xuất hiện đã có hai tên hắc y nhân vẫn luôn đeo bám theo chúng ta nhưng không có ý đồ xấu, dường như chỉ là để bảo vệ hắc. Thuộc hạ đã từng giao đấu với chúng, võ công cũng không phải thuộc dạng tầm thường.

– “Hong y, điều tra được gì chưa?” Diệp Phi quay sang Hong y đánh mắt lại gần từng tiếng khiến không gian dường như thêm ngột thở.

Tứ Y chỉ mỗi Hong y là tính tình lãnh đạm nhất và có khả năng miễn dịch với hàn khí toát ra từ người Diệp Phi nên luôn là người nắm giữ được tình huống.

– Chủ nhân, hắc là nhị vương gia Hàn Thiên Kỳ, các chủ Vân Phong các. Còn ý đồ của hắc và hắc khờ thật hay khờ giả thì thuộc hạ bất tài không điều tra được. Ắ có người nói hắc từng bị thái tử ám sát rồi trở nên khờ khạo khạo khạo kể từ đó.

– “Được rồi. Mọi chuyện còn lại để ta lo” Nàng khẽ nhắm mắt dựa đầu vào thành ghế suy tư sau đó nhàn nhả tiếp tục hỏi “Tứ y. Chuyện cứu tể đến đâu rồi?”

– Chủ nhân, gạo đã được chúng ta mua từ bọn buôn bán của triều đình, ngày mai có thể phân phát cho dân nghèo được rồi.

– Giao cho người.

– Vâng. Chủ nhân.

– Trương lão bản, tiệm cầm đồ người cứ tiếp tục nhìn người mà thu vào với giá cả hợp lý, số tiền dư cứ giao Tử y mang đi cứu tế. Ngày mai ra sẽ trở về Trúc Lâm sơn trang, Tử y ở lại lo việc cứu tế và Vô Danh các, Lục y lo chuyện ở Phi Hương lâu rồi báo cáo lại ngay cho ta. Hồng y và Thanh y theo ta về. Mọi người còn lại cứ như kế hoạch mà làm. Tin tức quan trọng cứ gửi bồ câu cho Hồng y. Riêng Lãnh Hiên, huynh tiếp tục theo dõi tình hình triều đình, chờ manh động.

– Vâng chủ nhân/chủ thượng.

Sáng hôm sau trên chiếc xe ngựa, Thiên Kỳ ngồi bên trong cứ liến thoắng nói năng liên miên khiến Diệp Phi không khỏi tức cười. Hồng y và Thanh y đánh xe bên ngoài cũng phải phì cười trước những câu hỏi vô cùng ngớ ngẩn của hắn.

– Phi nhi, ngựa chạy hoài như vậy không biết mệt hả?

– Không.

– Nó có đổ mồ hôi giống ta không?

– “Có” Nàng rút khăn tay lau đi những giọt mồ hôi đang vươn trên trán hắn vì trời nóng.

– Mỗi lần ta đổ mồ hôi là ta khát nước lắm, lát nàng dừng lại cho nó uống nước nha.

– “Ừ!” Nàng đưa chiếc bình đựng nước về phía hắn rồi vẫn im lặng nhìn hắn đang tu ừng ực từng hớp nước vào bụng.

– Hay là nàng cho nó vào đây ngồi còn ta xuống chạy thay cho nó nha?

“Phụt”...

Không phải âm thanh của nàng đầu mà nó phát ra từ hai nữ tử đang đánh xe phía ngoài ấy. Nàng chỉ ngây người trong chốc lát rồi che miệng cười khe khẽ mà thôi.

Hắn ngây ngốc nhìn mỹ nhân đang cười vì câu nói hết sức ngu si của mình. Mặc dù biết là ngu nhưng hắn vẫn cố ý nói ra bởi hắn đang trong vai tên khờ cơ mà.

– “Thiên Kỳ, ngựa sinh ra là để chở chúng ta đi nên nó không biết mệt đâu. Nếu người cho nó vào đây thì ta sẽ ngồi ở đâu trong khi nó quá to để nhét vào trong đây được, hiểu không?” Nàng khẽ vuốt đầu hắn ái tóc dài trở nên ngay ngắn và giải thích rõ ràng để hắn hiểu.

– Hiểu rồi. Sao cái gì Phi nhi cũng biết hết vậy?

– Tại ta đọc sách nhiều nên biết thôi. Sau này người cứ lấy sách của ta mà đọc, thế nào cũng biết như ta.

Cả hai vẫn trong màn đối thoại của mình bỗng xe ngựa hí lên một tiếng khiến nàng mất đà ngã ra khỏi ghế. Thiên Kỳ nhanh chóng vươn tay giữ chặt lấy nàng mà ôm vào ngực mình như bảo vệ cả thiên hạ trong lòng.

Nàng bỗng dưng thấy ấm áp lạ thường và tim thì không ngừng đập liên hồi nhưng nhanh chóng đưa tay đẩy hắn ra và đánh giọng thật lạnh lùng hướng ra phía ngoài.

– Chuyện gì?

5. Chương 5

“Chủ nhân, có một đám hắc y chặn xe” Hồng y trả lời trong khi tay đang lăm lăm thanh kiếm đứng bên phải xe ngựa,

– “Chủ nhân, bọn chúng đòi mạng Thiên Kỳ” Thanh y đứng bên trái xe ngựa nhàn nhã liếc nhìn bọn chúng khiến chúng không rét mà run trước ánh mắt bên lạnh bên nóng của hai nữ tử này.

Thiên Kỳ nghe đến chúng đòi mạng mình thì biết chắc chắn người do thái tử phái đến, hẳn muốn nhanh chóng tiêu diệt bọn này để rời đi vì sợ đêm dài lắm mộng sẽ khiến nàng bị thương nhưng làm vậy há phải công cốc khi thời gian qua hẳn đã rất cố gắng kềm chế nội lực của mình để nàng không biết hẳn có võ công hay sao.

Nhìn hẳn đang run lên vì kiềm chế mà nàng lại tưởng rằng hẳn sợ. Bọn này cư nhiên khiến hẳn ra nông nổi này thì dừng hòng thoát khỏi đây. Nàng đưa tay kéo hẳn về phía mình khiến hẳn vô cùng ngạc nhiên. Để hẳn dựa vào trong lòng một cách bình yên nàng mới từ từ nói nhỏ vào tai hẳn.

– “Đừng sợ. Không ai dám gây khó dễ với người khi có ta ở đây” Rồi nàng đành giọng hướng cho Thanh y cùng Hồng y nghe rõ “Giết, không chừa một tên”.

Khung cảnh bên ngoài tàn khốc đến nỗi ai nhìn cũng phải run tay. Bụi bay mù mịt không nhận ra được đâu là địch đâu là ta. Hai nữ tử một áo hồng một áo xanh lao vun vút trên không trung không ngừng vung kiếm và ngân châm về phía bọn hắc y nhân khiến chúng không kịp từ mà lăn ra chết. Không tên nào có thể tiến gần đến chiếc xe ngựa trong vòng mười bước chân chứ đừng nói là lấy mạng của bất kì ai.

Bên trong lại khác hoàn toàn với quang cảnh bên ngoài. Hẳn nhẹ nhàng dựa cả thân hình vạm vỡ to lớn vào lòng nàng hít hà hương hoa lải từ người nàng tỏa ra khiến hẳn dần dần lâm vào trạng thái mê mẩn. Nàng một tay giữ người hẳn thật chặt để “hài tử” trong lòng không phải sợ hãi bởi âm thanh chém giết bên ngoài và mùi tanh của máu tươi đang dâng lên nồng nặc, một tay vỗ nhẹ lên lưng khiến hẳn chìm dần vào giấc ngủ bình yên cứ như một hài tử được nường cưng chiều.

Đến khi chiếc xe ngựa từ từ lăn bánh thì nàng mới biết bên ngoài đã được dẹp yên tất cả. Nàng khẽ nói thật nhỏ đủ để hai người kia nghe nhưng không làm phiền đến giấc ngủ của người bên cạnh.

– Gửi bồ câu về báo Lục y điều tra chuyện này.

– Vâng. Chủ nhân.

Đến xế chiều thì xe ngựa cũng tiến vào một thành khá nhỏ dưới quyền cai quản của một tên tham quan nên dân chúng sinh sống khá khó khăn tuy nhiên trông nó cũng sung túc, tập nập không kém gì so với kinh thành. Nơi đây cũng là một điểm buôn bán của nàng nhưng không bằng các thành khác bởi một lẽ nó quá nhỏ không cần lưu ý nhiều.

Phi Thụy lâu được xem là tửu lâu lớn nhất nơi đây chỉ dành cho những người giàu có vào ăn nghỉ. Chủ quán thấy Hồng y bước vào thì giả lả chạy ra hết lời xu nịnh.

– Hồng lão bản đại giá quan lâm, tại hạ sẽ sắp xếp phòng nghỉ ngơi và mang thức ăn lên cho các vị.

Hồng y đập bàn cái rầm khiến chiếc bàn vỡ làm đôi rồi tan ra thành những vụn nhỏ khi nó ngã xuống chạm vào mặt đất. Nàng ta quét ánh mắt một lượt khiến từ chủ quán đến tiểu nhị, từ khách quan đến người qua đường rét run.

– “Không thấy chủ thượng đây sao mà im ru cả vậy? Các người muốn đui hết không?” Thanh y thấy ánh mắt lạnh lùng của đại tử mình thì cất tiếng nhẹ nhàng thán thốt nhưng không kém vài tia hàn khí trong đó.

– “Chủ...chủ thượng?” Chủ quán đã từng nghe đến chủ thượng Phi Phi cô nương là một thiên kim tiểu thư sắc nước hương trời nhưng không ngờ mình lại được gặp mặt ở đây “Chủ thượng...”

– Được rồi Hồng y, sắp xếp phòng đi, ta mệt rồi.

– “Vâng. Chủ nhân” Đoạn Hồng y quay sang chủ quán và tiểu nhị đang đứng như trời trồng trước đôi mắt có màu nâu lạ lùng sâu thẳm như mặt nước mùa thu kia, nếu như nàng không mang mạn sa che mặt chắc sẽ thu hút không biết bao nhiêu là nam nhân vây quanh mình “Còn không mau y lệnh?”

– A! Vâng.

Thiên Kỳ quét mắt khắp một vòng như ngằm cảnh cáo những kẻ đay say mê ngằm nhìn nàng, hấn không cho phép kẻ nào dám nhìn thẳng vào bảo bối của hấn như thế. Chẳng biết tự bao giờ hấn đã thấy nàng lại quan trọng như thế này, có lẽ là do những ám áp nàng dành cho hấn chăng?

Diệp Phi tắm rửa sạch sẽ rồi leo lên giường đánh một giấc lấy sức. Cả ngày tên Thiên Kỳ kia cứ dựa vào người nàng đòi nàng vỗ lưng cho ngủ khiến nàng mệt chết đi được.

Thiên Kỳ đang ngồi trầm ngâm nhìn ra bên ngoài cửa sổ thì đột nhiên hai hắc y nhân xuất hiện sau lưng hấn cung kính cúi đầu.

– Chủ nhân.

– “Sao rồi?” Hấn vẫn không quay đầu, nhàn nhã hướng ánh mắt về phía xa xăm nhưng trong đầu lại hiện lên hình ảnh của một người nào đó với đôi mắt màu nâu sâu thẳm thẳm.

– “Hình như cô nương ấy đã biết” Hắc y nhân tên gọi Hắc Dạ nhíu mày trả lời.

– “Nếu biết tại sao nàng ấy không tố cáo ta?” Lúc này Thiên Kỳ mới quay đầu lại nhìn hai thủ hạ đã theo mình nhiều năm thắc mắc.

– “Chúng thuộc hạ không biết nàng ấy nghĩ gì nhưng nhất định Phi Phi cô nương không phải là người ngu ngốc” Hắc y nhân tên gọi Hắc Ảnh bày tỏ ý kiến của mình một cách lưu loát.

– Thôi được rồi, ta sẽ tìm cách thử nàng ấy. Các người lui đi.

– Vâng. Chủ nhân.

Thiên Kỳ đứng dậy đưa tay đóng kín cửa sổ phòng mình rồi chỉnh chu lại quần áo. Hấn tung tăng trở lại là kẻ khờ khạo thường ngày, đẩy cửa phòng Diệp Phi định gọi nàng dậy ăn cơm thì đã thấy nàng đang say giấc trên giường. Hấn khẽ khàng ngồi xuống bên cạnh chống tay lên cằm ngằm nhìn mỹ nhân ngủ một cách chăm chú ngây ngốc.

Không kềm chế được lòng mình, hấn đưa tay vuốt nhẹ lên làn da mềm mại và đôi môi đỏ mọng đó. Trong cơn mơ, nàng cảm thấy ai đó nhìn mình say đắm nhưng lại không hề có sát khí, sau đó là thấy nhột nhột trên mặt thì nàng đưa tay giữ chặt bàn tay đang đặt trên môi mình. Mắt nàng không mở nhưng vẫn âm thanh ôn nhu hỏi.

– Người làm gì?

– “Ta...”

6. Chương 6

– “Ta...” Thiên Kỳ giật mình trước hành động của nàng bèn ấp úng “Phi nhi giống mẫu thân ta, da mẫu thân ta cũng mịn, mẫu thân cũng thương ta giống Phi nhi vậy”.

Nàng ngồi dậy khẽ ôm tên ngốc tử này vào lòng vỗ về. Nàng từ nhỏ đã không có mẫu thân, cũng chẳng biết phụ thân là ai. Nếu không nhờ trang chủ Trúc Lâm sơn trang nhận về làm đệ tử chắc giờ đây nàng đã bỏ mạng lâu rồi.

– Ngoan. Ta từ nay sẽ làm mẫu thân người, chịu không?

– “Không!” Hấn đột nhiên la lên khiến nàng phải giật mình nhíu mày.

– Tại sao?

– Đại ca ta nói, mẫu thân chỉ có một thôi. Nhưng đại ca còn nói nếu ai thương ta giống mẫu thân thì có thể làm nương tử của ta. Vậy Phi nhi làm nương tử ta đi.

Nàng khẽ cười nhìn nam nhân đầy mưu kế trong lòng mình. Nàng lại khẽ lắc đầu và tiện tay vuốt ve mái tóc rối của hắn.

- Ta không biết người rốt cuộc ngốc thật hay ngốc giả nữa.
- “Ta không có ngốc” Hắn khẽ giật mình bởi câu nói bất chợt của nàng nhưng sau đó nhanh chóng lấy lại tinh thần.
- Ủ người không ngốc. Nhưng người chỉ có thể lấy nương tử khi người yêu người đó và người đó yêu người thôi, hiểu chưa?
- Yêu... là sao?
- Ừm đại khái là khi người xa người đó thì người sẽ nhớ, gần người đó người lại không muốn xa. Khi người đó đau người càng đau gấp bội, khi người đó vui người sẽ thấy hạnh phúc và người có thể hi sinh mạng sống của mình chỉ vì người đó. Như thế là người đã yêu.

Thiên Kỳ nhú mày tỏ vẻ khó hiểu nhìn nàng. Hắn chưa xa nàng bao giờ nên không biết cảm giác nhớ là gì nhưng hắn lại không bao giờ muốn xa nàng. Mỗi lần thấy nàng cười chỉ vì những câu nói ngây ngô của mình thì hắn lại thấy tâm rạo rực một cách lạ thường. Vậy hắn đã yêu nàng sao?

- “Phi nhi có những cảm giác đó đối với ta không?” Hắn nhìn nàng dò hỏi. Hắn mong muốn nàng sẽ trả lời như thế nào đây?
- “Ừm...cũng có đấy. Cái quan trọng là ta rất muốn bảo vệ người, hiểu chưa ngốc tử?” Nàng khẽ cốc vào trán hắn rồi mỉm cười.
- “Ta không có ngốc mà” Hắn đưa tay xoa xoa chỗ bị cốc rồi bất chợt nắm chặt lấy tay nàng khiến nàng tắt ngúm nụ cười khẽ giật mình “Nhưng ta sẽ chỉ ngốc khi ở bên cạnh Phi nhi thôi.”
- Người...
- “Phi nhi, ta đói” Hắn mè nheo nhìn nàng khiến nàng phải thở dài rồi cuối cùng cũng đành phải đưa hắn xuống dưới ăn cơm. Nàng đi trước nắm tay kéo hắn nên không chú ý thấy một nụ cười hạnh phúc đang nở trên gương mặt của một người.

Nàng hiện nay đang dạo quanh phố một mình, khó khăn lắm mới bắt được tên ngốc tử kia ngủ một giấc để mình chuồn ra ngoài dạo phố đêm. Hôm nay chả biết lễ hội gì nữa mà khắp nơi giăng đèn kết hoa cứ như lễ đại hôn của hoàng thượng không bằng. Nhưng cũng công nhận một điều rằng không khí rất náo nhiệt và vui nhộn. Bao năm qua lần lộn trên thương trường lẫn giang hồ, chưa bao giờ nàng được thưởng thức thế giới thoải mái đầy tiếng cười ở một nơi khác ngoài Trúc Lâm sơn trang nhà nàng.

Người người cầm trên tay những chiếc đèn lồng sáng lóa tỏa ra cả một góc phố, hơi ẩm bao lấy không gian xung quanh khiến nàng khẽ khàng mỉm cười.

- “Cô nương mua đèn lồng đi” Lão bà bà đang rao bán những chiếc đèn nho nhỏ xinh xinh thu hút ánh mắt tò mò của nàng.
- “Bao nhiêu vậy bà bà?” Nàng mỉm cười cầm trên tay một chiếc đưa lên xem, chắc Thiên Kỳ sẽ thích lắm. Biết thế nàng đã rủ hắn cùng đi.
- Ba hào một chiếc, cô nương mua ủng hộ ta đi.

Nàng đặt vào tay lão bà một thỏi bạc nén rồi cầm chiếc đèn lồng còn đang thấp sáng bước đi trong tiếng gọi í ới của bà. Nàng quay mặt lại mỉm cười “Tặng bà” rồi tiếp tục cất bước để lại sau lưng những tiếng cảm ơn rối rít.

Nàng mua một vài chiếc bánh màu hồng hình cánh sen mà người dân nơi đây gọi là bánh hoa sen, đặc sản của họ gói vào trong một tờ giấy và cất kỹ vào tay áo để lát mang về cho Thiên Kỳ ăn. Chẳng biết từ lúc nào nàng lại quan tâm đến tên ngốc tử đó nữa nhưng nhờ có hắn thì nàng mới biết đến niềm vui và những tiếng cười rộn rã.

Đột nhiên âm thanh dồn dập phía trước thu hút ánh mắt của nàng. Khi đến nơi thì đập vào mắt nàng là cảnh khá cũ và người cũng khá xưa.

Thiên Kỳ đang nằm trên đất và tay lại còn chảy cả máu. Tự nhiên nàng hoảng hốt buông chiếc đèn lồng trong tay chạy lại bên cạnh hắn.

– “Thiên Kỳ! Chuyện gì vậy? Ai làm người ra nông nổi này?” Ngữ âm tuy ôn nhu đầy quan tâm nhưng đối với những người ngoài cuộc thì lại tràn đầy khí lạnh.

– “Phi nhi, ta đi tìm nàng. Tự nhiên cô nương kia va phải ta, ta đã xin lỗi rồi mà nàng ấy cứ bám theo ta. Sau đó thì hắn không biết từ đâu chạy lại đánh ta” Thiên Kỳ cảm phần ngược nhìn tên nam nhân bạch y đang ôm nữ nhân trong lòng mà cười khinh bỉ.

Nàng ngược mặt lên để nhìn cho rõ kẻ đã ra tay đánh thương bảo bối mà nàng chuyên tâm bảo vệ. Gương mặt thanh tú với đôi mắt nâu sâu thẳm và đôi môi đỏ mọng nhờ ánh trăng và đèn xung quanh khiến nàng thập phần quyến rũ khiến mọi người xung quanh kể cả tên bạch y phải ngây ngốc.

Thiên Kỳ đang cố gồng sự tức giận xuống mức thấp nhất trước những ánh mắt như hổ vồ của nam nhân khi nhìn vào nàng. Hắn không cho phép bất kỳ ai tranh giành nàng khỏi tay hắn.

Bạch y nhanh chóng đẩy nữ nhân trong lòng ra ngoài và bước lại cạnh nàng và nhìn ngắm với ánh mắt dâm đãng ngây dại.

– Mỹ nhân, nàng theo tên ngốc đó làm gì? Theo ta về làm thiếp sẽ được ăn sung mặc sướng, suốt ngày chỉ cần hầu hạ ta trên giường ta sẽ hảo hảo yêu thương nàng.

– “Người tên gì?” Nàng mang ngữ khí lạnh băng vẫn không nhìn hắn chỉ chuyên chú băng bó tạm vết thương trên tay Thiên Kỳ áu không chảy ra thêm nữa.

- Xin giới thiệu, ta – Cẩm Dụ, con trai độc nhất của Cẩm Mịch, tri phủ nơi đây. Sao? Nàng theo ra hay cần ta cường chế?

7. Chương 7

Nàng tiêu sái đỡ Thiên Kỳ đứng dậy rồi nhìn Cẩm Dụ đầy căm phẫn.

– “Được thôi” Nói đoạn nàng rút thanh sáo màu xanh ngọc bích – vũ khí của nàng trong người ra, hướng hắn ra chiêu. Hắn cũng không phải là không có võ công nhưng chỉ thuộc dạng quèn. Trong chưa đầy năm chiêu hắn đã bị nàng hạ đo ván trước ánh mắt thán phục của dân chúng xung quanh.

– Người...là ai? Ta...sẽ không tha cho người đâu.

– “Hong y, Thanh y” Nàng cất tiếng gọi đột ngột bên cạnh xuất hiện hai nữ tử dung mạo thanh tú nhưng ánh mắt một người như mang hỏa một người như chứa băng nhìn Cẩm Dụ đang quần quai dưới đất. “Nói cho hắn biết ta là ai”.

– “Chủ nhân ta tên Phi họ Diệp, là nhị tiểu thư của Trúc Lâm sơn trang. Nhiều đó đủ diệt cả dòng họ Cẩm nhà người chưa?” Hong y cất tiếng lạnh băng nhưng ngữ khí thập phần nóng giận.

– Trúc...Lâm...ta...

– “Chủ nhân, thuộc hạ nên làm gì?” Thanh y quay sang cúi đầu nhìn nàng cung kính.

– “Dựa theo gia quy của Trúc Lâm sơn trang, tùy người xử lý. Chúng ta đi” Nàng quay lưng kéo tay Thiên Kỳ tiêu sái rời đi trước những ánh mắt luyến tiếc của nam nhân xen lẫn đâu đó là sự sợ hãi không thể dấu diếm được.

– “Gia quý của Trúc Lâm sơn trang chúng ta” Thanh y quay lưng nhìn Cẩm Dụ đang nằm run rẩy dưới đất cười khẩy tiếp lời “Người không phạm ta thì ta không phạm người, nếu người phạm ta, chỉ bốn chữ ‘Sát cả dòng họ’”.

Sau tiếng nói của Thanh y, thanh kiếm trên tay Hồng y nhanh chóng kề ngay cổ hắn thành một đường khiến máu tươi ứa ra thành dòng. Hắn tắt thở ngay tại chỗ.

Trong khi nàng cùng Thiên Kỳ đang quay về tửu lâu thì phía sau vang lên tiếng gọi khá gấp gáp của một nữ nhân. Nàng biết từ lúc lâu rồi nhưng vẫn không quay đầu lại trong khi Thiên Kỳ cứ nhìn sắc mặt nàng lại không dám nói lên một lời nào cả.

Nàng ta đuổi đến nơi thì nắm tay Thiên Kỳ lôi lại trước ánh mắt đang diên lên của Diệp Phi cư nhiên không hề tỏ ra sợ hãi chỉ toàn tính chiếm hữu mạnh mẽ.

– Cô nương, người là tử tử của hắn phải không?

– “Có chuyện gì?” Nàng ngữ khí lạnh lùng nhưng vẫn không buông tay Thiên Kỳ ra mà dùng sức kéo hắn về phía sau lưng mình tránh khỏi nữ nhân trước mặt.

Hành động của nàng khiến Thiên Kỳ mừng thầm trong lòng, hắn siết tay nàng chặt hơn chút nữa nhưng lại khiến nàng hiểu nhầm là hắn đang sợ hãi.

– Ta...ta...muốn làm...nương tử của hắn.

– “Tại sao?” Ánh mắt nàng đánh lại, lần này đến lượt nàng siết chặt tay hắn trong tay mình.

– Ta yêu hắn từ cái nhìn đầu tiên, dù cho hắn có ngốc, ta sẽ bảo vệ hắn. Xin cô nương...

– “Câm miệng cho ta” Diệp Phi lên tiếng cắt đứt lời nói còn chưa phát ra khỏi miệng nàng ta “Thứ nhất ta nói cho người biết, hắn không ngốc. Thứ hai, bảo vệ cho hắn sao? Vậy lúc hắn bị thương người đã làm gì? Ra sức bảo vệ cho hắn hay chỉ đứng trong lòng của nam nhân khác mà nhìn hắn bị xỉ nhục?”

– Ta...ta...

– Câm miệng và cút đi trước khi ta chẻ người ra làm hai.

Nàng nắm tay hắn dùng khinh công bay đi khỏi nơi nữ nhân kia đang ngây ngốc nhìn. Thật ra nàng ta không hề yêu quý gì Thiên Kỳ, nàng chỉ muốn thoát khỏi cái kiếp kỹ nữ lầu xanh với lại gả cho nam nhân tuy ngốc nhưng lại khá tuấn mỹ đó đối với nàng cũng không phải là không tốt. Vả lại hắn còn có liên quan đến người của Trúc Lâm sơn trang nhất định địa vị và tiền đồ không hề thấp, nàng nhất định sẽ một bước trở thành phượng hoàng. Nghĩ là làm, nếu từ bỏ thì nàng không phải là đệ nhất kỹ nữ Thủy Nhạn Yên.

Đưa hắn vào phòng, Diệp Phi nhanh tay tháo lớp băng đã thấm máu ra rồi sát trùng vết thương, sau đó nàng tháo cây trâm gắn trên đầu mình xuống và rắc ra một thứ bột gì đó màu trắng đục rất thơm khiến hắn ngạc nhiên. Không giải thích, nàng đưa cho hắn ba viên thuốc và nói.

– Vết thương ngoài da thì không sao, vài ngày sẽ khỏi thôi. Ba viên thuốc này người phải giữ kỹ trong người. Nếu có kẻ nào đả thương bên trong cơ thể thì người phải uống một viên vào ngay, như vậy sẽ bảo vệ được tính mạng cho người, hiểu không?

– Phi nhi, nàng đang giận ta sao?

– “Ừ!” Không phủ nhận, câu trả lời thẳng thắn của nàng khiến hắn ngây người vài giây.

Hắn đột nhiên vòng tay ôm nàng vào lòng vỗ về giống như những lần nàng vẫn hay làm đối với hắn.

– Xin lỗi đã ra ngoài mà không nói với nàng, tại ta không thấy nàng đâu hết, ta đói nữa, ở một mình rất sợ. Ta cứ chạy kiếm nàng thì gặp bọn họ. Đừng giận ta nữa, ta đói lắm.

– “Ngốc, ta giận gì người chứ?” Nàng mỉm cười nhìn hắn rồi rút trong người ta gói bánh hoa sen lúc nãy “Ta mua cho người đó, ăn đi”.

Hắn cầm gói bánh bỏ vào mồm nhai ngồm ngoàm và không quên đưa vào miệng nàng một cái khiến nàng cũng cảm động không kém. Ít ra còn có người biết nghĩ đến nàng.

– Sau này ta không bỏ ngươi một mình nữa. Ngươi cũng không được chạy lung tung mà không có ta nghe chưa? Nhất là không được tin lời người lạ.

– Ủ! Ta chỉ nghe lời nàng thôi.

– “Ngoan. Giờ thì ngủ đi” Nàng đỡ hấn nằm xuống giường rồi kéo chăn đắp cho hấn cẩn thận sau đó mới quay về phòng mình ngủ một giấc. Cả ngày quả thật quá mệt mỏi rồi.

Nửa đêm canh ba (khoảng 11h đến 1h), nàng đang yên giấc bỗng giật mình thức dậy. Nàng nhận thấy âm thanh bước đi trên mái nhà là của một cao thủ, hấn không hề gây bất kỳ tiếng động gì, sợ rằng cả Hồng y và Thanh y cũng chẳng hay chẳng biết.

Nàng nhẹ nhàng khoác thêm áo vào và nằm xuống giường vờ nhắm mắt xem người hấn nhắm đến là ai. Nếu hấn muốn nàng thì dễ thôi, lẽ như...Thiên Kỳ. Nàng nhíu mày suy nghĩ, bên cạnh Thiên Kỳ luôn có hai thủ vệ đi theo nhưng võ công thua kém Hồng y thì làm sao bảo vệ hấn trong tình huống này đây.

Trên mái nhà lại phát sinh thêm rất nhiều bước chân, chúng tuy cũng là cao thủ nhưng vẫn thua kém tên vừa rồi. Nàng nhắm tính có khoảng 12 trong đó có 4 cao thủ khó đối phó. Chúng không xuống phòng nàng mà là...Thiên Kỳ.

Nàng hốt hoảng tung cửa phòng chạy đến bên Thiên Kỳ đứng. Điều đầu tiên nàng nhìn thấy chính là ánh mắt sắc lẹm của hấn nhìn bọn sát thủ. Sự xuất hiện của nàng khiến ánh mắt đó đã giảm đi hơn phân nửa nhưng sát khí cũng không hoàn toàn biến mất.

– “Thiên Kỳ! Hôm nay là ngày tàn của ngươi” Tên cao thủ lên tiếng đồng thời chìa mũi kiếm về phía Thiên Kỳ.

– “Chưa rút kinh nghiệm bọn trước nữa sao?” Nàng ngữ khí lạnh lẽo khiến thanh kiếm trên tay hấn run lên bần bật.

Bọn chúng không nói gì, tên cầm đầu hất tay ra hiệu thì cả bọn đồng loạt xông lên. Nàng kéo Thiên Kỳ ra phía sau mình rồi rút dải lụa trắng luôn ở bên cạnh múa lượn như tiên nữ.

8. Chương 8

– “Bách Liên thủ? Ngươi là người của Trúc Lâm sơn trang?” Một tên trong số hắc y nhân lên tiếng khiến cả bọn dừng động tác nhìn nàng e sợ.

– “Không sai. Nếu sợ liên lụy đến gia đình thì tốt hơn hết các ngươi nên tự hủy dung hoặc giết được ta” Nàng mỉm cười hướng bọn hắc y nhân trong khi tay đang nắm chặt lấy tay Thiên Kỳ.

Cuộc chiến lại bắt đầu, dải lụa cứ uốn ** bay đi như một con rắn xung quanh nàng và Thiên Kỳ khiến không tên nào có thể lọt vào vòng vây. Bách Liên thủ là môn võ công độc nhất vô nhị của Trúc Lâm sơn trang trên giang hồ. Người học võ sử dụng một dải lụa tùy màu mình thích múa lượn trên không trung như một diễn viên múa nhưng điều đặc biệt ở đây chính là đối thủ dù cắt đứt phần nào của mảnh lụa thì nó sẽ tự động liền lại như ban đầu đồng thời người chém sẽ nhận được một lượng nội lực từ người học võ.

Đó chính là lí do vì sao xung quanh nàng giờ đây chỉ còn 4 tên cao thủ, những tên còn lại đã học máu chết ngay tại chỗ.

Cánh cửa phòng mở toang ra, Hồng y và Thanh y cùng xuất hiện đứng chắn phía trước nàng. Thấy thế nàng liền thu hồi dải lụa vào trong người và quay sang trấn an Thiên Kỳ.

Hồng y nhanh chóng sử dụng những chiêu kiếm mình từng được học luân lách như con thiêu thân vào giữa hai tên hắc y nhân chém tới chém lui. Những vết chém không sâu và cũng không trúng những chỗ trọng yếu nhưng Nhuyễn Cốt tán trên thanh kiếm đã lần mò vào tận sâu bên trong kinh mạch khiến hai tên đó

lăn lộn trên đất tự điểm huyết chính mình như những kẻ tẩu quả nhập ma. Sau đó là màn rút kiếm tự sát diễn ra khá đẹp mắt trong phòng.

Nhuyễn Cốt tán chỉ là một loại độc dược dạng bột bình thường được Hồng y sử dụng như công cụ giết người một cách đau đớn nhất. Nó ăn sâu và lưu thông vào máu khiến người trúng phải cảm thấy ngứa ngáy như điên lên và đau nhức khắp các tuyến kinh mạch. Cuối cùng họ chỉ muốn chết làm sao cho thống khoái nhất, và dùng kiếm tự sát chính là quyết định sáng suốt cuối cùng.

Thanh y thì ngược lại, nàng ta không sử dụng kiếm như đại tể. Ngân châm và ám khí trên tay được sử dụng điều luyện hơn và đó là lí do chính xác tên thứ ba đang nằm yên nghỉ trên nền đất lạnh giá do trúng Cửu Trùng hoàn. Nó chính là loại độc lưu thông nhanh nhất vào máu về tim khiến tim nạn nhân ngưng đập chỉ trong vài giây khi trúng phải.

Tên hắc y nhân cao thủ cuối cùng nhìn các bằng hữu mình một đi không trở lại thì vô cùng ngạc nhiên. Thứ nhất hẳn không ngờ Thiên Kỳ lại được người của Trúc Lâm sơn trang bảo hộ, thông tin báo lại là hẳn đã đi theo Phi Phi cô nương cơ mà. Chẳng lẽ hai người họ là một? Câu hỏi hiện ra ngay trong đầu hẳn khiến hẳn không khỏi rét run.

Nàng biết Hồng y và Thanh y không phải là đối thủ của hẳn. Hẳn chính là Xích Diễm, đệ tứ sát thủ của Hàn Thiên quốc. Nàng đưa thanh sáo ngọc bích của mình lên không trung xoay một vòng rồi tiến về phía hẳn ra chiêu.

– Hồng y, Thanh y, bảo vệ Thiên Kỳ.

– Vâng. Chủ nhân.

Thanh kiếm trên tay Xích Diễm vung đến đâu thì thanh sáo trên tay Diệp Phi đỡ đến đó. Chừng một khắc sau, nguồn nội lực hẳn sử dụng để đỡ lại những đòn nội lực từ thanh sáo nàng đánh xuống đã cướp hết sức lực còn lại trong người. Lưng hẳn nhể nhại mồ hôi vương ra ướt đẫm cả chiếc áo đen.

Đột nhiên nàng ra chiêu nhanh hơn, ép hẳn lùi dần về phía góc tường. Tư thế cuối cùng trong cuộc đời hẳn chính là lưng dựa tường còn cổ thì không dám động đậy bởi vì trên đầu thanh sáo trông tào nhả là thế đột nhiên xuất hiện một lưỡi dao vừa nhọn vừa bén kề bên cổ hẳn tạo thành thế gọng kiềm.

– “Đáng lí ta sẽ thu phục ngươi, Xích Diễm, nhưng vì ngươi theo tà phái nên ta đành xuống tay” Nàng nhẹ nhàng nói cho hẳn đủ nghe.

– “Ngươi...ngươi biết ta?” Tuy biết mình sắp chết nhưng hẳn quả thật không phục chút nào. Đường đường là đệ tứ sát thủ mà chết dưới tay một nữ tử chưa đầy 20. Nhưng hẳn cũng phải công nhận một điều rằng võ công và nội lực của nàng rất thâm hậu, so với mình chủ võ lâm hiện tại chỉ có hơn chứ không kém.

– Khi ngươi bước đi trên nóc nhà thì ta đã biết.

– Ngươi có thể cho ta biết rằng ta sẽ chết dưới tay ai không?

– Ta gọi Diệp Phi hay còn là Phi Phi cô nương, trang chủ Trúc Lâm sơn trang.

Nói rồi hẳn nhìn nàng mỉm cười, nàng nhẹ nhàng vung một chưởng trên bàn tay còn lại đặt ngay dưới ngực khiến hẳn tắt thở chỉ trong chớp lát.

12 tên chết trong vòng chưa được nửa canh giờ. Nếu người ngoài thấy được cảnh này sẽ ra sao?

– “Xử lí chỗ này” Nàng ra hiệu cho Hồng y và Thanh y rồi kéo Thiên Kỳ về phòng mình.

Nàng để hẳn ngủ trên giường mình còn bản thân vẫn đứng lau đi lau lại thanh sáo đã ướt đẫm máu. Hẳn vẫn nhìn từng hành động của nàng một cách chăm chú.

– “Ngủ đi, nhìn ta làm gì?” Thanh âm lạnh lùng nhưng vẫn có một chút ôn nhu thường ngày khiến hẳn nhón miệng cười toe toét.

– Phi nhi sẽ ngủ ở đâu?

– “Ngươi lo cho thân mình trước đi” Nàng tiến lại ngồi bên mép giường nhìn tên ngốc từ cứ cười cười như một tên khờ, mà hẳn khờ thiệt cơ mà “Ta thổi sáo ru ngươi ngủ”.

Nàng đặt thanh sáo trên môi bắt đầu dạo một tấu khúc nhẹ nhàng và trầm lắng. Khúc hát kể về tình yêu của một cặp thanh mai trúc mã nhưng vì ông trời trớ trêu đã đẩy hai người rơi vào vòng thù hận. Đến cuối cùng người nữ đã rơi nước mắt khi chính tay mình đâm một nhát dao vào trái tim đang rỉ máu của vị hôn phu. Nàng đau lòng cùng ôm xác chết đã lạnh nhẩy xuống vực sâu với hi vọng kiếp sau cả hai sẽ được tái ngộ trong một cuộc sống hạnh phúc hơn kiếp này.

Khúc sáo kết thúc cũng là lúc Thiên Kỳ chìm dần vào giấc ngủ như một hài tử đáng yêu, bàn tay hắn vẫn nắm chặt vạt áo của nàng không buông khiến nàng lắc đầu bất lực.

Từ khi nào nàng lại xem hắn như một bảo bối cần được bảo vệ như thế này? Thậm chí nàng còn không đảm bảo bảo hắn có dụng tâm gì khi tiếp cận nàng không nữa. Nếu như thật sự, hắn có ý đồ xấu với người trong Trúc Lâm sơn trang, liệu nàng sẽ phải làm gì đây?

Những điều thắc mắc đó ngày nào cũng hiện lên trong đầu của nàng và giờ đây nó lại đưa nàng chìm dần vào giấc ngủ khó khăn. Nàng ngồi bệch xuống đất, đầu gục lên cánh tay đang nắm chặt lấy vạt áo mình của hắn, bàn tay nàng bất giác đưa lên nắm lấy tay hắn và nàng tự nói với mình nhưng hi vọng hắn sẽ nghe thấy “Nếu người có ý đồ gì xấu xa, ta nhất định sẽ đâm vào tim người một nhát kiếm, sau đó...có lẽ ta sẽ đi theo người, ngốc tử”.

9. Chương 9

Sáng sớm khi nàng tỉnh giấc thì đã thấy mình nằm trên giường còn Thiên Kỳ thì...nằm kế bên. Trời ơi, cái gì vậy nè, nàng nhớ là mình ngủ dưới đất mà sao lại bay lên đây rồi mà còn...mà còn...tay...ôm...trời ơi...cái quái gì đang xảy ra vậy nè?

- “Thiên Kỳ! Thiên Kỳ! Người dậy mau” Nàng lay lay người hắn trong khi hắn càng ép sát đầu vào lồng ngực của nàng hơn. Đừng nhìn mặt nàng lúc này nhé! Dầu biết hắn là tên ngốc tử nhưng với hình hài một nam nhân 20 tuổi này thì làm sao nàng tránh khỏi hiện trạng mặt đỏ tay run chứ.
- “Người không dậy ta bỏ người ở lại đó” Năn nỉ không được nàng giở ra chiêu hù dọa. Nhưng tại sao tên này hôm nay lì lợm thế cơ chứ? Mọi bữa nàng chỉ cần đẩy cửa là hắn đã bật dậy nhìn nàng cười ngây ngô rồi cơ mà.
- “Người còn không mau tỉnh dậy? Ta thực sự giận rồi đấy, Thiên Kỳ” Nàng vừa gằn từng tiếng vừa xách lỗ tai hắn dậy khiến hắn vừa nheo nheo mắt vừa la oai oái.
- “Phi nhi, ta buồn ngủ, cho ta ngủ xíu nữa đi” Hắn dụi dụi hai con mắt rồi tiếp tục vùi đầu vào người nàng dụi dụi. Trời ạ! Tên sắc lang này, hắn giả ngốc hay ngốc thật đấy hả?
- Nếu người còn không dậy ta lập tức cho Hồng y đưa người về kinh thành.
- “Ta dậy, ta dậy đây. Đừng đưa ta về mà” Nghe nàng thế nói hắn bật dậy nhanh như chong chóng rồi bước xuống giường rửa mặt chỉ trong tích tắc. Nhưng hắn đang rửa cái gì thế kia?
- “Thiên Kỳ! Đó đâu phải nước rửa mặt” Nàng kéo hắn ra rồi nói vọng ra ngoài bảo Thanh y chuẩn bị nước nóng.

Một khắc sau thì Thanh y cùng Hồng y, người bưng nước nóng rửa mặt vào, người mang điểm tâm đặt lên bàn trước ánh mắt thèm thuồng của Thiên Kỳ. Nàng khẽ vào tay hắn không cho bốc đồ ăn còn trên đĩa. Sau đó nàng vắt nhẹ chiếc khăn lau sạch sẽ những vết dơ trên mặt và tay cho hắn rồi mới đến lượt mình.

Hắn ăn lấy ăn để như một hài tử bị bỏ đói lâu ngày khiến không những nàng mà còn có cả Hồng y và Thanh y cứ nhìn hắn mà cười.

Từ ngày hắn xuất hiện, những sát thủ lạnh lùng của Vô Danh các đường như đã thay đổi.

Những ngày tiếp theo trên hành trình cũng chẳng gặp gì rắc rối cả chắc có lẽ tà phách mất đi một cánh tay đắc lực nên vẫn không dám manh động. Tin tức đại tiểu thư của Trúc Lâm sơn trang xuất hiện trên giang hồ và nàng ta đang hộ tống nhị vương gia Hàn Thiên Kỳ lan ra ngoài một cách nhanh chóng khó đập tắt được.

Hồng y và Thanh y càng ngày càng phải cẩn thận quan sát xung quanh hơn bởi lẽ hành tung của bọn họ đã lộ ra ngoài quá rõ rệt.

Những ngày gần đây đột nhiên xuất hiện một vài hiện tượng rất lạ xung quanh bọn họ. Cứ hễ họ đi bằng xe ngựa thì phía sau lại xuất hiện một xe ngựa đi theo hướng của nàng, rồi Hồng y thuê phòng trọ thì bên cạnh phòng Thiên Kỳ luôn có một căn phòng đã được thuê nhưng trông mờ ám thấy rõ khiến hắc đêm nào cũng xin qua ngủ với nàng vì sợ...ma.

Tối, nàng đá Thiên Kỳ văng về phòng mình ngủ một mình vì cái tội quá biến thái, ngủ mà lăn lộn tứ lung tung rồi ôm nàng chặt như cái gối, đã vậy mà còn kêu gào đòi gả này vệt quay nọ nữa chứ.

– “Phi nhi à! Cho ta ngủ ở đây đi, ta sợ ma lắm. Bên đó tối nào cũng kót kút kêu ghê lắm” Hắc rên la khóc lóc ì ỏi trước cửa phòng nàng làm nàng ngủ cũng chẳng được yên.

- “Người về ngủ thử xem ma nó có bắt được người không?” Nàng ngữ khí lạnh lùng xen tức tối vì thiếu ngủ từ trong phòng nói vọng ra ngoài.

– “Đợi ma nó bắt ta rồi thì còn gì nói nữa? Phi...” Hắc kéo dài chữ “Phi” ra đến tận vài dặm, chưa kịp phát chữ “nhi” thì nàng đã lên tiếng cắt đứt.

– Người còn mở miệng nữa ta cho về kinh thành ngay.

– Ta đi ngủ. Không nói chuyện với nàng nữa.

Đêm, gió hiu hiu thổi khiến lá cây kêu xào xạc. Một bóng người nhẹ nhàng tiến vào phòng Thiên Kỳ. Hắc biết nhưng cái quan trọng ở đây chính là hắc tưởng nàng bởi một lẽ, hắc nghe mùi hương hoa lài rất quen thuộc. Hắc không hề biết một điều chính là nữ nhân này đã mượn tạm áo của Diệp Phi nên hương hoa lài mới thoang thoảng khắp phòng.

Nàng ta tiến lại sát giường Thiên Kỳ, trong bóng tối hiện ra dung nhan một nữ tử khá thanh tao nhưng lại mang nét gì đó hơi gian manh.

Hắc vẫn im lìm nhắm mắt, hơi thở phả ra đều đều khiến nữ tử nghĩ rằng hắc đang ngủ thật ngon trong giấc mộng đẹp.

Đột nhiên hắc thấy cơ thể mình như bị đóng băng, hắc đã bị điểm huyết. Hắc chìm dần vào giấc ngủ không hề hay biết bất cứ điều gì đã và đang diễn ra xung quanh.

Nữ tử trèo lên giường hắc nhẹ nhàng hết mức có thể, nàng ta đưa tay cởi bỏ chiếc áo mỏng manh trên người hắc để lộ ra một vòm ngực rắn chắc. Tiếp đó, nàng ta cởi bỏ từng lớp áo màu hồng phớt của mình quăng ra phía bên ngoài chiếc màn sa. Đến khi chỉ còn chiếc yếm đỏ đang phập phồng đằng trước làn ngực đầy đặn theo từng hơi thở. Nàng ôm hắc chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, chim hót líu lo như chào đón một ngày mới thật tươi đẹp. Nhưng âm thanh phát ra tại một quán trọ khá lớn lại đập tắt đi sự thanh thản của bao người xung quanh.

Diệp Phi cũng như mọi ngày theo Hồng y và Thanh y bưng bê chậu nước rửa mặt cùng điểm tâm vào phòng đánh thức Thiên Kỳ. Cửa được đẩy ra bởi Thanh y, Hồng y đặt những đĩa đồ ăn lên bàn trong khi nàng nhanh tay sắp xếp chúng cho gọn gàng. Thanh y đặt chậu rửa mặt kế bên cạnh giường, sau đó nàng ta kéo chiếc rèm lên và...

– AAAAAAAAAA

Nàng hoảng hồn chạy ngay lại nơi phát ra âm thanh kinh khủng đó và đập vào mắt mình chính là một khung cảnh khiến tim nàng như đau nhói. Quần áo vứt tứ tung nhưng đó lại là áo của nàng. Thiên Kỳ nằm trên giường mở mắt thao láo ra nhìn nàng như trăng trời, nữ tử trông khá quen thuộc đang vùi khuôn mặt đỏ ửng vào lồng ngực nam nhân bảo bối của nàng.

Nàng khẽ thở dài một hơi nhìn hắn bằng ánh mắt chưa bao giờ lạnh hơn.

– Ngồi dậy đi. Người còn nằm đó đến bao giờ?

Hắn vẫn không động dậy nhưng nhìn nàng càng thấm thiết hơn nữa, cặp mắt đã rưng rưng như muốn trào nước mắt bất cứ lúc nào. Nàng tiến lại gần, đưa tay giải huyết cho hắn. Ngay lập tức hắn vùng ra khỏi tay của nữ tử đó lao xuống giường chạy về phía nàng. Thân hình vạm vỡ chỉ còn mỗi chiếc khố khiến Hồng y cùng Thanh y đồng thanh la lớn và quay mặt đi. Diệp Phi lắc đầu nhưng hai mắt cũng nhắm như thuộc hạ của mình.

– Người mau mặc đồ vô đi.

Nghe nàng nói thì hắn đưa mắt xuống thân hình chẳng còn bao nhiêu thứ có thể che lại của mình bèn tá hỏa lao vào gom đồ mặc lại

10. Chương 10

Hắn cứ rưng rức nín nín tay áo nàng trông rất tội nghiệp, nhìn hắn mà nàng tưởng như một hải tử lên ba bị mẫu thân đánh đòn vậy. Trời ơi! Bao giờ hắn mới lớn được cho nàng nhờ bây giờ? Đợt này về sơn trang nhất định phải nhờ tam muội tìm cách chữa bệnh cho hắn nếu không nàng làm sao mà tiếp tục làm ăn đây.

– “Bây giờ ngươi muốn gì?” Nàng đưa tay nhấp ngụm trà nhìn thẳng vào nữ tử đang ngồi hể hể đối diện với mình. Thiên Kỳ thì ngồi bên cạnh nàng xé xé vấy áo cứ như khó xử lắm vậy trong khi Hồng y và Thanh y cứ tùm tùm nhìn hắn cười như chưa bao giờ được cười.

– “Ta đã là người của hắn thì ta chỉ muốn được đi theo làm nương tử của hắn thôi” Nàng ta hướng ánh mắt về phía Thiên Kỳ ra vẻ ngại ngùng của nữ tử vừa bước chân về nhà chồng.

– “Ngươi tên gì?” Nàng vừa hỏi vừa đẩy cốc trà còn nóng về phía nữ tử mời nàng ta uống. Ngay khi nàng ta đưa tay nhận cốc nước thì bàn tay của Diệp Phi vô tình chạm phải cổ tay của ả. Mọi người không để thấy điều đó và nụ cười đã dần nở trên môi Diệp Phi sau những cái nhíu mày từ sáng đến giờ nhưng rất nhanh chóng vụt tắt.

– Ta họ Thủy gọi Nhạn Yên. Huynh có thể gọi ta là Yên nhi.

Nhạn Yên không chú ý đến hành động cố ý vừa rồi của Diệp Phi mà vẫn trung thành hướng ánh mắt về phía Thiên Kỳ nhưng hắn lại chẳng thêm quan tâm đến sự có mặt của nàng và những gì xảy ra từ đêm qua. Hắn giờ đây chỉ cảm thấy bồn chồn không yên vì sợ rằng Diệp Phi sẽ hiểu lầm rằng hắn là một nam nhân bại hoại trong tâm hồn của hải nhi, và rất có thể nàng sẽ không bao giờ lo lắng cho hắn nữa. Nghĩ đến đó thôi mà tim hắn chợt thất lại, hắn tự vốc lấy ly nước tu một hớp vào miệng mình để lấy lại tinh thần.

– Thủy cô nương, ta đồng ý cho cô nương và hắn thành thân.

“Phụt”...

Toàn bộ nước trà trong miệng Thiên Kỳ không kịp nói lời tạm biệt với chiếc lưỡi và cuống họng hắn đã vội vàng vàng bay ngược ra bên ngoài để bám đầy trên khuôn mặt đang hớn hở của Nhạn Yên.

– “Ta không đồng ý. Ta không chịu. Ta không muốn. Ta từ chối” Hắn la làng cả một liên khúc “không” khiến Hồng y cùng Thanh y đưa tay lên bịt chặt hai lỗ tai tránh bị điếc.

– “Không đồng ý cũng phải chấp nhận. Người đã cướp đi sự trong trắng của con gái nhà người ta thì người phải chịu trách nhiệm. Ta sẽ cho người đưa cả hai về Hàn vương phủ, mọi chuyện còn lại tùy người và vị đại ca gì đó của người giải quyết” Nàng nói một hơi không thêm quan tâm đến cái mặt đang méo xẹo của Thiên Kỳ.

– “Vương...phù? Vậy...ta là...vương phi...sao?” Nhận Yên như không tin vào tai mình nữa. Từ một kỹ nữ nàng ta bỗng trở thành một vương phi danh giá chỉ với cái kế sách vô cùng đơn giản có hơi chút liều mạng của mình.

– “Câm miệng” Thiên Kỳ thở phì phò chỉ tay về phía Nhận Yên khiến nàng ta tự nhiên rùng mình. Chẳng lẽ một nam nhân khờ dại mà lại có khí thế của bậc đế vương như vậy sao? “Cho dù có lập vương phi thì người đó cũng chỉ có hơn Phi nhi chứ không được kém. Thiếp của ta người càng không có cửa”.

Hồng y và Thanh y há hốc mồm nhìn Thiên Kỳ, từ bao giờ mà hần lại có cái suy nghĩ tiêu cực đó vậy? Chủ nhân của họ ghét nhất là gò bó, thành thân đừng mong xảy ra chứ đừng nói là trở thành vương phi của vương phủ. Mơ hão.

– “Nhưng đêm qua huynh đã...muội...vậy thì...huynh phải chịu trách nhiệm chứ” Nhận Yên ủy khuất rưng rức hai hàng nước mắt chảy dài xuống má.

– “Cô...rõ ràng...Phi nhi!!!” Thiên Kỳ quay sang kéo kéo tay áo của Diệp Phi nhìn nàng bằng một ánh mắt vô cùng đau buồn “Đêm qua cô ta ẩn ẩn vô ngực ta rồi tự nhiên ta ngủ đến sáng dậy thì không động dậy được. Rõ ràng nàng cũng thấy mà rồi lúc nàng ẩn ẩn lại chỗ đó thì ta mới trở lại bình thường. Sao ta làm gì được cô nương ấy chứ?”

– “Thôi đủ rồi. Lúc này ta bắt mạch cho cô, quả thật cô không còn là xử nữ” Diệp Phi mở miệng nói khiến Nhận Yên hắt cằm nghĩ thầm rằng mình là kỹ nữ thì làm sao còn cái đó chứ. Nàng thấy ả ta dương dương tự đắc thì nhớn miệng cười chế giễu sau đó nói tiếp “Chắc cô cũng biết y thuật của Trúc Lâm sơn trang chứ gì? Nếu vậy ta nói đêm qua giữa hai người chẳng xảy ra chuyện gì cả thì người còn gì chối không?”

– “Sao thế được? Rõ ràng huynh ấy đã...với ta nên ta mới như thế này. Nữ nhi cái đó là quan trọng nhất thì huynh ấy phải chịu trách nhiệm với ta” Nhận Yên gồng cổ lên cãi lý khiến Diệp Phi đã vô cùng bực mình khi nói chuyện với kẻ ngốc hơn mình.

– “Thứ nhất trên giường không có dấu vết gì cho thấy trước chuyện xảy ra đêm qua người còn là một xử nữ. Thứ hai Thiên Kỳ bị điểm huyết cho đến sáng nay tất nhiên sẽ không thể làm gì được người trừ phi...người chủ động” Nàng kéo dài từng chữ khiến Thiên Kỳ há hốc mồm nhìn nàng trong khi Nhận Phi càng ngày càng thấy lo sợ trước những suy luận có căn cứ của Diệp Phi.

– “Ta...là vì ta yêu huynh ấy nên ta chủ động đấy. Dù sao chuyện cũng đã lỡ rồi thì ta nhất định phải làm nương tử huynh ấy” Nhận Phi trong cơn nóng giận đập bàn cái rầm khiến nó rung lên bần bật chứng tỏ mình cũng thuộc hàng có võ nhưng chỉ là mèo quào.

– “Người còn thái độ đó trước mặt chủ nhân thì ta sẽ cho người một kiếm vào cổ ngay” Hồng y nhanh chóng rút thanh kiếm trong tay chìa về phía Nhận Yên khiến nàng ta run lên rồi từ từ ngồi xuống nghe Diệp Phi nói tiếp.

– “Thứ ba, nếu là người chủ động chỉ vì vị trí vương phi của Hàn Thiên quốc thì ta càng không bao giờ giao Thiên Kỳ cho người” Nói đoạn nàng quay sang nhìn Thiên Kỳ mỉm cười khiến hần đã ngây ngốc càng thêm ngốc ngây “Và cuối cùng, với y thuật hiện có của ta, ta đảm bảo mạch tượng của người không có dấu hiệu gì cho thấy đêm qua hai người đã xảy ra trận chiến nào”.

Ách. Hồng y và Thanh y nhìn nhau thờ dài, không ngờ chủ nhân nổi tiếng lãnh khốc, lạnh lùng mà nay chỉ vì một nam nhân trông cứ như hải tử lại có thể thay đổi thành cách ăn nói hoa trương không chút giấu diếm từ ngữ thế này.

Trong khi Nhận Yên đang không biết phải nói làm sao trước cảnh tượng mình bị lật mặt thì Thiên Kỳ đột nhiên luống tay mình vào ống tay áo Diệp Phi nắm tay nàng thật chặt. Hần thấy bản thân thật hạnh phúc và bình yên khi có người hết lòng bảo vệ mình đến như vậy.

– “Rời khỏi đây trước khi ta giết cô” Nàng ôn nhu vỗ vỗ lên mu bàn tay của Thiên Kỳ nhưng ngữ khí lại mang lạnh lẽo hướng Nhận Yên.

Nhận Yên cũng không phải là kẻ ngu xi, ả ta nhanh chóng lao ra khỏi cửa trước những cái nhìn khinh bỉ của Thanh y và Hồng y. Họ đang thắc mắc tại sao chủ nhân mình lại tha cho ả ta như thế, đây không phải

là phong cách làm việc của trang chủ Trúc Lâm sơn trang. Nếu ta tha cho địch một mạng, nhất định lần sau, địch sẽ giết ta.

– Ta hiểu các người đang thắc mắc điều gì. Hồng y, diệt khẩu. Thanh y, chuẩn bị hành lý lên đường.

– Vâng. Chủ nhân.

Thoắt cái cả hai đã không thấy bóng. Nàng vẫn nhìn chăm chăm vào gương mặt đang ngây ra vì đại của Thiên Kỳ. Hấn cũng nhìn nàng chăm chú. Hấn biết nàng sợ chuyện hấn là vương gia sẽ càng lộ ra nhiều người biết hơn nữa thì sẽ rất nguy hiểm, nàng làm tất cả cũng vì sự an toàn của hấn mà thôi. Đến đây thì hấn đã biết vị trí của mình như thế nào trong lòng nàng rồi. Hấn bất giác mỉm cười toe toét khoe hàm răng trắng đều tăm tắp của mình cho nàng xem.

– Ngậm miệng lại trước khi ta bẻ gãy hết răng của người.

11. Chương 11

Cuộc hành trình lại bắt đầu, khoảng bảy ngày sau thì đã đến thành Nghi Lệ. Ngoại ô thành có một khu rừng khá rậm rạp, bất kể tiểu phu nào bước chân vào đây cũng khó lòng trở ra bởi những cạm bẫy mà đường như có người nào đó đã đặt từ rất lâu.

Chỉ người trong Trúc Lâm sơn trang mới biết được đường đi vào sâu bên trong mà không bị rơi vào chính bẫy do mình đặt ra. Xe ngựa mất hơn hai canh giờ mới đến được con suối sâu bên trong rừng. Khung cảnh rơi đầy đầy ắp vẻ tự nhiên. Thú rừng, chim muông rủ nhau sinh sống tại vùng đất yên lành thu hút ánh mắt của Thiên Kỳ.

Hấn không ngờ người của Trúc Lâm sơn trang lại tìm được nơi lí tưởng như thế này để xây nên một pháo đài phòng thủ cho gia đình mình.

Cây cầu bằng gỗ mộc tuy đơn sơ nhưng lại được điêu khắc thành những hình thù bắt mắt và tinh xảo bắt ngang qua con suối sâu. Nước suối trong xanh đến độ ta có thể nhìn rõ được bên dưới kia có những loại cá nào.

Phía bên kia chiếc cầu chính là Trúc Lâm sơn trang, một tòa thủ phủ được xây dựng vô cùng kiên cố với từng từng lớp lớp đệ tử canh gác ngày đêm.

Diệp Phi bước xuống trước ánh mắt ngỡ ngàng của tất cả mọi người. Một lão gia đã ngoài 50 chạy lại cúi đầu cung kính.

– Cung nghênh trang chủ trở về.

Diệp Phi dẹp bỏ khuôn mặt lạnh băng thường ngày của mình trước sự chào đón nồng nhiệt của toàn thể gia nhân trong sơn trang. Nơi đây từ lâu đã trở thành ngôi nhà duy nhất của nàng mất rồi. Sư phụ cùng sư mẫu, nàng cũng xem họ như phụ mẫu của mình nhưng tiếc rằng cả hai lại sớm nắm tay nhau ngao du tứ hải. Chắc cũng 6 năm rồi hai người không trở về.

– Phu quân gia, ông không cần khách khí như thế. Ông dọn căn phòng kế bên Phi Phi viện cho Thiên Kỳ hộ ta.

– “Thiên Kỳ?” Phu quân gia ngơ ngác nhìn nam nhân đang nắm chặt tay đại tiểu thư của mình mà khuôn mặt ngơ ngác nhìn ngó xung quanh cứ như tiểu hài tử mới đến nơi xa lạ lần đầu. Không chỉ mình ông mà gia nhân trong phủ cũng hết sức ngạc nhiên cái người theo nàng trở về lần này “Lão nô đã biết”.

– Nhị tiểu thư và tam tiểu thư đang ở đâu?

– À! Tam tiểu thư lần này về có dẫn theo một vị bằng hữu, họ đang bàn chuyện trong Trúc Thanh viện.

– Được rồi. Mọi người tiếp tục làm việc đi.

– Vâng. Trang chủ.

Nàng vẫn nắm tay Thiên Kỳ kéo hắn đến Trúc Thanh viện. Nơi đây được gọi với cái tên ấy do xung quanh được bao phủ bởi hàng lớp trúc xanh xào xạc buông bóng mát. Chính giữa viện là một ngôi đình mái ngói cổ được bao quanh bởi một cái tiểu hồ đầy hoa sen. Khung cảnh nên thơ trữ tình khiến nàng cảm thấy thoải mái hơn so với lúc trước. Quả thật, về đến nhà thật là thích.

Bên trong ngôi đình là nhị muội Trúc Nhã cùng tam muội Phi Vũ. Cả ba đều là do sư phụ cùng sư mẫu mang về dạy dỗ. Đáng lý ra tam muội sẽ là người đảm nhận vị trí trang chủ của Trúc Lâm sơn trang vì nàng ấy chính là giọt máu của sư phụ cùng sư mẫu nhưng nàng ta nhất mực từ chối với lí do thích ngao du sơn hải tìm kiếm thú vui cảnh đẹp hơn là ngồi một chỗ trong đây sai khiến gia nhân. Thế là nàng bắt buộc phải lên chiếc ghế đó.

– Nhị muội, tam muội. Hai người các người thật là rảnh.

Diệp Phi bước vào tiểu viện trước ánh mắt hững hờ của Trúc Nhã vì đã bao lâu không được nhìn thấy đại tỉ xinh đẹp khả ái của mình. Ván cờ giữa hai nam nữ, một là Phi Vũ và hai là vị bằng hữu do nàng ta đưa về, phải dừng lại do sự xuất hiện đột ngột của nàng.

Khi ánh mắt của Thiên Kỳ chạm phải ánh mắt của bằng hữu Phi Vũ thì cả hai cùng giật mình thốt lên gây sự chú ý của mọi người có mặt tại nơi đây.

– Đại ca.

– Nhị đệ.

Nàng quay sang nhìn tên nam nhân bạch y tiêu sái ngồi đối diện với Phi Vũ mỉm cười chào cho có lệ rồi cất tiếng hỏi.

– Ra huynh đây là đại ca của tên gốc tử này.

– “Gốc tử? Khi nào đệ đệ ta trở thành kẻ gốc tử?” Nam Phong hết nhìn Thiên Kỳ lại quay sang nhìn nàng với ánh mắt khó hiểu cầu mong được hai người trong cuộc giải thích.

– “Người không gốc?” Nàng quay sang nhìn thẳng vào mắt Thiên Kỳ khiến hắn bất ngờ lùi một bước trước ánh mắt lạnh như băng của nàng.

– Ta...ta...

– “Thôi ngừng. Nhị muội bảo ta về đây có chuyện gì?” Nàng không thèm quan tâm đến cái bức tượng hình nam nhân đang đứng đó chôn chân tại chỗ mà quay sang vào đề với hai tiểu muội muội của mình.

– “Đây là bằng hữu của muội, vương gia Hàn Nam Phong” Phi Vũ chỉ tay về phía Nam Phong giới thiệu cho nàng nhưng nàng một ánh mắt nhìn hắn cũng không có. Phi Vũ thấy vậy thì vô cùng ngượng ngùng nhưng biết tính đại tỷ mình bao nhiêu năm nay đã thế nên đành tiếp lời “Hắn muốn chúng ta giúp hắn soán ngôi”.

Nàng vẫn không nhìn hắn hay bất kỳ ai, nhàn nhã trong tư thế bình thường nhấp ngụm trà sen hảo hạng tại thành Nghi Lệ này. Phi Vũ thấy vậy thì vô cùng nôn nóng thay cho bằng hữu bèn thấp giọng.

– Tỷ không bắt ngờ sao?

– “Không” Nàng quay sang nhìn Thiên Kỳ với ánh mắt căm giận “Chỉ bắt ngờ khi biết hắn có âm mưu mới tiếp cận ta nhưng ta vẫn không hề nhận ra”.

– “Không phải đâu Phi nhi, ta...” Thiên Kỳ nhanh chóng chạy lại đứng kế bên Diệp Phi năn nỉ khiến Nam Phong một lòng bàng hoàng. Hắn tự hỏi với bản thân đây là đệ đệ lãnh khốc, tàn nhẫn của hắn sao? Nguyên nhân nào lại khiến đệ đệ trở thành một tiểu hài tử trước mắt nàng ta như thế?

– “ Bao nhiêu?” Nàng cắt đứt câu nói còn đang còn dang dở của Thiên Kỳ bằng một câu hỏi không đầu không đuôi khiến Nam Phong, Thiên Kỳ cùng Phi Vũ đồng thanh.

– Cái gì?

– Người có bao nhiêu quân mà đòi soán ngôi?

- “Ta có 22 vạn, Thiên Kỳ thì 15 vạn, ngoài ra Viên tướng quân theo bên ta cũng có 15 vạn” Nam Phong vừa kể vừa đưa tay nhắm tính.
- “Ngốc tử cũng có nhiều quân quá ha?” Nàng đưa mắt khích đều Thiên Kỳ khiến hắn im ru đứng đằng sau lưng không dám hó hé. Hành động này khiến Nam Phong phải bật cười ha hả nhưng khi chạm phải ánh mắt nóng như lửa của Thiên Kỳ và lạnh như băng của Diệp Phi thì hắn hoàn toàn rơi vào thế bị động im bật. Nàng suy đi tính lại một hồi sau mới tiếp tục nói “Người có 52 vạn quân trong khi bên phe thái tử có đến 70 vạn quân chưa kể thêm tà phái. Lấy gì chắc rằng người sẽ lên được ngôi vị hoàng đế?”
- Bởi thế ta mới cầu viện sự giúp đỡ của cô nương. Chẳng lẽ cô nương có thể gương mắt ra nhìn cảnh dân chúng lầm than sao?
- “Ta có gì khiến người cầu viện?” Nàng lại tiếp tục nhàn nhã thưởng thức trà.
- Trúc Lâm sơn trang có thể kêu gọi sự giúp đỡ của đồng đạo chính phái chống đối tà phái, ngoài ra thì... Vũ nhi có nói nàng chính là Phi Phi cô nương trong truyền thuyết.
- “Huynh cũng khá thẳng thắn nhưng ta ước gì đệ đệ huynh được một phần của huynh thì ta đâu có giận như bây giờ” Nàng nhẹ nhàng nói cho Nam Phong nghe nhưng lời nói đánh thép lại hướng thẳng đến Thiên Kỳ đang đứng đằng sau.
- “Ta...ta xin lỗi...tại ta...” Thiên Kỳ ấp úng cất từng chữ khó nhọc nhưng dường như có người vẫn không thêm quan tâm đến điều đó.
- Được. Ta sẽ giúp, bây giờ huynh cần cầu viện ai nữa?
- Vô Danh các.

12. Chương 12

- Được. Ta sẽ giúp, bây giờ huynh cần cầu viện ai nữa?
- Vô Danh các.
- “Nếu vậy thì ta khuyên huynh nên năn nỉ đại tỷ ta luôn đi là vừa” Trúc Nhã đứng ngoài câu chuyện giờ mới lên tiếng. Nàng không thể nào hiểu nổi một nữ tử như đại tỷ mình sao lại có đủ thời gian và sức mạnh đóng đến ba vai trên giang hồ lận. Quả là nhìn người không thể chỉ nhìn bằng hai con mắt.
- “Tại sao?” Nam Phong hồ nghi nhìn về phía Trúc Nhã.
- “Còn hỏi tại sao nữa? Thì tỷ ấy chính là các chủ Vô Danh các chứ sao” Ngữ khí nhẹ nhàng trầm lắng nhưng lọt vào tai một số người thì lại như ngòi bom được kích nổ.
- “Cái gì? Không thể nào!” Nam Phong cùng Thiên Kỳ đồng thanh hét lên, đến khi nhận thấy sự thất thố của mình thì Nam Phong mới lấy lại được bình tĩnh nhưng Thiên Kỳ vẫn còn đang lơ lửng trên chín tầng mây.
- “Ta không thể nào tin được ba nữ nhân khiến các nam nhân trong thiên hạ đều muốn có được lại là cùng một người” Nam Phong hướng Diệp Phi mỉm cười dịu dàng nhưng trong mắt nàng thì nụ cười ấy lại chẳng ra gì.
- “Huynh nói vậy là sao?” Trúc Nhã hướng Nam Phong tìm lời giải đáp cho câu nói đầy ẩn ý vừa rồi.
- “Thiên hạ đồn rằng nếu ai có được ba nữ nhân này sẽ nắm vững ngôi vị hoàng đế trong tay” Nam Phong mỉm cười cho cái suy nghĩ nực cười của các bậc lão thành giang hồ.
- “Nếu vậy huynh nắm chắc ngai vàng trong tay rồi. Chi bằng đưa luôn chiếc ghế hoàng hậu cho đại tỷ ta đi” Trúc Nhã không thêm nhìn sắc mặt của Thiên Kỳ đang dần xám ngoét lại mà vẫn tiếp tục nói.

- “Nếu nàng muốn ta sẽ đáp ứng” Nam Phong lại quay sang nhưng không nhìn nàng mà dùng ánh mắt thách thức dành cho đệ đệ của mình.
 - “Không được. Ta không đồng ý” Thiên Kỳ tức tối không thèm giữ ý đứng sau lưng Diệp Phi nữa mà bay sang đứng trước mặt mọi người đập chiếc bàn đá rầm rầm thể hiện cơn giận dữ đang bùng phát trong cơ thể mình.
 - Tại sao?
 - Ta nói không được là không được.
 - Ngai vàng là của hần chứ đâu phải của ngươi mà ngươi bảo không được?
 - Ta...nhưng ta là vương gia, ta không đồng ý.
 - “Đại tỷ ta vừa có tài, vừa có sắc, có tiền, lại tinh thông cầm kỳ thi họa, dàn binh bố trận. Còn ai xứng với ngôi vị hoàng hậu hơn nữa? Nếu ngươi kiếm được một nữ nhân chỉ cần bằng đại tỷ ta không cần hơn, ta sẽ nhường ngôi vị đó cho nàng ta” Trúc Nhã vẫn thao thao bất tuyệt không màng đến không chỉ mình Thiên Kỳ với khuôn mặt xám ngoét mà còn có thêm một người nữa, tất cả không thoát khỏi mắt Diệp Phi.
 - “Tam muội. Ta nhường uội đó” Câu nói bất chợt của Diệp Phi làm cuộc tranh luận chấm dứt, trong đó có hai trái tim đang đập một cách dữ dội còn một trái tim từ lo lắng đã trở về hiện trạng bình yên ban đầu “Vậy giờ huynh đã có kế hoạch gì chưa?”
 - “Hiện tại thì ta vẫn đang phải đối phó với thái tử nên vẫn chưa có sự chuẩn bị chu toàn” Nam Phong trầm ngâm nhìn lên trời suy ngẫm.
 - “Nếu thái tử lên ngôi, điều đầu tiên hần sẽ làm là gì?” Nàng nhàn nhã ve vẩy chiếc phiến của Thiên Kỳ trong tay lấy chút khí trời.
 - “Cắt chức vương gia, rút lại quân lệnh, triệt phá hậu cung, giết hết phản quân, ổn định ngai vàng” Thiên Kỳ xen vào khiến không khí càng thêm âm trầm nhưng vẫn có một người mỉm cười với cái ý nghĩ trong đầu.
 - “Tại sao chúng ta không đi trước hần một bước?” Nàng gấp chiếc phiến đặt mạnh lên bàn hình thành một thể trận.
 - “Ý của tỷ là...” Phi Vũ nhìn thể cờ trên bàn, quân đen đang chiếm thế thượng phong nhưng với chiếc quạt chắn ngang giữa tại thành thể phân chia ranh giới, nàng ta nhanh tay cầm một quân cờ trắng đặt vào bàn cờ tạo thành hình một chữ “giả”.
 - “Ý của tam muội chính là ý của ta” Nàng hướng Phi Vũ mỉm cười nhẹ nhàng trước sự khâm phục của Nam Phong và Thiên Kỳ. Hai người họ không ngờ một nữ tử lại có thể nghĩ ra một kế vẹn toàn đến như vậy.
- Ngày ngày hôm sau, Hồng y được lệnh gửi bồ câu đưa thư về báo cho Lục y cùng Tử y biết kế hoạch của họ. Tử y nhanh chóng viết thư chiêu hồi cứu viện gửi đi khắp nơi các đại danh chính phái dưới tên Trúc Lâm sơn trang và Vô Danh các.
- Tin tức Trúc Lâm sơn trang kết nghĩa cùng Vô Danh các dưới sự giúp sức về phần kinh phí của Phi Phi cô nương nhằm đoạt ngôi của Hàn Nghị được lưu truyền rộng rãi một cách bí mật trong giới danh môn chính phái. Ai ai cũng đồng ý với kế hoạch hiện tại của bọn họ và hứa sẽ giúp sức hết mình như Vô Đang, Thiếu Lâm, Nga Mi, Dương Gia,...
- Sau nửa tháng vất vả cuối cùng Diệp Phi, Thiên Kỳ, Phi Vũ cùng Nam Phong cũng đặt chân đến kinh thành. Nàng sẽ ở lại Hàn vương phủ của Thiên Kỳ để ngày mai cùng cả hai người họ vào cung một chuyến nhằm điều tra thêm về tình hình hiện tại.
- “Chuyện quân lệnh chúng ta nên giải quyết như thế nào?” Nam Phong xoa xoa trán hỏi Diệp Phi hi vọng nàng sẽ nghĩ ra cách tốt nhất trong tình trạng Hàn Nghị bệnh rất nặng sắp băng hà trong nay mai.
 - Ngày mai trong buổi thiết triều, huynh xin hoàng đế đem quân ra biên cương phía Bắc chống quân Nô còn Thiên Kỳ thì xin mang quân xuống phía Nam cứu trợ thiên tai.

– “Quốc khố chẳng còn bao nhiêu vả lại làm như vậy để làm gì? Ta vẫn không hiểu” Thiên Kỳ đưa tay rút tách trà nóng thổi cho nguội bớt rồi đẩy về phía nàng.

– Ngốc tử, tiền bạc chẳng phải có Phi Phi cô nương lo sao? Ngày mai ta sẽ làm Phi Phi tiến cung xin dâng ngân lượng cứu tế dưới sự hộ tống của người. Sau này thái tử có lên ngôi thu hồi quân lệnh thì quân ở xa nhất định sẽ không về kịp để nhận lệnh, như vậy chẳng phải quá thuận lợi cho chúng ta hay sao? Vả lại nếu cứu tế ngay lúc này thì Nam Phong sẽ được lòng dân hơn thái tử.

– Ta không phải ngốc tử mà.

Tuy cãi lý nhưng Nam Phong và Thiên Kỳ không khỏi báỉ phục kế sách mà Diệp Phi đưa ra. Tất cả đều chỉ bằng hai mũi tên là cứu tế và giúp nước nhưng đồng thời bắn rơi rất nhiều đôi nhạn béo bở có lợi cho phe mình.

13. Chương 13

Sáng hôm sau nàng thay một bộ tử y có thêu vài bông hoa nho nhỏ điểm tô lên làn da trắng hồng vẻ đẹp của thiếu nữ 18.

Chiếc kiệu tám người khiêng dừng trước cổng hoàng cung rộng lớn, từng hàng lính gác tấp nập quan sát xung quanh, nơi đâu cũng chỉ thấy bóng loáng một màu vàng óng của vàng và đá quý. Như vậy thì không tránh khỏi chuyện ai cũng muốn làm vua, làm chủ cái biệt viện to lớn này.

Nàng được Nam Phong và Thiên Kỳ đưa vào cung bằng cửa Ngọ Môn, trước mặt nàng giờ đây là một quảng trường rộng lớn có một con sông nhỏ chảy ngang qua tạo thành hình dây cung. Chính giữa là năm chiếc cầu bằng đá trắng lớn, hai bên cầu và hai bên sông đều có lan can bằng đá trắng bao bọc.

Đi gần nửa canh giờ đến khi đôi chân nàng như muốn rục ra thì mới đến cánh cửa điện Thái Hòa, nơi thiết triều của nhà vua.

Nam Phong vào bên trong trong khi nàng cùng Thiên Kỳ đứng ở ngoài ngắm cảnh. Đến lúc cảnh cũng rữ mục trong mắt nàng thì âm thanh eo ** của thái giám cất lên bên tai.

– Cho mời vương gia Thiên Kỳ và Phi Phi cô nương vào triều thiết kiến.

Thiên Kỳ nắm tay nàng kéo vào bên trong trước sự ngỡ ngàng của mọi quan lại trong triều.

– Thần – Hàn Thiên Kỳ khấu kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.

– Dân nữ Liễu Phi Phi khấu kiến hoàng thượng, chúc hoàng thượng vạn an.

Trong khi những người khác phải quỳ gối trước bậc đế vương còn Diệp Phi lại chỉ cúi đầu nhưng sau đó thì ngẩng mặt nhìn thẳng vào vị hoàng đế đã ngoài 40 đang ngồi bệ vệ trên ngai vàng được làm bằng vàng ròng khắc tía tinh xảo.

– Bình thân.

– Tạ ơn hoàng thượng.

– Liễu Phi Phi, ta nghe vương gia Nam Phong bảo người muốn đóng góp một chút ngân phiếu của mình vào việc cứu tế dân chúng bị thiên tai ở phía Nam phải không?

– Đúng vậy.

– Bao nhiêu?

– 50 vạn lượng hoàng kim.

Cả triều đình ồ lên khiến không gian đột nhiên trở nên náo nhiệt. Đó là một số tiền không phải nhỏ so với quốc khố hiện đang trống rỗng. Họ thầm nghĩ tại sao không mang nộp cho quốc khố mà lại mang phân phát cho lũ dân đen mọi rợ đó làm gì.

- Được. Ý của khanh ta xin ghi nhận, chuyện cứu tế sẽ giao nhị hoàng tử giải quyết.
- “Nếu vậy ta không cứu tế nữa” Nàng lạnh lùng cắt đứt lời hoàng đế đang nói trên kia khiến Nam Phong cùng Thiên Kỳ đổ cả mồ hôi hột.
- “To gan. Người dám đùa với cả hoàng thượng sao?” Tề tướng với chiếc áo quan màu xanh hùng hùng hổ hổ la mắng nàng khiến hàm râu đen rậm cứ rung rinh theo từng nhịp mấp máy môi của lão.
- “Ta nào dám đùa với người. Ta biết 50 vạn lượng hoàng kim so với quốc khố chẳng là bao nhiêu nhưng nếu dùng nó đổi thành gạo có thể cứu được biết bao mạng người. Trong khi đó lại có những người so với ta còn nhiều ngân lượng hơn gấp bội lại chẳng màng đến con dân trăm họ, suốt ngày chèo trống múa hát, ăn ngon mặc sướng. Đợi đến lúc có người như ta làm từ thiện giúp chính con dân của họ thì thẳng tay gom góp bỏ vào áo quan” Nàng ngữ khí đã thêm phần lạnh lùng khiến ai nấy đã và đang có ý nghĩ gom số tiền đó vào quốc khố không rét mà run.
- “Phi nhi! Nàng đừng làm càn” Thiên Kỳ thấy tình hình có vẻ không ổn bèn lên tiếng can ngăn cơn phần nộ đang bùng cháy trong cơ thể nàng.
- “Ý khanh là ta ăn chơi trác táng không lo quốc sự sao?” Hoàng đế dường như đã hóa giận khi bị nói trúng tim đen bèn đập tay lên thành ngai vàng tỏ vẻ tức giận khiến cả long điện im phăng phắc ngay cả thở cũng không dám, duy tiếng nói từ miệng nàng vẫn cất lên đúng ngữ khí đã tồn tại ban nãy.
- Dân nữ không dám nói đến hoàng thượng nhưng nếu ngài có cái suy nghĩ đó thì ta cũng không dám phủ nhận. Nếu như người thật sự quan tâm đến con dân thì hạn hán xảy ra cả năm nay ở vùng biên cương phía Tây đã không khiến mùa màng bị thất thu đến như thế, lũ lụt ở phía Nam đã cướp đi hàng trăm sinh mạng kể cả những đứa trẻ mới tí tuổi đầu. Ngay cả quân Nô đang đánh đến ở biên cương phía Bắc người cũng không màng đến dân chúng khổ sở ra sao. Quan lại ý quyền thế cướp bóc không của cải mọi người khổ công làm ra nhưng họ vì thân cô thế cô mà không dám chống đối. Trong khi đó người thử hỏi Tề tướng đương triều hằng ngày ăn những gì, thái tử dạo chơi ngoài thành ra sao, thậm chí lầu xanh trong thành cũng thuộc dạng quen mặt họ.
- “Hỗn láo. Người nói ta như thế thì có bằng chứng gì?” Thái tử tức giận nhảy ra giữa đại điện đấu võ mồm với nàng.
- Ngài nên nhớ ta là Phi Phi cô nương, lão bản của rất nhiều lầu xanh tại kinh thành này.
- “Người...chuyện triều chính người lại rõ như vậy. Phải chăng người đang có ý mưu phản?” Bằng chứng thuyết phục của nàng đưa ra khiến hần cứng họng. Hần quyết tâm đổ cho nàng tội mưu phản để hả lòng hả dạ.
- “Ta lại hoàn toàn không có cái ý nghĩ đó nếu như thái tử không nói, phải chăng trong thâm tâm thái tử đang tồn tại tư niệm này?” Nàng không hề sợ hãi vẫn cứ tiếp tục phản bác lại những lời nói của thái tử bằng những lí lẽ sắc bén nhất khiến không những Nam Phong, Thiên Kỳ mà còn rất nhiều quan lại trong triều theo phe Nam Phong cũng thẫn thờ kinh ngạc.
- Người...ta làm sao có thể làm ra được loại chuyện đó? Người đang cố đổ lỗi cho ta sao? Liễu cô nương?
- “Bao đời nay chuyện con giết cha chiếm đoạt ngôi vua đâu phải là hiếm, huống chi quân lính trong tay thái tử hiện tại tại sao lại ráo riết luyện tập quân sự như thế?” Nàng hướng hoàng đế đang ngồi trên ngai vàng nói ra điều mà không phải ai cũng không biết nhưng người đáng biết lại chẳng hay tí ti nào.
- “Thái tử, có chuyện đó sao?” Hoàng thượng lạnh lùng lia mắt xuống khiến hần giật mình. Bây giờ hần đã biết một điều rằng phá tiểu nhân chứ đừng nên phá nữ nhân.
- Phụ hoàng, con chỉ thao tập binh khí phòng khi quân Nô đánh vào kinh thành thôi ạ!
- Thôi được rồi. Chuyện quân Nô ta giao cho Nam Phong lãnh quân ngăn chặn. Thiên Kỳ sẽ hộ tống Liễu Phi Phi xuống miền nam cứu tế. Những chuyện khác ta sẽ giải quyết sau. Bãi triều.
- Tạ chủ long ân.

14. Chương 14

Diệp Phi cùng Thiên Kỳ trở về phủ trước ánh mắt căm ghét của thái tử cùng tể tướng. Nàng không quan tâm, cái đáng quan tâm ở đây chính là kế hoạch đã xong một bước.

Ngồi trên xe ngựa nàng cứ lắc lư theo từng nhịp xóc của xe. Hắn thấy nàng lắc qua lắc lại như kẻ say rượu thì không khỏi buồn cười.

– Sao vậy? Buồn ngủ hả?

– “Ừm” Nàng đưa tay che miệng ngáp một cái rõ dài.

Thấy vậy hắn choàng tay qua vai kéo nàng về phía mình, đầu nàng dựa vào bờ vai rộng rắn chắc của hắn. Dù khá ngại ngùng nhưng cơn buồn ngủ dường như quá mạnh mẽ khiến nàng dịu dàng chìm dần vào giấc ngủ trong lòng nam nhân mà nàng có lẽ đã trao trái tim mình cho hắn lúc nào không hề hay biết.

Cửa vương phủ hiện ra và xe ngựa cũng đã dừng lại nhưng thiên hạ trong lòng Thiên Kỳ vẫn không có dấu hiệu gì là tỉnh giấc. Hắn nhẹ nhàng ôm nàng trong lòng tiến về Vũ Phong các.

Gia nhân trong phủ dù biết vài ngày trước vương gia của họ có mang về phủ một nữ nhân nhan sắc thanh tú, nay lại thấy ngài ôm cô nương ta trong lòng thì không khỏi lạ lẫm. Xưa nay vương gia chúa ghét nữ nhân mà nay lại đột ngột thay đổi như vậy, nhất định đây sẽ là vương phi tương lai của vương phủ. Ai ai cũng đang lập tính trong đầu hòng lấy lòng nàng ta để sung sướng sau này.

Vũ Phong các là thư phòng của Thiên Kỳ, xưa nay rất ít người được đặt chân vào đây nhất là nữ nhân, chỉ vài người hầu cho đặc cách vào dọn dẹp. Bởi nơi đây chứa khá nhiều bí mật của huynh đệ Phong – Kỳ nhằm soạn ngôi vua.

Hắn đặt nàng một cách nhẹ nhàng xuống giường đồng thời đưa tay kéo chiếc chăn dưới chân lên đắp đến ngang ngực cho nàng. Cứ thế hắn say mê ngồi ngắm mỹ nhân ngủ. Khi ngủ trong nàng thật hiền, khác hẳn với lúc tỉnh táo. Nàng cứ như một hài tử thích quây phá trong thân xác người lạnh lùng cứng chặc. Chắc là do hoàn cảnh sống cùng với quá khứ đã dần khiến nàng thay đổi cách nhìn đời. Hắn là người rất may mắn vì đã có thể khiến nàng tin tưởng đến vậy. Đây có lẽ là số mệnh duy nhất mà ông trời giao cho khiến hắn thấy thỏa mãn không hề hối hận. Hắn quyết tâm sẽ bảo vệ nàng bằng cả sinh mạng của mình.

– Ừ người không ngốc. Nhưng người chỉ có thể lấy nương tử khi người yêu người đó và người đó yêu người thôi, hiểu chưa?

– Yêu... là sao?

– Ừm đại khái là khi người xa người đó thì người sẽ nhớ, gần người đó người lại không muốn xa. Khi người đó đau người càng đau gấp bội, khi người đó vui người sẽ thấy hạnh phúc và người có thể hi sinh mạng sống của mình chỉ vì người đó. Như thế là người đã yêu.

– Ta vui khi thấy nàng vui, đau khi thấy nàng cố gắng bảo vệ ta...xa nàng một ngày mà ta thấy cứ như cả năm trời nhưng khi bên cạnh nàng rồi...ta lại ao ước không bao giờ rời xa...Ta tin rằng mình có thể hi sinh bản thân chỉ để bảo vệ nàng. Như vậy là ta đã...yêu nàng. Nếu vậy chỉ cần nàng yêu ta...thì ta có thể lấy nàng làm nương tử, đúng không?

Hắn lần mò ngón tay thô ráp của mình lên từng tác da trên khuôn mặt mịn màng của nàng. Bất giác không chịu nổi, hắn cứ cúi đầu gần xuống, gần xuống, gần xuống chút nữa. Môi nàng khiến hắn không kiềm chế được lòng mình mà khẽ đưa lưỡi liếm láp lấy đôi môi đỏ mọng chúm chím đầy. Khó khăn lắm hắn mới miễn cưỡng dứt ra khỏi sự quyến rũ mê người của nàng.

Hắn lật đặt đứng bật dậy lao ra khỏi phòng tránh ình đánh thức nàng. Nhưng hắn lại không biết một điều rằng ngay khi cánh cửa đóng lại, nữ tử bên trong lại run lên với tay ôm chặt lấy khuôn mặt đỏ bừng như ngọn lửa của mình. Giấy lát sau, nàng lần ngón tay đến đôi môi vẫn còn vương hơi ấm của hắn, miệng khẽ nhếch lên mỉm cười, một nụ cười hạnh phúc.

– Người đâu biết rằng ta lại trao trái tim mình cho người mất rồi, ngốc tử.

Diệp Phi vung thanh kiếm trong tay tạo thành những đường đi tuyệt kỹ, thanh kiếm như một con rắn uốn lượn theo từng độ cong của cổ tay. Qua bên trái lại luồng bên phải, biến mất rồi xuất hiện khiến Thiên Long cùng Thiên Kỳ vô cùng ngỡ ngàng. Cả hai không ngờ tuyệt thế võ công của Trúc Lâm sơn trang lại hoàn mỹ đến thế. Nó kết hợp với thiên nhiên tại thành một môn võ khiến đối thủ không đường nào mà đoán được đường kiếm đi.

- “Các người ngắm đủ chưa?” Diệp Phi dừng động tác di chuyển thanh kiếm thẳng đứng ra đằng sau lưng của mình rồi tiêu sái tiến lại đứng đối diện với hai người họ.
- “Hi! Ta đến tạm biệt muội để đưa quân ra biên giới” Nam Phong gấp chiếc phiến trong tay rồi nhìn Diệp Phi hòng xin ý kiến.
- “Thiên Kỳ, huynh đưa cho Nam Phong 10 vạn quân còn chúng ta chỉ cần 5 vạn là đủ” Diệp Phi tiến lại bàn đá ngồi xuống chống tay lên bàn nhìn Thiên Kỳ “Chúng ta chỉ đi cứu tế, mang nhiều quân sẽ bị nghi ngờ. Còn Nam Phong, huynh đến biên cương cố gắng đẩy lùi quân Nô và giúp đỡ dân chúng an cư lập nghiệp, ngoài ra huynh tranh thủ đào tạo binh sĩ bài bản một chút. Người nào huynh nghĩ có khả năng lãnh đạo thì sau khi đến nơi cứ bí mật sai họ về đây vào Vô Danh các, Hồng y sẽ giúp họ luyện tập thêm. Còn tam muội cứ đi theo Phong ca của muội được rồi”.
- “Đại tỷ!” Phi Vũ hai má phỉm phỉm hồng hết nhìn nàng lại quay sang Nam Phong cũng đang trong tình trạng tương tự.
- “Ta thật không hiểu tại sao nàng lại có thể nghĩ ra những kế sách vẹn toàn như vậy được” Thiên Kỳ nhanh tay rót trà vào ly rồi thổi nguội đưa đến tận tay nàng, thiếu điều hẳn muốn dứt cho nàng uống luôn ấy chứ.
- “Đó là lí do vì sao tam muội ta nói huynh đệ hai người đã cầu viện đúng người” Nàng nốc cạn cốc trà mà không thèm nhìn hai khuôn mặt đang muốn cười nhưng mí mắt cứ giật giật mãi không thôi. Sau đó nàng quay mặt ra đằng sau gọi “Tứ y”.
- “Chủ nhân” Tứ y đồng loạt có mặt chào nàng nhưng không thèm để ý đến hai nam nhân đang ngồi đối diện. Trong mắt họ chỉ có Diệp Phi là chủ nhân và họ chỉ chào nàng mà thôi, tuy họ cũng có hảo cảm với Thiên Kỳ ít nhiều nhưng với cái lí do tiếp cận chủ nhân của họ khiến nó biến thành con số... âm.
- Hồng y, người tiếp tục đào tạo đệ tử của Vô Danh các trong thời gian ta vắng mặt, ngoài ra người phải ra sức tìm kiếm thêm nhiều thành viên gia nhập hơn nữa phòng hờ tể tướng thay đổi kế sách.
- Vâng. Chủ nhân.
- Lục y, người cùng với Hiên Viên cải người của chúng ta vào hoàng cung càng nhiều càng chức vụ cao càng tốt. Ngoài ra người cử thêm người bảo vệ Viên tướng quân và theo dõi sát sao từng bước đi, nhất cử nhất động của thái tử, tể tướng cùng hai vị hoàng tử rồi báo cáo lại cho ta.
- Vâng. Chủ nhân.
- Thanh y, người đến Vô Đang, Thiếu Lâm và Nga Mi chiêu binh mãi mã cùng triển khai kế hoạch cho các vị trưởng môn. Sau đó đến phía Bắc theo bảo vệ Thiên Phong, lần này chúng ta đi lãnh ít dữ nhiều, các người nhất định phải cẩn thận. Minh Tử y theo ta được rồi.
- Vâng. Chủ nhân

15. Chương 15

Thế là hôm sau mọi người chia nhau ra làm nhiệm vụ được giao. Diệp Phi cùng Thiên Kỳ ngồi trên xe ngựa tương đối lớn đủ cho năm người ngồi, bên ngoài là Tứ y cùng phu xe. Hai bên xe ngựa nay lại xuất hiện thêm Hắc Dạ và Hắc Ảnh cười hai con hắc mã và bạch mã bảo vệ.

Hôm nay đột nhiên xuất hiện thật nhiều quân lính bảo vệ một cỗ xe ngựa màu vàng và lương thực khiến dân chúng hiếu kỳ đổ ra hai bên đường trông ngóng. Tin tức triều đình cử nhị vương gia Hàn Thiên Kỳ hộ tống Phi Phi cô nương đi xuống miền Nam phân phát lương thực cứu tế được truyền từ người này sang người khác khắp thiên hạ.

Có người bảo nhất định là kế dụ binh của hoàng đế nhưng có người lại sửa rằng Phi Phi cô nương rất tốt bụng, lo lắng cho dân nghèo nên mới rút ngân lượng đi cứu tế. Mỗi người một câu nhưng vấn đề đều bao quanh Diệp Phi là người ra sao, tốt như thế nào. Tin đồn nàng sẽ trở thành nhị vương phi cũng xuất phát từ đó mà ra khiến nàng ngày đêm ăn ngủ không yên với mớ tin đồn trong khi Thiên Kỳ hẳn cứ nhí nha nhí nhảnh đi nghe ngóng tin tức.

– “Người đừng có cứ như con nít như vậy nữa được không Thiên Kỳ?” Diệp Phi buông mật thư do Hồng y gửi đến thông báo tính hình Vô Danh các và trong hoàng cung xuống bàn ngược nhìn nam nhân cứ léo nhéo với Hắc Dạ về chuyện vương phi của nhị vương gia.

– “Người ta đã nói là chỉ ngốc khi ở cạnh nàng thôi mà” Thiên Kỳ chu chu mỏ trả treo khiến Hắc Dạ cứ nín cười như muốn nội thương. Lần đầu tiên trong đời hắn thấy chủ nhân của mình thay đổi diện mạo lẫn tính cách hoàn toàn khi đứng trước mặt nữ tử này. Nàng ta coi bộ còn cao tay ẩn hơn cả thái tử đương triều nữa cơ.

– “Người không ngừng ngay cái màn khiến người khác muốn nôn đó ta liền bảo Hồng y xách Thủy Nhạn Yên đến trao cho người” Diệp Phi cột thư trả lời vào chân con bồ câu trắng rồi phất cho nó bay đi.

– “Nàng đừng có lừa ta, nàng ta bị Hồng y diệt khẩu từ lâu rồi” Thiên Kỳ thót tim một cái khi nghe tên của nữ nhân khiến hắn chút nữa là gây đại họa nhưng khi nhớ kỹ lại thì thở phào nhẹ nhõm.

– Thử không?

– Không.

Chuyến đi vẫn bình yên cho đến ngày thứ năm khi cả đoàn đến tòa thành lớn thứ ba cả nước nhưng không bằng so với kinh thành. Thành An Lạc quả đúng với cái tên của nó, dân chúng an cư lạc nghiệp khác hẳn so với những trấn khác dưới quyền cai trị của hoàng đế.

Trần giữ thành là tướng quân Trang Huyền Thuần, anh ruột của Trang quý phi hay còn là thúc thúc của thái tử đương triều nhưng ngặt một nỗi Trang tướng quân lại chán ghét lẫn cảm phần trước những gì Hàm Nghị gây ra cho dân chúng nên đã đầu quân giúp đỡ Thiên Phong.

Thiên Kỳ đưa nàng đến phủ tướng quân nghỉ chân trước khi tiếp tục lên đường. Nơi đây quả đúng ý với nàng, nơi trung tâm của phủ là một chiếc ao trồng đầy sen hồng thơm ngào ngạt khiến nàng như mê say trước cảnh đẹp thiên nhiên dưới bàn tay con người tạo ra.

Trang tướng quân là một trang nam tử đã ngoài tứ tuần nhưng ngũ quan vẫn còn thanh tú, cường tráng. Ông thấy Thiên Kỳ bước vào thì vội vội đứng dậy tay bắt mặt mừng.

– Kỳ nhi! Con đến rồi sao? Còn Phong nhi đâu?

– “Thúc thúc, lần này con xuống miền nam cứu tế còn đại ca thì đưa quân lên miền bắc chống quân Nô nhưng thật ra là kế hãm binh do Phi nhi bày ra” Thiên Kỳ không khách khí kéo ghế cho Diệp Phi ngồi xuống rồi mình cũng ngồi kế bên nàng.

– “Ra đây là Phi Phi cô nương mà mọi người đồn đại sao? Thật vinh hạnh cho ta” Trang tướng quân nhìn Diệp Phi không khỏi gật đầu tấm tắc khen nữ tử dung mạo xinh đẹp hút hồn người này lại là lão bản của nhiều khu buôn bán sầm uất khắp Hàn Thiên quốc này.

– Trang tướng quân khách khí rồi. Tiểu nữ họ Diệp tên Phi nên người cứ gọi ta là Phi nhi như Thiên Kỳ là được.

– “Hai đứa quả rất đẹp đôi” Trang tướng quân quay sang Thiên Kỳ cười trêu chọc khiến mặt Diệp Phi đỏ như gấc còn Thiên Kỳ chỉ cười thật tươi như đồng ý với câu khẳng định của thúc thúc mình.

– “Thiên Kỳ ca ca” Ngoài cửa bỗng xuất hiện một nữ tử khoảng chừng 16 tuổi, dung mạo thanh tú, mắt to mày ngài. Chỉ mới 16 tuổi đầu đã như thế này chắc khoảng chừng vài năm nữa sẽ đạt danh hiệu đệ nhất mỹ nhân mất.

– “Phi nhi, đây là con gái ta, Trang Bảo Yến, nó chính là biểu muội mà hai đứa Phong nhi và Kỳ nhi thương yêu nhất đó” Trang tướng quân ân cần nắm tay con gái mình hướng Diệp Phi giới thiệu.

- Trang cô nương, ta là Diệp Phi.
 - “Tỷ gọi ta là Tiểu Yến như Thiên Kỳ ca ca được rồi” Nói đoạn Bảo Yến quay sang nắm chặt lấy tay Thiên Kỳ nũng nịu “Huynh đến sao không bảo để muội đích thân xuống bếp chuẩn bị vài món đãi huynh?”
 - “Ta nào dám để Tiểu Yến bận tâm, muội càng lớn càng đẹp ra đây, nhưng sao chưa có ai đến rước thế nhỉ?” Thiên Kỳ vừa xoa xoa đầu Bảo Yến vừa cười nói nên không để ý thấy cái nhũm mày rất nhanh biến mất xuất hiện trên mặt Diệp Phi.
 - “Tại người ta còn chờ huynh thôi” Bảo Yến xé xé vạt áo mình nói xong thì hai mặt đã đỏ như gấc chín tung tăng bỏ chạy ra ngoài tránh ngưỡng.
 - “Ta sẽ báo lại với Thiên Phong cho huynh ấy sớm làm chủ chuyện này mới được” Diệp Phi khẽ thở dài một hơi rồi nói, tuy gương mặt rất đắc ý trước quyết định của mình nhưng ai biết được trong lòng nàng bây giờ đang dậy sóng.
 - “Nàng thôi nói nhảm đi. Hừ. Thúc thúc, con đưa Phi nhi về quán trọ nghỉ ngơi, có gì thúc cứ cho người đến gọi bọn con là được” Thiên Kỳ nói xong không đợi Trang tướng quân gật đầu đã vội vàng vàng nắm tay Diệp Phi lôi đi au như tránh tà.
- Cả hai đi thật chậm trên phố như để thưởng thức khoảng thời gian bình lặng bên nhau. Mọi người xung quanh đều hướng ánh mắt đến cặp đôi tiên đồng ngọc nữ vừa hạ thế. Nam nhân nhìn Diệp Phi với ánh mắt si dại, nữ nhân ngấm Thiên Kỳ như không muốn dứt ra. Ai cũng muốn mang hai người về nhà trưng bày để ngắm trước vẻ đẹp phải nói khuynh nước khuynh thành của hai người họ. Nhưng ước mơ cũng chỉ là ước mơ. Nam nhân tiếc nuối còn nữ nhân ghen tị khi họ nhìn xuống phía dưới hai bàn tay đang nắm chặt vào nhau càng thêm hạnh phúc.
- Diệp Phi vẫn để yên bàn tay của mình được bao bọc bởi bàn tay to lớn của hắn. Nàng sẽ luyến tiếc lắm hơi ấm từ lòng bàn tay đó nếu một ngày hắn độ ngọt buông ra.
- Trong khi đó Thiên Kỳ lại càng siết chặt cái nắm tay của mình hơn như hứa với nàng và cũng là răn lòng mình sẽ không bao giờ buông bàn tay nhỏ bé này để nàng lạc lỏng bơ vơ một mình.
- “Từ nay không cho phép nàng gọi thẳng tên ta, chỉ được gọi Tiểu Kỳ, huynh và xưng muội hoặc thiếp cũng được” Hắn chậm rãi nói không thèm để ý đến hai tròng mắt như muốn lòi ra ngoài của nàng.
 - “Tại sao? Ta quen rồi. Tiểu Kỳ thì được nhưng muội hay thiếp thì không” Nàng ngữ khí lạnh lùng thẳng thẳng khiến mặt hắn tiu nghỉu thấy phát tội.
 - “Nếu vậy xưng muội đi” Dùng vũ lực không được vậy hắn đành giở chiêu năn nỉ vớt vác tạm thời vậy.
 - Tùy người.
 - Người?
 - Thì tùy huynh, được chưa? Ngốc tử.
 - Được, nhưng ta không có ngốc.

16. Chương 16

Cả hai vẫn đang cãi nhau thì đột nhiên xung quanh xuất hiện hơn 10 hắc y nhân tay lờm lờm gươm giáo. Tròng mắt bọn chúng chỉ một màu đỏ ngầu như hổ đói đang trực chờ xông vào ngoạm con mồi trước mặt.

Hắn kéo nàng đưa về phía sau lưng còn mình thì nhanh tay rút trong thắt lưng ra một thanh kiếm đeo hướng bọn chúng lên tiếng.

- Các người là ai?
- Đừng hỏi chúng vô ích. Chúng trúng Thất Chủng độc rồi nên không biết gì đâu.

Diệp Phi nhẹ nhàng nói đồng thời rút trong người ra thanh sáo ngọc bích phòng thủ. Thất Chủng độc là loại độc cổ quái nhất trong ngũ độc khiến giang hồ lo sợ, nó sẽ khiến người trúng phải chỉ nhất nhất nghe

theo lệnh chủ nhân giết chết kẻ thù dù có ra sao, cuối cùng thì không bị người khác giết cũng do độc hành hạ thân xác đến chết.

– “Thất Chung? Ai lại có thể tàn nhẫn đến thế?” Hắc hồ nghi rồi cũng kéo nàng gần mình hơn bởi lẽ dù bọn chúng có sắp chết cũng liều mạng giết được người chúng muốn.

– Tà phái.

Chưa hết câu thì bọn sát thủ đã nhất loạt xông lên. Điều rõ ràng nhất ở đây kẻ muốn giết không phải là Thiên Kỳ mà chính là nàng. Diệp Phi khó khăn chống đỡ trong khi hắc chỉ qua loa bởi chúng như muốn tách cả hai ra với nhau hòng dễ hành xử.

Thanh sáo tên tay nàng đánh đến đâu bọn chúng liền học máu đến đấy nhưng Thất Chung đã khiến chúng mất đi tri giác, chỉ biết nhất nhất nhào vào tấn công kẻ thù của chủ nhân mình. Điều đó khiến Diệp Phi càng thêm đuối sức khi bảy tên cứ liều mạng chém giết vào người nàng.

Mũi kiếm của Thiên Kỳ uốn lượn như một con rắn đâm sâu vào huyết quản một tên khiến máu hắc phun ra như suối nhưng vũ khí trên tay hắc vẫn hoạt động cho đến lúc thân sát hoàn toàn ngã gục khi đã tắt thở. Hắc ngược nhìn nàng đang bị bao vây bởi những tên sát thủ liều mạng thì hoảng hốt vô cùng. Không chần chừ, hắc dùng khinh công nhấp nhẹ chân nhưng hai tên sát thủ còn lại đã xuất hiện cản bước phá của hắc.

Gần một canh giờ sau, cơ thể Diệp Phi đã hoàn toàn rã rời. Thất Chung độc quả thật quá khủng khiếp, chúng dường như tiếp thêm cho chúng sức mạnh khiến chúng không biết mệt là gì trong khi người nàng gần như vô lực. Cơ thể đã dần xuất hiện những vết thương tuy không sâu và nguy hiểm nhưng máu đã ứa ra ướt đầm lớp áo trắng.

Nàng dồn nội lực về phía cánh tay chưa bị thương chưởng ra một lực về phía trước khiến 5 hắc y nhân đồng loạt học máu ngã xuống đất tắt thở. Cơ thể nàng cũng theo đó mà ngã xuống nhưng một bàn tay rắn chắc đã đỡ lấy nàng từ phía sau.

– Phi nhi, cố lên.

Thiên Kỳ đã diệt xong hai tên hắc y bên kia liền lao lại phía nàng thì trông thấy tình cảnh như hiện tại. Hắc ôm nàng vào lòng đồng thời thanh kiếm trên tay cũng xoay vòng đâm thẳng vào tim một tên còn lại. Tên cuối cùng tuy biết đồng đội đã chết nhưng vẫn liều mạng nhảy vào, mũi dao trên đầu thanh sáo đã cắm phập vào yết hầu hắc.

Xung quanh hai người giờ đây là cảnh xác chết chất đống dưới tán cây xanh mát và hàng trúc đang rậm rì theo từng làn gió thổi.

Diệp Phi khẽ trút tiếng thở dài rồi khụy xuống hoàn toàn. Nội lực bị tổn thương nghiêm trọng khiến cơ thể nàng chìm trong cơn mê man.

– “Phi nhi, nàng sao vậy?” Hắc thật sự hết hoảng khi thấy hai mắt nàng nhắm nghiền còn cánh tay buông thõng xuống đất. Hắc ôm nàng càng chặt thì triển khinh công trở lại quán trọ trong thời gian sớm nhất.

Đặt nàng nằm ngay ngắn trên giường nhưng hắc vẫn ngồi bên cạnh nắm chặt lấy bàn tay đang lạnh ngắt. Tử y cũng đã có mặt kịp thời bắt mạch và sắc thuốc như một thái y chính hiệu.

– Chủ nhân do dùng nội lực quá nhiều và mất máu nên tạm thời ngất xỉu. Các người ra ngoài cho chủ nhân ta nghỉ ngơi chứ đừng bu bu xung quanh đây như vậy.

Tử y quay đầu mắng xối xả vào Hắc Dạ và Hắc Ảnh. Chẳng qua là hai người này đang ngắm khung cảnh lãng mạn diễn ra trên giường và mơ tưởng lại lúc chủ nhân mình ôm Diệp Phi trở về miện không thôi gào thét tên nàng. Hắc Ảnh vội vàng và miện Tử y lại bằng cách dùng tay xoay đầu nàng ta về hướng chiếc giường có hai nhân ảnh đang âm thầm lo lắng cho nhau. Tử y chớp chớp mắt rồi cũng một cước đá bay hai tên nam nhân nhiều chuyện không biết phép tắc này ra khỏi phòng đồng thời mình cũng đóng cửa thoát ly cho hai người tình tử.

Sáng sớm hôm sau nàng mới trở mình tỉnh giấc nhưng cả người nhức mỏi đến độ động đến đâu là đau đến đó. Quay trái quay phải làm sao lại đụng vào cái đầu đầy lông lá của ai đó khiến ai đó bất ngờ tỉnh giấc còn nàng thì nhìn ai đó với hai con mắt thao láo.

– Nàng tỉnh rồi hả? Thấy trong người ra sao?

– Sao người ở đây? Không về phòng mà ngủ?

– “Ta không sao. Để ta đỡ nàng dậy” Hắc đỡ nàng ngồi dậy dựa sát vào thành giường sau đó vắt sạch khăn bằng nước nóng và bắt chúc động tác ôn nhu lau sạch mặt mũi tay chân cho nàng như lúc trước nàng vẫn thường làm cho hắn.

Xong xuôi thì cũng là lúc Tử y bưng vào một bát cháo cùng tô gà hầm rất thơm khiến bụng Diệp Phi cứ réo lên ầm ầm. Thiên Kỳ nhanh tay giắt lấy bát cháo thổi nguội từng muỗng dứt đến miệng nàng như lúc nàng mới ăn cho hắn. Giờ đây hắn mới thấy được niềm hạnh phúc khi chăm sóc người mình yêu thương là như thế nào.

Cả ngày nằm trong phòng vận công chữa thương cùng với ăn cháo khiến Diệp Phi nhìn thấy Thiên Kỳ là phát sợ. Sao thiếu gì món nàng có thể ăn được mà lúc nào trên tay hắn cũng cháo và canh gà thế này? Nàng ngửa cổ lên đầu kêu trời nhưng mà ông trời lại không thấu.

Thiên Kỳ lại bưng bát cháo vào phòng trong sự ngỡ ngàng và sợ hãi của Diệp Phi. Nàng nhìn từng muỗng từng muỗng cháo được thổi nguội cẩn thận từ tay hắn chuyển sang miệng nàng. Dù nuốt không nổi nữa rồi nhưng do hắn nấu nên nàng đành ngậm đắng mà nuốt cay toàn bộ xuống bụng.

– “Tiểu Kỳ, ta ngán cháo lắm, ăn cái khác được không?” Nàng từ khi nào đã học cái tính mè nheo từ hắn thế này, nhưng điều quan trọng chính là nó rất có hiệu quả.

– “Nàng cố ăn đi, cháo rất tốt, lát ta mang canh gà lên cho. Dù sao nàng vẫn chưa hồi phục hoàn toàn” Hắn vẫn chung thủy với việc thổi cháo và dứt cháo cho nàng.

– “Nội lực ta hồi phục gần một nửa rồi, vài ngày nữa thì ta cũng khỏe hoàn toàn. Cho ta ăn cái khác đi, thật sự là ta chịu hết nổi rồi” Nàng cố gắng lay lay tay hắn, hành động này giống như ai kia ngày xưa vậy ta?

– “Cháo ta nấu không ngon?” Hắn ngưng ngay hành động này giờ mình đang làm nhìn nàng bằng hai con mắt rưng rưng và đỏ hoe như chục chữ rơi cả nước mắt.

– “Không, ngon lắm. Ta ăn, ta ăn” Cuối cùng chiêu mỹ nam kế của hắn cũng đánh bại mỹ nhân kế của nàng rồi. Nàng tiếp tục nuốt cháo một cách “ngon lành” trước nụ cười thỏa mãn của hắn.

Tử y, Hắc Dạ cùng Hắc Ảnh đứng bên ngoài không hẹn cùng nhìn nhau hớp một ngụm khí lạnh. Họ tự hỏi chủ nhân của họ từ khi nào lại khủng khiếp đến như vậy? Tử y quyết định sẽ báo cáo toàn bộ về cho Hồng y chứ nàng ta thật sự không thể tin nổi đây có còn là nữ các chủ Vô Danh các, trang chủ Trúc Lâm sơn trang, Phi Phi cô nương lạnh lùng lãnh khốc khiến thiên hạ đều ghê sợ đó không nữa? Hắc Dạ cùng Hắc Ảnh khẽ trao đổi với nhau bằng ánh mắt, họ cũng sẽ báo hết cho vương gia Thiên Phong tình hình của chủ nhân chứ nếu không thiên hạ sẽ đại loạn vì nhị vương gia chúa ghét nữ nhân nay lại chịu dụng mỹ nam kế hồng lấy lòng một mỹ nữ kinh khủng đến thế.

17. Chương 17

– “Các người định đứng ngoài đó đến bao giờ hả?” Những suy nghĩ của bọn họ đột nhiên bị cắt đứt khi tiếng hét từ bên trong vọng ra khiến ba người họ phải đẩy cửa bước vào.

– “Chủ nhân” Cả ba cùng cúi đầu hành lễ trước hai người đang thân thiết trên giường.

– “Tử y, ta với người kiếm gì ăn. Nói thật ta ngán cháo đến tận cổ rồi đây này” Diệp Phi tung mền nhảy xuống giường kéo tay Tử y lao nhanh xuống lầu bên dưới thi nhau gọi món khiến Thiên Kỳ phải thở dài ngao ngán.

Hình ảnh hai nữ tử người bạch y người tử y từ trên lầu bước xuống, theo sau là ba nam nhân tiêu sái khiến thực khách trong lầu phải ngừng động tác của mình mà khẽ khàng ngược nhìn. Thiên Kỳ thấy ngay cả tiểu nhị cũng ngây ngốc trước nàng thì bực bội đập bàn khiến tất cả thu ánh mắt của mình lại. Trong khi

đó không ai để ý đến một người, ừm thì là Hắc Ảnh đó, liếc một vòng bằng con mắt khủng khiếp khiến Hắc Dạ chưa bao giờ nhìn thấy từ người bằng hữu thân thiết hơn cả huynh đệ của mình.

Tầm mắt Hắc Ảnh thu về đặt ngay trên người nữ tử vận tử y đáng người thương tha tuy không bằng chủ nhân của mình nhưng cũng phải nói rằng rất khuynh nước khuynh thành. Hắc Dạ ngơ ngàng đôi chút rồi nhếch môi cười khẩy. Hắn đã biết một chuyện vui nữa rồi đây. Nhưng sau đó thì hắn lại khẽ thở dài thương cho số kiếp của mình, tại sao Diệp Phi chỉ ỏi Tử y đi theo còn nàng trong lòng hắn lại phải ở kinh thành cơ chứ.

– “Người còn thở dài lần nữa ta liền gả Lục y đi ngay cho khuất mắt” Diệp Phi không phải là không biết, nàng biết tất, nàng biết Hắc Dạ có tình ý với Lục y còn Hắc Ảnh luôn hướng tầm mắt về phía Tử y. Câu nói tuy gọn gàng nhưng lại khiến Hắc Dạ ngẩn người vội vàng vàng nhìn nàng như van xin đừng làm như thế.

– “Chủ nhân, tại sao lại gả tứ muội đi?” Tử y không hiểu chuyện bèn hỏi Diệp Phi nguyên do, dẫu sao Lục y cũng là tứ muội mà nàng yêu thương nhất.

– “Ta gả luôn cả người” Diệp Phi không thèm nhìn ánh mắt tò mò của Tử y mà phán thêm một câu khiến không khí xung quanh thêm phần ủy dị.

– “Thuộc hạ?” Mặt Tử y đã đỏ như gấc chín, ánh mắt thâm trầm ném về phía Hắc Ảnh khiến mâu quang của hắn như muốn ăn tươi nuốt sống nữ tử có ý đồ đỏ với người hắn yêu thương. Cho dù đó là phu nhân tương lai của hắn sao?

– Hai người còn nhìn ta với ánh mắt oán than đó ta liền gả họ đi cho khuất mắt.

Diệp Phi gấp miếng rau bỏ vào miệng từ từ thưởng thức không thèm quan tâm đến hai con người đang run như cây sậy trước ngữ khí hùng hổ của nàng, một người thì lo sợ chủ nhân mình nói là làm còn một người còn lại chẳng hiểu gì từ đầu đến cuối chỉ chăm chỉ ngắm nàng ăn cùng tranh thủ gấp những thứ ngon bỏ vào bát cho nàng.

– “Hai người để ý thuộc hạ của Phi nhi sao?” Thiên Kỳ ngược ánh mắt dò hỏi về phía thuộc hạ của mình “Quả không hổ là thủ hạ của ta ha ha ha”.

– “Người còn cười nữa ta cho gãy răng” Tiếp thêm năng lượng thì con người lạnh lùng ngang ngược lại trở về đúng với chủ nhân của nó.

– “Vậy xong dịp này ta sẽ mang sính lễ đến Vô Danh các cầu hôn Lục y cho Hắc Ảnh còn Tử y cho Hắc Dạ” Thiên Kỳ vẫn không để ý đến ba cái mồm rộng ngoác tới mang tai hùng hổ hổ nói.

– “Cầu hôn xong ta cũng làm lễ an táng cho người” Diệp Phi hớp muống canh từ tay của Thiên Kỳ nhàn nhã nói khiến hắn ngớ người nhìn nàng như muốn hỏi tại sao? Nàng ngửa cổ nhìn ba con người đang đứng như tượng xung quanh, nhin cười nói tiếp “Hắc Dạ thích Lục y còn hắc Hắc Ảnh luôn nhìn Tử y, trong khi đó người gả ngược cho nhau, thử hỏi xong việc họ có giết người không chứ? Hả ngốc tử?”.

– “Oái! Ta nhầm hi hi” Thiên kỳ gãi gãi đầu cười trừ rồi tự nhiên nghiêm mặt lại nhìn nàng như trách móc “Ta không phải là ngốc tử”.

– “Chủ nhân, chúng thuộc hạ...” Cả ba người đều đồng thanh hướng nàng và hắn lên tiếng.

– “Còn nói nữa ta liền gả cả hai người cho Hiên Viên” Diệp Phi ngữ khí lạnh lùng nhưng thật ra bên trong đang thâm cười cợt.

Hắc Ảnh cùng Hắc Dạ im lặng mà lòng lại thầm mang chín đời tổ tông nhà Hiên Viên ra **** bới cho hắc dạ. Dám có ý đồ tư tưởng đến nương tử của mình sao?

Tử y khẽ khều khều Hắc Ảnh rồi nhìn Hắc Dạ sau đó mới chậm rãi lên tiếng.

– Hiên Viên là đại ca ta.

Ha ha ha...Diệp Phi cùng Thiên Kỳ không nén được cơn sóng trào dâng từ trong lòng bèn bỏ nhào ra bàn mà cười trong khi Tử y cũng tùm tùm nhìn Hắc Ảnh.

– “Nhưng Hiên Viên lại cực kỳ kết Lục y nha” Lời nói của Diệp Phi như sấm nổ bên tai Hắc Dạ khiến hắn dần có cảm tình với Hiên Viên đành quay trở lại rửa xối xả vào mười tám đời tổ tông nhà họ Hiên.

Thấy sự thay đổi trạng thái trên nét mặt thú vị của Hắc Dạ thì Hắc Ảnh cũng hòa theo mọi người mà cười chế giễu. Hắn tức tối vì bị đồng môn phản bội bèn nắm chặt thanh kiếm trong tay phán.

– Chủ nhân, ta phải giết hắn.

– “Nhưng hắn là đại tử phu của ta và tứ muội ha ha ha” Tử y không màng đến thực nữ nữa mà ôm bụng cười như nữ tử giang hồ không biết thẹn thùng.

– “Các người...các người...chọc ta vui lắm sao?” Hắc Dạ chỉ tay vào Tử y và Hắc Ảnh, mặt tức giận xám ngoét lên trông càng...đáng yêu hơn nữa.

– “Vui” Mọi người đồng thanh khiến Hắc Dạ cúi đầu tức tối nhưng trong bụng lại thầm thở nhẹ cảm ơn Diệp Phi và Thiên Kỳ đã nói ra nỗi lòng của hắn giúp hắn đỡ ngại ngùng hơn khi tiếp xúc với Lục y. Không chỉ Hắc Dạ mà ngay cả Hắc Ảnh cũng thế, hắn dịu dàng siết chặt bàn tay Tử y dưới gầm bàn nhìn nàng âu yếm.

– “Mấy người chẳng thêm quan tâm đến chủ nhân là ta gì cả” Diệp Phi thấy biểu tình của ba người thầm than thở.

– “Chủ nhân cũng mau chóng thành thân đi thôi. Vương gia Nam Phong vừa tốt lại vừa chuẩn bị làm hoàng đế trong tương lai. Chủ nhân nhất định ngồi được lên chiếc ghế hoàng hậu, mẫu nghi thiên hạ” Tử y nhẹ nhàng hướng Diệp Phi nói nhưng ánh mắt khẽ nhìn Hắc Ảnh cùng Hắc Dạ đá lông nheo. Đúng, trả thù Diệp Phi không được tại sao không trả thù nhị vương gia cơ chứ?

– “Cái gì? Ta không cho phép. Người tin ta gả Hắc Ảnh cho người khác không?” Thiên Kỳ hướng nàng nắm chặt bàn tay đặt lên bàn cho ba người họ xem nhằm khẳng định chủ quyền sở hữu bảo bối trong tay là của mình, không ai được quyền cướp đi cho dù là đại ca của hắn.

– “Chủ nhân, thuộc hạ quyết chỉ lấy mình Tử y làm nương tử, không lấy bất kỳ ai khác” Hắc Ảnh nhìn Tử y âu yếm làm Thiên kỳ cứng họng.

– “Ta thấy làm hoàng hậu không phải là không tốt” Diệp Phi nhàn nhã uống trà bằng tay trái bởi vì tay phải đã bị Thiên kỳ nắm chặt không tài nào rút ra được.

– “Nàng nói cái gì? Nàng...nàng...thiệt tức chết ta mà” Hắn tức giận chỉ vào từng người một thở phì phò như hải tử bị dành mất món đồ chơi mình yêu thích.

– “Chủ nhân ta nói đúng, vương gia đâu phải phụ quân của chủ nhân ta mà ra quyền quyết định chứ” Đã đến nước này thì Tử y phải giúp chủ nhân mình tiến tới luôn cho rồi đỡ mất công. Diệp Phi lại tròn tròn hai con mắt nhìn thuộc hạ đã theo mình bao năm lại đột nhiên phản mình vào mớ chôn tình yêu như thế này.

– “Được. Đã thế sau khi về kinh thành chúng ta thành thân” Thiên Kỳ phán một câu khiến Hắc Dạ cùng Hắc Ảnh ngó người nhìn nhau còn Tử y thì hả dạ vô cùng trong khi Diệp Phi vẫn đang trong thời kỳ đóng băng.

18. Chương 18

– “Ta nghĩ ra người xứng đáng làm nương tử người rồi” Diệp Phi nhú mày nhìn thân ảnh một màu vàng óng lả lướt tiến lại chỗ họ đang ngồi.

– “Thiên Kỳ ca ca” Bảo Yến chạy lại bá cổ Thiên Kỳ làm hắn nhất thời giật mình mà không kịp phản ứng còn Diệp Phi quay mặt đi chẳng thèm để hắn vào mắt. Hành động này của nàng làm hắn khó chịu bèn đẩy Bảo Yến ra.

– “Tiểu Yến, muội đến đây làm gì vậy?” Hắn ra hiệu cho Hắc Ảnh đưa thêm ghế đến cho biểu muội mình ngồi tránh tình cảnh đáng bị hiểu lầm này còn tái diễn. Nhưng cái cảnh nóng hơn giữa hai nhân vật chính đã làm nhân vật phụ hiểu lầm hoàn toàn.

Diệp Phi thấy ánh mắt Bảo Yến nhìn mình thâm trầm khác hẳn lúc ban đầu hai người mới gặp mặt thì mới phát hiện tay mình vẫn còn nằm gọn trong tay Thiên Kỳ. Thay vì nàng sẽ rút tay ra như bao nữ tử e thẹn khác nhưng nàng là ai? Diệp Phi, trang chủ Trúc Lâm sơn trang, các chủ Vô Danh các và Phi Phi cô nương không sợ trời không sợ đất há sợ một nữ tử không bằng mình sao?

Nàng không những không rút tay ra mà còn nhìn Bảo Yến nở một nụ cười khẩy, rất nhanh liền biến mất để không ai có thể nhìn thấy nhưng nó lại thu hết vào tầm mắt của Bảo Yến.

Nàng ta thấy thế sợ rằng mình sẽ thua Diệp Phi một bước bèn nắm chặt cánh tay còn lại của Thiên Kỳ và dựa hẳn vào người hắn.

– Thiên Kỳ ca ca, phụ thân muội bảo muội đến nói với huynh rằng tối nay người sẽ mở tiệc đón huynh, hi vọng huynh sẽ đến.

– Ta nhất định đến mà, muội an tâm.

Hai người tình tình tứ tứ khiến đầu Diệp Phi như bốc hỏa. Nàng bèn đứng thẳng dậy đồng thời kéo luôn cái bàn tay to khỏe kia vẫn đang nắm chặt lấy tay mình.

– Nàng đi đâu?

– “Ăn no rồi thì đi tắm rồi ngủ chứ đi đâu?” Nàng hiển nhiên trả lời đồng thời lia ánh mắt xuống nơi bàn tay ngấm ỉm bảo hắn buông ra.

– Ta đi với nàng.

– “Cái gì? Người điên hả? Ta là nữ nhân đây! Bớt xàm ngôn dùm ta đi kéo có người hiểu lầm nữa đó” Nàng ngữ khí nhỏ nhẹ, miệng mỉm cười nhưng ánh mắt thâm trầm nhìn về phía người nào đấy khiến người nào đấy vô cùng tức giận.

– “Thiên Kỳ ca ca, huynh lâu rồi không đến đây, để muội đưa huynh đi dạo phố nha” Bảo Yến không để nàng vào mắt tung ra chiêu cuối cùng.

– “Tiểu Yến, để ngày mai đi rồi ta đưa Phi nhi đi cùng muội, giờ Phi nhi phải nghỉ ngơi, nàng ấy còn chưa khỏe” Thiên Kỳ hướng Bảo Yến giải thích khiến có người, phải nói là rất nhiều người hả dạ.

Thiên Kỳ nói rồi không đợi Bảo Yến phản ứng đã vội vã dìu Diệp Phi lên lầu nghỉ ngơi khiến nàng ta dậm chân thành thạch dưới đất định bỏ đi nhưng câu nói của Tử y khiến bản thân phải quay lại trừng mắt.

– Cô nương đâu không lại chủ nhân ta đâu.

– Các người...coi chừng ta.

– “Ta nói không đúng sao?” Tử y hướng ánh mắt về phía Hắc Dạ cùng Hắc Ảnh xin ý kiến.

– “Không, không. Nàng luôn đúng. Bất kỳ là lời nàng nói thì điều gì cũng đúng” Hắc Ảnh gật đầu lia lia khiến Tử y mỉm cười sung sướng còn khoe môi Hắc Dạ thì giựt giựt liên tục. Từ khi nào mà bằng hữu của hắn lại trở nên đại... nữ nhân giống chủ nhân như thế chứ?

Nói là tiệc chứ thực ra chỉ là bữa ăn gia đình của Trang tướng quân mà thôi. Chiếc bàn chữ nhật được xếp theo từng thứ bậc trong gia đình. Ngồi ở vị trí chủ tọa chính là Trang tướng quân, bên phải theo đó là Thiên Kỳ, Diệp Phi Tử y, Hắc Ảnh và Hắc Dạ. Bên trái theo đó là Trang phu nhân, Bảo Yến, Trang nhị phu nhân và nhị tiểu thư Bảo Nhạn. Bảo Yến tuy rất khó chịu nhưng vì trước mặt nhiều người vẫn không dám tỏ quá rõ thái độ của mình.

Các món ăn được từ từ bưng lên, tuy chẳng phải sơn hào hải vị gì nhưng với cách nấu nướng và trình bày khá đẹp mắt đã thu hút sự chú ý của nàng. Nếu người đầu bếp này mang đi so tài chắc cũng ngang sức với Thanh y nhà nàng.

Thiên Kỳ vẫn như thế, không quan tâm đến ánh mắt mọi người nhìn như thế nào vẫn chuyên tâm làm công việc thường ngày mình vẫn thường làm là gắp những thứ ngon nhất bỏ vào bát cho nàng. Cá thì gắp bỏ xương còn tôm bóc sạch cả vỏ. Hành động này khiến Bảo Yến khó chịu cùng vô cùng hận hực còn Trang tướng quân chỉ mỉm cười nhưng trong lòng lại thấy tiếc nuối đứa con rể hệt tài giỏi này.

Mọi người vẫn chú tâm ăn uống nên không phát hiện sự thay đổi khá lớn trong phủ tướng quân. Tử y thấy Diệp Phi dường như vẫn không chú ý chuyện có rất nhiều người đang theo dõi căn phòng này bèn lên tiếng đánh thức.

– Chủ nhân!

– Ta biết. Mọi người cứ tỏ ra bình thường đi.

Chỉ duy nhất Thiên Kỳ, Diệp Phi, Tử y, Hắc Ảnh và Hắc Dạ biết chuyện gì đang xảy ra bên ngoài. Hôm nay đến đây quả là một sai lầm lớn. Không ngờ bọn chúng đến gia đình tướng quân của triều đình cũng không tha. Thái tử quả thật đã đi quá xa rồi.

– “Ba người các người phải bảo vệ mọi người và đưa họ đến nơi an toàn” Diệp Phi nắm chặt thanh sáo dưới gầm bàn âm thầm ra lệnh.

Dường như mọi người trong phòng cũng cảm thấy không gian ảm đạm và sự thâm trầm xuất phát từ những vị khách của mình nên im lặng quan sát thái độ của họ. Trang tướng quân bèn lên tiếng.

– Có chuyện gì sao Kỳ nhi?

– Thúc thúc, người bình tĩnh nghe con nói. Bên ngoài có rất nhiều hắc y nhân đang...

Thiên Kỳ chưa nói xong câu thì dải lụa trắng trong tay Diệp Phi đã tung ra cuốn Bảo Nhận về phía mình. Chiếc ghế của nàng ta đột nhiên vỡ tan trong đất khiến mọi người hoảng hốt chạy ra khỏi chỗ đứng phía sau lưng Trang tướng quân. Xung quanh họ là bọn sát thủ áo đen, trên nóc nhà cũng có, bên ngoài sân cũng có. Quả thật lần này thái tử muốn diệt nàng và Thiên Kỳ một lần cho xong đây mà.

19. Chương 19

Thế trận hình thành một vòng tròn, bên trong là gia đình tướng quân và được bao bọc bởi người của nàng cùng Thiên Kỳ. Nếu nội lực nàng không bị làm sao thì đã có thể bảo vệ được tất cả nhưng hiện giờ một nửa cũng chưa hồi phục thì phải làm sao đây chứ?

– “Tiểu Kỳ, huynh đưa mọi người rời khỏi đây trước” Thanh lục Bách Liên trên tay Diệp Phi đột ngột tung ra một đầu quần chặt lấy chiếc eo thon gọn của nàng, một đầu xoay quanh trên không trung tất cả như bảo vệ, chỉ có nàng cùng Tử y, Hắc Dạ và Hắc Ảnh bên ngoài ra sức chống lại bọn hắc y nhân.

– “Phi nhi, nàng đang bị thương, quay vào đây ngay cho ta” Thiên Kỳ không quan tâm đến những gì đang xảy ra mà lao đến bên nàng đánh trả.

Năm người vừa đánh vừa mở đường máu cho gia đình Trang tướng quân thoát ra ngoài. Bảo Yến cùng phụ thân mình cũng có chút võ công nên chuyện bảo vệ giảm đi bớt phần nào gánh nặng trên vai họ.

– “Không xong rồi, bọn chúng đông quá. Kỳ nhi, con và mọi người mang Tiểu Yến cùng Tiểu Nhận rời khỏi đây trước đi” Trang tướng quân thấy tình hình bất lợi bèn ra quyết định hi sinh thân mình bảo vệ bọn họ. Bởi ông nghĩ, nếu dùng mạng mình như thế sẽ khiến Thiên Kỳ quan tâm đến con gái mình hơn, nó sẽ không phải chịu khổ nữa bởi lần này gia đình ông khó thoát khỏi nạn diệt thân.

– “Hắc Dạ, Hắc Ảnh, hai người bảo vệ Tiểu Yến và Tiểu Nhận” Thiên Kỳ quyết định kéo Diệp Phi về phía bản thân và ra lệnh cho hai thủ hạ làm theo ý thúc thúc mình.

Chuyện chưa đến đâu thì đám hắc y nhân một đao chém chết Bảo Nhận và nhị phu nhân khiến Trang tướng quân đứng như trời trồng nhìn nường tử cùng nữ nhi mình nằm trong vũng máu.

Hắc Dạ cũng đã đến bên Bảo Yến khiến vòng vây bên nàng ta đã giảm đi ít nhiều. Dải lụa trên tay Diệp Phi cũng đã dính đầy máu. Nội lực hao tổn vẫn chưa hồi phục nay phải ra sức nhiều khiến cơ thể nàng nhanh chóng yếu đi cho đến khi gục xuống.

Thiên Kỳ thấy Diệp Phi bị chém thì hoang mang vô độ, hấn lao nhanh đến ôm nàng vào trong lòng ngực như chở che, máu nàng lại lần nữa thấm đầm y phục mình và hấn. Bởi sự lơ lửng đã khiến hai sinh mạng từ bỏ trần thế là Trang tướng quân cùng đại phu nhân.

– Phụ thân! Mẫu thân!

Bảo Yến thét lên trong sự đau đớn khi chứng kiến cảnh gia đình tan nát chỉ trong một đêm. Nàng ta không thể ngờ được, mới sáng nay phụ thân đã cùng nàng đánh cờ còn mẫu thân vẫn chải tóc ỉnh mà giờ đây chỉ còn lại mình mình trên cõi đời cô độc. Nàng không cam tâm, nếu như không có Diệp Phi thì Thiên Kỳ ca ca sẽ cứu được phụ mẫu. Nàng oán hận quay lại chia kiếm vào nữ tử đang nhắm nghiền mắt trong lòng Thiên Kỳ.

– Diệp Phi, ta sẽ giết ngươi.

– “Tiểu Yến, muội làm gì vậy?” Thiên kỳ ôm chặt Diệp Phi trong lòng hơn rồi dụng khinh công bay lên cao “Đưa muội ấy rời khỏi đây”.

Vẫn là sáng hôm sau, Diệp Phi tỉnh dậy, vẫn căn phòng mà mình đã ở nhưng người bên cạnh đã không thấy đâu. Tự nhiên nàng thấy hoang mang và vô cùng lo lắng cho gia đình Trang tướng quân. Vội vội vàng vàng tung mền lao ra khỏi phòng. Cánh cửa phòng Thiên Kỳ vẫn đóng nhưng âm thanh khóc lóc bên trong khiến nàng đứng khựng lại.

– “Tiểu Yến, muội đừng đau lòng nữa. Điều quan trọng bây giờ là chúng ta phải an táng cho họ” Thiên Kỳ vừa lau nước mắt cho Bảo Yến vừa vỗ về tấm lưng cho nàng ta bớt đau lòng.

– Thiên Kỳ ca ca... hức hức... nếu như không có nàng ta... Diệp Phi ấy... thì phụ thân cùng mẫu thân muội... sẽ không chết... muội hận nàng ta... hức hức...

– Tiểu Yến, muội nói gì vậy? Chẳng phải Phi nhi cũng có ý tốt bảo vệ mọi người đấy sao? Nhưng chuyện này muội phải trách bọn hắc y nhân chứ sao lại trách nàng ấy?

– “Phi nhi... lúc nào cũng Phi nhi... sao không bao giờ... huynh gọi muội là Yến nhi cơ chứ?” Bảo Yến gần như đẩy ngã Thiên Kỳ xuống đất để thể hiện sự tức giận tột cùng của mình đối với những gì Diệp Phi đã gây ra cho gia đình nàng và cũng do Thiên Kỳ đối xử với Diệp Phi quá khác so với những nữ nhân khác vây xung quanh hắn.

– “Tiểu Yến à! Nếu muội muốn ta cũng có thể kêu Yến nhi nhưng từ nhỏ chúng ta đã gọi nhau như thế tại sao giờ tự dưng muội lại muốn ta thay đổi?” Dù khá tức giận trước biểu hiện của Bảo Yến vì trước giờ nàng ta luôn thực nữ, nhẹ nhàng trước mặt người khác nhưng giờ lại thay đổi thái độ hoàn toàn nhưng Thiên Kỳ vẫn một mực khuyên răn nàng ta, dù sao hắn và Diệp Phi cũng đã nợ gia đình nàng một mạng quá lớn.

– “Chẳng phải... huynh cũng... đã thay đổi rồi sao?” Bảo Yến trừng ra hai con mắt đỏ hoe do một trận khóc lóc quá dữ dội nhìn Thiên Kỳ khiến hắn chột dạ.

– Ta? Thay đổi gì?

– “Huynh... không còn... đối xử tốt với muội... như trước nữa” Bảo Yến cúi gầm mặt xuống che dấu đi sự ngượng ngùng của mình.

– “Ngốc! Muội vẫn là tiểu muội muội mà huynh thương yêu nhất” Hắn cốc đầu Bảo Yến một cái nhẹ nhàng nhưng rõ ràng là rất ân yếm khiến một người xót xa từ trong cõi lòng, chẳng phải thường ngày hắn vẫn hay làm như thế đối với nàng hay sao? Nàng những tưởng hắn chỉ ôn nhu như thế với mỗi mình nàng bởi vì hắn có tình cảm với mình nhưng giờ đây, trước tình cảnh này... Nàng nhẹ nhàng quay lưng bước đi không để hai người họ biết mình bị nghe lén.

– Nhưng muội không muốn làm tiểu muội của huynh.

– “Muội nghỉ ngơi đi, ta sẽ lo chuyện an táng cho gia đình muội” Hắn thoáng nghe thấy tiếng thở dài từ ngoài phòng thì biết ngay là Diệp Phi, bởi chỉ mình nàng mới khiến hắn không biết đến sự hiện diện của mình. Hắn vội vàng rời khỏi với lí do lo cho gia đình Trang tướng quân nhưng thật sự là hắn đang lo rằng nàng sẽ hiểu nhầm mình có ý với Bảo Yến.

20. Chương 20

Đám tang gia đình Trang tướng quân diễn ra vô cùng long trọng, do lúc sinh thời tướng quân luôn tốt với mọi người nên khi ra đi tất cả dân chúng trong thành đều lần lượt đến thấp nén nhang đưa tiễn.

Thời gia cũng trôi qua, đến lúc tiếp tục lên đường bởi thái tử đã ra tay nếu không đưa quân về phía nam kịp thời sẽ hoàn toàn hỏng chuyện. Thế là xe ngựa nay lại thêm một người. Bảo Yến dường như dựa hẳn vào người Thiên Kỳ nhưng hẳn tuyệt nhiên không đẩy ra. Chỗ của nàng giờ đây lại bị thay thế bởi một nữ nhân khác khiến lòng không khỏi cảm thấy lạnh.

Nàng chỉ trung thành nhìn ra cửa sổ ngắm nhìn khung cảnh hai bên đường nên không biết hẳn luôn nhìn ngắm nàng. Hẳn muốn được ôm nàng vào lòng nhưng hẳn biết vì có Tiểu Yến bên cạnh nên nàng ngại ngùng không nhìn hẳn. Nàng nào có biết sự thờ ơ khác hẳn về ôn nhu trước đây của nàng làm hẳn rất đau lòng.

Hình ảnh và những công việc thường ngày nàng làm vì hẳn giờ đây thay đổi thành Bảo Yến. Mỗi sáng thức dậy tiếng đẩy cửa phòng quen thuộc và giọng nói ngọt ngào đánh thức của nàng làm tâm hẳn thập phần thoải mái. Dù đã rất tỉnh táo nhưng hẳn vẫn cứ mè nheo nằm dài trên giường nường đến khét khiến nàng khàn cả cổ vì gọi hẳn không được.

Mà sao giờ đây cửa chưa đẩy hẳn đã hoàn toàn tỉnh giấc, rửa mặt mũi và thậm chí là thay cả quần áo vì người sẽ làm những việc này không còn là nàng. Bảo Yến đã thay thế tất cả. Hẳn cũng chẳng còn thấy thú vị gì trong chuyện đi này nữa nhưng hẳn lại nợ Bảo Yến quá lớn và hẳn không biết phải lấy gì để đáp trả tấm chân tình mà thúc thúc đã dành cho huynh đệ hẳn trong thời gian mẫu thân qua đời.

Thấm thoát cũng đã gần đến thành An Nghi, đi về phía nam khoảng 3 ngày nữa sẽ đến nơi khiến tâm trạng Diệp Phi thoải mái vô cùng. Nàng sẽ lo việc cứu tế rồi có thể trở về kinh thành lo tiếp những chuyện còn lại, không phải ngày nào cũng nhìn cảnh người mình yêu ôm ấp nữ nhân khác trước mặt. Dù thái độ không tỏ ra bên ngoài khuôn mặt lạnh băng nhưng ai biết tâm nàng như ngàn dao đâm vào xé nát con tim.

– “Diệp Phi! Cuối cùng ta cũng gặp được người” Âm thanh tuy khàn nhưng khiến nàng nhận biết đó là một nữ tử và giọng điệu rất quen thuộc. Sao chuyện đi này lại gặp nhiều rắc rối đến thế nhỉ?

Diệp Phi khẽ đẩy tấm màn xe bước ra ngoài, bên cạnh là Tử y đã rút kiếm phòng thủ. Thiên Kỳ cũng đỡ Bảo Yến sát bên mình nhằm tránh được nguy hiểm. Tuy chỉ có một nữ tử nhưng hẳn đâu biết được đằng sau đó có còn cạm bẫy nào không.

– “Mạc Linh? Là người?” Diệp Phi nhận ra nàng ta, chính ả ta chứ không ai khác, kẻ thù không đội trời chung của cả Trúc Lâm sơn trang.

– Là ta đây, đừng nói người không nhận ra ta đây. Ta sẽ đau lòng lắm ha ha ha.

– “Dù người có cháy ra tro ta cũng nhận ra. Hôm nay ta sẽ thay mặt Trúc Lâm sơn trang trả thù cho tứ muội” Nói đoạn Diệp Phi vung dải lụa ra cầm chắc trong tay.

– “Người vội gì? Đẳng nào hôm nay ta với người chẳng có một trận ra trò. Hẳn là nhị vương gia phải không?” Mạc Linh đưa tay chỉ về phía Thiên Kỳ khiến Diệp Phi đánh thót tim một cái.

– Rốt cuộc người muốn gì? Mạc Linh.

– “Muốn gì ư? Ta muốn người ném mùi đau lòng khi mất người mình yêu như ta đã từng trải qua” Mạc Linh đôi mắt đỏ hoe giận dữ hướng Diệp Phi cất tiếng.

– Chuyện của ta và người không hề liên quan đến hẳn. Huống chi Gia Khánh cùng tứ muội yêu nhau thật lòng, chỉ vì sự ghen tuông đố kỵ không đáng có của người đã giết chết hai người bọn họ.

– “Câm miệng” Mạc Linh đau lòng thét lớn không muốn nghe bất cứ điều gì về đôi nam nữ phản bội đó “Hôm nay ta sẽ tính sổ với người, sau đó là ả Trúc Nhã kia”.

– Người muốn động đến nhị muội thì trước tiên hãy thử bước lên xác của ta.

Cả hai xông vào nhau như hai con mồi đang đói. Võ công của Trúc Lâm sơn trang quả khiến cho người đời mở rộng tầm mắt. Hai dải lụa một trắng một đỏ cuốn lấy nhau như hai con rắn trong điệu khiêu vũ chết chóc. Nguồn nội lực từ phía hai người bắn ra khiến những kẻ xung quanh không có nội lực đều phải thụt lùi vài bước.

Cả hai như ngang tài ngang sức nhưng nếu nhìn kĩ thì võ công Diệp Phi nhỉnh hơn không chỉ một chút. Nửa canh giờ cũng trôi qua. Thắng bại dường như cũng sắp phân. Biết mình không thể cầm cự tiếp, Mạc Linh bèn dụng chiêu khổ nhục kế phun khói trắng về phía Diệp Phi khiến nàng phải nhảy bật lên không trung tránh khói độc. Nhân cơ hội đó, ả ta lao về phía Thiên Kỳ, dải lụa trong tay biến mất xuất hiện một thanh kiếm vừa dài vừa bén lao đến với một tốc độ thật nhanh không ai có thể nhìn thấy để kịp thời ngăn chặn.

– Tiểu Kỳ.

Diệp Phi đau đớn la lên, nàng không muốn lời hấn vào ân oán của bản thân mình. Nhưng điều quan trọng ở đây chính là nàng không muốn hấn bị tổn thương dù chỉ chút ít.

Ngay lúc thanh kiếm kề vào lồng ngực Thiên Kỳ thì đột nhiên một thân ảnh nhỏ bé lao ra chặn mũi kiếm. Bảo Yến ngã xuống đất, máu chảy như suối khiến hồn Thiên Kỳ như lạc giữa không trung.

Diệp Phi cũng kịp thời tiến lại bắt mạch cho nàng ta trong lúc Tử y, Hắc Ảnh cùng Hắc Dạ ra tay ngăn chặn Mạc Linh.

Hình ảnh Bảo Yến thoi thóp trong vòng tay Thiên Kỳ khiến tâm hấn đau như ai cào xé. Chính hấn đã hứa trước mộ phần của thúc thúc sẽ bảo vệ cho Tiểu Yến thật an toàn nhưng sao bây giờ lại thành ra như thế này?

– “Phi nhi, nàng làm gì đi, đừng đứng đó mà nhìn chứ? Y thuật của Trúc lâm sơn trang có phải hồng trong tay nàng rồi không hả?” Vì quá đau lòng mà Thiên Kỳ không màng đến vết thương trong trái tim Diệp Phi lại vô tình mắng nàng khiến tâm nàng đã đau nay càng thêm đau.

– “Người im đi. Không phải ta đang cầm máu cho nàng ta hay sao?” Nàng thét lên để hấn cầm miệng nhưng chính điều đó lại khiến hấn dậm tức giận.

– Nàng nên nhớ chính muội ấy đã cứu mạng nàng và ta đó.

– “Diệp Phi này có ơn chắc báo có oán chắc trả. Ta không bao giờ để ân nhân của mình chết nhắm như vậy. Nhưng người nhìn đi, vết thương chẳng gây cho nàng ta chết đâu mà ở đó cứ la làng lên thế” Nàng băng bó xong cho Bảo Yến thì đứng vội dậy dùng thanh sáo tiếp tục ra tay với Mạc Linh khiến hấn nhìn theo nàng mà trong lòng tỏ rõ sự hối hận.

21. Chương 21

Mạc Linh biết rằng mình đang bị ép vào thế thua bèn lợi dụng cơ hội Tử y sơ hở vung kiếm về phía nàng ta khiến Hắc Ảnh hoảng hốt nhào lại đỡ cho người mình yêu nhưng Diệp Phi vội vàng phóng thanh sáo của mình khiến mũi kiếm trên tay ả trượt mục tiêu. Nàng phi mình về phía thanh sáo, vừa quay lưng lại thì bất ngờ bị một loạt bột màu vàng từ tay Mạc Linh vung ra vương đầy mắt.

Cảm giác xót khắp hai con ngươi làm nàng rơi từ trên không xuống đất, miệng phun một ngụm máu tươi.

– “Để ta xem lần này ả Trúc Nhã làm sao chữa được cho người” Nói rồi ả ta phóng vút đi mất hút.

Tử y nhanh chóng chạy lại bắt mạch cho nàng nhưng hai mắt đã đỏ hoe từ lâu. Nàng ta đang trách bản thân mình nếu như cẩn thận hơn một chút thì sẽ không đẩy chủ nhân mình rơi vào con đường như bây giờ.

Diệp Phi tay sờ soạng khắp nơi tìm phương hướng. Lòng nàng đau như cắt khi người đầu tiên chạy lại bên nàng không phải là hấn. Tại sao chứ? Cuối cùng nàng đã hiểu, nàng không bằng chính biểu muội của hấn.

Thiên Kỳ ôm Bảo Yến trong lòng nhưng lại hướng nàng lo lắng. Hấn nhìn đôi mắt mờ đục chỉ nhìn về một hướng vô định thì không tin vào mắt mình nữa. Vội vàng buông Bảo Yến ra và ôm nàng vào lòng.

– Phi nhi, mắt nàng...

- “Là Huyết Lệ đúng không Tử y?” Nàng nhẹ nhàng đẩy hấn ra nhưng ngữ khí lại run run hướng Tử y tra hỏi.

- “Chủ nhân, nhị tiểu thư nhất định chữa được” Nước mắt đã nhạt nhòa khắp khuôn mặt Tử y từ lúc nào. Nghe nàng ta nói thế Diệp Phi khẽ thở dài nào lòng.

- “Nếu được thì năm xưa tứ muội đã không chết” Nàng thôi không nghĩ nữa. Đôi mắt này có hay không cũng chẳng còn ý nghĩa. Sau khi giúp Thiên Phong lên ngôi hoàng đế nàng sẽ về Trúc Lâm sơn trang sống cuộc sống tự do tự tại, sẽ không đau khổ hay lo lắng như bây giờ.

- “Người nói...nàng sẽ...mù sao?” Hấn không tin vào tai mình, hấn không tin những gì từ miệng nàng cùng Tử y đã nói, bàn tay hấn ôm chặt nàng hơn. Phải, hấn đã hối hận, nếu như hấn quan tâm nàng một chút, yêu thương nàng một chút, cô gắng bảo vệ nàng một chút, chỉ một chút của hấn thôi đã có thể thay đổi tất cả. Nàng sẽ không chán ghét hấn như bây giờ và nàng sẽ không...mất đi đôi mắt.

Cặp mắt màu nâu tuyệt đẹp giờ đây chỉ còn một màu xám tro vô định. Nàng không còn thấy gì cả, lỗ tai cũng rất khó nghe ngóng đoán phương hướng. Tất cả mọi thứ đều một tay Tử y lo liệu.

Tử y cũng đã gửi bồ câu về Trúc Lâm sơn trang thông báo tình hình cho Trúc Nhã, nàng ấy sẽ đến trong vài tuần tới, thời gian này Diệp Phi sẽ chịu khổ rất nhiều nhưng ai cũng hi vọng Trúc Nhã sẽ chữa được đôi mắt cho nàng.

Chiếc xe ngựa vẫn tiếp tục chuyển đi của mình trên con đường dốc gồ ghề, Bảo Yến vẫn nhẹ nhàng ngủ trong lòng Thiên Kỳ, Diệp Phi đang cố gắng sử dụng đôi tai mình thành thạo hơn thay cho cặp mắt đã mất đi.

Điều quan trọng chính là Diệp Phi đã không còn quan tâm đến Thiên Kỳ nữa rồi, điều này không những khiến cho hấn đau lòng khôn nguôi mà còn rất hối hận.

Chiếc xe ngựa từ từ tiến vào địa phận của ngoại ô thành An Ninh. Mùi hôi thối của xác người không được an táng khiến Bảo Yến cứ nôn thốc nôn tháo. Nàng cũng thế nhưng nhờ sử dụng nội công mới đè nén được cơn khó chịu trong người.

- Tử y, bên ngoài như thế nào?

- Chủ nhân, nơi này thật sự rất khủng khiếp, khát cái khắp nơi, ai cũng quần áo rách rưới. Chắc họ đã bị bỏ đói rất lâu rồi và thuộc hạ nghĩ rằng nơi đây đang bùng phát dịch bệnh.

- Dấu hiệu?

- Buồn nôn, đi ngoài, da vẻ xanh lè, môi khô nứt, mắt chuyển sang màu đục.

- Dịch tả. Người lấy thuốc ọi người để tránh nhiễm bệnh.

- Vâng.

Tử y lấy trong tay nải của mình một lọ thuốc viên phân phát cho Hắc Ảnh, Hắc Dạ, Thiên Kỳ cùng Bảo Yến. Mọi người nhìn Tử y cùng nàng không uống thì quất mắt tỏ vẻ khó hiểu.

- “Không ảnh hưởng đến người của Trúc Lâm sơn trang” Tử y nhanh mồm nhanh miệng giải thích cho bọn người kia đỡ phải rườm rà.

Mọi người phải ở tạm trong một quán trọ tương đối tồi tàn. Nhanh tay nhanh chân phân phát lương thực cùng thuốc men cho những người dân khốn khổ quanh đây. Gạo được nấu loãng ra thành cháo cho họ ăn tạm qua ngày sau đó số còn lại được để dành mang vào thành An Nghi đổi lấy hạt giống để có thể tiếp tục trong mùa sau.

Ngoài ra Diệp Phi còn ra lệnh cho quân lính đào một rãnh mương nhỏ từ con sông gần đây vào ruộng lúa để người dân đỡ phải mệt mỏi trong việc tìm kiếm nước tưới.

Chỉ trong vài ngày mà danh tiếng Phi Phi cô nương cùng nhị vương gia Thiên Kỳ theo gió thổi bay đi khắp tứ hướng. Điều này càng làm tăng thêm nỗi bất an trong lòng phe cánh thái tử cùng tể tướng đương triều.

Nhưng chất độc trong người Diệp Phi lần đầu tiên phát tác khiến mọi người lo lắng không thôi. Huyết Lệ đúng thật là Huyết Lệ. Nếu không nhờ thuốc cầm máu nàng có mang theo từ trước chắc có lẽ lần này nàng đã không qua khỏi khi cứ khóc ra máu mãi.

Thiên Kỳ ôm Diệp Phi trong lòng mà nước mắt hần cũng theo đó mà tuôn ra theo từng cử động vì đau đớn của nàng. Nhìn nàng rên la trên giường mà tâm hần se sắc lại.

Diệp Phi đang ăn cháo thì đột nhiên một cơn gió thổi qua nơi cửa sổ. Mùi hương này... rất quen thuộc, cuối cùng người mà mọi người mong mỗi mấy ngày nay cũng đến nơi.

– “Tham kiến nhị tiểu thư” Tử y cúi mình hành lễ với... cái cửa sổ không một bóng người làm bọn họ cứ hoài nghi không thôi.

– “Muội không xuất hiện ta cho người về nhổ hết rừng thuốc của muội xây nhà kho ngay” Diệp Phi nhàn nhã ngồi trên giường lên tiếng.

– “Ách! Đại tỷ à! Gia tài muội có nhiều đó làm vốn mà tỷ cũng không tha nữa sao?” Đột nhiên cánh cửa phòng bật mở, một thân nữ tử trong bộ bạch y phiêu diêu bước vào thu hút ánh nhìn của mọi người.

22. Chương 22

– “Trúc Nhã, muội có cách chữa cho Phi nhi không?” Thiên Kỳ gấp gáp hướng người về phía Trúc Nhã tra hỏi khiến lòng Diệp Phi dậy sóng.

– “Cách chữa thì... ko” Trúc Nhã nhàn nhã ngồi xuống bàn nhấp ngụm trà do Tử y vừa rót.

– “Vậy... phải làm sao?” Thiên Kỳ sốt sắng đi đi lại lại khiến cả bọn phải chóng cả mặt.

– “Thiên Kỳ ca ca, huynh ngồi xuống đi đừng nóng” Bảo Yến kéo ghế đẩy toàn bộ thân hình lực lưỡng của hần xuống nhưng hần nhanh chóng bật người dậy chạy về phía giường ngồi bên cạnh Diệp Phi.

– “Chuyện ở sơn trang vẫn tốt chứ?” Diệp Phi chuyển đề tài khiến Thiên Kỳ nhìn nàng hốt hoảng không thôi.

– “Nàng như thế mà còn hơi sức lo chuyện khác hay sao?” Hần đột nhiên nổi giận khi thấy nàng không biết lo cho sức khỏe của mình.

– “Người nóng cái gì chứ? Thứ nhất nếu muội ấy có cách giải Huyết Lệ thì tứ muội ta cùng phu quân nàng đã không chết. Thứ hai nếu như nói muội ấy không có thuốc giải thì ta cũng chẳng có tin vì chẳng lẽ danh tiếng Trúc Lâm sơn trang bọn ta quảng xuống vực hết à?” Nàng vừa nói vừa quảng chén cháo trong tay cho Thiên Kỳ được dịp bay xuống lượn.

– “Đại tỷ, chỉ mình tỷ là tin vào tài nghệ của muội thôi. Muội thương tỷ nhất” Trúc Nhã được dịp phồng mũi hướng Diệp phi ôm ấp nhưng nhanh chóng bị nàng một cước đá bay ra khỏi giường.

Trúc Nhã rút ngân châm trong tay nải của mình ra nhanh chóng châm cứu trên các huyệt đạo trọng yếu của Diệp Phi khiến cơ thể nàng dường như khoan khoái đến lạ kỳ. Quả nhiên cả Trúc Lâm sơn trang không ai bì kịp về y thuật sẵn có trong bộ não thiên tài của nhị muội nàng.

Sau khoảng một canh giờ sau thì số châm cứu trên người Diệp Phi cũng được rút ra cẩn thận nhưng do mất quá nhiều nội lực trong quá trình kích động đẩy lượng độc ra ngoài cũng khiến nàng lâm vào tình trạng hôn mê.

Thiên Kỳ vẫn ở bên cạnh Diệp Phi quan tâm đến từng nhất cử nhất động khiến Bảo Yến ghen tị ra mặt còn Tử y thì hờn hờn nhìn.

– Còn thái độ đó với đại tỷ thì đừng trách sao ta mang người ra thử nghiệm Linh Xà được mới chế.

Trúc Nhã không một cái liếc mắt chỉ như lướt qua Bảo Yến nhưng âm thanh vang vọng lại khiến nàng ta tưởng như Trúc Nhã chính là yêu nữ từ địa ngục. Thân hình lướt đi không một tiếng động chứng tỏ nàng một thân võ nghệ đầy mình nên chính là người bản thân không nên đụng vào chưa kể danh tiếng thần y của Trúc Lâm sơn trang cũng không phải là kẻ nên đắc tội lúc này.

Đến khi mặt trời gần khuất bóng sau những rừng tre già thì ngón tay của Diệp Phi cũng dần dần nhúc nhích khiến cả người Thiên Kỳ như rạo rực.

– Phi nhi! Nàng tỉnh?

Đôi mắt nàng mở ra vẫn nhìn vào khoảng không vô định khiến lòng Thiên Kỳ dấy lên một hồi giông tố. Chẳng nhẽ độc trong người nàng vẫn không có cách chữa trị sao chứ? Hắn không tin, dù có lật tung cả Hàn Thiên quốc này lên, nhất định hắn phải mang lại ánh sáng cho nàng.

– Nhị muội!

Tiếng kêu thất thanh của Diệp Phi thu hút những người đang đứng bên ngoài, cánh cửa bật mở, năm thân ảnh đủ màu bước vào. Diệp Phi thấy, nhưng vẫn còn rất mờ ảo khó đoán. Chỉ bấy nhiêu thôi cũng khiến nàng biết rằng cuối cùng nhị muội của mình cũng tìm ra cách giải Huyết Lệ năm xưa lấy mạng của vị muội muội mà cả hai yêu thương nhất cùng hảo huynh đệ đem lòng trao sâu đậm cho tứ muội.

– Đại tỷ! Tốt chứ?

– Có thể thấy mờ mờ.

– Vậy là tốt rồi. Chừng vài lần châm cứu đã thông kinh mạch đẩy toàn bộ kịch độc ra ngoài là tính mạng tỷ sẽ không sao.

– “Vậy thì hay quá!” Tử y gương mặt đã rạng rỡ hẳn ra nhưng ngay sau đó lại trầm xuống “Nếu như nhị tiểu thư tìm ra cách giải sớm thì tứ tiểu thư đã...”

– “Tử y! Chuyện qua rồi đừng nhắc lại” Trúc Nhã hướng Tử y mắng bởi nàng biết trong cái chết của Tứ muội thì người đau khổ và hối hận nhất chính là đại tỷ Diệp Phi. Bởi nếu ngày ấy đại tỷ không nhân từ tha cho ả Mạc Linh kia một mạng thì tứ muội mệnh khổ của nàng không phải trúng độc và khiến cho Gia Khánh phải đau lòng nhảy xuống vực tiêu tán cùng nương tử của mình.

Tuy chuyện cũng đã hơn một năm rồi nhưng vết thương lòng của Diệp Phi vẫn không thể nào phai nhòa đi ít nhiều. Tứ muội xinh đẹp, tài giỏi sánh vai cùng một thương nhân giàu có giỏi giang và cái quan trọng là hai người họ yêu thương nhau thật lòng đã mang lại tiếng khắp nơi trong Trúc Lâm sơn trang.

Ngày đại hôn hơn một năm trước của hai người cũng chính là mốc thời gian vui tươi hạnh phúc nhất của thất tỷ muội tình như thủ túc nhưng bát muội, vị muội muội cuối cùng trong sơn trang do sự phụ gửi về đã đem lòng đổ kị với Thiên Bảo và ra tay tàn độc trong chung rượu giao bôi của cả hai.

Huyết Lệ chính là loại độc tố chỉ ảnh hưởng đến nữ nhân, triệu chứng đầu tiên là mù lòa và độc tố sẽ lan nhanh ra trong vòng một tháng và trong khoảng thời gian đó, người trúng độc sẽ thống khổ vô cùng trừ phi có nội công khá ỏi kéo dài được số lần cũng như thời gian phát tác của độc.

Tứ muội một thân võ công trác tuyệt nhưng ngặt một nỗi chính là nội công không bằng ai. ả ta đã lợi dụng điều này đã ra tay tàn độc hòng cướp phu quân của tứ tỷ mình vào tay bản thân nhưng xui xẻo thay khi bị bại lộ do một thân y được đẩy mình của Trúc Nhã đã khiến kế hoạch bị phá sản. Độc được phát hiện kịp thời và Trúc Nhã cũng ngày đêm mày mò nghiên cứu giải được.

Diệp Phi vì nể tình sư phụ cùng sư mẫu và tình tỷ muội bao năm qua đã tha cho ả một con đường sống nhưng bị trục xuất khỏi sơn trang và không còn bất cứ can hệ gì đến người của Trúc Lâm sơn trang từ đây.

Chính điều này đã khiến tứ muội Thiên Bảo nhận một nhát kiếm vào người từ ả và cả hai phu thê họ liền trầm mình xuống vực để kiếp sau có thể trùng phùng tiếp tục yêu nhau.

– Sơn trang hiện tại ai đang trấn giữ?

Diệp Phi dựa mình vào thành giường nhíu mày hướng bóng nữ tử lục y mờ mờ đằng xa hỏi bởi nàng luôn biết, nhị muội Trúc Nhã của mình chỉ yêu thích duy nhất màu xanh lá mà thôi.

– Muội đã bảo thất muội trở về rồi.

- “Khoan đã” Thiên Kỳ đứng ngoài câu chuyện này giờ bỗng dừng cắt ngang xin ý kiến khiến không ít người nhú mày tỏ vẻ khó hiểu “Trúc Lâm sơn trang rốt cuộc có bao nhiêu người? Tại sao giang hồ đồn đãi chỉ có ba?”
- “Người quan tâm làm gì?” Nàng ngừ khí lạnh lùng không thèm trả lời câu hỏi của hắn khiến có người chột dạ mãi. Ai bảo nàng chính là một kẻ thù dai làm chi.
- Ta...
- “Được rồi, mọi người ra ngoài cho đại tỷ ta nghỉ ngơi” Trúc Nhã một cước đá tung bọn người nhổ nhần ra ngoài nhưng có kẻ còn rảnh chuyện vẫn một mực ngồi bên giường không nhúc nhích khiến Trúc Nhã nổi tiếng bình tĩnh cũng phải bốc hỏa lên đầu “Ta bảo ra ngoài cơ mà!”
- Ta không đi. Ta phải ở lại bảo vệ cho Phi nhi.
- “Bảo vệ ta làm gì? Có nhị muội ở đây kẻ nào dám làm gì ta? Trong khi có người đang cần người bảo vệ bên ngoài kia kìa” Giọng nàng tuy vẫn lạnh lẽo nhưng vào lỗ tai hắn thì biến ra là mùi dấm chua lâu năm

23. Chương 23

- Ta không đi. Ta phải ở lại bảo vệ cho Phi nhi.
 - “Bảo vệ ta làm gì? Có nhị muội ở đây kẻ nào dám làm gì ta? Trong khi có người đang cần người bảo vệ bên ngoài kia kìa” Giọng nàng tuy vẫn lạnh lẽo nhưng vào lỗ tai hắn thì biến ra là mùi dấm chua lâu năm (Rinny: Lỗ tai huynh có công dụng như lỗ mũi à?)
 - Nàng đang ghen?
 - Hơ! Người ăn đậu hũ thối hay sao mà có cái suy nghĩ tiêu cực như thế nhỉ?
 - Không thì sao nàng lại mang ngừ khí đó đối với ta? Rõ ràng là đang ghen mà.
 - Giờ người không biến ra khỏi đây ta liền cho người ném mùi Huyết Lệ.
 - Ta đi. Ta đi là được chứ gì? Hảo hảo nghỉ ngơi, chiều ta sẽ mang cháo vào cho nàng.
 - “Nhị muội!” Nàng hướng trúc Nhã đang nhàn nhã hớp từng ngụm trà xem trò oanh oanh yến yến của hai người “Chúng ta ra ngoài ăn”.
 - Không được! Nàng đang bệnh phải ăn...
 - “Cút ra ngoài ngay cho ta. Lôi thôi” Trúc Nhã ném chum trà về phía thiên Kỳ khiến hắn một cước phóng nhanh ra ngoài không dám ngoái đầu lại.
- Cửa đã đóng. Khi chắc chắn rằng không còn ai xung quanh để có thể nghe lén, Diệp Phi mới ngồi thẳng dậy nhìn nhị muội của mình hỏi.
- Có chuyện gì?
 - “Đúng là không qua mắt được tỷ. Vô Danh các báo rằng lão hoàng đế bệnh rất nặng” Trúc Nhã rót ly trà nóng hồi thổ cho thật nguội rồi hướng đến chỗ Diệp Phi đặt cẩn thận vào tay nàng.
 - “Độc gì?” Diệp Phi nhú nhú mày tính toán trong đầu.
 - Tỷ là thánh hay sao mà cái gì cũng đoán ra hết vậy? Chỉ là loại côn con gây mệt mỏi và muốn bức nạn nhân chết lúc nào cũng được.
 - “Có vẻ như thái tử đang âm mưu điều khiển triều chính đây. Nam Phong biết chưa?” Nàng nhấp ly trà trong tay và không quên nhớ đến kẻ muốn lên ngôi trị vì Hàn Thiên quốc mà nàng muốn giúp đỡ kia. Ai biết chừng sau này hắn sẽ trở thành tam muội phu thì sao cơ chứ?

- Đã biết.
- Gửi bồ câu bảo ngũ muội, lục muội cùng thất muội đến Vô Danh các báo danh trong vòng hai tuần tới. Ngày mai chúng ta xuất phát trở về.
- “Với bệnh trạng của tỷ hiện giờ?” Trúc Nhã không khách khí nâng tay Diệp Phi lên bắt mạch thêm lần nữa phòng trường hợp xấu nhất xảy ra.
- “Nếu ta đoán không nhầm thì ba ngày nữa sẽ khỏi hoàn toàn” Diệp Phi nở nụ cười trên môi, một nụ cười tự tin mình sẽ chiến thắng tử thần cũng như chiến thắng kẻ thù không đội trời chung của chính mình.
- “Riết muội không biết thân y là muội hay tỷ nữa” Trúc Nhã nhún nhún vai tỏ vẻ bất lực đẩy cửa bước ra ngoài để không khí yên tĩnh cho Diệp Phi nghỉ ngơi.

(Phi Phi: Ngũ muội... lên sàn...ten ten ten tèn...)

Ở một góc nào đó của Hàn Thiên quốc.

Trong một tửu lâu khá khang trang nổi tiếng.

Trong một căn phòng ngập tràn xuân ý dỗi dào, đồn dập từng cơn.

- Đừng mà!... Xin người... Đừng...
- Thật là thơm quá đi! Người làm ta không cảm được tâm can của bản thân mình rồi.
- Đừng!... Xin người... Sẽ rất đau...
- Hồn đản! Ta không sợ thì người sợ cái gì? Còn không mau tới đây.
- Hứa là sẽ nhẹ tay?
- Ta chính là một kẻ rất biết thương hoa tiếc ngọc. Đến đây nào...
- Ừ!

Rõ ràng thanh âm nũng nịu, méo mó, than thở kia là của một... nam nhân. Phải! Chắc chắn là nam nhân. Còn giọng còn lại thì trong thanh như một nữ tử nhưng lời lẽ khiến người nghe không thể không rung mình.

Căn phòng ngập tràn ánh sáng từ những chiếc nến đỏ trang hoàng khắp nơi như một hỉ phòng. Nam tử quần áo đã cởi hết một nửa để lộ ra bờ ngực săn chắc cùng làn da trắng nhưng không kém phần quyến rũ nữ nhân. Nữ tử quần áo tuy còn vẹn nguyên nhưng lại nhăm nhúm khiến người khác nhìn vào không khỏi trào máu...họng.

Cái quan trọng ở đây chính là... nữ tử đang trong tư thế gợi cảm nằm... bên trên nam tử. Chiếc lưỡi dài đang đưa trên khuôn ngực vạm vỡ khiến hân ta mê mẩn khắp mọi tế bào trong cơ thể.

Đột nhiên tiếng gõ cửa bên ngoài khiến cả hai dừng động tác lại... chuyển sang hôn môi đầy kịch tính. Nữ tử đẩy nam nhân rút xuống giường không thương tiếc. (Rinny: Ta nhớ có người nói “Ta là kẻ rất biết thương hoa tiếc ngọc” mà)

- “Mai ta sẽ đến tìm người” Lời lẽ lạnh lùng từ miệng nữ tử phát ra khiến nam nhân kia choáng váng nhưng gương mặt vẫn còn vương chút đỏ do ngại ngùng.
- “Nhớ đó” Nói rồi nam nhân đứng đỉnh đầu bước ra ngoài không quên liếc mắt nhìn người vừa gõ cửa phá vỡ niềm vui của hắn.
- “Có chuyện gì?” Nữ tử nhanh chóng chỉnh trang lại bộ nam phục trên người mình. Giờ đây trông “hắn” không còn vẻ gì là một nữ tử yêu mị lúc nãy nữa, chỉ còn là một công tử đỉnh thiên lập địa, mắt phượng mày ngài khiến bao nữ tử trên đời đều phải ngoái đầu ngược nhìn hận một nỗi không thể đem “hắn” về làm trượng phu của mình.
- “Chủ nhân” Một nam nhân khác bước vào không quên đóng cửa hướng “hắn” trả lời “Nhị tiểu thư gửi bồ câu bảo chủ nhân về Vô Danh các gấp”.

- “Nhị tỷ? Đại tỷ có chuyện sao?” Giờ thì biết là ai rồi nhá! Ngũ tiểu thư của Trúc Lâm sơn trang Thiên Dực hay còn có cái tên khác chính là Dực Ma Vương người người đều biết, nhà nhà đều nghe. Tất cả nam nhân ở Hàn Thiên quốc đều run rẩy khi nhắc đến cái tên này nhưng không một ai thoát khỏi mị lực của nàng ngoại trừ... ai rồi từ từ sẽ biết.
- Trong thư nhị tiểu thư có nói trang chủ trúng Huyết Lệ của Mạc Linh.
- “Rồi chết chưa?” Thiên Dực phe phẩy chiếc phiến (Rinny : quạt giấy) trong tay nhàn nhả hỏi lại khiến nam tử kia nhất thời đỏ mặt cúi đầu.
- Dạ! Đã chữa sắp khỏi.
- Thế còn bảo ta về làm gì? Ta là chơi chưa có đã cơ mà.
- Nhị tiểu thư bảo trang chủ quyết định giúp Hàn vương gia soán ngôi nên cần sự giúp đỡ của chủ nhân ạ!
- “Soán ngôi?” Thiên Dực tay xoa xoa cằm mỉm cười ngạo nghễ khiến tên thuộc hạ kẻ bên phải lùi xa vài bước “Đại tỷ cuối cùng cũng tìm ra trò chơi thú vị rồi đây. Lên đường về Vô Danh các”.
- Tuân lệnh.

24. Chương 24

Trãi qua bốn ngày bốn đêm rong ruổi một cách khổ sở bằng tất cả sức lực của mình để kịp thời về góp mặt mua vua cùng chúng tỷ muội Trúc Lâm sơn trang tại kinh thành, cuối cùng Thiên Dực cũng đến Dương Bình trấn, đây là một trấn khá sầm uất cách kinh thành hai ngày đi đường.

Thiên Dực quyết định thuê phòng trọ nghỉ ngơi cho thoải mái mấy ngày qua. Quyết định này đã làm thay đổi hoàn toàn số mệnh của Dực Ma Vương từ một “nam tử” thành một nữ tử “e lệ” thật thụ, từ một Ma Vương đã nhanh chóng nâng cấp mức độ biến thái của bản thân mình lên đến đệ nhất thiên hạ. (Rinny: Viết tới khúc này mà lòng ta đau nhói vì ta đã cố gắng chỉnh sai sự thật con người của Ngũ muội mất rồi. Phải nói là đệ nhất thế giới mới đúng)

Leo lên giường, bung đôi hài ra và tập trung vào ván cờ với Chu công ngay tắp lự. Đến tầm nửa đêm, âm thanh có người nhảy trên mái nhà chạy về phía khu rừng đằng xa đã đánh thức Thiên Dực. Ngay sau đó cũng là âm thanh như thế nhưng lại thuộc về rất nhiều người. Nếu như nàng đoán không nhầm thì đây có lẽ là một cuộc truy kích của giang hồ.

Với bản tính ham vui thì nàng sẽ không bao giờ bỏ qua bất kỳ trò chơi mang tính kích thích nào đã khơi mào ra trước mắt mình. Thế là khoát vạt chiếc áo ngoài lục y vào, nhảy ra khỏi cửa sổ, phóng theo hướng bọn chúng vừa rời đi.

Kinh công của bọn này cũng không phải dùng để đuổi ruồi nên nàng thầm nghĩ đây là một đám nhân sĩ có võ công thâm hậu nhưng cái kẻ khiến chúng phải truy đuổi lại khiến nàng tò mò hơn nữa.

Núp sau bụi rậm trong rừng nhìn thế trận trước mắt. Một thân bạch y tiêu sái đứng giữa một chực người võ công cao cường. Nhìn mặt hắn, với kinh nghiệm một thời gian học hành chăm chỉ cùng nhị tỷ Trúc Nhã cũng khiến Thiên Dực biết được hắn đang trúng độc mà còn là loại độc rất nguy hiểm. Kỳ này tên bạch y đó tiêu tùng rồi.

Cả đoàn người lao lên chém giết hung hãn nhưng bạch y vẫn không hề nao núng mà tiếp từng chiêu của cả bọn. Hai phe chém giết lẫn nhau, máu vẩy lên khắp nơi khiến mùi tanh hôi bay theo gió đi rất xa.

Tầm chừng gần một canh giờ sau thì chất độc trên người bạch y phát tác khiến thanh kiếm trên tay hắn run lên rồi rơi xuống đất. Cả thân hình đồ sộ ngã trên nền đất lạnh giá đầy máu khiến bọn hắc y nhân xung quanh dường như càng thêm sung sức.

Đứng khoanh tay nhìn người khác gặp nạn mà còn là một soái ca hiếm thấy thì đó nhất định không phải là bản tính trời phú của Thiên Dực. Vì thế trước lúc nguy nan, bạch y còn thấy một thân lục y nam tử từ trong bụi rậm nhảy ra chắn trước mặt mình không khỏi nhíu mày ngạc nhiên. Cự nhiên còn có kẻ lợi hại hơn mình đến độ không có bất kỳ ai nhận ra được sự có mặt của hắn từ lúc mới bắt đầu cuộc chiến.

– Các người đừng bao giờ giết một nam nhân tuấn lãng như thế trước mặt ta, đó chính là đại nghịch bất đạo nha.

Trên đầu bạch y đã xuất hiện vài đường hắc tuyến nhưng vì độc còn trong cơ thể nên chẳng qua không còn chút sức lực nào để phản bác mà thôi.

– “Người là ai?” Tên có vẻ như là cầm đầu lũ áo đen lên tiếng.

– Ta cũng chẳng nhớ ta là ai nữa nhưng giang hồ hay gọi ta với cái tên rất kiêu nha!

– Tên gì?

– “Dực Ma Vương ấy! Người quen ta không?” Thiên Dực mỉm cười trả lời trong khi bọn hắc y đã biến mất vô tung vô ảnh “Ồ! Ta chưa đánh gì cả mà! Ê... ê... Cái lũ này, vừa nghe tên ta đã phóng đi rồi. Biết thế không nói cho biết tay. Hừ!”

Quay sang tên nam nhân nằm một đống dưới đất, Thiên Dực lắc đầu hai cái rồi cúi xuống choàng tay hất qua vai mình rồi một đường rình về nhà trọ. Cứ một bước là y như rằng một câu.

– Nửa đêm không ngủ mà ra đây rình cái cửa nọ như người về.

– ...

– Biết thế chiều nay ăn nhiều nhiều một chút thì đâu có mệt như vậy.

– ...

– Đáng lý ra phải cho ta dần lũ kia một trận cho đã tay rồi mới rình người đi chứ.

– ...

– Người ăn cái giống ôn gì mà nặng quá vậy?

– ...

– Người mà vận hắc y nữa là ta chẳng nhận ra người là bạch y đâu (Phi Phi: Ngũ muội! Chiều nay muội ăn trụng cái giống gì a~???)

– ...

– ...

Cửa phòng trọ bật tung ra bởi cú đá chân điệu nghệ của một người. Sau đó bạch y được Thiên Dực quăng thẳng lên giường không thương tiếc. “Hắn” rút trong người ra một lọ bằng gỗ nhỏ, vốc một viên được trắng trắng tròn tròn đưa trước mặt bạch y khiến hắn nhú mày.

– “Người muốn làm gì?” Bạch y cất tiếng nghi ngờ Thiên Dực.

– Giải độc cho người, nếu muốn người chết ta đã chẳng cứu người.

Nói xong Thiên Dực một đường quăng viên thuốc vào mồm bạch y mà hắn cũng không hề chống cự hay phản bác.

– Người giải được Lụy Cổ độc?

– “Độc gì mà ta chẳng giải được? Nhưng bắt quá thuốc giải của ta thường xuyên để lại tác dụng phụ nha” Thiên Dực mỉm cười đầy gian xảo khiến bạch y không khỏi đổ mồ hôi hột “Người tên gì?”

– “Tác dụng phụ như thế nào?” Dường như không thêm quan tâm đến câu hỏi đặt ra của Thiên Dực mà hắn chỉ chú tâm đến mệnh của mình khiến Thiên Dực không khỏi tức khí.

– “Người tên gì? Người cứ gọi ta là Thiên Dực cho nó gọn” “Hắn” ghé khóe miệng nở một nụ cười đậm tà hướng ánh mắt cũng tà đậm tới bạch y đang nằm trên giường.

– Ta gọi Sơ Tuyết.

– “Người họ Sơ hả?” Thiên Dực vô tình để lộ ra khuôn mặt ngây ngốc của mình khiến tim Sơ Tuyết đánh thịch một cái nhưng hần nhanh chóng quay mặt đi tránh ánh nhìn đó.

– Mộ Dung Sơ Tuyết.

– “A! Ra người họ Mộ Dung, thế sau này ta gọi người là Tuyết nhi nhé?” Thiên Dực chớp chớp mi mắt cười cười không để ý thấy trên đầu Sơ Tuyết hắc tuyến đã nổi đầy không còn chỗ chứa.

– Ta là nam nhi chứ không phải nữ nhân hay hài tử mà có chữ “nhi” trong đó. Gọi Sơ Tuyết đi.

Thật ra thì sau khi phát ngôn Sơ Tuyết mới khẽ giật mình bởi vì từ lâu lắm rồi cũng chưa một ai được phép gọi thẳng tên của hần, thậm chí cả có kẻ nào liều mạng dám gọi tên hần mà còn toàn thân. Thiên Dực chính là người đầu tiên được hưởng ân xá. Điều này khiến tâm hần một trận rối loạn, nhất định là do độc tố trong người chưa được đẩy ra hết mới như thế.

25. Chương 25

- Vậy sau này ta gọi người là Sơ Tuyết, còn người muốn gọi là là Thiên Dực, Dực nhi, Dực Ma Vương, Ma nhi, Vương nhi hay gì gì khác cũng được. (Phi Phi: Đừng nói với ai ả này là muội muội của ta nhé! Ta...nôn!)

– Không gọi gì cả.

– “Tại sao? Hay người không thích những cái tên này?” Thiên Dực hai mắt long lanh nhưng chẳng có bất kỳ giọt lệ nào nhìn Sơ Tuyết khiến gương mặt hần bất giác đỏ lên một cách vội vàng.

– “Ách! Không phải. Ta...” Hần quay đi tránh né khuôn mặt phấn nộn trông như một nữ tử, đôi môi chúm chím đỏ đỏ khiến tâm hần một trận rung động. Kiểm chế bản thân hết mức có thể bởi Mộ Dung Sơ Tuyết hần không thể nào là một kẻ đoạn tay áo chỉ phích được.

– “Hay người bảo ta Ngũ nhi cũng được bởi trong nhà thì ta thứ năm” Thiên Dực thấy hần quay mặt đi thì những tưởng rằng bản thân mình làm cho hần ghét bỏ bèn nhảy sang bên cạnh dùng hai tay ghì chặt gương mặt tuần lẳng đó đối diện với mình.

– Không phải là ta không muốn vì chưa chắc chúng ta sẽ gặp lại. Ôn cứu mạng của người ta sẽ nhớ sau này có dịp ta nhất định báo đáp. Còn bây giờ thì xin cáo từ.

Sơ Tuyết nói xong không đợi Thiên Dực lên tiếng đã nhanh chân đứng dậy khoát áo bỏ ra ngoài nhưng hần những tưởng sẽ bị tên nam nhân ẻo lả như nữ nhân kia giữ lại, thế mà hoàn toàn trái ngược với suy nghĩ trong đầu của hần.

Thiên Dực vẫn đứng dựa lưng vào thành giường nhìn theo hướng Sơ Tuyết xoay lưng đi mà không mảy may tỏ ra bất kỳ thái độ tuyệt vọng, nín kéo, đau đớn như hần những tưởng. Bất quá đến khi bước chân còn lại định đưa ra khỏi phòng thì Thiên Dực mới cất chất giọng lạnh băng khác hần lúc nãy nhắc khéo Sơ Tuyết.

– Tác dụng phụ của thuốc.

– “Ý người là?” Quả nhiên Sơ Tuyết quay lưng nhìn nàng hiếu kỳ, mắt không khỏi một trận tức giận. Nam nhân ẻo lả này cứ nhiên đùa giỡn với hần.

– “Ta chưa nói xong mà người đã vội dứt áo ra đi sao?” Thiên Dực bước đến chiếc bàn giữa phòng rót ỉnh tách trà nóng đưa lên miệng thổi cho nguội rồi uống một hơi sau đó mới nói tiếp “Tác dụng phụ của nó chính là một ngày nếu không uống thuốc của ta cùng với điều hòa chân khí cho đến hết một tháng liên tiếp sẽ ngay lập tức đau đớn, thống khổ cho đến khi lục phủ ngũ tạng tan tành và cuối cùng chính là trợn trừng hai con ngươi ra so mắt với Diêm ca ca dưới địa phủ”

Lời nói nhẹ nhàng, ngữ khí lạnh băng, ánh mắt quyết đoán cộng thêm sắc nhàn nhã nhấp trà của Thiên Dực khiến Sơ Tuyết nhanh chóng đem nộ khí xung thiên bay đến bên cạnh vung tay bóp lấy chiếc cổ thon gọn kia.

Thiên Dực vẫn không đả động gì, chỉ một đường nhảy ra đằng sau tránh cánh tay đang một chưởng hướng về phía nàng. Cả hai lượn tới lượn lui khắp phòng gây náo loạn cả lên.

– “Hey! Nếu người không thấy mệt thì cũng phải ngừng lại cho ta nghỉ ngơi chút rồi đuổi tiếp chứ” Thiên Dực vuốt vuốt trước ngực mình thở ra một hơi trong khi Sơ Tuyết tức giận trừng hai mắt, tay nắm thành quyền, hận không thể một chưởng bóp nát xương xấu của kẻ đứng đối diện với hắn ra.

– “Giờ người muốn sao?” Đến khi chịu không nổi nữa thì Sơ Tuyết mới bắt ghế ngồi xuống nâng cả bình trà lên tu ừng ực.

– “Người cứ theo ta một tháng, liền sau đó hết độc cứ nhiên có thể rời đi” Câu sau đó chính là “Dù người có rời đi còn nguyên vẹn hay không thì ta không cam đoan” đương nhiên không được nàng nói ra chỉ giấu trong lòng.

– “Thôi được. Nhưng bây giờ ta phải đến kinh thành gấp” Sơ Tuyết thở dài một hơi bất lực với tên nam nhân ẻo lả này. Lần xuất môn kỳ này không mang theo thủ hạ liền xui tận mạng như thế, lần sau hắn nhất định phải kéo theo vài chục người cho an toàn.

– Ta cũng đang đến kinh thành đây. Thế thì nhất cử lưỡng tiện nha.

– “Vậy giờ người ra ngoài cho ta ngủ được chưa?” Sơ Tuyết nhanh chân phóng lên chiếm toàn bộ chiếc giường không cho Thiên Dực chút cơ hội nào.

– “Thế thì chúng ta ngủ chung đi, giờ này còn ai thức đâu mà cho ta lấy phòng? Với lại dù sao cũng là nam nhân với nhau cơ mà” Thiên Dực hướng Sơ Tuyết mỉm cười câu dẫn nhưng bất quá làm toàn bộ da gà da heo trên người hắn một trận nổi lên không đường xếp xuống.

– “Biến! Nam nhân cũng mặc người. Ta còn chưa qua tay nữ nhân nào chứ đừng nói là với người” Sơ Tuyết hét lên đồng thời một chưởng hướng nàng đánh tới nhưng bất quá lực đạo không mạnh mà nàng cũng một đường né dễ dàng.

– “Hừ! Nên nhớ đây là phòng của ta. Người là do ta cứu. Còn không thì cút khỏi đây rồi tự đào mồ chôn mình đi” Thiên Dực bực bội nhả phốc lên giường leo vào phía trong ôm gối ngủ thẳng cẳng mặc cho có người nằm ngoài tuy rộng rãi nhưng lại hắc tuyến đầy đầu.

Tuy “hắn” trong mắt hắn chính là nam nhân nhưng hương thơm chỉ có trên người nữ nhân khiến tâm tình Sơ Tuyết thêm phần điên đảo khó nói. Hắn lẩn qua lẩn lại, cố nhích ra ngoài làm sao cho không phải đụng trúng người “hắn”. Nhưng “hắn” cư nhiên chính là một sắc “nam”. (Phi Phi: Nói thẳng chính là sắc nữ nga~)

Thiên Dực cứ một bước lẩn về phía Sơ Tuyết, “hắn” lẩn đến đâu thì hắn cư nhiên thật lúi ra ngoài phía đó cho đến một khi cả thân hình nam nhân đồ sộ rơi bồm xuống đất. Nhưng Sơ Tuyết khi chết vẫn rất trọng nghĩa khí bèn một tay nắm luôn vạt áo Thiên Dực lôi xuống chết theo. Thế là cả hai trong tư thế cực kỳ ám muội với “hắn” nằm ở trên còn hắn nằm bên dưới, môi chạm môi, hai tay “hắn” đặt trên lồng ngực hắn còn một tay hắn vòng sang ôm lấy chiếc eo gọn của “hắn” một tay kia đặt ở... ở... thí thí. (Phi Phi: Mông thì nói đại là mông đi, bày đặt...)

Nhưng điểm quan trọng chính là Thiên Dực vẫn một giấc ngủ ngon cực kỳ không hề biết rằng mình lập biết bao nhiêu quỷ kế để có cơ hội ăn người ta lại cư nhiên bị người ta chiếm tiện nghi trước.

Gương mặt Sơ Tuyết đỏ như gấc, hai mắt đại đi chỉ còn tia máu nhưng nụ cười lại cực kỳ ôn nhu như nước mà trước đây cung chủ Huyết Sát cung như hắn chưa từng có.

“Hắn” cư nhiên là một nữ nhân.

Sơ Tuyết nhẹ nhàng ôm Thiên Dực đặt lên giường, lấy chăn đắp cho nàng cẩn thận sau đó mình cũng nằm xuống bên cạnh. Đầu Thiên Dực gối lên cánh tay hắn đương nhiên cả thân nhìn gọn gàng của nữ nhi nằm trong lòng hắn và hắn cũng không bỏ qua hành động vòng tay ôm lấy nàng. Ngắm nàng rất lâu sau, Sơ Tuyết khẽ khàng đặt lên trán nàng một nụ hôn.

– Dực nhi! Ngủ ngon.

Và hắn cũng dần chìm vào giấc ngủ an lành.

(Phi Phi: Yaaaaaa! Lão Ngủ! Người dám phổng tay trên của Lục muội sao? Đâu hũ của Ngũ muội là của nàng ta nga~)

26. Chương 26

Sáng hôm sau chim hót líu lo ngoài cành, ánh mặt trời chiếu rọi khắp nơi, dân cư tấp nập ồn ào nào nhiệt như đàn ong vỡ tổ nhưng vẫn không đánh thức nổi hai con sâu ngủ bên trong một căn phòng sang trọng của khách điểm.

Thiên Dực lơ đãng mở mắt thấy mình trong tình trạng “đặt biệt” cũng không lấy gì là giật mình khiến Sơ Tuyết một trận hoài nghi.

– Người không la làng như những nữ nhân khác?

– Sao phải la? Dầu sao điều này đối với ta cũng quá quen rồi.

– “Nàng...” Ai da! Ta nghe như mùi dấm chua bốc lên đâu đây. Hai mắt Sơ Tuyết long lên sòng sọc nhìn Thiên Dực nhưng nàng vẫn thủy chung lắc lắc cổ cho đến khi ngồi ngẫm nghĩ lại đại từ nhân xưng mà hắn đã gọi mình.

– Người vừa gọi ta là gì?

Sơ Tuyết vẫn còn đang điên tiết lên, nữ nhân này cư nhiên dám nói nằm trong lòng nam nhân là thấy bình thường làm hắn nhất thời như muốn một đao chém hết tất cả nam nhân tồn tại trên Hàn Thiên quốc này (Phi Phi: Trừ Thiên Kỳ ca ca của ta ra ghen!)

– Hay nàng muốn ta gọi tiếng nương tử?

– Hồn damn.

Chưa kịp để Thiên Dực tung cước vào người Sơ Tuyết thì hắn đã một cẳng bay thẳng xuống bên dưới ăn sáng. Nàng bực bội vì sơ ý mà bị hắn phát hiện ra mình là nữ nhân cũng chán ghét vô độ, định cùng hắn đùa giỡn bốn cột đôi chút rồi tiện thể ăn hắn sạch sành sanh mà kiểu này không khéo mình bị phản tác dụng thành ra bị hắn ăn trước quá. Lần đầu tiên trong cuộc đời sắc “nam” của Dực Ma Vương lại dính chiêu cắn đuôi mình như thế này thật là mất cái bản mặt “đàn ông”.

Cũng một thân nam y tiêu sái bước xuống bên dưới, nàng dáo dạt dòm ngó xung quanh sau đó tiến lại ngồi đối diện với Sơ Tuyết thẳng tay lấy đĩa gắp đồ ăn như bình thường. Đang ngậm một đồng môn thầu trong miệng thì thân ảnh quen quen lạ lạ nhưng vô cùng kinh hãi xuất hiện trong tầm mắt khiến Thiên Dực ghen đỏ cả mặt buộc Sơ Tuyết phải nhân từ vượt vút lưng cho nàng sau đó hướng ly trà vừa rót ôn nhu nhìn Thiên Dực nhưng giờ phút này đây đôi mắt to tròn long lanh sâu thẳm kia không hướng về hắn mà hướng về đằng sau hắn.

Sơ Tuyết cũng quay lưng nhìn thì đằng xa xa là thân ảnh của ba nam nhân đi cùng bốn nữ nhân trông rất có khí khái bậc vương tôn thì không khỏi chau mày. Chẳng lẽ Thiên Dực đang nhìn tên nam nhân bạch y kia sao? Bộ hắn không tiêu sái bằng gã đó ư? (Phi Phi: Cho dù có 100 Sơ Tuyết cũng không bằng phu quân của ta. Hắc hắc)

Thiên Dực cúi gầm mặt xuống vái thiên vái địa, vái phật tổ, vái bồ tát, vái sư phụ, vái sư mẫu, vái tứ muội, vái tứ muội phụ rằng đừng cho hai người đó thấy nàng cũng như biết nàng đang hiện diện nơi đây, nếu không nàng nhất định chết rất khó coi.

Nhưng đối với ả sắc “nam” gây ra khá nhiều kinh hoàng cho nam nhân cũng như khiến bọn chúng “thất thân” thì cho dù Phật Tổ Như Lai cũng không thêm cứu, tứ muội cùng tứ muội phụ mãi mãi không nhìn nàng còn sư phụ, sư mẫu chưa có chết thì sao mà phù hộ được cơ chứ.

Tiếng xé gió ù ù bên tai khiến mày của không những Thiên Dực mà còn Sơ Tuyết nhăn nhúm lại. Hắn nhanh chóng kéo nàng ra sau lưng mình trong khi tay thì lật bàn lại chắn năm ngân châm hướng về phía

nàng. Hành động của hắn nhanh hơn cả ngân châm trong tay Trúc Nhã khiến mọi người không khỏi trầm trồ khen ngợi.

– Sơ Tuyết, người bảo trọng, ta đi trước đây.

Thiên Dực thì thảo bên tai hắn rồi quay lưng một cước bay đi khiến bản thân Sơ Tuyết đứng như trời trồng trong khi hắc tuyến đã nổi đầy đầu nhìn nữ nhân chết tiệt kia. Nàng cư nhiên thấy tai ương liền bỏ hắn chạy lấy người đấy.

– Ngũ muội! Chạy đi đâu?

Tiếng gọi “thân thương” của Diệp Phi thoát ra dịu dàng nhưng qua tai Thiên Dực thì vô cùng “kinh hỉ”. Thiên Dực quay lưng lại, từ từ bước đến bên chiếc bàn hiện tại đang có đại tỷ, nhị tỷ của mình cùng một nữ nhân và một nam nhân lạ mặt ngồi trong khi Tử y cùng hai nam nhân chưa từng gặp đứng xung quanh.

Thiên Dực đứng nghiêm trang khoanh tay như hải tử, hai mắt sụp xuống như chịu rất nhiều ủy khuất nhìn Diệp Phi. Hành động này khiến cho Sơ Tuyết không khỏi kinh ngạc khi nữ tử ngông cuồng ngày hôm qua mình mới gặp cư nhiên lại có mặt trái như thế này. Hắn không khỏi cười thầm trong bụng, cứ hể còn Thiên Dực bên cạnh thì không thiếu trò thú vị để hắn xem.

– “Thấy đại tỷ còn chạy sao?” Trúc Nhã nhàn nhã nhấp ngụm trà, mặt không nhìn Thiên Dực nhưng ngữ khí lạnh lùng khác hẳn thường ngày khiến Thiên Kỳ vô cùng khó hiểu. Trúc Lâm sơn trang còn bao nhiêu tỷ muội nữa đây?

– Đại tỷ, nhị tỷ, thật ra muội... muội... Ách! Muội định sẽ đến kinh thành gặp mọi người, hôm nay định xuất phát đây. Ai ngờ gặp hai người nên nhất thời... nhất thời... kinh hỉ quá độ.

– “Nhị muội! Gia quy của chúng ta nếu bỏ nhà đi quá hai tuần mà không có tin tức gì thì sao?” Diệp Phi ngữ khí lạnh lẽo phát phơ chiếc phiến trong tay nói khiến Thiên Dực nhất thời mồ hôi mẹ mồ hôi con túa ra như tắm.

– “Hai tuần thì quỳ ở Trúc Thanh viện hai canh giờ, cấm cửa hai tháng. Còn hơn thì cứ hai tuần nhân lên” Trúc Nhã vừa nói vừa hướng Thiên Dực mỉm cười... đều khiến nàng ta nhất thời tức tối đến á khẩu.

– “Muội đi bao lâu rồi?” Phi Phi vẫn nhàn nhã ăn trong khi không để ý câu mình nói đã đem Thiên Dực quảng thẳng xuống âm tỳ.

– Đại tỷ, chỉ có... chỉ có... ba tháng thôi.

27. Chương 27

– “Muội đi bao lâu rồi?” Phi Phi vẫn nhàn nhã ăn trong khi không để ý câu mình nói đã đem Thiên Dực quảng thẳng xuống âm tỳ.

– Đại tỷ, chỉ có... chỉ có... ba tháng thôi.

– “Còn đi chung với cả cung chủ Huyết Sát cung Mộ Dung Sơ Tuyết nữa cơ đấy” Phi Phi không nói, đẩy ánh nhìn về phía Sơ Tuyết đang đứng kế bên Thiên Dực và đang... bắt chước hành động khoanh tay như hải tử của nàng vì chẳng qua hắn thấy trò này... vui vui.

– “Người biết ta?” Sơ Tuyết hướng ánh nhìn về phía Phi Phi đầy ngạc nhiên, thân thủ hắn chưa lộ ra mà người biết hắn cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay cư nhiên nữ nhân này lại biết cả họ lẫn tên lẫn nơi trú ngụ thì quả thật không nên xem thường.

– Kiếm của người.

– “Ách!” Thì ra thanh kiếm cầm trong tay đã vô ý để lộ thân phận vì chỉ cung chủ một tổ chức sát thủ khổng lồ như hắn, Huyết Sát cung, mới cầm trong tay một trong ngũ đại vũ khí trên giang hồ người người đều muốn có.

Ngũ đại vũ khí thứ nhất chính là Bách Liên thủ, dải lụa trắng với khả năng phóng nội lực từ trong người chủ nhân đánh ra gây sát thương cực lớn cho cả người không biết võ công đến người vô cùng thâm hậu, cái

này hiện đang nằm trong tay Phi Phi. Tất nhiên dải lụa đỏ của Mạc Linh chính là cái thứ hai do ả ta ăn cắp của sư phụ nhưng công lực không bằng một phần năm Bách Liên thủ.

Thứ hai là Huyết Mạch thần kiếm nằm trong tay cung chủ Huyết Sát cung, là dấu hiệu nhận biết người lãnh đạo cũng như kế thừa cung chủ đời sau. Huyết Mạch thần kiếm là một thanh kiếm dẻo như hình một con rắn uốn lượn được đúc trong 48 canh giờ với máu của 24 hài tử mới sinh nên mới có màu đỏ đặc trưng của huyết.

Thứ ba, Tiêu Diêu kiếm nổi danh với hai mặt trắng xanh quuyền rũ. Mỗi một lần kiếm được tước ra khỏi võ lung lên không trung là y như rằng lại một mạng người ngã xuống. Phải là kẻ có nội lực cực kỳ tinh thông mới có thể sử dụng nhuần nhuyễn nó. Chủ nhân vẫn còn là một bí mật.

Thứ tư, Vô Sắc ngân châm đứng đầu thiên hạ về ám khí hiện đang trong tay Vô Sắc thần y của Trúc Lâm sơn trang. (Phi Phi: Nhị muội Trúc Nhã đấy!)

Thứ năm, Hồ Điệp tiêu với màu xanh ngọc được điêu khắc mài dũa một cách kĩ càng theo hình nhiều đôi hồ điệp lung linh. Thiên hạ đồn rằng Hồ Điệp tiêu pháp chính là môn võ công sử dụng nội lực phóng ra qua tiếng tiêu gây ảnh hưởng đến nội lực và hệ thần kinh của đối phương trong bán kính vài trăm thước. Hiện tại người nắm giữ trên giang hồ không ai điều tra ra hay thực chất đây chỉ là một truyền thuyết.

– “Đại tỷ, rốt cuộc chuyện tỷ muốn làm hoàng hậu là sao?” Thiên Dực lợi dụng “nhan sắc” của mình sà vào ghé bên cạnh Diệp Phi dụng tâm đánh lạc hướng nàng.

– “Cái gì mà hoàng hậu? Vương phi mới đúng” Thiên Kỳ ánh mắt thâm trầm hướng Thiên Dực sửa lưng trong khi Bảo Yến thì nhăn mặt tỏ vẻ khó chịu, Tử y cùng nhị Hắc cười cợt chế giễu, Trúc Nhã nhún mày liếc nhìn hần với vẻ khinh bỉ còn mặt Thiên Dực thì dục ra trông đến tội.

– “Là sao ta chẳng hiểu gì cả” Thiên Dực gãi gãi đầu hướng Thiên Kỳ tiếp lời “Rốt cuộc ngươi là ai?”

– “Nếu ta đoán không lầm...” Sơ Tuyết này giờ ở ngoài cuộc mỉm cười kéo ghế ngồi bên cạnh Thiên Dực “... vị này là nhị vương gia Hàn Thiên Kỳ?”

– “Không hổ là các chủ Huyết Sát cung” Trúc Nhã ôn nhu mỉm cười gấp miếng rau bỏ vào miệng nhai nhóp nhép hướng ánh nhìn khinh bỉ nốt về phía Thiên Dực “Muội hình như đã đổi khẩu vị”

– “Phụt!” Diệp Phi một miệng trà phun về phía trước đồng thời ho sặc sụa trước câu nói vô tình hữu ý của Trúc Nhã trong khi Thiên Kỳ quàng quàng dùng tay lau miệng cho nàng cùng với vuốt vuốt tấm lưng đằng sau.

– “Rốt cuộc thái độ của hai người là sao?” Thiên Dực mặt đỏ gay lần đầu tiên xuất hiện tại người Dực Ma Vương hướng Diệp Phi cùng Trúc Nhã tỏ rõ nộ khí trong người.

– “Lá gan cũng to lên nhiều” Phi Phi khẩu khí nhẹ nhàng nhưng khiến mọi người đều rét run, nhất là Thiên Dực. Không biết từ lúc nào mà nàng ta đã nhích xa ra khỏi người Diệp Phi mà tiến lại ngồi chung một cái ghế với Sơ Tuyết đây về ám muội.

– “Cũng trễ rồi, chúng ta phải nghỉ ngơi để cùng nhau đến kinh thành bàn quốc sự” Trúc Nhã đứng lên hướng lên lầu tìm phòng nghỉ ngơi kéo theo sau là cả một đoàn người trừ bỏ một kẻ vẫn chăm chú ăn cùng một tên ngấm nhìn kẻ đang ăn kia ngây ngốc.

– Ngươi không lên đi, ngồi ở đây làm gì?

Diệp Phi vẫn bình thản dường như không để bất kỳ thứ gì vào mắt khiến Thiên Kỳ buồn mãi không thôi. Hần tự nghĩ tâm mình nhất định phải làm cái gì đó chứ không thể cứ mãi tỏ ra vẻ yếu đuối như thế này. Cuộc chiến phía trước quả thật rất nguy hiểm và hần chính là một phần tử trong cái nguy hiểm đó. Chính vì điều đó đã khiến hần trăn trở, liệu lời kéo nàng vào mọi chuyện là đúng hay sai?

– Ta nói chuyện với nàng được không?

– Ừm! Nói đi.

– Ở đây không tiện.

Không đợi Diệp Phi lên tiếng, Thiên Kỳ vòng tay ôm chầm lấy nàng rồi dụng khinh công ra ngoài tửu lâu hướng cánh rừng già nơi bìa thành đi đến.

Trời đã ngả chiều, từng đàn từng đàn nhạn bay về những nhánh cây to trú ngụ trong tổ của mình cùng những đứa con vừa nở, hoa tươi nở rộ chuẩn bị khép mình tỏa hương ngào ngạt cả một góc rừng. Thiên Kỳ đứng dựa vào một gốc cây đại thụ khổng lồ ngắm nhìn nữ nhân bạch y như tiên tử đùa giỡn dưới làn nước của con suối trong vắt bên cạnh. Đôi mắt tuy trở về về lạnh lùng thường ngày nhưng không kém phần ôn nhu dành cho người ấy.

- “Ta thích ngươi hiện giờ hơn” Diệp Phi tay vốc nước suối đùa nghịch nhưng lại hướng Thiên Kỳ nói ra điều mà lòng mình đã mong muốn bấy lâu khiến hắn ngây ngốc một lúc.
- “Ta bây giờ làm sao?” Thiên Kỳ tiến lại ngồi xuống bên cạnh nàng mỉm cười.
- Lạnh khốc, lạnh lùng, không phải yếu đuối cần người bảo vệ như trước.
- Tại sao?
- “Đối với một nữ tử như Bảo Yến mà nói thì người đơn thuần phải là người ra sức bảo vệ nàng. Chưa kể cuộc chiến này chỉ vừa mới bắt đầu sẽ không thiếu những điều nguy hiểm cho nàng ta” tuy nói như thế nhưng tâm Diệp Phi không tránh khỏi một trận đau xót.
- “Nàng không phải nữ nhân sao? Nàng cũng cần phải được bảo vệ vậy” Thiên Kỳ nắm tay Diệp Phi đồng thời kéo cả thân hình nàng vào lòng mình ôm chặt. Hắn không thể nào ngăn bản thân mình động tâm với nữ tử lạnh lùng, mạnh mẽ nhưng khẩu xà tâm phật này.
- “Ta có thể tự lo ỉnh” Diệp Phi nhất thời choáng váng trước hành động của Thiên Kỳ nhưng nàng nhanh chóng giãy giụa hòng thoát ra khỏi vòng tay rắn chắc đó, bất quá đây là điều không thể.

28. Chương 28

- “Ta có thể tự lo ỉnh” Diệp Phi nhất thời choáng váng trước hành động của Thiên Kỳ nhưng nàng nhanh chóng giãy giụa hòng thoát ra khỏi vòng tay rắn chắc đó, bất quá đây là điều không thể.
- Nhưng ta muốn được lo cho nàng, bảo vệ nàng, yêu thương nàng, cùng nàng vượt qua kiếp nạn này, mãi mãi bên nhau.
- ...
- Phi nhi! Nàng không phải là không biết lòng ta chứ? Ta thật sự yêu nàng.

Tâm Diệp Phi một thời chấn động. Tuy biết hắn có cảm tình với mình nhưng lại chẳng nghĩ đến chữ “yêu”. Bản thân nàng biết mình dù có trốn tránh bao nhiêu thì vẫn biết được rằng trong tim mình có hắn. Khi thấy hắn vì bảo vệ nữ nhân khác mà mắng mình thì nàng đau đến không thở được, tim như bị ai giày xéo. Khi thấy hắn ôm nữ nhân khác trong lòng mà vị trí đó lúc đầu đáng lý ra thuộc về mình mặc dù biết rõ nguyên nhân nhưng nàng cũng ghen tị, chỉ đơn thuần là không biểu hiện ra mặt ngoại trừ tố thái độ không quan tâm, thể thôi.

Ai biết đâu nàng lại yêu cái tên ngốc tử này cơ chứ, một trang chủ lạnh lùng, mưu mô của Trúc Lâm sơn trang, một các chủ tàn bạo, tàn nhẫn của Vô Danh các, một Phi Phi cô nương băng lãnh, liêu sự như thần, thể cư nhiên lại trao trái tim mình ột kẻ chẳng ra gì. (Phi Phi: Mặc dù biết là không thể chẳng ra gì nhưng vẫn phải dè dặt đại xuống nhằm tăng bốc bản thân xú. Sống không vì mình trời chu đất diệt nga~)

- Ta với Tiểu Yến chẳng có gì gọi là ái muội cả, chẳng qua ta nợ phụ thân nàng ấy quá nhiều, muốn làm chút gì đó để báo đáp ân tình thôi.
- Ta biết.
- Xin lỗi đã không quan tâm đến cảm nhận của nàng.
- Ta không để ý.

– Từ giờ hãy để ta lo lắng cho nàng, được không?

– ...

– Hử?

– Ừm!!!

Hai người, một nam một nữ, ôm nhau ngắm nhìn mặt trời dần dần lặn dưới hàng dương phía xa xa. Sự thay đổi từ ánh sáng buổi chiều tàn hoàng hôn chuyển sang đêm rét đậm vẫn không khiến hai người họ cách xa nhau. Đường như chỉ cần có đối phương bên cạnh thì thế giới này chẳng là gì cả.

Diệp Phi ngả đầu dựa lên vai Thiên Kỳ thêm thiếp chìm vào giấc ngủ sâu bình lặng chưa từng có. Đối với cuộc đời của nàng, từ nhỏ đã là một cô nhi may mắn được sư phụ nhận về nuôi cùng dạy dỗ. Lớn lên trừ bỏ các muội muội thân thuộc thì nàng luôn mang khuôn mặt lạnh tanh giao tiếp với mọi người bởi trọng trách trang chủ của một sơn trang mà thiên hạ luôn nhòm ngó làm sao có thể ngày ngày ăn ngon ngủ yên nhàn hạ sống chứ.

Thiên Kỳ cũng thế, cuộc sống của hắn không bình lặng nơi hoang sơ như Diệp Phi mà luôn luôn lúc nào cũng tranh đấu triều chính về quyền lực, binh lính. Mẫu thân mất không biết lý do, hai huynh đệ dựa vào nhau và sống. Trang thúc thúc yêu thương bảo hộ hai người nhưng giờ người thân duy nhất cũng vì hắn mà ra đi thế thì cuộc sống này đối với hắn thật phi lý. Nếu không có sự xuất hiện của nàng thì có lẽ hắn sẽ mãi mãi không thể biết đến hỉ, nộ, ái, ố của nhân gian, không có những gương mặt lúc như hài tử, lúc như yêu mị, không có cảm giác ghen với nam nhân khác, nhớ nhung một nữ tử, say đắm ngắm nhìn nàng, lo lắng cùng yêu thương vô bờ bến.

Cả đời này, có lẽ, nàng chỉ thuộc về mình hắn và hắn sẽ chỉ là của nàng mà thôi.

– “Hừ! Huyết Sát cung. Giỏi ột Mộ Dung Sơ Tuyết. Người cư nhiên dám lừa dối ta. Khó trách sao người kẻ thù nhiều đến như vậy” Thiên Dực đi đi lại lại trong phòng trước mặt Sơ tuyết khiến hắn cứ nhíu mày vì chóng mặt mà không biết phải làm sao để dừng nàng lại.

– “Không phải ta lừa dối nàng mà là vì nàng không có hồi đó chứ” Hắn trưng vẻ mặt ngây ngô khó đỡ khiến tâm “cầm thú” của Thiên Dực một trận nổi lên dậy sóng nhưng vẫn vì đại cục làm trọng, nàng kiềm *** lại “thú tính” của mình. (Phi Phi: Viết tới đây tự dừng ta nghĩ chả biết Ngũ muội rốt cuộc là con gì nữa? Động vật không xương sống? Động vật đơn bào, đa bào? Động vật thân mềm? Động vật có... ách... **? Phi nhỏ!!!)

– “Ta không có hỏi người hử?” Thiên Dực đứng khựng lại giữa phòng quay sang đĩnh chính với Sơ tuyết một lần nữa vì thanh danh của mình “Thì tại ta không biết nên không có hỏi”.

– “Thế thì đâu phải lỗi của ta sao nàng cứ sỉ nhục ta thế?” Sơ Tuyết giương hai tròng mắt rưng rưng ngân ngấn lệ nhìn Thiên Dực làm nàng... nổi một trận da gà. Nam nhân này cư nhiên còn có bộ mặt phản khoa học này sao? (Phi Phi: Lão Ngũ đáng lý ra nên làm huynh đệ với phu quân ta. Cả hai cùng một trại)

– “Ách! Người đừng làm khuôn mặt đó. Người có biết người người rất dễ khiến cho ta phạm tội không hử?” Thiên Dực lui dần về phía cửa ra vào trong khi hai tay cứ xoa xoa vào nhau xua đuổi cảm giác rờn rợn người.

– “Nàng muốn đi đâu?” Sơ Tuyết chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện trước mặt Thiên Dực nắm lấy tay kéo nàng vào lòng tránh “linh vật” của mình một đường chạy thoát “Đại tỷ của nàng sắp chúng ta một phòng. Nửa đêm chạy nhong không sợ nàng ta xử nàng theo gia quy sao?”

– “Đại tỷ ta khi nào lại quyết định như thế?” Thiên Dực ngơ ngơ ngác ngác, nàng có cảm tưởng như mình bị Diệp Phi bán đứng nhằm giúp nàng ta lôi kéo Huyết Sát cung vào công cuộc soán ngôi của mình “Mà người khi nào lại học theo cái vụ gia quy của nhị tỷ ta?” (Phi Phi: A di đà Phật! Thí chủ thông cảm. Ta vì đại cục nên bán muội câu vinh nga~)

– “Ta nào có học. Tại thấy nó có hiệu quả đối với nàng nên mang ra dùng thử” Sơ Tuyết một mặt vô tội kéo Thiên Dực về giường ôm chặt lấy. Vung tay một cái khiến đèn cây trong phòng tắt phụt đồng thời màn trướng của theo đó mà rũ xuống “Ngủ thôi”

Chỉ là ngủ, không có gì xảy ra hết nhé! Nhưng thật lấy làm khó hiểu khi hai tên háo sắc ở cùng với nhau trong khi cả hai lại vô cùng suất theo giới của mình mà lại trong trắng như lụa, tinh khiết như sương. Trời ạ! (Phi Phi: ... Nôn!)

29. Chương 29

Lục muội lên sàn... Action!!!... Tén ten tén tén tén tén ten....

Cũng chính một chỗ nào đó trong rừng cách khá xa kinh thành có bóng một nam tử ngồi vắt vẻo trên một nhánh cây cổ thụ trăm năm chìa ra ngoài chăm chú nhìn vào đám hắc y nhân đang bủa vây xung quanh một nam nhân bạch y. Màu trắng nổi trên nền đen khiến bức tranh thêm phần xinh đẹp và ủy mị nhưng lại chẳng gây thu hút nhiều cho nam tử kia.

Chỉ duy nhất một thứ khiến hắc chủ tâm chính là cảnh chém giết sắp sửa diễn ra trước mắt sẽ khiến hắc giải trí với khoảng thời gian chán ngắt khi ở khá lâu trong rừng mấy ngày qua.

Nam tử này võ công cũng không kém ai mới khiến lũ người phía dưới không hề nhận ra sự có mặt của một kẻ khác đang ngự trị trên đầu mình.

Đến lúc tên có vẻ như thủ lĩnh trong đám hắc y nhân vung kiếm ra lệnh “giáp lá cà” thì một loáng vài chục hắc y xông vào chém giết như điên loạn tên bạch y đang ngạo nghễ đứng đẳng kia.

Dù địch đông hơn mình khá nhiều nhưng cũng không phải vì thế mà gây khó dễ đến bạch y đang tiêu sái vung từng nhát kiếm vào chỗ hiểm hóc trên cơ thể những kẻ cả gan dám tấn công mình.

Trong thoáng chốc chừng hai khắc (Rinny: chừng 30p), một đồng thi thể chất chồng lên nhau vây xung quanh bạch y nhưng trên y phục hắc tuyệt nhiên không vậy bất kỳ giọt máu nào.

Tiếng vỗ tay trên đầu thu hút sự chú ý và cũng mang thái độ cảnh giác quay trở về với hắc nhưng nhanh chóng biến mất vì từ tiếng cười sau đó không hề có chút sát ý muốn đã thương hắc.

– Còn không lăn xuống đây.

Nam tử trên cây không chần chừ nhảy xuống đứng đối diện với nam nhân bạch y nhưng gương mặt hiện rõ nét cười trông đầy quyến rũ. Đáng tiếc hắc là nam nhân chứ nếu là nữ nhân thì không biết sẽ có ma lực quyến rũ nam nhân như thế nào.

– Người là ai?

Bạch y vẫn thận trọng đánh giá đối phương bởi lẽ trong khoảng thời gian đánh nhau hắc vẫn không tuyệt nhiên nhận ra sự có mặt của tên này chứng tỏ võ công chỉ có hơn chứ không hề thua kém gì hắc. Nhưng thân hình nhỏ nhắn, mảnh khảnh càng thu hút ánh nhìn và bất giác tự nhiên tìm hắc đập thành thịch khi nghĩ đến cảnh tên này là một nữ nhân. Nhất định hắc đã bị gì rồi, có thể là trúng độc. Nếu không sao cơ thể hắc lại khác lạ như thế chứ?

– Huynh sao thế?

Nam nhân trên cây lúc này thấy bạch y thay đổi sắc mặt thì một bước tiến đến đứng đối diện với hắc, cả hai gần nhau trong gang tấc, mùi hương hoa nhài thoang thoảng thoát ra từ trên người tên đối diện khiến bạch y không rét mà run. Hắc bất giác quay mặt đi tránh gương mặt đang kề sát mình như quyến rũ bản thân người khác phạm tội.

– Ta là Lục Tố Huyền, còn huynh? Sao bọn chúng lại truy giết huynh thế? Mà nè! Huynh đi đâu đấy, đợi ta với.

Giờ thì chúng ta đã biết nam nhân trên cây, “hắc” là ai rồi nhé! Lục tiểu thư của Trúc Lâm sơn trang, Lục Tố Huyền, là kẻ rãnh nhất trong thất tỷ muội bởi suốt ngày rong chơi bên ngoài nhưng lại chính là người một thân khinh công cùng nội lực đã đạt đến mức thâm sâu.

Bạch y đã đi xa nhưng âm thanh vẫn còn văng vẳng trong gió khiến Tố Huyền tự tiểu phi tiểu (Rinny: cười như không cười chờ nhe răng như khi) đuổi theo cho bằng được.

– Trình Khải Dạ.

Đặt chân đến một thị trấn nhỏ tập nập người qua lại buôn bán vẫn chỉ toàn nghe mỗi Tổ Huyền huyền thuyên đủ thứ chuyện trên trời dưới đất còn Khải Dạ chỉ lắng tai nghe tất cả từ bên này lọt sang bên kia nhưng dường như hần vẫn chẳng lấy làm vẻ khó chịu.

– Nè! Sao huynh chả nói gì vậy?

– Người là nam nhân mà sao nói nhiều thế?

Đường phố một trận nổi gió khi xuất hiện hai nam nhân “khuyñh quốc khuyñh thành” đi song song nhau khiến biết bao nữ tử thẹn thùng dùng khăn tay che mặt tỏ vẻ yếu điệu ngượng ngùng xấu hổ nhưng hai nhân vật chính của chúng ta vẫn mảy may không để ý tí ti nào cả.

Phi Thực lâu.

Khải Dạ dừng cước bộ, một mặc xoay người vào Phi Thực lâu ngồi chễm chệ trên một chiếc bàn gỗ bên ngoài cửa sổ mặc kệ cho Tổ Huyền đang bủi môi đứng bên ngoài.

– Vào cũng chả thềm bảo người ta một tiếng.

Tổ Huyền bước vào trước ánh mắt kỳ lạ của mọi người trong quán từ quan khách đến lão bản ở đây. Sau khi Khương lão bản nhíu mày nhìn cho rõ người vừa bước vào thì nhanh chóng chạy lại chỗ Tổ Huyền một mực cung kính khiến ai ai trong quán kể cả Khải Dạ đều ngạc nhiên. Bởi lẽ không ai mà không biết Phi Thực lâu nơi đây thuộc sở hữu của Phi Phi cô nương vang danh tứ phương và cũng chẳng ai dám khi dễ lão bản cũng như tiểu nhị của các lâu có chữ Phi. Mà nay một màn cung kính khiến hần bất giác nhíu mày khó hiểu.

– Lục...

– “Câm mồm” Khương lão bản chưa kịp lên tiếng gọi ba chữ “lục tiểu thư” thì đã bị tiếng quát của nàng cắt đứt giọng nói.

– “Thiếu gia!” Nhìn nàng một thân nam trang cũng đủ khiến lão ta hiểu ra vài chuyện bèn thay đổi ngôi xưng “Chúng tôi tìm ngài mấy ngày nay mà tuyệt nhiên không gặp”.

– “Chuyện gì?” Tổ Huyền ngồi xuống đối diện với Khải Dạ không khách sáo tự rót ỉnh cốc trà nâng lên uống tự nhiên hết mức có thể.

– Như Ý cô nương tìm người bảo là có chuyện... từ đại tiểu thư.

– “Cái gì?” Tổ Huyền hét lên khiến mọi người xung quanh đột nhiên mất bình tĩnh “Đại tỷ xảy ra chuyện?”.

Đột ngột từ hướng cửa sổ một nữ tử xông vào gây náo loạn khắp nơi lên tiếng gấp gáp trong hơi thở hồng hộc làm Tổ Huyền đã lo nay còn lo hơn còn Khải Dạ thì vẫn trung thành với gương mặt đang nhíu mày tỏ vẻ khó hiểu.

– Tiểu thư. Nguy rồi.

– “Tiểu thư? Người cư nhiên là nữ nhân” Khải Dạ hướng nàng nhăn nhó nhưng trong ánh mắt không thể che dấu nổi tia ôn nhu cùng vui mừng.

– “Ta...ta...” Tổ Huyền gãi gãi đầu về mặt bất đắc dĩ không quên quay sang liếc thuộc hạ của mình, Như Ý “Ta có nói là ta không phải nữ nhân đâu”.

– “Thì ta có nói gì đâu” Khải Dạ tự tiểu phi tiểu thức thời nâng cốc trà uống cạn rồi gấp ỉnh miếng thịt vào bát ăn nhả nhận từ tốn.

30. Chương 30

– “Mà hồi nãy người nói gì nguy rồi? Có liên qua đến đại tỷ sao?” Tổ Huyền sức nhớ chuyện hệ trọng bèn hướng Như Ý đang vô thanh vô thức bên cạnh hỏi gấp gáp.

– “Nhị tiểu thư gửi thư bảo đại tiểu thư yêu cầu mọi người về Vô...” Đang nói ngon trớn bỗng Như Ý nhớ ra có rất nhiều người xung quanh bèn nhanh chóng dùng hai tay bịt miệng lại nhìn Tố Huyền với ánh mắt cầu cứu.

– “Về đâu? Về Vô...” Tố Huyền quay ra sắc Như Ý khi thông báo không hết mà đã im lặng nhưng nhất thời cứng họng giống thủ hạ của mình nên cũng hành động lại cái động tác vừa nãy của Như Ý trên miệng bản thân rồi đưa tay ra hiệu chỉ lên phòng.

Khải Dạ vẫn im lặng ăn phần thức ăn của mình mà không quan tâm đến nữ nhân kia đi đâu, có việc gì bởi đó chẳng phải là chuyện của hắn. Một phần cũng vì dù nàng có biến mất hắn cũng nhất định tìm cho ra thứ đồ chơi mới lạ đó.

Trên căn phòng đầy đủ tiện nghi có hai thân ảnh đang nhấp nhòm không yên.

– Người nói đại tỷ giúp Hàn vương gia soán ngôi sao?

– Vâng. Trong thư nhị tiểu thư bảo thế.

– Còn không mau mau chuẩn bị dọn đồ trở về, gần hết một tuần rồi, về trễ là ta chết chắc đó.

Cả hai nhanh chóng thu xếp những thứ cần thiết nhất nhanh chân bước xuống lầu nhảy vào xe ngựa xuất phát về kinh thành cho kịp ngày hẹn với hai vị tỷ tỷ đáng kính không thể giỡn chơi. Nhưng kết quả của chuyện lừa gạt người khác chính là gây trở ngại cho chính bản thân mình.

Tố Huyền loay hoay mãi nhưng vẫn không thấy được đường nào có thể phóng ra khỏi lầu khi tên Khải Dạ kia nãy giờ từ đâu xuất hiện đứng chắn lối khi khiến nàng nhăn nhó mặt tỏ vẻ khó chịu.

– “Đi đâu?” Ngữ khí lãnh khốc, lạnh lùng nhưng không thể dấu được thái độ ôn nhu cùng nụ cười giấu nơi khóe môi.

– “Ta đang có chuyện rất gấp, liên quan đến tính mạng đấy. Huynh tránh ra dùm cái” Nàng dường như xuống nước năn nỉ hắn khi nghĩ đến đại tỷ cùng nhị tỷ đang nhìn mình với ánh mắt “triu mến” nếu trễ hẹn.

– Nàng đi đâu? Ai gặp nạn?

– “Hiện giờ thì không có ai nhưng nếu huynh còn không cho ta đi, ta liền chết ngay tức khắc đó” Tố Huyền dường như là muốn xuống nước năn nỉ tên nam nhân trước mặt.

– “Ta sẽ đi với nàng” Hắn quả quyết. Chưa chờ Tố Huyền đồng ý vì nàng đang trong tình trạng chết dở thì hắn đã nhanh chân nhảy lên xe ngựa ngồi trể bên trong khiến Như Ý cũng đứng hình trước kẻ tự nhiên như thẳng diên kia.

– “Tiểu thư! Giờ sao?” Như Ý khê lên tiếng gọi Tố Huyền còn đang lảng lảng trên mặt trăng kia về lại trái đất một cách tức thời và nhanh chóng.

– Sao trăng gì nữa? Đi thôi chứ sao. Còn hơn là chết trong tay đại tỷ cùng nhị tỷ.

Thế là bốn người lên đường, bao gồm Tố Huyền, Khải Dạ, Như Ý cùng một tên thuộc hạ chẳng biết ở đâu chui ra của kẻ dở hơi kia. Nhưng nhờ thế mà đỡ tốn tiền thuê đánh xe bởi lẽ Tố Huyền chính là một con kẹt sĩ nhất mọi thời đại. Tất nhiên trừ bỏ nhà trọ cùng ăn uống tại những lầu thuộc quyền sở hữu của Phi Phi cô nương thì những thứ còn lại từ lương khô cho tới... ăn vặt đều do một tay Khải Dạ lo liệu. Ai bảo hắn có tiền còn theo một con keo kiệt làm gì, đáng cái đời.

Thời gian thấm thoát cái thì nàng cùng tên dở dở ương ương đó cũng đi được ba ngày, còn hai ngày nữa là đến kinh thành nhưng vì sao tên này càng ngày càng tỏ ra ôn nhu khác lạ với nàng như thế chứ. Ngủ nghỉ hắn lo hết, từ ăn cơm, hắn dứt, từ uống nước, hắn châm, chỉ thiếu mỗi đi tắm là Như Ý tắm dùm thôi.

Một chiều êm ả như nhung với những ánh dương yếu ớt le lói nơi chân trời đang chìm dần nhường chỗ cho bóng đêm phủ vây khắp lối. Cả bốn người ngồi dựa quanh những gốc cây già nua trong rừng với ánh lửa ở chính giữa. Mùi thịt nướng bốc lên ngào ngạt xung quanh khiến bụng Tố Huyền kêu lên dữ dội không thể kiềm chế được.

Phát hiện ra điều đó, Khải Dạ vẫn là động tác như mọi ngày hắn vẫn làm với “món đồ chơi dễ thương” của mình là xé thịt, thổi cho nguội, đưa tới tận miệng dứt cho nàng chỉ còn thiếu việc nhai hộ rồi mớm như chim mẹ mớm thức ăn cho chim con nữa ấy chứ.

Mặc dù đã khá quen với hành động chăm sóc ôn nhu như thế nhưng đối với một nam nhân xa lạ mình chỉ mới quen biết chưa quá ba ngày thì Tố Huyền vẫn còn khá đề phòng.

– “Huynh thích ta?” Tố Huyền nhẹ nhàng dò hỏi Khải Dạ nhưng hắn tuyệt nhiên không lấy làm giật mình trước mặt nàng.

– Không!

– Thế sao huynh lại đối xử với ta tốt như vậy?

– Ta nói là không thích chứ ta có nói là không yêu đâu.

– Huynh cứ nhiên yêu ta?

– ...

– Không trả lời tức là đúng. Tại sao lại yêu ta trong khi chúng ta chỉ vừa gặp nhau vồn vện ba ngày?

– Không biết.

– Rốt cuộc huynh có ý đồ gì?

– Nàng là ai ta cũng chẳng biết chỉ trừ cái tên Lục Tố Huyền thì ta có ý đồ gì được?

– Có chứ! Ta cũng đẹp chứ bộ.

– “Phụt!” Khải Dạ một cước phun toàn bộ trà trong miệng ra ngoài sau đó ngửa mặt lên trời cười như điên đại “Ta chưa thấy nữ nhân nào khoa trương như nàng”

– Kệ ta! Miễn ta thấy ta đẹp là được rồi, không cần huynh bình luận.

– Nếu ta nói ta mới gặp đã yêu, nàng tin không?

– Tin.

– Tại sao?

– Chẳng phải huynh nói yêu ta và đòi đi theo ta mặc kệ là ta đi đâu trong khi chúng ta vừa mới gặp nhau đó sao? Không yêu chứ là gì?

– Hứng thú với món đồ chơi mới.

– Hừ! Người cứ nhiên dám mang ta ra xem như một món đồ chơi.

Tố Huyền tức giận lặn bụng ra dắt đánh một giắc coi bộ còn tốt hơn là ngồi đầu võ mồm với cái tên này. Những tưởng hắn tốt bụng, ai ngờ lại gian manh như thế. Dù sao cũng sắp đến kinh thành rồi, gặp đại tỷ không thể cứ dắt theo hắn như dắt một con “rùa vàng”. (Phi Phi: Ý Lục muội bảo rằng lão Lục chính là một cái mỏ vàng không đáy đấy ạ!)

Sáng hôm sau vừa thức dậy, theo thói quen Khải Dạ dáo dạt dòm ngó xung quanh tìm kiếm bóng hình nữ nhân nằm ngủ bên cạnh nhưng cứ nhiên nàng biến mất trước mắt hắn. Ngay cả Như Ý theo hầu hạ cũng không thấy đâu, hành lý cũng theo đó mà biến mất. Nàng dám trốn hắn sao?

Tự dưng tâm một trận ớn lạnh khó chịu. Thiên hạ rộng lớn, nàng lại chẳng nói rằng mình đi đâu thì làm sao có thể tìm nàng chứ. Biết thế hắn không nói nàng là “đồ chơi” thì có lẽ nàng đã không bỏ đi. Nhưng nàng nào biết đối với hắn, chưa có món “đồ chơi” nào có giá trị như nàng cả.

31. Chương 31

Thất muội lên sân... cho trảng võ tay nào.... clap clap clap!!!

Trúc Lâm sơn trang.

Ngân Lục viện.

– Thất tiểu thư! Thất tiểu thư!

Nha hoàn Cát Tường hốt ha hốt hải chạy khắp viện tìm kiếm bóng dáng của Thiên Ngân nhưng dù có một thân võ công cao siêu thì nàng ta cũng không tìm ra chủ nhân của mình bởi danh tiếng “đi không thấy bóng, về không thấy hơi” chỉ duy nhất thuộc về mình nàng – Liễu Thiên Ngân – Thất tiểu thư uy trấn của Trúc Lâm sơn trang và cũng được xem là lính canh cửa tạm thời của mọi thành viên khi tất cả đều được ra ngoài làm việc theo ý của mình trong khi nàng phải vâng mệnh vàng bạc từ nhị tỷ về đây ngồi không ngấm cỏ.

– Có chuyện gì mà người chạy như ma đuổi thế?

Âm thanh vang vọng trong không gian nhưng hình bóng ai kia vẫn không có dấu hiện gì là xuất hiện hay bước ra khiến Cát Tường cứ đảo mắt loay hoay tìm kiếm.

– Sau lưng người.

Cát Tường nhanh chóng xoay lưng lại nhưng vẫn không thấy đâu trong khi sau lưng nàng ta hiện giờ tức là trước mặt lúc này chính là hình bóng một nữ tử bạch y với mái tóc dài qua eo được vấn một cách đơn giản, mắt phượng mày ngài trẻ trung tầm 15 tuổi.

Cát Tường xoa xoa đầu rồi bất chợt xoay người giật mình khi phát hiện tiểu thư của mình xuất hiện đằng sau lưng.

– Thất tiểu thư, người làm nô tỳ giật cả mình.

– Chuyện gì?

– Có thư của nhị tiểu thư.

– Nội dung.

– Đại khái là nhị tiểu thư bảo trang chủ yêu cầu thất tiểu thư cùng mọi người đến Vô Danh các gặp người trong tuần tới.

– Hừ! Không nói ta cũng đi. Ở đây muốn mọc meo lên rồi. Chuẩn bị mọi thứ, lệnh cho 200 người theo ta đến kinh thành trong ngày mai.

– Tuân lệnh.

Chúng ta lần nữa diện kiến tình cảm “rung trời lở đất” của tam muội!!!

Phía Bắc Hàn Thiên quốc.

Doanh trại quân nhân.

Phi Vũ đang đung đưa chiếc xích đu làm bằng dây thừng được bện chặt dưới gốc cổ thụ già hơn trăm tuổi, miệng ngân nga hát.

Người khuất xa, đường về sao thênh thang quá.

Người gần bước chân vẫn như còn xa.

Dù lòng nhớ thương người, vẫn luôn âm thầm.

Mà nói không nên lời.

Ngày tháng qua, tình trong em chôn giấu.

Dù rằng chúng ta vẫn hay gặp nhau.

Lòng hoài ngóng trông được nghe tiếng anh cười.

Mà cứ như vô tình.

Người ơi anh có biết em, đang chờ lời yêu anh giấu kín.

Mà sao em vẫn thấy anh âm thầm, mình anh với tương tư.

Giờ đây ta đã đến bên nhau rồi, mà sao anh chẳng nói.

Thời gian trôi em vẫn luôn mong chờ mình sẽ mãi bên nhau.

Đột nhiên một kiện áo choàng lông cáo màu trắng được khoác lên người Phi Vũ khiến nàng giật mình im bật quay mặt lại. Là Nam Phong.

– “Miền Bắc rất lạnh mà muội cứ phong phanh như thế này sao?” Lời lẽ có vẻ trách móc nhưng thanh âm vẫn không dấu nổi sự ôn nhu cùng quý mến khiến tâm Phi Vũ một trận nổi bão.

– “Đâu có. Tại lúc này muội ra đây thì trời vẫn còn khá ấm nên không mang theo áo choàng” Nàng nhanh tay tháo chiếc áo trắng mùm mím trao tại vào tay Nam Phong nhưng hần nhanh hơn một bước đã kịp thời chặn ngay hành động ấy lại.

– “Muội còn nói?” Hần ngồi thõm xuống đối diện với chiếc xích đu còn tay nắm chặt lấy hai bàn tay của nàng xoa xoa tìm hơi ấm “Bàn tay lạnh muốn cóng lên rồi còn ngại biện nữa sao?”.

– Muội...

– Đại tỷ của muội giao muội cho ta, nếu cứ thế này thì ta sẽ bị nàng ấy giết mất.

– Đại tỷ nhìn lạnh vậy chứ thật ra rất ấm áp, tỷ ấy rất yêu thương bọn muội. Chỉ sau... cái chết của phu thê Tứ muội nên tỷ ấy mới bắt đầu xây ình lớp vỏ bọc như thế để bảo vệ những người quan trọng bên cạnh mình thôi.

– “Tứ muội? Sao muội bảo chỉ có mỗi Diệp Phi và Trúc Nhã là tỷ tỷ?” Hần hoài nghi nhìn Phi Vũ nhưng nàng vẫn chỉ mỉm cười tiếp chuyện vì dù sao đại tỷ quyết định giúp hần thì đằng nào mọi người cũng sẽ xuất hiện. Thế thì nói trước cho hần đỡ phải ngạc nhiên về sau.

– Ngoài đại tỷ và nhị tỷ ra thì muội còn bốn muội muội nữa nhưng tứ muội đã mất cách đây một năm rồi. Ngũ muội Thiên Dực tuy tính tình cổ quái nhưng thật sự rất tài giỏi, muội ấy theo nhị tỷ học được của sư mẫu nên phải nói trong Trúc Lâm sơn trang, ngoại trừ nhị tỷ thì người còn được gọi là thầy y chính là muội ấy nhưng dường như muội ấy chỉ yêu thích đọc được thôi, khác hoàn toàn với nhị tỷ.

– Thế à? Thiên Dực? Nghe rất quen.

– Quen là phải rồi. Dực Ma Vương chính là muội ấy.

– Cái gì? Không ngờ Dực Ma Vương nổi tiếng về độc dược trên giang hồ đương nhiên lại là một nữ tử.

– Huynh đừng xem thường muội ấy nhé! Cẩn thận không giữ được tấm thân chân chính của mình đâu.

– ...

– Lục muội Tổ Huyền tính tình trẻ con rất hay rầy đây mai đó không ai biết chính xác chí hướng của muội ấy là gì nhưng người tình cảm nhất trong thất tỷ muội chính là Tổ Huyền đấy. Muội luôn hi vọng sẽ sớm có người trị được tính tình như tiểu hài tử đó để mọi người đỡ vất vả.

– ...

– Thất muội có lẽ chính là người có thân thủ tuyệt thế nhất sau đại tỷ và tứ muội. “Đi không thấy bóng, về không thấy hơi” chính là muội ấy.

– Khoan. Thế Vô Ảnh Thủ là...?

– Ủm! Vô Ảnh Thủ chính là muội ấy. Mà dạo này huynh có nhận được tin tức gì của Thiên Kỳ ca ca không?

– Có. Mấy hôm trước Hắc Ảnh có báo rằng họ đã cứu tể xong và đang trên đường trở về. Diệp Phi có bị thương nhưng nhờ Trúc Nhã nên đã sớm khỏi.

– “Đại tỷ bị thương? Họ có nói tại sao không?” Gương mặt Phi Vũ hần lên sự lo lắng khôn nguôi. Phải nói trong thất tỷ muội thì nàng có lẽ chính là người dễ mềm lòng nhất và đó cũng chính là nguyên nhân vì sao

từ nhỏ đến lớn các đệ tử nam trong sơn trang đều đem lòng yêu mến nàng mà không phải là bất kỳ một ai khác.

- “Không có nói nhưng biết là trúng Huyết lệ” Nam Phong vỗ vỗ vào vai nàng trấn tĩnh.
- “Chẳng lẽ là Mạc Linh?” Phi Vũ bóp chặt hai nắm tay và len lõi đầu đó trong đôi mắt đen thăm thăm của nàng chính là sự thù hận cùng tức giận tột cùng khiến đến ngay cả người đối diện cực bình tĩnh cũng phải giật mình khó hiểu nhìn nàng

32. Chương 32

- “Mạc Linh là ai? Kẻ thù của Diệp Phi à?” Hắc đứng lên vòng ra đằng sau nàng để nhẹ nhàng dùng sức đẩy cho chiếc xích đu lên xuống theo nhịp một cách nhẹ nhàng và từ từ. Gió thổi bay mái tóc dài tỏa hương thơm ngát cùng tà áo bay bay phất phơ khiến Phi Vũ trong mắt hắc như một nàng tiên không nhiễm một chút bụi trần.
 - Ắ là kẻ thù của toàn Trúc Lâm sơn trang, là kẻ đã giết hại tứ muội cùng tứ muội phu cũng bằng Huyết Lệ.
 - “Chính là ả đó sao? Vậy mọi người không trả thù được à?” Hắc vẫn đều tay đưa đẩy Phi Vũ tung bay theo chiều gió thổi nhưng tâm trí đều chú mục trong câu chuyện của nàng. Hắc đã quyết định, nếu muốn nàng mãi mãi chỉ là của mình thì mọi tâm sự của nàng cũng chính là của mình và cùng nàng gánh vác trọng trách nặng nề của một tam tỷ trong những thành viên của sơn trang.
 - Hành tung của ả rất bí ẩn. Phải nói rằng khinh công của ả tài ba như lục muội, nội công có thể đấu tay đôi với tứ muội nhưng tài ẩn thân lại chỉ thua thất muội một bậc và y được thì lại so ngang hàng với ngũ muội.
 - “Nàng có muốn ta thay mọi người báo thù không?” Nam Phong đột nhiên vịn dây thừng khiến xích đu dừng lại còn mình tự lúc nào đã quỳ trước mặt Phi Vũ mỉm cười dịu dàng nhìn khiến nàng bất giác đỏ mặt.
 - “Huynh không đánh lại ả đâu” Phi Vũ không nói ngoa chút nào, tài năng của Nam Phong không phải là nàng không nhìn thấy. Hắc hoàn toàn bại trong tay Thiên Kỳ nhưng đến Thiên Kỳ chưa chắc đã đánh bại được ả thì làm sao Nam Phong lại có thể làm được điều đó. Người có khả năng ngoài đại tỷ ra thì trừ phi tứ muội cùng tứ muội phu sống lại.
 - “Nàng đừng xem thường ta, những điều nàng chưa biết về ta còn rất nhiều” Hắc tự tin hướng Phi Vũ khẳng định khiến tâm nàng đột nhiên xao động đồng thời không nén được nổi bất an đang dần hình thành trong cõi lòng.
 - “Muội không muốn huynh gặp nguy hiểm” Phi Vũ nghiêm túc hướng Nam Phong khiến tim hắc lỗi mắt rất nhiều nhịp.
- Rồi một cánh tay vòng qua eo Phi Vũ giữ chặt, một cánh tay gìm cổ nàng và đôi môi anh đào chúm chím đã bị chiếm lấy thật nhanh, thật chặt. Một nụ hôn không hề nóng bỏng nhưng đầy vẻ chiếm hữu khiến cặp mắt thanh tú trợn tròn như không tin vào mắt và những giác quan trên cơ thể mình nữa.
- Nam Phong vẫn chăm chú hôn, hắc dây dưa như không muốn dứt ra và lưu luyến mùi vị ngọt ngào ngập tràn hương vị ả áp từ đôi môi của người mình yêu. Hắc cẩn nhẹ vào môi dưới của nàng khiến Phi Vũ cảm giác đau bèn há miệng than thở một tiếng nhưng sau đó cả người liền cứng đờ khi phát hiện một vật gì đó trơn ướt, nóng bỏng đang quần quai trong khoang miệng của mình nhưng bất quá, cảm giác rất lạ.
- Phi Vũ không điều khiển được cơ thể của mình trước Nam Phong nữa rồi nên bàn tay không biết từ lúc nào đã quàng qua ôm lấy tấm lưng săn chắc của hắc.
- Đến khi nhịp thở của cả hai bị rối loạn thì hắc mới luyến tiếc buông ra. Bốn mắt nhìn nhau, hai má của Phi Vũ đã nhuộm hồng giờ càng được dịp khoe sắc đỏ cá tính của mình.
- “Làm nương tử huynh nhé?” Nam Phong mỉm cười tao nhã nhìn nữ tử trước mặt mình nhưng ánh mắt đã tố cáo một điều rằng: hắc không hề nói dối. Hắc yêu nàng và nàng chỉ thuộc về riêng mình hắc mà thôi, mãi mãi.

- “Muội...” Đầu Phi Vũ càng cúi thấp hơn nữa nhưng đầu đó trong cõi lòng lại lấp lánh niềm vui.
- “Hử? Hay là huynh phải đến xin phép đại tỷ của muội?” Hấn giở trò trêu chọc khi thấy nàng mắc cỡ như thế. Đây là điều hiếm có xảy ra đối với tam tiểu thư của Trúc Lâm sơn trang và hấn chính là người may mắn nhất vì bản thân mình là nguyên nhân khiến nàng trở nên như thế.

- Không cần nhưng... chuyện soán ngôi sẽ bị cản trở...

Nàng đang rất ấp úng không biết có nên chấp nhận hay không bởi vì nếu sau này hấn lên ngôi hoàng đế liệu có còn nhớ đến mình. Bậc cửu ngũ chí tôn luôn có hậu cung sắc nữ hơn 3000 giai lệ, nàng sẽ ra sao khi chính là một trong những người đó đêm đêm ngóng chờ người thương đến. Rồi còn đầy mưu mô xảo trá của những nữ nhân nơi đó nữa. Dù nàng có chấp nhận thì đại tỷ cùng các tỷ muội khác cũng sẽ không đồng ý.

Như hiểu được những suy nghĩ vướng mắc trong lòng nàng, Nam Phong một tay đỡ, một tay kéo ngã nàng ôm chặt vào lòng như chứng minh tình yêu của mình. Cái ôm siết chặt khiến lòng Phi Vũ ấm lại, nỗi bất an cùng lo âu cũng theo gió cuốn phăng đi mất.

- Ta hứa! Chỉ yêu mình nàng. (Phi Phi: Ta không tin!!!)

Kính thành.

Vô Danh các.

Diệp Phi vừa bước vào cổng đã nhận được vô số ánh mắt mong chờ của tất cả thủ hạ dưới trướng. Mọi người đều đã được nghe tin cùng với nhận sự huấn luyện đặc biệt cho công cuộc soán ngôi của các chủ. Thứ nhất khiến họ không phản kháng bởi vì triều đình, hay nói cách khác rằng hoàng đế ham sống sợ chết, chỉ toàn mua vui bằng mỹ nữ không quan tâm đến con dân trăm họ hiện đang đói khổ thiếu thốn ra sao. Gia đình của họ cũng vì thế mà thiếu ăn thiếu mặc đau đớn lắm than nên mới bất đắc dĩ bán thân vào Vô Danh các. Thế cư nhiên lại nhận được sự chiếu cố, đãi ngộ vô cùng đặc biệt của các chủ cũng như những vị tiểu thư trong Trúc Lâm sơn trang. Thứ hai đương nhiên đã là thành viên của tổ chức sát thủ Vô Danh các thì nghe theo chủ nhân là chuyện kinh thiên địa nghĩa. (Phi Phi: Tức là theo lẽ dĩ nhiên ấy)

Diệp Phi ngồi tại chiếc ghế chủ thượng ở phía bên trên. Bên dưới theo thứ tự bên phải là Thiên Kỳ, Trúc Nhã, Thiên Dục, Sơ Tuyết cùng Tứ y, nhị Hắc và Hiên Viên. Bên trái là lão bản của các khu vực kinh doanh trong kinh thành cũng như chi nhánh khắp nơi đổ về.

33. Chương 33

- “Hiên Viên, báo cáo tình hình trong cung” Diệp Phi hướng ánh mắt lạnh lẽo nhìn xung quanh một vòng sau đó dừng trên người Hiên Viên ra lệnh.
- Bẩm chủ nhân. Quả đúng như người dự đoán, thái tử cùng hoàng hậu đang khống chế hoàng đế bằng một thứ độc gì đó để dễ bề thao túng triều chính trước khi lão ta băng hà.
- “Lục y, người đã điều tra về loại độc này chưa?” Thiên Dục hướng Lục y lên tiếng hỏi.
- Bẩm chủ nhân cùng nhị vị tiểu thư, thật ra độc này thuộc hạ nghĩ rằng xuất phát ở phía Đông của Hàn Thiên quốc nhưng không biết tên. Nó có triệu chứng là sốt, mệt mỏi biếng ăn và lừ đừ. Nhưng hễ sử dụng Tân La Diệp là y như rằng cơ thể hoàng đế không những lại khỏe mạnh cường tráng mà còn thường hay tỏ ra thêm thưởng với nó.
- “Muội nghĩ sao Trúc Nhã?” Diệp Phi khó hiểu nhìn về phía Trúc Nhã đang trầm ngâm. Thật ra chuyện y được và độc được nên để cho muội cùng ngũ muội suy tính vì suy cho rằng nói Trúc Lâm sơn trang y thuật inh chỉ nằm ở hai người họ còn nàng chỉ gọi là sơ sài qua loa mà thôi.

- “Muội nghĩ đây chỉ là loại độc bình thường cầm chân hoàng đế mà thôi nhưng theo như tính toán với âm mưu của thái tử cùng hoàng hậu thì độc tính của nó chắc sẽ bức hoàng đế chết bất cứ lúc nào” Trúc Nhã nhún mày tỏ vẻ khó hiểu.
 - “Tân La Diệp là một loại thuốc phiện gây cho con người cảm giác nghiện” Thiên Dực vỗ trán như chợt nhớ ra điều gì đó.
 - “Thuốc phiện?” Tất cả mọi người đều bất ngờ trước câu nói của Thiên Dực như không tin bởi thuốc phiện đã bị cấm lưu hành trong nước nhiều năm qua mà nay cứ nhiên lại xuất hiện trong hoàng cung thể mà hoàng đế vẫn sử dụng như bình thường nữa chứ.
 - “Loại này ở đâu trồng biết không?” Thiên Kỳ lên tiếng khiến Diệp Phi vẫn cứ ngẩn ngơ liền quay trở về trạng thái bình thường.
 - “Theo như thuộc hạ biết thì nó trồng nhiều ở khu thung lũng phía Đông nước ta thuộc quyền cai quản của người bà con xa của tể tướng đương triều” Một người trong các lão bản thường hay ra ngoài tìm hiểu thị trường phát ý kiến.
 - “Chẳng phải nó đã bị cấm rất nhiều năm rồi sao cứ nhiên nơi đó còn trồng?” Sơ Tuyết chẳng hiểu gì bèn phát phơ chiếc phiến hồi tới hồi lui.
 - “Hoàng hậu là nữ nhi của tể tướng đương nhiên chuyện đoạt ngôi này bọn chúng đã dự tính rất lâu rồi” Thiên Kỳ thở dài khiến Diệp Phi thấy trong chuyện này quá khó hiểu. Tại sao đã là thái tử rồi mà còn lo về chuyện có lên được ngai vàng hay không cơ chứ?
 - “Trong cung hiện giờ ai là đối thủ nặng ký của thái tử nhất?” Diệp phi quay sang hỏi Thiên Kỳ khiến mọi ánh nhìn liền đổ về phía hắn.
 - “Ách! Là thất hoàng tử” Hắn nhanh nhẩu trả lời hòng tránh những ánh mắt dò xét xung quanh.
 - “Hắn có năng lực như thế nào?” Thiên Dực hờn hờ hỏi.
 - Thất hoàng tử Hàn Thiên Minh hiện tại đang nắm binh quyền trấn giữ biên cương phía Tây, tuy vừa tròn 20 tuổi nhưng tài dụng binh thần tốc cùng trí thông minh kiệt luân khiến cho nhiều người bên phe cánh thái tử đều ái ngại. Ngoài ra hắn còn là người được hoàng đế sủng nhất nhưng từ lâu thất hoàng tử không tỏ vẻ gì là ham muốn ngai vàng cả.
 - “Hiên Viên, từ giờ ngươi cử thêm ba người bí mật theo dõi và bảo vệ người này” Diệp Phi hướng Hiên Viên ra lệnh.
 - Tuân lệnh chủ nhân.
 - “Sao không để muội đi bảo vệ thất hoàng tử gì đó cho” Thiên Dực ủy khuất trề môi phản bác.
 - “Nàng dám?” Sơ Tuyết tức giận đập bàn rầm rầm khiến không khí như chùng đi vài phân căng thẳng.
 - “Ta chỉ sợ chưa đấu với thái tử thì hắn đã thân bại danh liệt trong tay muội rồi” Trúc Nhã nhếch môi cười khinh bỉ khiến Thiên Dực lẫn Sơ Tuyết hắc tuyến đầy đầu.
 - “Hong y, chuyện đào tạo trong Vô Danh các đến đâu rồi?” Diệp Phi nhanh chóng lấy thăng bằng quay trở lại chủ đề chính.
 - Bẩm chủ nhân, mọi chuyện vẫn diễn biến khá tốt. Nam Phong vương gia có cử một ngàn binh lính tinh nhuệ lên lút trở về để đào tạo thành thành phần sát thủ giúp đỡ. Ngoài ra thì cách đây vài ngày trong cung truyền đến một mật hàm gửi tận tay các chủ Vô Danh các Phi Diệp (Phi Phi: Phi Phi cô nương là “pháp danh” ở trên thương trường, Diệp Phi là tên thật cũng như trang chủ Trúc Lâm sơn trang, Phi Diệp là biệt danh sát thủ cũng các chủ Vô Danh các. Đừng nhầm lẫn nhé!)
- Hong y dâng một bức thư còn nguyên trong phong bì chưa xé lên cung kính đưa cho Diệp Phi. Nàng nhanh chóng mở bung ra đọc đi đọc lại, khuôn mặt liên tục thay đổi những biểu tình từ ngạc nhiên, đến phần nộ rồi cuối cùng là hứng thú khiến mọi người bên dưới cứ tò mò mãi không thôi.

- “Rốt cuộc trong đó viết gì vậy đại tỷ?” Thiên Dực là người chịu không nổi đầu tiên nên lên tiếng hỏi trong khi mọi người xung quanh đồng tình gật đầu lia lịa theo.
 - Thư của thái tử.
 - “Nga? Thật là vinh hạnh cho chúng ta, cứ nhiên được tên bát nháo đó tự tay viết thư” Thiên Dực biểu tình hứng thú vỗ tay rầm rập cổ vũ.
 - “Hắn nói điều gì?” Thiên Kỳ nhìn nàng hiếu kỳ.
 - Hắn yêu cầu Vô Danh các giúp hắn soạn ngôi chống lại huynh cùng thất hoàng tử.
 - “Cái gì? Tên này cứ nhiên chẳng biết chủ nhân chính là người của Thiên Kỳ vương gia” Tử y bất bình phần nộ lên tiếng trong khi mọi người xung quanh thắc mắc về tin tức nóng hổi vừa cập nhật từ miệng nàng, Thiên Kỳ hớn hở vỗ tay theo kiểu nam tử giang hồ vãi lia lịa như bái đường thành thân, Trúc Nhã chỉ mỉm cười nhìn hắn khinh bỉ còn Diệp Phi hắc tuyến đầu đầu.
 - “Người cứ nhiên chán sống? Ta gả Tử y cho Hiên Viên làm thiếp. Ngày mai bái đường” Người ta thường nói chọc vào tiểu nhân chứ đừng dại dưng vào nữ nhân mà nhất là kẻ thù dai như Diệp phi nàng.
- Nhanh chóng âm thanh phản đối phát ra từ... hai...à không... bốn người cộng với những tiếng trầm trồ hướng Hiên Viên chúc mừng đương nhiên là còn có cả hướng Hồng y... chia buồn.

34. Chương 34

- “Chủ nhân, đời này Hiên Viên ta chỉ thú một mình Hồng y là lão bà, tuyệt nhiên không thú thêm nữ nhân nào khác mà chưa kể Tử y còn là muội thê của ta” Hiên Viên hướng Diệp Phi trên cao quý xuống tìm cách thoái thác khi nghĩ đến cảnh Hồng y phải chia sẻ phu quân của mình cho chính tiểu muội thì không khỏi thay nàng đau lòng cùng thống khổ.
- “Vương phi. Ách! Không... phu nhân. Mà cũng không. Nói chung là... ừ thì chủ nhân...” Hắc Ảnh bên cạnh Tử y đang đứng hình bên tìm cách thay đổi suy nghĩ của Diệp Phi “Ta nguyện thú Tử y làm lão bà cho nên người nhất định không được gả nàng cho bất kỳ ai khác”
- “Ầm”... “Đoàng”... “Chiu”... Hàng loạt những âm thanh đinh tai nhức óc lần lượt thay phiên nhau đánh vào não bộ của mọi người ngồi trong căn mật thất của Vô Danh các. Đang chuyện hệ sự mà cứ lảng sang chuyện tầm phào rồi còn hôn nhân đại sự nữa chứ. Nhưng bất quá đây là tin tức nóng hổi sẽ được đưa lên bàn cân vào sáng ngày mai.
- “Còn ai muốn thành thân thì nói đi ta chu toàn cho, để sau này bước vào cuộc chiến khốc liệt sẽ rất khó khăn và ủy khuất cho các người” Diệp Phi thần thái nghiêm túc hướng về phía Hắc Dạ làm hắn nhột nhột nhưng chưa kịp đứng ra lãnh ý thì...
- “Ta!” Thiên Kỳ hớn hở giơ tay xin phát biểu “Ta thú nàng, Diệp Phi” Rồi xong, toàn bộ căn phòng thêm một trận mưa rào. Duy nhất chỉ mình Diệp Phi ngơ ngác há miệng như trời trồng.
- “Hừ! Muốn thú tỷ muội Trúc Lâm sơn trang thì phải qua khảo sát của bọn ta, người nghĩ người có khả năng sao?” Trúc Nhã nâng tách trà lên nhắm nháp nhã nhặn khiến không những Thiên Kỳ mà còn cả Sơ Tuyết đang lắng tai, vất óc ra nghe cho rõ từng từ từng chữ.
- “Có chuyện này hả nhị tỷ?” Thiên Dực ngơ ngác hỏi lại nhưng khuôn mặt nhanh chóng chuyển sang vẻ hứng thú cùng với nụ cười tà mị chọt nở trên môi khiến hai nam nhân kia bất giác đổ mồ hôi hột “Thế thì cửa ải của muội sẽ là... bước qua thân xác của Dục Ma Vương ta. Hắc hắc”
- “Phụt!” Diệp Phi.
- “Phụt!” Trúc Nhã.

- “Phụt!” Thiên Kỳ.
- “Phụt!” Sơ Tuyết.
- “Phụt!”... “Phụt!”... “Phụt!”... “Phụt!” Tứ y.
- “...” Hàng loạt những người có mặt khác sau đó tương tự như những người trên.
- “Thái độ này là cái gì vậy?” Thiên Dực mặt đầy hắc tuyến quay qua quay lại nhìn xung quanh.
- “Nam nhân của đại tỷ cũng không tha thì đúng là bản chất của muối” Trúc Nhã tiêu sái lai đi lau lại vết trà trên tà váy.
- “Không biết lão Tứ lúc trước còn thân xử nam không nữa?” Diệp Phi tay chống đầu xoa bóp tỏ vẻ bất lực.
- “Đừng nói với ai nàng quen với cung chủ Huyết Sát cung như ta nha” Sơ Tuyết quay mặt đi tỏ vẻ ủy khuất nhưng khoe miệng nhanh chóng nhếch lên tạo thành một đường cong hoàn mỹ. (Phi Phi: Viết khúc này thì ta cũng đang nghe bài Đường cong của Thu Minh. Hắc hắc. Tưởng tượng khủng khiếp)
- “Ngũ muội muội, ngoài đại tỷ của muội ra thì ta sẽ không trao thân gửi phận cho bất kỳ ai khác kể cả muội” Thiên Kỳ nhanh nhẩu đáp lại tấm chân tình của Thiên Dực khiến mọi người một lần nữa tặng cho hần những ánh mắt khinh bỉ đến tột cùng.
- “Người đừng có khiến ta nổi da gà được không? Có cho ta cũng không thềm. Hứ!” Thiên dực tức giận ngồi phịch xuống ghế mặt hầm hầm khiến Sơ Tuyết bên cạnh phải vỗ vỗ lưng giúp nàng nhanh chóng hạ hỏa.
- “Đừng đau buồn, hần không cần nàng thì còn có ta. Ta tuy ủy khuất gả cho nàng nhưng vì tình bằng hữu không sao cả” Sơ Tuyết bình tĩnh nói khiến cả căn phòng nhanh chóng ngập tiếng cười còn Thiên Dực thì á khẩu nói không nên lời.
- “Thôi được rồi, quay về vấn đề chính” Diệp Phi hắng giọng lấy lại vẻ lãnh đạm thường ngày “Thanh y, chuyện các bang phái như thế nào rồi?”
- Bẩm chủ nhân, bọn họ trước là e ngại quy ước lúc trước với triều đình nên còn ậm ờ cho qua để suy nghĩ kỹ hơn, thuộc hạ nghĩ rằng bọn chúng lựa thời gió chiều nào xoay chiều nấy.
- “Cũng đúng thôi, chuyện soán ngôi là chuyện hệ trọng, bọn họ không thể mang cả bang phái trăm năm gây dựng của mình ra cá cược một canh bạc lớn như thế này” Diệp Phi thở dài.
- “Nhưng ngoài ra thì vẫn còn một vài bang phái lớn đồng ý quy thuận chúng ta và hứa sẽ đưa người đến giúp đỡ khi ta yêu cầu” Thanh y tiếp tục nói khiến những gương mặt đang trầm ngâm xung quanh nhanh chóng lấy lại sắc thái hứng khởi.
- Trước hết Lục y cùng nhị muội nhanh chóng tiến cung trong bí mật tìm cách giải độc cho lão hoàng đế đó để phá vỡ con ách chủ bài trong tay thái tử. Hiên Viên thì lo theo dõi cùng bảo vệ thất hoàng tử. Thanh y trước tiên đưa đưa một nửa người trong Vô Danh các bam đêm đến thành Phú An phía Bắc sát nhập với Nam Phong vương gia chờ lệnh của ta. Hồng y tiếp tục thúc đẩy đào tạo mọi người. Ngoài ra thì mọi người cứ tiếp tục làm việc của mình tránh bức dây động rừng, đánh rần động cỏ khiến chúng nghi ngờ. Siết chặt vòng vây bảo vệ xung quanh Vô Danh các cùng với vương phủ.
- Tuân lệnh.
- “Đại tỷ, vậy còn chuyện bức thư của thái tử thì sao?” Trúc Nhã vẫn còn băng khoăn bèn hướng Diệp Phi hỏi cho rõ ý kiến của nàng bởi Diệp Phi đã bình tĩnh trước mọi tình huống tức là đã chu toàn mọi chuyện.
- Việc này phải nhờ đến Thiên Dực cùng cung chủ Huyết Sát cung một phen.

35. Chương 35

Phủ thái tử.

Thái tử Hàn Lâm Viên ngồi trên chiếc ghế nạm ngọc trong thư phòng thư thái mỉm cười nhẹ nhàng hướng nữ tử đang ngồi nhàn nhã bên dưới.

Mệnh lệnh của Diệp Phi đưa ra cho Thiên Dực chính là đóng giả vai Phi Diệp sát thủ, các chủ Vô Danh các của nàng đến chấp nhận yêu cầu trợ giúp của thái tử trong khi Sơ Tuyết lại chính là hầu cận theo bảo vệ dưới tên gọi Hiên Viên.

Thiên Dực một thân hồng y thêu hình hồ điệp, mạn xa che mặt chỉ để lại đôi mắt long lanh ngân ngấn nước sâu thăm thẳm như mặt hồ thu khiến lay động đến tâm can của tên háo sắc Hàn Lâm Viên.

Ánh mắt Sơ Tuyết gần lên thành hai ngọn lửa chực chờ nuốt chửng tên bạo quân kia nhưng vì đại sự hãn đanh cố gắng kiềm chế bản thân muốn giết người của mình xuống tận đáy cõi lòng.

– “Phi Diệp cô nương, cảm ơn đã hạ cố đến đây, cô nương có thể ở đây để bản thái tử mở tiệc chiêu đãi coi như là kí kết tình bằng hữu của chúng ta hay không?” Thái tử ngữ khí dịu dàng như muốn lấy lòng mỹ nhân nhưng trong lỗ tai của Thiên Dực thì giống như là bò đang phát tiết.

– “Mong thái tử thứ lỗi bởi Phi Diệp ta hiện tại còn rất nhiều chuyện cần phải làm nên không thể phụng bồi ngài, dịp sau ta nhất định sẽ cùng ngài uống rượu luận thơ” Lão Thiên ạ! Thiên Dực thề rằng chuyện uống rượu thì nàng còn ‘ngàn chén không say’ chứ cái vụ ngâm thơ thì ‘một chữ bẻ đôi cũng không biết’. Nhưng bất quá có dịp đó thì cũng đưa thất muội cảm, kỳ, thi, họa của nàng dịch dung thay thế một chuyến không lo mất mặt tỷ muội Trúc Lâm sơn trang nha.

– “Nếu vậy thì tiếc quá!” Thái tử tỏ vẻ tiếc nuối nhưng vẫn cố gắng vớt vác chút mỗi câu con cá còn thừa lại “VẬY còn dùng ngự thiện thì sao?”

– “Ta đã có hẹn cùng một số bằng hữu để bàn chuyện trợ giúp ngài nên vẫn phải từ chối thôi. Thứ lỗi” Thiên Dực trưng ra vẻ mặt bất đắc dĩ khiến Hàn Lâm Viên một thân đờ như cây bơ trước khí thế bậc vương tôn của nàng. (Phi Phi: Đứng nhìn mặt mà bắt hình dong Viên ca ạ! Nai đấy!!!)

– “Đã đến giờ hẹn với họ rồi thưa chủ nhân” Sơ Tuyết bên cạnh đẩy nhanh tiến độ thúc giục Thiên Dực bay ra khỏi chỗ này nếu không khéo hần sẽ nổi điên lên bóp chết cái con cáo háo sắc đang ngồi trêm trệ trên kia mất.

– “Nếu vậy ta xin cáo từ” Thiên Dực biết Sơ Tuyết đang kiềm chế cơn phần nộ bèn nhanh chóng đứng dậy tìm cách thoát ly nếu không hổng đại sự của đại tỷ thì nàng chỉ còn con đường về sơn trang đào sẵn huyết cùng mua nhang và tiền mã ỳnh.

– “Cáo từ” Thái tử ánh mắt lưu luyến tỏ vẻ không muốn biệt ly tiễn nàng ra tận cổng phủ thái tử khiến Sơ Tuyết cùng Thiên Dực “cầm động” không thôi.

Cho đến khi khuất khá xa phủ thái tử thì Thiên Dực mới thở dài, vứt bỏ chiếc mạn xe trên mặt, nhanh chóng thay đổi bản thân trở về thành con người thật của mình.

– Haizz! Làm đại tỷ đúng là một cực hình khi lúc nào cũng phải giả dạng thực nữ, đoan trang, quý phái, vương tôn, lễ tiết này nọ. Được là chính mình mới sung sướng.

– “Nàng không sợ ta mét Diệp Phi cô nương à?” Sơ Tuyết nở một nụ cười để giả khiến Thiên Dực một thân đầy mồ hôi hột.

– “Người... người không tiểu nhân thế chứ?” Thiên Dực đứng khựng lại một tay chống hông, một tay chìa vào mặt Sơ Tuyết như một ả chanh chua đích thực.

– “Hần không tiểu nhân bằng muội đâu. Hắc hắc” Âm thanh quen quen phả vào tai Thiên Dực khiến nàng từ từ chuyển động xoay thân mình 180 độ về phía sau, đương nhiên cái tay chìa chìa kia vẫn giữ nguyên vị trí cũ còn khuôn mặt đột nhiên biến sắc.

- “Muội... muội...” Nhìn thấy Tố Huyền đứng cười tươi rói khiến tim Thiên Dực thánh thót một cái. Thắt tỷ muội các nàng, kẻ tiểu nhân nhất chính xác là lục muội Tố Huyền mà nàng ta duy nhất gỡ trò tiểu nhân với mình Thiên Dực mà thôi. Chắc chắn kiếp trước Tố Huyền làm con lừa mà Thiên Dực nàng chính là kẻ cười lừa siêu cấp nên giờ mới bị quả báo đây.
 - “Muội nghe hết, nghe toàn bộ. Xem ra tối nay sẽ có kịch hay cho chúng ta xem đúng không Như Ý” Tố Huyền quay sang nháy mắt cùng Như Ý nhưng xem ra Thiên Dực đúng thật là số con rệp bởi người ta hay nói ‘phu sướng phụ tù’ còn tại đây, ngay lúc này chính là trường hợp đặc biệt ‘chủ nhân sướng, a hoàn tù’ đang diễn ra.
 - Đúng vậy thưa chủ nhân.
 - “Phản rồi, phản hết rồi” Thiên Dực giả vờ mình bị sốc nặng ngã ra đằng sau đúng ngay ngực của Sơ Tuyết tranh thủ ăn tí đậu hũ nên hần nhanh tay đỡ lấy nàng.
 - “Làm đại tỷ đúng là một cực hình khi lúc nào cũng phải giả dạng thực nữ, đoan trang, quý phái, vương tôn, lễ tiết này nọ” Tố Huyền nhái giọng Thiên Dực sau đó hướng Như Ý bên cạnh hỏi “Ta thuộc bài không?”
 - “Chủ nhân là nhất” Như Ý giơ ngón tay cái lên biểu tình thái độ đồng ý.
 - “Chúng ta về ra mắt đại tỷ nào, còn phải báo tin vui này cho tỷ ấy nữa chứ. Chưa bao giờ ta nhớ đại tỷ đến thế” Tố Huyền nắm tay Như Ý nhắc chân định chạy.
 - “Khoan!” Thiên Dực vội vội vàng vàng đứng nghiêm trang kéo tay Tố Huyền cười giả lả đến ghê rợn nghiêng rằng gần từng chữ “Chúng ta thương lượng?”
 - “Thương lượng cái gì?” Hai mắt Tố Huyền sáng rực lên như đêm trăng tròn bởi mỗi lần thương lượng cùng Thiên Dực nàng luôn là người lời nhất.
 - Một ngàn lượng?
 - “Tiền ma chay cho tỷ còn hơn thế nữa cơ” Tố Huyền ủy khuất cúi đầu nhưng khóe miệng lại nhếch lên thành một đường cong quyến rũ còn Thiên Dực thì sa sầm lại.
 - Hai ngàn lượng?
 - “Haizz! Tự nhiên nhớ đại tỷ quá đi. Chúng ta mau về thăm tỷ ấy thôi Như Ý à!” Tố Huyền quay sang nắm tay Như Ý định lôi đi.
 - Năm ngàn lượng, đứt giá, không hơn không kém.
 - “Tỷ đưa liền hay kí sổ?” Tố Huyền nhanh chóng móc trong người ra cuốn sổ mỏng lật đúng trang có tên Thiên Dực trong đó. (Phi Phi: Ta... bó tay!!!)
 - “Đưa liền không cần sổ sách gì sất” Thiên Dực hắc tuyến đầy đầu liền sau đó giơ tay ra phía sau hướng Sơ Tuyết làm hần cứ trơ trơ ra nhìn chả hiểu gì cả.
 - “Chuyện gì?” Hần cứ ngơ ngà ngơ ngác, chẳng lẽ hai tỷ muội nhà này đá qua đá lại cuối cùng người moi tiền là hần sao? (Phi Phi: Chứ sao? Lão nghĩ một kẻ xem tiền như mạng đó mà nỗ lấy tiền mình ra chung độ hả?)
 - Tiền!
 - Tiền gì?
 - “...” Thiên Dực không nói gì chỉ liếc xéo Sơ Tuyết khiến hần nhanh tay rút trong người ra sắp ngân phiếu dày cộm đặt vào tay nàng, cái này người ta gọi là ‘sức mạnh của sắc đẹp’. (Phi Phi: Chứ không phải là ‘ngu dốt của sự đại gái’ sao?)
- Thiên Dực đếm đi đếm lại cho đúng năm ngàn lượng rồi mới đưa cho Tố Huyền, số còn lại chính là nhét thẳng vào hầu bao của mình. Nhìn cử chỉ đó, Sơ Tuyết cười đến chết đi sống lại trước Thiên Dực. Chưa thấy ai ma lạnh như nàng.

- “Ngũ tỷ yêu dấu, chúng ta cùng về báo danh với đại tỷ đi nào” Tổ Huyền nhí nhảnh quàng vai bá cổ đất Thiên Dực hướng về phía Túy Phi lâu chính là địa điểm trá hình của Vô Danh các.
- “Muội cầm ngân phiếu rồi thì nhớ xóa bỏ đoạn hội thoại vừa rồi ra khỏi đầu đi” Thiên Dực hếch mũi hừ lạnh. Đúng là ‘ở gần vua như ở gần cọp’, còn ‘chơi với lục muội như chơi với lửa’.

36. Chương 36

Diệp Phi đang ngồi quan sát tấm bản đồ thành Phú An ở phía Bắc chính là nơi đóng quân của Nam Phong, ngoài ra nơi đây còn thuộc quyền quản lý của nhị vị vương gia đáng kính của Hàn Thiên quốc.

Xung quanh thành là con sông Phú Vinh chảy qua bao vây lấy tạo thành một hàng bảo vệ khá vững chắc, quân địch muốn đánh vào thành thì tất nhiên phải vượt qua con sông này mà ai biết được phía dưới đáy có bất kỳ cạm bẫy nào hay không.

Lớp bên ngoài là một thung lũng khá rộng rãi, cỏ cây tươi tốt thuận lợi cho dân cư nuôi súc vật. Tuy thế trận sông Phú Vinh mang lại thuận lợi cho ta nhưng khu thung lũng này lại chính là một điểm trọng yếu khiến quân địch phải đóng quân quá gần thành trì.

Ngoài ra đằng sau thành Phú An, nơi biên giới với nước Chu lại là dãy núi khá sừng sững và hiểm trở, nếu bị ép vào đường cùng thì coi như là bỏ xác tại đây.

- “Địa hình gây trở ngại cho chúng ta rất nhiều” Diệp Phi ngữ khí nặng nề khiến Thiên Kỳ bên cạnh cũng dễ bề suy nghĩ theo hướng xấu cho quân mình.
- “Nếu muốn thắng chỉ có cách duy nhất là chặn trên khu thung lũng này” Thiên Kỳ đưa tay rà soát trên tấm bản đồ bằng da dê khoanh vùng toàn bộ khu vực trọng yếu.
- “Bạch Kiềm tướng quân theo phe thái tử giỏi nhất chính là thủy binh. Chúng ta cũng phải chặn đánh trên sông Phú Vinh nữa” Diệp Phi đặt một quân cờ đen lên giữa hình con sông, nơi ngăn cách giữa thành Phú An với đường từ kinh thành đến.
- “Đại tỷ! Muội đến đây” Tổ Huyền nhanh nhẩu chạy lại bên cạnh Diệp Phi mỉm cười tươi rói trong khi Thiên Dực thì yếu xiu phía sau.
- “Thuộc hạ tham kiến trang chủ” Như Ý cúi người thấp xuống đất bái kiến Diệp Phi khiến Sơ Tuyết đằng sau nhú mày khó hiểu.
- “Trang chủ?” Hần nhanh chóng quay sang Thiên Dực thắc mắc nhưng ngay sau đó chỉ nhận được cái thở dài bất lực của nàng.
- “Người theo ngũ tỷ cư nhiên không biết tỷ ấy chính là ngũ tiểu thư của Trúc Lâm sơn trang?” Tổ Huyền đưa bộ mặt ngây thơ vô (số) tội ra nhìn Sơ Tuyết.
- “Thì ra...” Sơ Tuyết với gương mặt ngạc nhiên không thể tin nổi “Vậy Diệp Phi cô nương chính là trang chủ? Ta cư nhiên lại đi hỗ trợ chính đối thủ của mình hả trời?”
- “Người có thể rút” Thiên Dực liếc mắt với hần nhưng tâm nàng đang rất khó chịu. Nếu như Sơ Tuyết có thể gây khó khăn cho Diệp Phi thì nàng sẵn sàng ban cho hần một đao tuyệt tình.
- “Nhưng ta lỡ yêu nàng rồi nên đành phải chấp nhận thôi” Sơ Tuyết nhún nhún vai bình thản nói không thèm quan tâm đến sắc mặt cực kỳ khó coi của Thiên Dực bên cạnh.
- “Ta không bao giờ gả ngũ muội cho người” Diệp Phi nhấp ngụm trà với tư thế khoan thai nhất có thể.
- Tại sao?
- “Ta cũng không đồng ý” Trúc Nhã ở đâu xuất hiện nhanh nhẩu ứng đối với Diệp Phi.
- “Muội cũng vậy” Tổ Huyền cũng hòa theo “Để ngũ tỷ lấy phu quân thì còn ai cùng muội uống rượu thâu đêm? Còn ai ôm ấp muội mỗi khi đông về? Còn ai...”
- “Biến thái!” Diệp Phi trừng mắt khiến Tổ Huyền im bật.

- “Cực kỳ biến thái” Trúc Nhã tặng cho Tổ Huyền cái nhìn đầy vẻ khinh bỉ.
- “Nhưng bắt quá... ta thích. Hắc hắc” Thiên Dực chạy lại quàng vai bá cổ Tổ Huyền với gương mặt tràn trề hạnh phúc không biết tên nam nhân đằng kia đã hóa thành tượng đá ‘Hòn Vọng Thê’ từ lúc nào.
- “Nhưng ta muốn cưới Dực nhi!” Sơ Tuyết nhanh chóng lấy lại vẻ mặt bất cam của mình “Không cho ta thú nàng, ta sẽ mang người hỗ trợ triều đình” (Phi Phi: Bỏ ổi, vô liêm sỉ)
- “Dực nhi?” Như Ý từ đâu rùng mình ôm chặt tay Tổ Huyền “Nghe muốn nổi da gà”

Rồi xong, coi như cái tên Thiên Dực mang đi bán đấu giá cũng chẳng kẻ nào thèm mua khi tiếng cười vang xa khắp khu vực hoa viên của Vô danh các, đến kẻ lạnh lùng như Diệp Phi cũng buông tách trà trên tay xuống đập bàn rầm rầm khiến Thiên Kỳ một tay bùm miệng cười, một tay vuốt lưng cho nàng đỡ khó chịu vì cười quá mức chịu đựng của mình.

- “Ta nói không gả ngũ muội cho người chứ có nói không cho nàng ta thú người đâu” Diệp Phi vuốt vuốt ngực, lau lau nước mắt nơi khóe mi hướng nữ nhân đang mặt mày đen thui như cục than tổ ong và nam nhân mặt đỏ gay đầy cay cú.
- “Là sao muội chẳng hiểu?” Thiên Dực nhú mày.
- “Đường đường là Dực Ma Vương vang danh thiên hạ để cho kẻ khác thú về làm lão bà thì còn ra thể thống gì nữa?” Diệp Phi nói xong gục xuống bàn... cười đợt hai.

Tiếng cười kỳ này vang xa đến tận phía bên ngoài Túy Phi lâu khiến thực khách đang ngồi cũng rùng mình nổi da gà.

37. Chương 37

Diệp Phi dựa lưng vào chiếc ghế dựa to lớn trong phòng các chủ ở Vô Danh các khẽ đánh tiếng thở dài não ruột. Tình hình hiện tại đang hoàn toàn bất lợi cho ta. Thái tử quả thật là con cáo non dưới sự dẫn dắt của con cáo già tể tướng khi cài người xung quanh hoàng đế khiến không ai có khả năng điều tra cũng như tiến hành giải độc trong bí mật. Thậm chí thái y sắc thuốc cũng là người của bọn họ. Số tên hoàng đế này chỉ có nước nằm đó ban chiếu chỉ nhường ngôi cho thái tử rồi chờ chết mà thôi.

- “Chủ nhân” Tiếng Lục y bên ngoài khiến Diệp Phi phải ngồi thẳng dậy bởi nếu như nàng ta trở về chính là trong cung nhất định đã xảy ra chuyện.
- Vào đi.
- Lục y tiến vào, theo sau là Hắc Dạ càng khiến cặp lông mày lá liễu của nàng nhíu lại khắc khe hơn.
- Có chuyện gì mà hai người đến cả đây vậy?
- “Hoàng đế sắp băng hà rồi thưa chủ nhân” Lục y ngữ khí bồn chồn lo lắng hướng Diệp Phi đang ngồi bên trên khẽ báo cáo lại toàn bộ tình hình trong cung “Tối qua tranh thủ lúc thuộc hạ gây náo loạn ở phía Đông cung, nhị tiểu thư liền lên vào bắt mạch mà kiểm tra cho lão ta”
- Kết quả?
- Nhị tiểu thư bảo thuộc hạ báo với chủ nhân rằng khả năng cứu sống sẽ rất khó khăn nên dặn người chuẩn bị chu toàn tất cả sau khi thái tử lên ngôi.
- Bao lâu?
- Chắc có lẽ là ngày kia.
- Trúc Nhã vẫn đang trong cung?
- Vâng.
- “Còn người đến đây làm gì?” Diệp Phi hướng Hắc Dạ đang đứng kế bên Lục y.
- Chủ nhân thuộc hạ mời người đến vương phủ gặp một người.

– Ai?

– Chủ nhân nói người đến sẽ biết.

– Hừ! Một muốn chết mà còn bày đặt bí mật này nọ. Lục y, theo ta.

Ngồi trên chiếc kiệu bốn người khiêng nghiêng qua nghiêng lại một lúc lâu mới đến cổng vương phủ. Tất nhiên xung quanh hoàn toàn đầu đầu cũng là tai mắt của thái tử nên Diệp Phi vẫn phải đóng vai là Phi Phi cô nương đến gặp vương gia Hàn Thiên Kỳ.

Sảnh lớn của vương phủ đối với nàng khá quen thuộc nhưng giờ đây đột nhiên được thay khác hẳn đi, xung quanh còn trồng rất nhiều phù dung cùng mai đào đang kỳ rụng lá chuẩn bị ột mùa đông dài đằng đẵng.

Hắc Dạ đưa Diệp Phi đến thư phòng của Thiên Kỳ, bên trong cư nhiên ngoài hắc ra thì còn có Bảo Yến cùng một vài người rất lạ mặt. Nhưng nhìn tướng mạo thì có lẽ là võ tướng theo Nam Phong cùng hắc đã nhiều năm mới có vẻ thân thiết như thế. Nghĩ đến đó, tâm Diệp Phi không tránh khỏi một trận kinh hỉ, cuối cùng trong chuyện đánh trận cũng có người đứng ra lo liệu bởi dù sao nàng cùng các muội muội vẫn chẳng có chút kinh nghiệm nào trong chuyện này.

– “Phi nhi, nàng vào đây” Thiên Kỳ đứng lên ra khỏi chỗ cầm tay Diệp Phi đưa đến chiếc ghế sát bên mình thành thử ra bây giờ hắc đang bị kẹp giữa hai mỹ nhân là nàng cùng Bảo Yến.

– “Đây là người vương gia nói sao?” Một nam tử trông tướng mạo khá trẻ, chắc tầm tầm với Nam Phong nhìn Diệp Phi không đặt vào trong mắt “Một nữ tử thì làm được gì trong chuyện này? Có nước trở thành công cụ ẩm giường cho tướng sĩ trong trại thôi”

Một câu nói không những khiến Diệp Phi sa sầm nét mặt mà còn ngay cả Thiên Kỳ cũng chịu không nổi đập bàn đứng dậy rút thanh kiếm bên hông chĩa vào mặt nam tử đó.

– “Người biết chủ nhân ta là ai không mà...” Lục y giận dữ nhưng bị cánh tay của Diệp Phi giữ lên không trung đành phải cầm khẩu.

– “Quang nhi! Không được vô lễ” Lão tiên bối ngồi bên cạnh người tên gọi là Quang nhi đó nhanh chóng quay sang giáng cho hắc một cái tát sau đó trợn tròn mắt cảnh cáo “Vương gia cùng cô nương bớt giận, nhi tử ta nhất thời nóng tính”

– Phụ thân...

– “Câm mồm” Hắc định nói gì đó nhưng lão tiên bối đó đã quát lớn khiến hắc câm họng, đồng thời Thiên Kỳ cũng rút kiếm thu về nhưng ánh mắt không những không mất đi những tia máu đỏ mà còn trông giống ác quỷ hơn nữa khiến những người trong phòng nhất thời run rẩy.

– “Tại hạ là Dương Thần Tịch, gặp qua cô nương” Nam tử trẻ tuổi ngồi bên cạnh tên Quang nhi nhanh nhẩu hướng nàng chào hỏi. Ngũ quan khuynh thành, mắt ngài, mày rậm, đúng là nhan sắc của nam nhân này thuộc hàng họa thủy.

– “Lão là Viên Nhậm, đại tướng quân, cáo lỗi dùm nhi tử Viên Thừa Quang đã thất thố với cô nương” Lão tiên bối đứng lên hướng Diệp Phi khiến nàng cũng hạ hỏa bớt phần nào. Dù sao đại sự của Nam Phong cùng Thiên Kỳ vẫn là quan trọng hơn hết.

– “Hừ!” Thừa Quan chỉ hừ lạnh không thèm nhìn Diệp Phi khiến lão Viên Nhậm vô cùng khó xử.

– Tiểu nữ tên gọi Diệp Phi, mọi người đừng khách sáo.

– “Đã nghe danh qua Phi Phi cô nương tài trí hơn người, khuynh quốc khuynh thành, giờ mới được diện kiến tận mắt” Thừa Quan mang chất giọng khinh bỉ khiến Diệp Phi rất khó chịu, chưa bao giờ có kẻ xúc phạm đến nàng mà còn toàn mạng ngồi đây xảo ngôn.

– “Nếu thế Viên công tử quả thật là người chẳng có mắt” Diệp Phi nhếch miệng cười.

– Người... Ý người là sao?

– Ai chẳng biết Phi Phi cô nương mang họ Liễu mà là Liễu Phi Phi chứ không phải Diệp Phi ta. Ta nói người không những không có mắt mà còn không có lỗ tai nốt có gì sai sao?

- “Người... Chẳng phải vương gia bảo người là Phi Phi cô nương sao?” Thừa Quang khó hiểu quay sang nhìn Thiên Kỳ.
- “Thì ta cũng có nói ta không phải là Phi Phi cô nương đâu” Diệp Phi tiêu sái nhấp ngụm trà không thèm để ý đến sắc mặt khó coi của hắn.
- “Diệp Phi?” Dương Thần Tịch nhíu mày nhìn nàng “Chẳng lẽ... cô nương là trang chủ Trúc Lâm sơn trang nổi danh trên giang hồ?”
- “Trúc... Trúc Lâm sơn trang?” Thừa Quang tái mét nhìn nàng.
- “Hừ!” Lục y đằng sau Diệp Phi liếc hắn khinh bỉ “Chỉ với cái danh trang chủ thôi cũng đủ giết tám đời nhà ngươi rồi chứ đừng nói chi Phi Diệp, các chủ Vô Danh các. Ở đó mà lớn lối”
- “Lục y, không được vô lễ” Diệp Phi tuy ngữ khí tức giận nhưng Lục y biết tất, nàng chỉ múa rìu qua mắt thợ mà thôi. Muốn thu phục lòng người về dưới trướng Thiên Kỳ cùng Nam Phong thì chỉ có duy nhất mang danh tiếng cùng địa vị của mình ra phò tá ngoài ra thì còn để trả thù tên Thừa Quan kia một vố.
- “Cư nhiên ba nữ nhân người đời đồn đại lại chính là một mà còn đang ở trước mặt chúng ta nữa chứ. Quả là sống không uống cuộc đời mà” Viên Nhậm tướng quân vuốt chòm râu của mình hà hà cười khiến không khí cũng thoải mái đi ít nhiều duy chỉ có một kẻ vẫn xanh mét ngồi im không động đậy. Đúng là nhát cây.
- “Sau này nàng sẽ là vương phi nên không ai được phép khinh thường nàng, nếu không theo luật mà trị tội” Thiên Kỳ nắm tay Diệp Phi hùng hồn tuyên bố khiến nàng tròn tròn con mắt ra mà nhìn hắn.
- “Thiên Kỳ ca ca...” Bảo Yến uất ức nhìn Thiên Kỳ nhưng hình ảnh trong mắt hắn giờ đây chỉ còn mỗi có Diệp Phi.

38. Chương 38

- “Chuyện này tính sau, giờ phải bàn quốc sự trước” Diệp Phi rút tay mình ra khỏi tay hắn sau đó quay sang Lục y lấy tấm bản đồ vùng thành Phú An trải lên bàn “Hiện tại với khả năng của Trúc Lâm sơn trang sẽ chỉ có thể ngăn chặn bước tiến của địch cách xa bìa thung lũng một chút, ta đã gửi thư báo Phi Vũ đốc thúc quân lính của Vô Danh các lo chuyện này”
- “Tại sao phải lo đến chuyện này? Chẳng phải chỉ cần đánh ập vào kinh thành là xong ư?” Thừa Quang tuy ngữ khí đã không còn khinh bỉ nàng nữa nhưng sự ngu dốt của hắn lại quá tầm với của nàng mất rồi.
 - “Hiện tại quân ta chỉ bằng một nửa lính triều đình của phe thái tử, không có khả năng đánh thắng, chỉ còn cách đánh lâu dài trên trận mà thôi” Thiên Kỳ nhanh nhẩu ứng đối giải thích cho Thừa Quang cũng như nói với mọi người có mặt trong phòng để họ có thêm thời gian chuẩn bị kỹ lưỡng.
 - “Trúc Nhã báo lão hoàng đế chỉ sống nhiều lắm là ngày mốt” Diệp Phi ngược đầu lên nhìn Viên Nhậm tướng quân cùng Thiên Kỳ thông báo tin tức.
 - Nhanh thế sao?
 - Mọi người chỉ sợ có chi sơ sót, huynh cùng Bảo Yến dọn đến Vô Danh các ở để tránh chuyện bất trắc vì dù sao giờ đây Vô Danh các cũng trên danh nghĩa đứng ra trợ giúp cho thái tử nên sẽ là nơi an toàn nhất trong kinh thành lúc này.
 - “Vô Danh các giúp cho thái tử? Chuyện này là sao? Diệp Phi cô nương có thể giải thích cho tại hạ không?” Dương Thần Tịch khách khí chấp tay như kiểu những nam nhân trên giang hồ hướng Diệp Phi hỏi.
 - Cách đây vài ngày thì thái tử có gửi thư đến yêu cầu ta giúp hắn tranh giành ngai vàng. Ta đã đồng ý vì dù sao trước mắt giúp hắn rồi sau lưng lật úp chiếc thuyền chỉ có lời chứ không hề hại gì đến quân ta cả.
 - “Người không sợ nếu như tên thái tử biết chuyện người chính là trang chủ sao?” Bảo Yến bên cạnh Thiên Kỳ nhíu mày tỏ vẻ lo lắng.
 - “Chuyện này đã có Thiên Dực cùng Sơ Tuyết, mọi người không cần phải lo lắng” Thiên Kỳ quay sang vỗ vỗ lên mu bàn tay nàng ta trấn an.

- “Có thể thái tử đã điều tra ra tung tích các chủ Vô Danh các nên lập thành kế trong bấy có bấy thì sao? Như vậy thì chúng ta sẽ hoàn toàn nằm trong sự kiểm soát của hắn” Bảo Yến không chịu thua cố gắng cãi lý nhưng dù sao những trường hợp nàng ta đưa ra không phải là hoàn toàn không có lý. Tuy nhiên Diệp Phi là ai? Các tỷ muội Trúc Lâm sơn trang nếu chỉ việc cón con này không giải quyết được thì chi bằng mai danh ở ẩn trong núi luôn cho rồi.
 - “Muội an tâm, mọi chuyện Phi nhi tất có an bài” Thiên Kỳ không nôn nóng mà vẫn quay sang trấn an Bảo Yến bởi những gì nàng ta nói đều chỉ muốn tốt cho hắn chứ không hề có bất kỳ ý tổn thương đến ai.
 - “Trước hết muội muốn huynh cùng mọi người đến thành Phú An trong thời gian sớm nhất. Bởi thế cục hiện tại đang do một tay thái tử làm chủ, chúng ta không biết hắn sẽ quay đầu cần mình lúc nào nên có phòng thủ sẽ tốt hơn là đối diện trực tiếp” Diệp Phi đứng lên ra khỏi bàn quay lưng nhìn ra ngoài hoa viên đầy hoa cỏ tươi tốt từ cửa sổ.
 - “Còn nàng?” Thiên Kỳ nhìn theo bóng lưng cô đơn nhưng mạnh mẽ của Diệp Phi thì không khỏi nhủ thầm. Nàng chỉ 18 tuổi nhưng dường như việc soán ngôi lần này, những mưu kế cùng việc bảo vệ mọi người đều đổ lên đầu cho nàng gánh mặc dù ngôi vị hoàn toàn không liên quan gì đến nàng nếu như nàng không giúp đỡ huynh đệ hắn.
 - Muội muốn huynh đến đó cùng với Nam Phong bày binh bố trận chờ thái tử đến. Còn trong kinh thành hiện tại muội có dự tính khác.
 - “Nàng vốn dĩ biết ta sẽ không bao giờ rời đi mà không có nàng” Thiên Kỳ ngữ khí tức giận khi nghĩ đến chuyện nàng không quan tâm đến sự an nguy của bản thân mình chỉ một mực muốn hắn rời đi.
 - “Bây giờ thứ quan trọng nhất không phải là tình cảm mà là tính mạng của rất nhiều người đang nằm trong tay huynh. Bảo Yến, gia đình Viên tướng quân, Dương công tử, cả các huynh đệ trong Trúc Lâm sơn trang sẽ đến đây trong nay mai, mấy chục vạn quân lính và bách tính khắp nơi đang lâm than. Huynh phải nghĩ cho đại cục chứ không phải chỉ riêng mình muội” Diệp Phi ngẩng đầu nhìn thẳng vào cặp con ngươi đen láy sâu thẳm của Thiên Kỳ. (Phi Phi: Người cứ đi. Hắc hắc. Ta ở đây mang hồng hạnh leo tường nga~)
 - Thôi được rồi. Ngày mốt sẽ mang mọi người đi.
 - Không được. Tối mai là phải đi ngay. Thời gian không chờ đợi chúng ta.
- Cả gian phòng dường như rơi vào trầm ngâm vài khắc. Mỗi người một suy nghĩ nhưng tất cả đều xoay quanh công cuộc soán ngôi đầy nguy hiểm trước mặt cùng tính mạng của hàng chục vạn bách tính khắp mọi nơi.
- “Đại tỷ, nguy rồi” Trúc Nhã từ ngoài cổng vương phủ một đường bay vào giữa phòng, mồ hôi nhễ nhại chứng tỏ đã đi rất gấp gáp “Hoàng đế đã băng hà”
 - Cái gì?
- Cả căn phòng sững sờ nhìn Trúc Nhã như không tin vào tai mình, thậm chí có người còn nhủ thầm tỏ vẻ không tin tưởng nàng khiến Trúc Nhã khó chịu ra mặt bèn mặc kệ tất cả tiếp tục nhìn Diệp Phi nói nhưng như thông báo cho tất cả những ai có mặt đều biết.
- Muội định cho lão uống thuốc giải độc nhưng ả hoàng hậu đã nghi ngờ sự nhúng tay vào của Trúc Lâm sơn trang nên kế hoạch thực hiện nhanh hơn một tháng. Nhưng tất cả không ngờ trong dự đoán của thái tử cùng phe cánh của chúng rằng hoàng đế trước khi chết đã ban chiếu thư đặt vào tay thất hoàng tử Hàn Thiên Minh đưa hắn lên ngôi vua.
 - “Hừ!” Diệp Phi không khỏi cười lạnh trong lòng, thái tử ơ thái tử, người làm biết bao nhiêu chuyện chỉ vì cái ngai vàng đã nằm sẵn trong tay mình nhưng rốt cuộc lại đánh mất nó trong phút cuối “Quả không ngoài dự đoán của ta. Hiên Viên vẫn còn bên cạnh thất hoàng tử chứ?”
 - “Dạ vẫn còn ạ!” Lục y bên cạnh nhanh nhẩu đáp.
 - “Phải thêm người hỗ trợ Hiên Viên bảo vệ thất hoàng tử. Dù cho hắn có không lên được ngai vàng cũng phải mang hắn không chút xây xát đến thành Phú An” Diệp Phi nhìn Lục y ra lệnh. Vừa nghe xong, Lục y một đường dụng khinh công bay ra khỏi vương phủ thi hành.

- “Kế hoạch A đã thất bại” Trúc Nhã tiến đến ngồi xuống chiếc ghế của Diệp Phi nhàn nhã rót trà đưa lên miệng nhấp nháp “Đừng nói với muội rằng tỷ chưa có chuẩn bị sẵn đường lui ình”
- “Nếu ta nói chưa thì sao?” Diệp Phi quay sang nhìn Trúc Nhã cười cợt khiến lòng những nam nhân trong phòng đều nhón nhạo không yên. Tại sao trên đời này lại có nữ tử lòng khó dò đến thế này.
- Nếu không thì tỷ đã không mang họ Diệp.
- Ừm! Thất muội đến chưa?
- Đã đến. Muội đã bảo muội ấy đến thẳng phủ thất hoàng tử rồi.
- “Muội cũng nhanh tay gớm nhỉ?” Diệp Phi lại quay ra nhìn ngắm hoa viên bên ngoài cửa sổ. Phải một lúc lâu sau nàng mới cất tiếng “Trúc Nhã, muội ở đây với ngũ muội cùng Sơ Tuyết đóng vai người của Vô Danh các. Tiểu Kỳ cùng ta sẽ đưa mọi người đến thành Phú An ngay trong chiều nay”
- “Được thôi” Trúc Nhã nhún nhún vai sau đó quay lưng đi ra ngoài trở về bỏ mặt những ánh mắt đầy vẻ khó hiểu của mọi người.

39. Chương 39

- “Huynh phải vào cung một chuyến, dù sao hoàng đế mất mà vương gia không có mặt chính là có ý mưu phản” Thiên Kỳ đứng lên nắm lấy tay Diệp Phi trấn an bởi hần biết nàng vì không muốn hần mạo hiểm vào cung lúc này nên mới ra lệnh chiều nay xuất phát trở về thành Phú An.
- “Haizz!” Diệp Phi thở dài một hơi “Nhưng phải mang theo Hắc Ảnh cùng Hắc Dạ và vài người của Vô Danh các”
- Ừm! Muội đưa Bảo Yến về Vô Danh các chuẩn bị trước tiên, ta sẽ quay về sau.

Thế là Thiên Kỳ cùng nhị Hắc, bên cạnh có Tử y giả trang thành một a hoàn mang theo cống phẩm tiến vào hoàng đế đến nơi an nghỉ cực lạc bước vào hoàng cung.

Bên phía Hiên Viên thì chật vật vô cùng. Hần hiện tại phải giả trang thành một tùy tùng theo đằng sau thất hoàng tử bảo vệ cho đến khi hần lên được ngai vàng nhưng cánh cổng hoàng cung chưa đến đã phải đối mặt với hiện trạng tàn khốc rằng thái tử thật sự muốn giết người diệt khẩu tranh đoạt ngôi báu trắng trợn như thế này đây.

Ở bên cạnh Hàn Thiên Minh vài ngày qua cũng đủ khiến tâm Hiên Viên nề phục ít nhiều. Thất thái tử chính là người thứ hai hần nề phục sau các chủ Vô Danh các – Phi Diệp sát thủ.

Phải nói hần ta có thể là một minh quân văn võ song toàn nếu có thể đứng lên ngai vàng nhưng cái khó ở đây chính là tên cáo già thái tử Hàn Lâm Viên. Bọn họ bị bao vây bởi cả trăm tên lính triều đình cùng với rất nhiều hắc y võ công tương đối cao và so ra với khả năng của Hàn Thiên Minh, Hiên Viên cùng một số thuộc hạ trung thành theo sau hoàn toàn không phải là đối thủ của chúng.

- Thất đệ, giao ngọc ấn cùng thánh chỉ ra thì chúng ta sẽ vì ngươi là đệ đệ cùng phụ khác mẫu mà tha cho ngươi một con đường sống.

Tam hoàng tử Hàn Lãnh giờ điệu cười nửa miệng khiến thủ hạ của Thiên Minh nổi cả da gà. Hoàng cung tranh đấu vô cùng tàn bạo, sự hợp tác của thái tử, nhị hoàng tử do cùng hoàng hậu sinh ra là quá rõ ràng không ai là không biết nhưng không ngờ đến tam hoàng tử của Ngọc quý phi cũng nhúng tay vào khiến tâm Thiên Minh không khỏi lạnh lẽo một phen.

Cái ghế hoàng đế này hần không kham nhưng hiện tại nếu không chiến đấu đến cùng thì hần sẽ phải chết dưới mũi kiếm của những huynh đệ nhiều năm qua sống chung tuy họ hoàn toàn giả tạo khi ở gần bên cạnh hần.

– “Nếu ta không đưa ra thì sao? Các người dám giết hoàng đế à? ” Thiên Minh ngữ khí lạnh lẽo nhưng không nén nổi những tia sát khí từ trong đáy mắt.

– “Chưa đăng cơ đã ngỡ mình là hoàng đế sao? Chưa chắc người sẽ toàn mạng rời khỏi đây. Nếu người giao thánh chỉ cùng ngọc ấn thì may ra chúng ta rũ lòng từ bi tha cho người một con đường sống. Hãy nhớ mẫu thân người đang trong tay bọn ta” Hàn Lãnh ngửa mặt lên trời cười ha hả.

– Người...

– “Nếu thế để ta xem các người có ra tay được không” Hiên Viên mỉm cười châm chọc bước lên chắn trước ngựa của Thiên Minh khiến bọn chúng cả hai phe đều ngỡ ngàng xen lẫn khó hiểu.

– “Một cẩu nô tài mà cũng dám lên tiếng ở đây sao?” Hàn Lãnh tức giận nghiêng răng ken két.

– “Cho dù là nô tài thì ít ra hãn làm thủ hạ của trang chủ Trúc Lâm sơn trang vẫn là cao hơn tam hoàng tử người một bậc” Thiên Ngân từ đầu xuất hiện đáp chân bên cạnh Hiên Viên mỉm cười giảo hoạt khiến Thiên Minh cùng Lãnh Hàn thêm hồi chấn động. Đó là lí do vì sao Hiên Viên đột ngột lớn lối như vậy là bởi vì từ xa đã thấy ám hiệu của người nhà.

– “Thuộc hạ tham kiến thất tiểu thư” Hiên Viên cúi mình khấu đầu.

– Đưa hãn về chỗ đại tỳ gấp.

– “Hừ! Các người nghĩ có thể rời khỏi đây sao?” Lãnh Hàn tức giận vung tay ra hiệu cho quân lính sau lưng mình nhất loạt xông lên.

Thiên Ngân rút trong người ra một thanh tiêu màu lục bích có điêu khắc hình những đôi hồ điệp tung cánh lượn khiến không gian thêm phần ngưng trọng. Cuối cùng Hồ Điệp tiêu trong truyền thuyết đã xuất hiện trên giang hồ mà nó lại nằm trong tay một nữ tử không rõ lai lịch như thế này.

– “Người rốt cuộc là ai?” Lãnh Hàn ngữ khí trầm trọng hướng Thiên Ngân dò hỏi.

– “Thất tiểu thư Trúc Lâm sơn trang, Vô Ảnh thủ nổi danh trên giang hồ, đủ để đánh tay đôi với người chưa?” Cát Tường – nha hoàn bên cạnh Thiên Ngân, cũng đang thủ thế với trường kiếm trên tay lên tiếng giọng có vẻ châm chọc.

– “Vô Ảnh thủ? Trúc Lâm sơn trang” Lãnh Hàn nhú mày giọng có vẻ không tin “Tại sao các người lại giúp hãn?”

– “Chẳng sao cả. Thích thì giúp thôi” Thiên Ngân giọng tuyệt tình nhanh chóng nhảy lên không ra chiêu khiến Lãnh Hàn khó khăn chống đỡ.

Nhanh chóng từ phía quân triều đình liền bị bao vây bởi các huynh đệ của Trúc Lâm sơn trang. Cả hai phe xông vô đánh nhau kinh thiên động địa khiến khu vực quanh đấy dân cư tản đi hết không dám hó hé lộ đầu ra ngoài nhiều chuyện.

Thanh tiêu trên tay Thiên Ngân vung đến đâu thì cơ thể Lãnh Hàn rướm máu đến đấy. Những chiêu đều chính xác đến từng vị trí trọng điểm trên người hãn khiến tam hoàng tử của chúng ta không khỏi thất kinh lùi dần về phía sau. Cả hai ngang tài ngang sức nhưng bởi Thiên Ngân nắm trong tay tuyệt kỹ vũ khí nên cuối cùng Lãnh Hàn đánh phải khoanh tay chịu trói trong khi cả người hầu như đều vô lực như một tên bại liệt.

– Trói hãn lại mang về Vô Danh các.

Thiên Ngân rút Hồ Điệp tiêu vào trong người ngoảnh lưng nhảy lên ngựa định quay đi thì bị âm thanh trong vạt không kém phần quyến rũ mị lực ngăn trở nhưng nàng là ai, thất tiểu thư của Trúc Lâm sơn trang, không bao giờ có thể bị thu hút bởi một tên nam nhân có vẻ đẹp yêu mị đến quỷ thần cũng buông tay chịu thua này. So với Phan An năm xưa thì hãn chỉ có hơn chứ chẳng kém là bao.

– “Cô nương xin dừng bước” Thiên Minh thúc ngựa đến bên cạnh Thiên Ngân mỉm cười tinh tế “Ta có thể hỏi quý danh và lí do vì sao cô nương giúp ta không?”

- “Ta đã nói rồi, chỉ đơn thuần là thích gì giúp thôi” Thiên Ngân không nhìn mặt hắn mà cất giọng lãnh lẽo như thường ngày khiến tâm một kẻ nhất thời rung động đập trong vô thức đến bản thân hắn cũng chưa nhận ra.
- “Ta không nghĩ nó chỉ đơn thuần là thích” Thiên Minh tiêu sái phát phơ chiếc phiến trong tay nhàn nhã nói bởi hắn biết nụ cười kinh hồn đoạt phách nữ nhân của hắn đã hoàn toàn thất bại trước mặt nàng mất rồi nên đành phải gỡ chiêu khác thôi.
- “Muốn biết thì đến Vô Danh các gặp các chủ sẽ biết. Xin người tránh xa tiểu thư chúng ta một chút, người còn có việc phải giải quyết” Cát Tường từ đâu xuất hiện thúc ngựa chen vào giữa hai người gỡ giọng khách khí nói với Thiên Minh, liền sau đó quay sang Thiên Ngân cất tiếng “Tiểu thư, nhị tiểu thư bảo trong cung đã xảy ra chuyện nên thông báo người về Vô danh các gấp”
- “Đi thôi” Thiên Ngân thúc ngựa về phía trước nhưng không quên cất giọng báo cho cái tên đang ngẩn ngơ đằng sau “Ta khuyên người nên theo ta sẽ tốt hơn là đến hoàng cung vì dù sao mẫu thân của người đã được người của Vô Danh các cứu ra rồi”

Trên gương mặt Thiên Minh không nén khỏi một tia ngỡ ngàng đến thất thần nhưng sau đó nhanh chóng thúc ngựa đi theo nàng.

40. Chương 40

Đến khi Thiên Ngân có mặt trong đại sảnh của Vô Danh các đã nghe tiếng ly tách vỡ loảng xoảng bên trong thư phòng của Diệp Phi trong khi bên ngoài là sự góp mặt của rất nhiều người vừa quen vừa lạ mà điểm chung của tất cả chính là gương mặt vừa lo lắng vừa sợ hãi mà cũng có ngạc nhiên đến không nói nên lời.

Thiên Ngân nhanh chóng nắm lấy tay của Trúc Nhã vẫn đang trong tư thế nhàn nhã nhấp ngụm trà trên bàn đá cạnh gốc liễu đang kỳ nở rộ hỏi gấp gáp.

- Chuyện gì đã xảy ra vậy nhị tỷ? Lần đầu tiên muội thấy đại tỷ giận dữ như vậy.
 - “Hừ! Chẳng có gì cả” Trúc Nhã ngược đầu lên nhìn Thiên Ngân sau đó chỉ chiếc ghế bên cạnh ý bảo nàng ngồi xuống rồi tiếp tục nói với giọng điệu bình thản đến lạ “Chỉ là lão đại yêu quý của chúng ta bị tên thái tử tập kích và giam giữ trong nhà lao hoàng thất thôi” (Phi Phi: Sẽ có ngày ta hành hạ lại lão Nhị của muội)
 - Ách! Vậy mà là không có gì hả nhị tỷ? Mà ai đang chịu trận trong đó thế?
- Thiên Ngân cũng bắt chước Trúc Nhã nhàn nhã nhấp trà. Mọi người xung quanh thì cũng khá quen với hình ảnh hai nữ tử một lục y một tử y ngồi ngắm hoa thưởng trà mà không màng đến thế sự diễn ra bởi ở đây chỉ có mỗi nhị tiểu thư cùng thất tiểu thư của Trúc Lâm sơn trang mà thôi.
- Lục y cùng hai tên thuộc hạ của Thiên Kỳ.
 - “Thiên Kỳ?” Thiên Minh đang đứng bên cạnh Thiên Ngân bèn lên tiếng hiếu kỳ “Không phải là nhị vương gia Hàn Thiên Kỳ đó chứ? Rốt cuộc tại sao Trúc Lâm sơn trang cùng Vô Danh các lại nhúng tay vào chuyện triều chính mà còn có mặt của Thiên Kỳ nữa?”
 - “Ai đây?” Trúc Nhã ngơ ngác hết nhìn Thiên Minh rồi lại quay sang Thiên Ngân.
 - “Thì cái người tỷ bảo muội đi cứu đấy” Thiên Ngân nhún nhún vai.
 - “À! Thì ra là thất hoàng tử Hàn Thiên Minh” Trúc Nhã à ra một tiếng với gương mặt hứng thú liền tức khắc thay đổi thái độ quay sang tiếp tục uống trà khiến đầu Thiên Minh một loạt hắc tuyến.

Cánh cửa thư phòng đột ngột bật mở phát lên âm thanh cái “Rầm” khiến toàn bộ mọi người bên ngoài giật thót mình không ngoại trừ hai kẻ đang nhàn nhã rót trà thưởng thức.

– “Vào cung đưa hắc ra cho ta” Diệp Phi giọng điệu giận dữ bước ra không ngoái đầu nhìn lại còn Lục y cùng nhị Hắc bên trong đã thân tàn ma dại tự lúc nào.

Thiên Dực cùng Sơ Tuyết với cương vị là các chủ Vô Danh các đến hoàng cung tìm gặp thái tử bàn chuyện đã nhanh chóng được triệu tập và gặp mặt không những thái tử đại danh鼎鼎 mà còn có cả nhị hoàng tử Hàn Mạch.

Ánh mắt Hàn Mạch cứ chiếu thẳng vào Sơ Tuyết khiến không những hắc mà còn cả Thiên Dực run run trong thâm tâm. Chẳng nhẽ tên này là một kẻ biến thái giống nàng sao? (Phi Phi: Mọi người ai cũng giống như mọi người hết sao? Sao không nghĩ hắc nghĩ ngờ lão Ngũ chứ? Cung chủ Huyết Sát cung mà làm như hắc không biết vậy. Hừ!)

– “Ta thấy người dường như rất quen” Hàn Mạch cất giọng khiến Sơ Tuyết giật mình đánh cái thót.

– “Chắc nhị hoàng tử nhìn nhầm rồi bởi tại hạ chưa bao giờ được diện kiến dung nhan của người” Sơ Tuyết mỉm cười nhẹ nhàng khiến sự nghi ngờ trong lòng Hàn Mạch cũng giảm đi ít nhiều.

– “Cũng phải thôi” Hàn Lâm Viên quay sang vỗ vai Hàn Mạch “Nhị đệ đừng quá đa nghi, người giống người trên đời này rất nhiều”

– “Ừm! Mà Phi Diệp cô nương bảo là có chuyện để bàn?” Hàn Mạch quả thật là một tên chúa đa nghi, hai người họ định đến đây câu giờ để trong ứng ngoại hợp cùng nhau cứu Thiên Kỳ nên trong lúc gấp gáp có nghĩ ra chuyện gì để bàn đâu chứ.

– Ồ!...

– “Chủ nhân của ta hiện tại muốn nghe kế hoạch của thái tử sẽ như thế nào đối với việc hoàng đế đã truyền ngôi cho thái hoàng tử” Thiên Dực chưa lên tiếng mà Sơ Tuyết đã nhanh nhẩu ứng đối cứu nguy cho nàng một mạng.

– “Đúng vậy! Đó chính là ý của ta” Thiên Dực gật đầu lia lịa. (Phi Phi: Ta... Nôn!)

– “Tại sao nàng lại biết chuyện này?” Hàn Lâm Viên mặt đen xì lì bởi chuyện này chính là chuyện mất mặt nhất của hắc. Đường đường là thái tử một quốc gia mà hoàng đế sau khi băng hà lại truyền chiếu thư nhường ngôi ột hoàng tử khác.

– “Người quên chúng ta là ai rồi sao?” Thiên Dực mỉm cười hãnh diện vì thế lực của... đại tỷ mình.

– “Hiện tại bọn ta cũng chưa có ý định cụ thể nhưng trước hết vẫn là giết Hàn Thiên Minh cùng với nhị vị vương gia Hàn Nam Phong cùng Hàn Thiên Kỳ. Bọn chúng là những nguy cơ đầu tiên hiện nay đe dọa chúng ta” Hàn Mạch nhếch mép mỉm cười đáp.

– “Đúng vậy. Hiện tại Thiên Kỳ đang nằm trong tay ta, Nam Phong thì ở biên ải khá xa nên không thể về kịp trước khi ta đăng cơ trong khi Thiên Minh thì hiện tại chắc là đã dữ nhiều hơn lành rồi. Ha ha ha” Thái tử ngửa cổ lên trời cười trước những mưu đồ quá xuất sắc của mình.

– Thật vậy sao?

Thanh âm từ bên ngoài vọng vào khiến mọi người trong phòng đều thất kinh chỉ mình Thiên Dực cùng Sơ Tuyết liếc mắt nhìn nhau bởi đây chính là âm hiệu phe ta đã bắt đầu hành động.

Liên tiếp sau đó là âm thanh “Bịch” ở bên ngoài phòng như là một thứ gì đó khá nặng rơi từ không trung xuống mặt đất.

Hàn Lâm Viên liền chạy ra ngoài kéo theo sau là Hàn Mạch cùng Thiên Dực và Sơ Tuyết. Trên đất lúc này chính là tam hoàng tử Hàn Lân đang bị trói và bịt miệng lẫn lổn. Trên người đầu đầu cũng là những vết thương do kiếm cùng đòn roi phủ vào.

Hai huynh đệ họ Hàn nhanh chóng nét mặt sa sầm trở lại, hình ảnh trước mắt đã khẳng định kế hoạch giết Hàn Thiên Minh của họ đã thành công cốc và đương nhiên chiếc ngai vàng vẫn đang bị lung lay rất mạnh.

Hàn Mạch định chạy lại cởi dây trói cho đệ đệ của mình thì thân ảnh của Trúc Nhã cùng Tố Huyền đột ngột xuất hiện bên cạnh cái “giò chả” đó.

- “Các người là ai?” Hàn Mạch đứng khựng lại tại chỗ, ngữ khí lãnh khốc.
- “Bọn ta là người của thất hoàng tử Hàn Thiên Minh đến đây giao hàng cùng với thông báo cho các người biết rằng nhiệm vụ của “cây giò chả” này đã hoàn toàn thất bại” Tổ Huyền nhí nhảnh giọng cao càn trúc mỏng trong tay phát phơ qua lại trên móng của kẻ đang nằm dài dưới đất, mỗi một nhịp là một lần tiếng rên ư ử từ trong cổ họng bị bịt kín của tên Hàn Lân lại cất lên.
- “Hừ! Các người biết sỉ nhục hoàng thất là mang trọng tội gì hay không?” Hàn Mạch tức giận, hai tay đã nắm thành những nắm đấm dưới lớp tay áo từ bao giờ.
- “Mưu sát hoàng tộc, kháng chỉ tiên đế, giết hoàng đế cướp ngôi, tội cũng không nhỏ” Trúc Nhã ngữ khí sắc nhọn chĩa thẳng vào tim đen của hai tên đang đứng đối diện.
- “Không nói nhiều, người đâu. Giết hết cho ta” Hàn Mạch không thể chịu đựng được những mũi dùi bắn vào mình bèn thay thái tử lên tiếng càn quét.

Hai bên nhảy vào giao đấu trong kịch liệt chứng tỏ võ công hai tên này cũng không phải dạng quèn quẻ gì. Tổ Huyền chật vật vừa né tránh những mũi gươm giáo trong tay lính tráng, vừa phải một ăn hai thua với đương kim thái tử Hàn Lâm Viên. Dù khá vất vả và cảm giác mình như bị sỉ nhục khi vờ như phải thua cuộc để câu giờ cho cánh thứ ba ra tay giải cứu Thiên Kỳ.

Trong khi đó, Trúc Nhã bên cạnh chỉ né sang trái, nhảy sang phải, không hề muốn ra tay với tên nhị hoàng tử Hàn Mạch này chi cho bắn tay. Hàn Mạch thì khác hoàn toàn, nóng tính và tự cao chính là hai bí quyết khiến hắn phải ngã trên sa trường. Từng đòn đánh của hắn vào người Trúc Nhã tuy rằng luôn lựa chỗ hiểm yếu nhưng nàng hoàn toàn có khả năng né tránh một cách thành thục khiến bản thân hắn như điên cuồng càng tăng thêm lực đạo nơi cánh tay cầm trường kiếm.

41. Chương 41

Bên cạnh đó, Diệp Phi, Thiên Ngân cùng Lục y và nhị Hắc nhanh chóng lên vào nhà lao của hoàng cung một cách nhanh nhẹn và bí mật. Từng đòn đánh được vung ra khiến những tên lính canh không kịp tròn mắt đã ra khi đến độ bọn chúng chẳng thể nào kịp suy nghĩ xem mình đã chết như thế nào.

Vượt qua hàng loạt hành lang dài, ngắn, tắm tối khác nhau nhưng vẫn chưa thấy nhà giam nào có chứa Thiên Kỳ bên trong khiến lòng Diệp Phi đã lạnh nay càng thêm lạnh. Thời gian lại không cho phép nàng có thể kéo dài ra thêm nữa. Thái tử cùng tể tướng là hai con cáo già sống lâu năm nên nhất định không thể nào giam một con mồi béo bở như Thiên kỳ ở một nơi dễ phát hiện như thế này. Mà trong khi cái nhà giam này chẳng hề có chút gì gọi là an toàn cho những phạm nhân khi chạy quanh cả gần nửa canh giờ mà chỉ loe hoe vài bóng lính canh gác đang gật gà gật gù ngủ.

Hình ảnh chiếc bầy chột vụt qua trong tư tưởng Diệp Phi khiến nàng đứng khựng lại trong chốc lát. Đôi mày của Thiên Ngân cũng nhíu cả lại khiến những người khác cũng phải nhận ra được sự khác lạ trong cái nhà giam này.

- Đại tỷ, là bầy.
- Khốn kiếp. Rời khỏi đây mau.

Diệp Phi vừa quay đầu liền một lượt tiên tiến phóng đến, tuy sự nhận biết của tất cả rất nhanh nhạy nhưng với một không gian chật hẹp không có tí ánh sáng lại gây trở ngại tương đối khá lớn. Lượt tiến đầu tiên thì mọi người dễ dàng né tránh nhưng liệu hàng chục lượt đằng sau với số lượng tiên gia tăng nhanh chóng thì có thể may mắn hơn lần này nữa hay không?

- Tìm đường ra khỏi đây trước rồi hãy nói.

Thiên Ngân liếc mắt nhìn giáp vòng khu vực xung quanh một cách cẩn thận trong khi lướt tiến thứ hai đang lên dây cung. Những mũi tiễn này được bắn ra từ những khe nhỏ được khoét trên tường lát đá nên mún ngăn chặn chúng là một chuyện không thể.

Thiên Ngân lùi dần về phía sau tránh đi những làn tiễn với tốc độ ngày một nhanh như thể muốn giết hết bọn họ cho bằng được. Ngặt một nỗi đằng sau nàng chính là cách cửa của một phòng giam. Thâm tâm Thiên Ngân trong vô thức kêu khê rằng bản thân mình không xong thật rồi, lần này ăn tiễn là điều chắc chắn.

Trong khi Thiên Ngân đang cố gắng xoay người làm sao cho nguy hiểm được giảm sút tới mức tối thiểu nhất thì dải lụa Bách Liên thủ trên tay Diệp Phi đã nhanh chóng được rút ra bay đến vòng quần quanh eo Thiên Ngân rồi kéo dần về phía nàng tránh khỏi một màn thua trông thấy.

Bản thân lo cho người khác đã khiến ngực phải của Diệp Phi bị xuyên qua bởi một thanh tiễn nhọn hoắc trong ngõ ngách. Cũng may là bên ngực phải, nếu là ngực trái, ngay tim thì giờ đây trong nhà giam của hoàng cung đã lập một bia mộ cho trang chủ Trúc Lâm sơn trang mất rồi.

Tuy nhiên điều đáng lo lắng hiện nay chính là bộ y phục bạch y đã loang lỗ những vết máu, máu chảy rơi xuống đất tạo thành từng mảng to như vẽ thêm họa tiết lên trên nền đất lạnh giá âm u chốn ngục tù. Gương mặt Diệp Phi nhanh chóng trắng bệch ra bởi vì mất máu khá nhiều.

Thiên Ngân một tay đỡ lấy thân hình đang lảo đảo chực chờ ngã xuống đất bất cứ lúc nào, ánh mắt cũng không ngừng quan sát khắp bốn phía như tìm inh một con đường thoát thân. Chỉ số thông minh của nàng lúc này nhanh chóng được vận dụng triệt để. Dòng nội lực về phía bàn tay, tung một chưởng vào chiếc cửa sổ thông ánh sáng phía trên đầu một buồng giam tương đối rộng khiến nó vỡ ra thành một hình vuông đủ cho từng người nhảy qua lọt ra ngoài.

Mọi người nhanh chóng hiểu dụng ý và liên tục nháp chân thoát ra. Tuy nhiên với vết thương khá nặng, Diệp Phi đẩy người Thiên Ngân về phía đường thoát thân trong khi bản thân mình vẫn ở lại đánh tiên phong tháo đường cho nàng rút chạy.

– Tỷ ở muội ở, tỷ đi muội đi. Muội không tin với năng lực của hai ta không thể không phá cho cái nhà giam này gà bay chó sủa.

– Hừ! Phải nói là phá cả hoàng cung chứ.

Cả hai tiếp tục vừa tránh tiễn vừa rút dần về phía bên ngoài nhưng con đường ra thì sâu hun hút, dài đằng đẵng biết bao giờ mới đến trong khi sức lực của cả hai lại có giới hạn.

Lục y thân hình tả tơi thấm đẫm máu của Diệp Phi nhanh chóng chạy đến đại sảnh của phủ thái tử. Hình ảnh đập vào mắt nàng chính là nhị tiểu thư cùng lục tiểu thư đang giao đấu tay đôi cực kỳ nhàn nhã với hai nam nhân trong trang phục màu vàng, có lẽ là thái tử cùng một vị hoàng tử nào đó. Trong khi ngũ tiểu thư cùng các chủ Huyết Sát cung đang đứng đằng sau phê bình những chiêu võ của mọi người.

– “Nhị tiểu thư, lục tiểu thư” Lục y thất thanh cất chất giọng gấp gáp khiến không những hai kẻ đang bận rộn tay chân quay đầu chú ý đồng thời vẫn đánh trả mà còn cả những kẻ tưởng chừng như rất rảnh rỗi bên cạnh “Nhà giam là cái bẫy. Đại tiểu thư bị thương”

– “Ha ha ha!” Không đợi Lục y nói xong thì Hàn Lâm Viên cùng Hàn Mạch nhanh chóng rút kiếm về thu lại bên người ngựa cổ lên trời cười như điên dại.

– “Các người tưởng hoàng cung ta là chỗ muốn vô là vô muốn về là về sao? Ngay cả các chủ Vô Danh các cũng đừng hòng rời khỏi đây” Hàn Lâm Viên mỉm cười, tay thì phát lên cao, xung quanh nhanh chóng tràn ngập những tên hắc y tay gươm gươm trường kiếm.

Mọi người khê đánh tiếng chửi thề trong lòng. Không ngờ thái tử đích thị là một con cáo đã thành tinh nên từng đường đi nước bước của Diệp phi lại bị hấn nắm rõ trong lòng bàn tay. Sơ Tuyết nhanh chóng rút Huyết Mạch thần kiếm đứng trước mặt bảo vệ Thiên Dực ngay phía sau mình.

– “Huyết Mạch thần kiếm” Hàn Mạch khê thốt lên nhưng nhanh chóng đáy mắt lộ rõ vẻ tàn bạo “Cung chủ Huyết Sát cung cứ nhiên cũng có nhúng tay vào triều chính. Lần này ta sẽ có thêm lí do để san bằng toàn

bộ võ lâm đồng đạo chính phái”

– “Người nghĩ mình có khả năng sao?” Sơ Tuyết giọng cười lạnh nhưng bàn tay hần vẫn nắm chặt lấy tay Thiên Dực chắn đường trước bất chấp mọi nguy hiểm.

Thiên Dực cũng chẳng phải là một con mèo bệnh nằm sưởi ấm không biết đến bắt chuột là gì. Nàng rút trường kiếm trong tay ra hướng về phía Trúc Nhã hét lớn.

– “Nhị tỷ, lục muội. Đi cứu đại tỷ cùng thất muội trước, ở đây đã có ta cùng Tuyết nhi lo liệu” Vừa nói xong thì thân ảnh hai người họ cùng Lục y đã biến mất không hình không bóng khiến Thiên Dực không khỏi thở dài náo ruột. Mới nghe tới việc có nàng lo liệu đã nhanh chóng rời đi cứu mạng mình trước. Hảo tỷ muội của nàng đó. (Phi Phi: Chỉ có mình muội mới nghĩ được chuyện đó thôi. Hảo tỷ muội!!!)

42. Chương 42

– “Tuyết nhi?” Sơ Tuyết đầu đã nổi gân xanh, bàn tay bắt giắc siết chặt lấy tay của nàng “Còn cái tên nào thâm hơn nữa không?”

– “Còn nha!” Thiên Dực nhất thời gật gật đầu bởi lẽ mấy đêm nay không đêm nào là nàng yên giấc khi cứ nằm xuống là những cái tên thân thương chọt ủa về trong tâm trí “Sơ nhi? Mộ Dung nhi? Tuyết Tuyết? Tiểu Tuyết nhi? Tiểu Sơ Sơ?”

– Nàng còn nói nữa là ta sẽ lăn ra đất nôn mửa đó.

– “Các người tình chàng ý thiếp đã xong chưa? Hay là vẫn còn trong tư tưởng đặt tên cho hài tử đấy hử? Rất tiếc phải nói rằng các người không có khả năng sinh con đâu” Hàn Lâm Viên nhanh chóng phát tay ra hiệu cho bọn thuộc hạ xông vào.

Thiên Dực cùng Sơ Tuyết nhìn nhau “đắm đuối” liền không ngần ngại xông lên quyết sống chết một phen với bọn lâu la này.

Quay trở lại với Diệp Phi cùng Thiên Ngân. Đến khi hai người thoát ra khỏi nhà giam thì cũng là lúc nhận ra cả hai đang bị bao vây bởi hàng trăm binh lính triều đình mà sức lực cũng đã cạn kiệt. Chẳng lẽ khoan tay cho chúng trời gông cổ dễ dàng vậy sao?

Đang định xông vào liều mạng thì Trúc Nhã, Tố Huyền đã theo chân Lục y đến nơi dụng khinh công lao vào giữa hỗ trợ cho các nàng trong nháy mắt. Trời ạ! Tạ ơn phu thê Tứ muội đã phù hộ cho bọn họ đến kịp lúc nếu không là có dịp mang tro cốt hai người về nấu thành cao dán rồi.

Không gian nhanh chóng chìm trong tiếng la hét cùng mùi máu tanh tươi vấy khắp mọi nơi. Trận ẩu đả diễn ra cũng gần một canh giờ thì phía bên rìa cánh cổng hoàng cung bỗng nhiên xông vào rất nhiều người. Cả bọn chột thổ phào nhẹ nhõm khi nhận ra đó là người của Vô Danh các cùng Trúc Lâm sơn trang với dẫn đầu là Hồng y cùng Tử y.

Theo sau còn có cả Dương Thần Tịch cùng... Thiên Kỳ. Trời ạ! Hần vẫn bình an ngồi chực chờ ruồi muỗi cắn nhau mình hần hưởng lợi. Diệp Phi khẽ nghiêng rằng ken két, tức khí, hai tay nàng nắm chặt thành quyền và xuống đầu một tên lính gần đấy khiến hần lăn ra đất tắt thở.

Thiên Kỳ quả thật đã bị thái tử giam giữ trong cung của Ngọc quý phi vì hoàng đế băng hà hiện tại đang nằm ở đó. May mắn sau khi bị điểm huyết đạo lại được Dương Thần Tịch, bằng hữu của hần lên vào cứu ra nếu không hần giờ đây nhất định là gánh nặng của Diệp Phi mất rồi.

Sau khi trở về Vô Danh các liền nhận được tin Diệp Phi cùng mọi người bày mưu vào cung cứu hần nhưng nàng lại đến nhà giam hoàng cung chứ không phải là hậu cung khiến tâm hần một trận bấn loạn. Tên cáo già tể tướng cùng con cáo tập sự thái tử nhất định đã phát hiện ra chuyện Vô Danh các nên mới tìm kế bắt nàng vào tròng.

Tức tức ra lệnh, người của hai nơi tập trung đông đủ theo hướng hoàng cung thẳng tiến. Số còn lại tranh thủ lúc thái tử chưa ra lệnh đóng cổng thành đã chia nhau ra làm bốn hướng rời đi mà điểm tập kích cuối cùng chính là thành Phú An phía Bắc Hàn Thiên quốc.

Thiên Kỳ phóng đến ôm lấy chiếc eo thon của Diệp Phi, người nàng toàn máu là máu khiến đôi mày rậm của hấn nhú sát vào nhau.

– Rút.

Một chữ nhanh chóng được phát ra từ miệng Thiên Kỳ, mọi người phối hợp theo một cách nhịp nhàng có chủ ý từ trước. Bọn họ tách ra thành nhiều hướng khác nhau để thoát khỏi thành và bên ngoài là xe ngựa cùng lực lượng phe ta đang chờ đợi để đến Phú An thành hợp mặt.

– “Mọi chuyện ổn cả chứ?” Diệp Phi nằm trong lòng Thiên Kỳ nhưng ánh mắt vẫn xa xăm một nỗi lo lắng khó diễn tả.

– Ta đã lo ổn thỏa, nàng yên tâm. Ra khỏi thành sẽ có thái y lo cho nàng.

– “Ừm!” Diệp Phi khẽ nhắm hờ mắt ngủ mặc kệ cho hấn cứ ôm nàng dụng khinh công bay đến bất kỳ đâu cũng chẳng màng.

Từ kinh thành đến thành Phú An cũng phải mất gần một tháng đi liên tục không ngừng nghỉ. Phía bên quân của Diệp Phi ngoài Thiên Kỳ và Trúc Nhã, Tứ y, nhị Hắc thì còn có cả Dương Thần Tịch cùng hai phụ tử Viên tướng quân.

Rời khỏi kinh thành đến ngày thứ chín thì gặp đội quân do Thiên Ngân, Tố Huyền cùng thất hoàng tử Hàn Thiên Minh dẫn đầu đoàn người của Vô Danh các cùng Trúc Lâm sơn trang.

Tuy không gặp đội quân truy đuổi tận giết tận của thái tử nhưng vẫn gặp vô vàn khó khăn bởi hình ảnh một đoàn mấy ngàn người từ kinh thành vội vàng vàng chạy ra với thông tin hoàng đế vừa băng hà đã khiến dân chúng một trận kinh hãi. Họ vẫn đinh ninh rằng đây là lực lượng ***** cướp ngôi đến độ tưu lâu cùng khách điểm không ai nhận bạc của bọn họ. Nhưng may thay còn có hệ thống kinh doanh của Phi Phi cô nương nên một phần “thuần hóa” được dân cư nhìn nhận ra được sự việc.

Thung lũng được tạo thành ven con sông Phú Vinh quanh năm phù sa bồi đắp khiến dân cư sinh sống vô cùng sung túc. Ngoài ra bên cạnh đó còn nhờ giảm sưu thuế của quan lại thành Phú An nữa, tất cả là nhờ công trị vì của nhị vị vương gia Hàn Nam Phong cùng Hàn Thiên Kỳ.

Hình ảnh quân của phe ta tiến vào thành đã để lại ấn tượng khá tốt trong mắt Diệp Phi cùng mọi người khi dân chúng tung hô tên của những người lãnh đạo như họ chính là vua và cuộc chiến này họ đã nắm chắc phần thắng trong tay vậy.

Diệp Phi khẽ thở dài nhìn dòng người qua lại như mắc cửi không khỏi đau lòng. Liệu chiến tranh xảy ra, quân của thái tử có tha cho những người dân vô tội này một con đường sống không chứ, hay là giáng họ trong cái tội giúp đỡ phản tặc một giết không tha đây. Rồi chiến tranh bùng nổ, con mất cha, vợ mất chồng, gã đầu bạc tiền kẻ đầu xanh sẽ liên tục xảy ra không gì tránh khỏi.

43. Chương 43

Người trấn giữ thành này chính là Lý Thiệu tướng quân, một người đoan chính, lấy dân làm gốc nhưng do quan lại trong triều đình ganh ghét đã lập mưu *** hại. Tiên đề bởi tiếc người tài nhưng nể sợ thế lực cùng phe cánh tể tướng mà tha cho gia đình họ Lý một con đường sống đầy rẫy ra trấn giữ một thành trì nơi biên ải.

Thấm thoát cũng gần hai tháng trôi qua nhưng triều đình vẫn không có tí tin tức gì gọi là động tay động chân động luôn quân san bằng khu vực thành Phú An khiến mọi người càng có thêm nhiều thời gian để chuẩn bị cho những kế hoạch tác chiến cùng thao lược binh mã.

Toàn bộ người trong thành trì đều căng lên như dây đàn khi ngày đêm phải rèn đúc vũ khí dưới sự trợ giúp của cung chủ Huyết Sát cung Mộ Dung Sơ Tuyết. Nhắc đến lão Ngũ thì mới tiện nói ra, hấn đạo này cư nhiên rất rảnh, thành trì thì đã nhỏ mà còn phải chứa đến gần 70 vạn người vừa đóng quân bên ngoài vừa dân cư sinh sống bên trong. Thế mà hấn còn há họng tuyên bố một câj xanh rờn rằng toàn bộ người của Huyết Sát cung sẽ đến trợ giúp một tay. Cuối cùng Nam Phong vừa phải lo thêm phần lương thực của người nhà hấn mà còn cả tên nhân vật chính suốt ngày lẻo đẻo đi theo phía sau Thiên Dực chọc phá nữ tử con

nhà lành. (Phi Phi: Tuần này ta ăn thịt nên mới nói dối để giảm bớt tội. Thiên Dực mà là con nhà lành chắc thiên hạ không còn ai ở nhà lá nữa quá! Mô Phật!)

Tổ Huyền cùng Thiên Dực ngày đêm thao thức rèn luyện cho binh lính những đòn võ từ căn bản đến những chiêu thức biến hóa khôn lường. Gần 50 vạn binh sĩ quả là một con số lớn nhưng với tư tưởng giành thắng lợi về cho chủ tử, soán ngôi từ tay tên thái tử hôn quân vô đạo, đưa vương gia Nam Phong lên làm hoàng đế lại càng khiến cho dân chúng thêm phần hăng hái.

Thất hoàng tử Hàn Thiên Minh lại một mực theo sau phò tá chủ soái Hàn Nam Phong không ham muốn gì chiếc ngai vàng phải tốn nhiều công sức mà làm không xong có khi lại còn bị dân chúng chửi là bạo quân, hôn quân nữa chứ.

Một ngày đẹp trời, thất tỷ muội nhàn nhã rảnh rỗi kéo nhau vào Tuyền Nhan viện trong tướng quân phủ thưởng trà đàm đạo như mọi người vẫn thường làm lúc rảnh rỗi khi còn ở Trúc Lâm sơn trang.

– “Nói gì thì nói thất tỷ rất tiếc uôi, Thiên Ngân à” Thiên Dực tặc tặc cười cười “Khi không tự nhiên tên Thiên Minh kia lại nhường cái ghế quá ngon cho lão Tam làm gì, nếu không thì muội có thể trở thành bậc mẫu nghi thiên hạ rồi nha”

– “Hắn thì liên quan gì đến muội?” Thiên Ngân cười biếng nhếch miệng cười giả hoạt.

– “Muội thì thấy rất bình thường” Tổ Huyền vốc miếng bánh hoa quế bỏ vào mồm nhai nhóp nhép “Đối với chúng ta mà nói thì tam tỷ làm hoàng hậu hay thất muội làm hoàng hậu cũng như nhau cả thôi”

– “Ta đã nói là hắn không liên quan gì đến ta cơ mà” Thiên Ngân tức giận, mắt tròn, hai má phồng ra ngoài.

– “Tại sao muội tại nói ta làm hoàng hậu?” Phi Vũ hiền hòa chỉ khe khẽ mỉm cười chứ không tức giận đến thất thổ mất hình tượng như Thiên Ngân.

– “Tỷ còn giả khờ tới bao giờ nữa?” Tổ Huyền héch héch mũi hừ lạnh “Ai biết được lúc chúng ta khổ sở, bán mạng cho đại tỷ ở kinh thành thì tỷ lại đang ở đây tình chàng ý thiếp, nồng nồng ấm ấm với tên Nam Phong kia chứ. Muội nói phải không ngũ tỷ?”

– “Đúng thế. Ta còn tưởng khi tới đây liền có cháu ẵm nữa cơ” Thiên Dực híp mắt về ma láo khiến Phi Vũ hai má đỏ bừng, miệng ngơ ngớ chẳng cất nổi tiếng nào.

– “Hai người...” Phi Vũ ức quá bèn quay sang Diệp Phi cầu cứu “Đại tỷ!!!”

– “Không liên quan đến ta” Diệp Phi phát phát tay tỏ ý không quan tâm, một mực để ý vào ván cờ đang chơi dở với Trúc Nhã.

– “Đại tỷ! Nhị tỷ! Hai người còn thiếu gì dịp để so tài, qua phụ muội trị hai ả kia xúi đi” Phi Vũ đập bàn rầm rầm cho bay toàn bộ những quân cờ trắng và đen xuống đất nhưng Trúc Nhã nhanh tay hơn đã một chiêu nâng bàn cờ lên không trung tránh đi lực tác dụng từ trường lực của Phi Vũ.

– “Lâu không ra chiêu hình như tỷ vẫn không hề lực nghề nha” Tổ Huyền thích thú reo vang.

– “Và lâu không ăn đòn nên là gan cũng to ra gấp mấy lần” Diệp Phi nhẹ nhàng tung ly trà nóng trong tay về phía Phi Vũ, nàng chớp mắt đã nhảy sang một bên né tránh khiến tiếng xoảng rơi vỡ bên gốc đào cách đó không xa.

– “Woa!!! Đại tỷ! Chiêu mới hử?” Tổ Huyền hai mắt sáng rỡ nâng ly trà của mình vờ phóng về phía Thiên Dực khiến nàng ta la oai oái.

– “Muội không có rành bằng đại tỷ đâu, đừng có đùa” Thiên Dực một cước chạy ra đằng sau lưng Thiên Ngân trốn trốn núp núp hệt như một con mèo con.

– “Muội đừng ăn hiếp Tiểu Dực Dực của ta nữa” Sơ Tuyết từ đâu xuất hiện nhanh chóng kéo tay Thiên Dực ra đằng sau mình né tránh những chiêu thức đùa giỡn của Tổ Huyền.

Cả bọn, từ Diệp Phi, Trúc Nhã đang đánh cờ cho đến Phi Vũ cùng Thiên Ngân đang khe khẽ cười cũng đành khựng người nhìn hai kẻ đang tay trong tay đằng kia. Thiên Dực thì hai má đỏ rực còn hơn mùa hè

đứng giữa sa mạc. (Phi Phi: Cho ta thêm một câu “không bận đồ” nữa nhé! Mới thấy được màu đỏ của làn da... “rám nắng”. Hắc hắc)

– Tiểu Dực Dực?

Sáu người không hẹn phát âm ra cùng một lúc, mười hai con mắt chúu thẳng đến trên người Thiên Dực lướt một lượt từ trên xuống dưới, từ trái qua phải (Phi Phi: Từ trong ra ngoài) mà miệng thì há hốc.

– “Người còn cái tên nào dở hơi hơn nữa không?” Thiên Dực nín nín tay áo của Sơ Tuyết khẽ khàng dò hỏi.

– “Còn nha” Sơ Tuyết nhanh chóng đối ứng bởi hần đã chờ mong giây phút trả thù lại nàng lâu lắm rồi “Tiểu Dực nhi, Tiểu Dực Thiên, Tiểu Thiên Thiên, Tiểu Ma nhi,...”

– “Câm họng cho ta” Thiên Dực phì phì thở không ra hơi, ngón tay chỉ thẳng về phía Sơ Tuyết mà tức giận không làm được gì đánh bỏ về ghế ngồi xuống tự rót trà ỉnh uống lia uống lịa. Bên cạnh là những tiếng cười như vỡ chợ của mọi người vang xa ra đến bên ngoài đường phố.

44. Chương 44

Trời quang mây tạnh, ánh nắng chiếu xuống mặt đất xuyên suốt qua bao nhiêu năm tháng nhưng không thể nào làm tàn phai đi những vẻ đẹp tự nhiên của con người cũng như cảnh vật nơi trần gian đầy màu sắc. Cuộc sống của loài người chính là thứ tự nhiên nhất, xinh đẹp nhất khi họ được sinh ra, lớn lên, rồi hạnh phúc sống cả đời bên người yêu. Sinh, lão, bệnh, tử đều là vòng xoay luân hồi của tạo hóa.

Con người sống trong tình yêu thương đồng loại, sự đồng cảm giữa người với người, tình yêu lứa đôi và mái ấm hạnh phúc gia đình. Luôn luôn là thế, chỉ có một đất nước thái bình mới mang lại cuộc sống thanh bình cho dân chúng khắp nơi. Chiến tranh lúc nào cũng luôn tàn khốc, xác chết chất chồng như rơm rạ, máu tươi chảy dài thành sông thấm đẫm trên mặt đất những nơi cuộc chiến đi qua, lửa cùng khói bụi lan tràn kéo theo đau thương cùng tiếng khóc than rên rỉ vì mất đi những người thân yêu của loài người.

Ai mà không mong muốn mãi mãi được sống trong cảnh hạnh phúc, thiên hạ thái bình. Ai mà không chán ghét chiến tranh, chán ghét cuộc sống nô lệ, giàu có làm chủ, vua quan nắm quyền ức hiếp dân chúng hiền lành đã cố gắng làm việc kiếm kế sinh nhai nhưng sưu thuế cùng những đòi hỏi bất công từ phía triều đình đã khiến cuộc sống của họ càng thêm lầm than.

Biết bao trẻ em được sinh ra nhưng không được giáo dục học hành, ăn cũng không no thì hỏi đâu có quần áo lành để mặc. Trong khi vua quan ăn uống, chơi đùa bê tha, lúc nào cũng nói lấy dân làm gốc nhưng có lẽ với họ, ngân phiếu, hoàng kim, mỹ nữ mới là thứ để gói đầu mỗi đêm về.

Bởi thế, khi hay tin vương gia Nam Phong khởi binh vấn tội thái tử cùng triều đình bê tha, dân chúng không những không suy xét thiệt hơn mà đã xung phong gia nhập quân lính khởi nghĩa với ước mong rằng họ có thể góp chút tài hèn sức mọn của mình để mang lại một tương lai tươi sáng hơn cho các thế hệ con cháu sau này. Tất cả những gì họ làm cũng chính là vì bản thân, vì gia đình của họ mà thôi.

Nam Phong đích thực là một chủ soái trọng dụng nhân tài hiếm có. Hần đương nhiên chỉ cần qua ánh mắt đã biết ai là người như thế nào, bởi thế chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, số lượng quân lính cùng quân sư gia tăng đáng kể mà trong số đó lại không thiếu những kẻ xuất thân từ nông thôn dân dã.

Một ngày lạnh buốt của mùa đông trên thung lũng phía Bắc Hàn Thiên quốc, tin tức triều đình cử 70 vạn binh mã chia ra hai đường thủy và bộ đến tại Diệp Phi cùng mọi người trong những tiếng thở dài não ruột. Cuối cùng nàng cũng biết, không gì là có thể tránh khỏi chiến tranh đang nằm chắc trong tay ở phía trước.

Thái tử sau khi lên ngôi vua tự xưng là Vĩnh Thượng để vương để tỏ rõ quyền cao trực trọng của bản thân mình. Và điều đầu tiên hần làm chính là dẹp tan những mối trở ngại cho ngại vàng khó khăn lắm hần mới giành được. Vì thế ngay khi ổn định tất cả, hần giao 50 vạn thủy binh cùng 40 vạn bộ binh vào tay tể tướng,

hai vương gia Hàn Mạch và Hàm Lãnh cùng các tướng quân trọng yếu khác lên đường tiến về phía Bắc dẹp loạn quân khởi nghĩa chống lại uy quyền của hãn.

Ước tính thời gian bọn chúng đến đây nhanh nhất cũng phải hơn ba tuần sau nên trong khoảng thời gian này, toàn bộ dân cư được sơ tán đến gần biên giới phía Bắc tạm thời sinh sống trong bí mật cho qua lúc chiến loạn. Những người khác ai lo việc này cố sức bày ra đủ kế hoạch tác chiến làm sao để giảm thiểu tối đa thương binh cho phe mình.

Thời gian cũng chẳng còn bao nhiêu khi mật thám cho biết, quân sĩ của triều đình đã đặt chân đến rìa ngoài thung lũng và nhị vương gia Hàn Mạch quyết định đóng quân ở đó qua đêm đến sáng hôm sau mới xuất phát tiến vào bên trong để phòng đêm dài nguy hiểm.

Thiên Kỳ lại một đêm không ngủ, hẩn cật từng bước chân về phía phòng Diệp Phi nhưng bước chân vào càng gần, hẩn càng nghe rõ thanh âm tiếng sao cật lên thanh thoát. Trên mái nhà cong cong là hình ảnh một nữ tử bạch y tiêu sái thối tiêu dưới ánh trăng tròn vành vạnh càng khiến hẩn nhìn nàng cứ ngỡ là Hằng Nga giáng thế (Phi Phi: Hắc hắc! Người sẽ là Hậu Nghệ nhé!!!)

Tiếng tiêu bay xa, rất xa, lúc thánh thót, lúc trầm bổng, lúc dồn dập háo hức, lúc bi thương ai oán lòng người. Tiếng tiêu chính là nỗi lòng của Diệp Phi lúc này, nàng không muốn chiến tranh, không phải mình nàng, tất cả thành viên của Trúc Lâm sơn trang và Vô Danh các đều chán ghét cuộc chiến này.

Nàng là người có lỗi, đáng lý ra giờ phút này Trúc Nhã đã có thể an an ổn ổn ở lại Thanh Nhã các điều chế được trị thương cùng học thêm y thuật từ những cuốn sách cổ do sư mẫu để lại.

Phi Vũ thì có thể tung hoành bốn phương tám hướng cùng Nam Phong uống trà, luận thơ, ngắm cảnh đó đây.

Thiên Dực tuy không tốt lành gì cho cam nhưng nói gì thì nói nàng cũng là một con người hòa đồng, có sở thích riêng tuy rằng nó hơi biến thái một chút.

Tổ Huyền thì khỏi nói, ham chơi như hài tử, bất cứ nơi nào có trò gì vui vẻ thu hút người khác là nơi đó có sự góp mặt vô cùng đình đám của nàng.

Thiên Ngân dù chẳng ai biết nàng ta đi đâu, làm gì nhưng những thứ nàng mang lại mỗi dịp trở về nhà chính là một đồng sách cổ về âm luật, thơ từ trù phú và một đồng kiến thức về kinh công hay võ thuật cho Phi Vũ ngâm cứu.

Nhưng nếu Diệp Phi không giúp Nam Phong thì liệu Phi Vũ có từ bỏ hay không? Mà đã là tỷ tỷ của nàng ta thì liệu nàng có chấp nhận để muội muội của mình dấn thân vào nguy hiểm mà đứng ngoài xem trong khi bản thân mình cũng còn dính phải thứ tình cảm lằng nhằng với tên Tiểu Kỳ kia.

Nhưng nói gì thì nói, nàng cũng phải cảm ơn Phi Vũ và Nam Phong đã kéo mọi người vào sai lầm không thể nào giữ bỏ, chỉ có thể tiến lên liều sống liều chết một phen. Ngoài ra còn phải cảm ơn cuộc chiến này để mọi người biết được đâu là một nửa của mình và còn khiến dân chúng trong nước có thêm hi vọng dù nhỏ nhoi về một tương lai tươi sáng có cái ăn có cái mặc hơn.

Nam Phong với Phi Vũ thì thôi khỏi nói, tình chàng ý thiếp ai mà không nhận ra. Trúc Nhã tuy lãnh lũng không màng đến chuyện xung quanh nhưng Diệp Phi biết, thế nào hẩn cũng sẽ làm cho nàng nàng ta nhận ra đâu là thứ mình cần nắm bắt và bảo vệ nhất. (Phi Phi: Lão Nhị đã lên sàn. Ai biết không nào? Hắc hắc). Thiên Dực cùng Sơ Tuyết càng không phải nói, hai kẻ biến thái cùng nắm tay nhau chính là đã góp một phần vào việc mang lại bầu trời trong xanh cho thiên hạ thái bình. Tổ Huyền tuy còn mình không lẽ bóng nhưng nhìn tiểu muội muội của mình ngây thơ trong sáng như thế thì còn gì là hạnh phúc hơn được nữa. Cuối cùng phải kể đến chính là thất muội, Thiên Ngân, tuy tính cách của muội ấy chẳng khác nào nhị muội Trúc Nhã nhưng đâu đó trong con người lạnh lùng, thờ ơ, lãnh đạm này là một trái tim biết yêu thương, biết giận hờn, biết đồng cảm sẻ chia.

Mỗi người rồi cũng sẽ tìm ình một hướng đi riêng, một mái ấm cuối cùng để dựa vào đến hết cuộc đời. Nhưng đó còn là một điều khá xa xôi vì bên cạnh nhau lúc này chính là một cuộc chiến sinh tử, li biệt đang chờ đón bọn họ.

Diệp Phi đã dứt tiếng sáo ngồi trầm ngâm ngắm nhìn bầu trời không có sao nhưng ánh trăng lại chiếu rõ soi sáng xuống nhân gian. Với võ công thượng thừa nhưng trong lúc đầy tâm trạng như thế này, nàng cũng không nhận ra được sự có mặt của Thiên Kỳ cho đến khi hắn đã ngồi ngay bên cạnh mình.

- “Nàng không lạnh sao?” Hắn cởi lớp áo ngoài của mình khoát ngay lên vai nàng một cách nhẹ nhàng, nàng niu cùng ôn nhu khó gặp.
- “Người thử ngồi ngoài này nửa canh giờ xem có lạnh không” Diệp Phi không những không từ chối mà còn kéo áo trùm kín hết người mình lại, hương thơm nam tính của hắn từ trong chiếc áo bay ra phe phẩy xung quanh mũi mình khiến nàng bất giác đỏ mặt, cả người nóng bừng lên.
- “Nàng đang suy nghĩ gì mà không biết ta đứng đằng sau này giờ vậy?” Thiên Kỳ mỉm cười đưa tay quàng qua vai Diệp Phi nhẹ nhàng đẩy đầu nàng dựa nhẹ lên vai hắn, siết chặt.

45. Chương 45

- “Nàng đang suy nghĩ gì mà không biết ta đứng đằng sau này giờ vậy?” Thiên Kỳ mỉm cười đưa tay quàng qua vai Diệp Phi nhẹ nhàng đẩy đầu nàng dựa lên vai hắn, siết chặt.
 - “...” Diệp Phi ngại ngùng ngẩng đầu lên nhưng lại bị động tác mạnh mẽ của hắn kiềm lại, cả hai cứ như vậy một lúc đến sự kiên nhẫn trong Thiên Kỳ cũng lần lượt bay mất.
 - “Để im” Hắn ra lệnh, ngữ khí cứng rắn khiến người như Diệp Phi cũng bất giác để giạt mình làm theo.
 - “Sao huynh lại ra đây? Không ngủ được à?” Khá ngại ngùng với tình cảnh hiện tại, Diệp Phi chỉ còn biết bắt chuyện cho quên cảm giác.
 - “Ừm!” Hắn dựa luôn đầu mình vào đầu nàng, ngửa cổ lên ngắm nhìn ánh trăng tròn toe miệng cười “Nhớ nàng nên ngủ không được”
 - “Hử?” Diệp Phi ngẩng đầu lên nhìn hắn khó hiểu nhưng sau đó lại bị một cánh tay khắc đẩy về vị trí cũ.
 - “Ngày mai có thể phải ra trận rồi, nàng lo không?” Thiên Kỳ đột nhiên đổi chủ đề, trong ánh mắt hắn lóe lên tia nhìn âm thầm nhưng sau đó rất nhanh vụt tắt.
 - “Nếu ta nói không lo, huynh tin không?” Diệp Phi khẽ mỉm cười nhẹ nhàng, lòng nàng giờ đây không hiểu sao lại thấy ấm áp, không còn lo lắng như vừa nãy, có lẽ là do chiếc áo mang hơi ấm của hắn trên người chẳng?
 - “Tin. Có ta ở đây thì sẽ không có chuyện gì xảy ra cả” Thiên Kỳ nâng bàn tay còn lại nắm lấy đôi tay đang lạnh ngắt của Diệp Phi đưa lên môi mình miết nhẹ “Ta sẽ bảo vệ nàng”
- Đáy mắt Diệp Phi nhanh chóng hiện lên tia khó tin, ấm áp, hạnh phúc, khóe môi bất giác nhếch lên thành một nụ cười, một nụ cười thỏa mãn.
- “À! Ta có cái này tặng nàng” Thiên Kỳ rút trong người ra một chiếc vòng tay bằng ngọc phỉ thúy cực kỳ xinh đẹp với những đường nét trạm trổ tinh xảo đeo vào tay Diệp Phi “Không được tháo ra dù cho có chuyện gì đi chăng nữa”
 - “Ừ! Ở đâu vậy?” Diệp Phi xoa xoa trầm trồ khen ngợi chiếc vòng đang đeo trên tay mình.
 - “Lúc chiều đến quán doanh, vô tình thấy trên đường có bán bèn nghĩ ngay đến nàng” Thiên Kỳ nhìn sâu vào đôi mắt đang ngập tràn niềm vui của Diệp Phi thì không khỏi toát lên sự nhu tình cùng hạnh phúc.
 - Cảm ơn...

Diệp Phi ngược mắt lên cảm ơn hắn thì khựng lại, trong đôi mắt đen sâu kia là một điều gì đó khiến nàng rất tò mò muốn khám phá. Đôi mắt đang nhìn thẳng vào nàng đầy vẻ chiếm hữu. Diệp Phi bất giác giật mình vừa định giạt lùi cách xa hắn một chút cho an toàn nhưng lại chậm một bước. Một bàn tay của Thiên

Kỳ luân qua tóm gọn chiếc eo thon của nàng kéo sát về phía mình, một cánh tay kìm chiếc gáy trắng nõn. Miệng hắn kề sát, kề sát, sát nữa chạm vào đôi môi đỏ mọng đầy quyến rũ của Diệp Phi trong sự ngỡ ngàng của nàng. Sự giãy giụa, quấy đạp lúc này được xem như hoàn toàn bất lực. Nhưng chẳng hiểu sao trái tim nàng càng ngày càng đập thật mạnh mà cảm giác cũng thật lạ chưa từng gặp qua.

Cũng chỉ là nụ hôn lướt nhẹ qua môi nhưng trước phản kháng của Diệp Phi khiến máu nóng trong người Thiên Kỳ lần lượt sôi trào không sức gì kiềm chế nổi. Bàn tay không yên ổn của hắn từ từ lần mò vào trong vạt áo khiến nàng bất giác đỏ mặt miệng thốt lên. Nhưng ngay sau đó hắn không động đậy gì thêm khiến nàng cũng thấy kỳ lạ, đột nhiên một vật gì đấy vừa ấm vừa nóng lại vừa ẩm ướt được đưa vào khoang miệng chiếm lấy nàng, đầu lưỡi hắn như rà soát hết mọi ngóc ngách khám phá nơi mới lạ sau đó liền quấn chặt lấy chiếc lưỡi đình hương của nàng trên đầu lưỡi thoải mái. Hắn rút hết hương thơm ngọt ngào của nàng vào miệng mình không chừa lấy một lối thoát.

Đến khi cảm nhận được nữ tử trong lòng xụi lơ không còn có gì để thử, hắn mới luyến tiếc dứt ra nhưng ngay sau đó và một vòng tay ôm chặt lấy nàng vào lòng mình. Cầm hắn chống lên mái đầu nàng yêu kiều hít lấy mùi thơm của mái tóc dài và mượt mà như một dòng suối tinh khiết nơi đại ngàn.

Diệp Phi cứ thế dịu dàng, nhẹ nhàng dựa vào lòng ấm áp của hắn, tranh thủ hít hà lấy mùi hương nam tính của nam nhân đầu tiên khiến nàng rung động. Cứ thế, cứ thế. Gió mát, trăng thanh, khe khẽ ru nàng chìm vào giấc ngủ bình yên nhất từ trước đến nay.

Xa xa, một nữ nhân với đôi mắt đắm lệ hướng ánh nhìn vừa bi, vừa thương, vừa phẫn lên mái nhà nơi có nam nhân nàng yêu đang cùng nữ nhân hắn yêu bên nhau, tay trong tay hạnh phúc. Còn nàng nơi đây còn lại gì khi trong tay đã mất tất cả, liệu rồi sau này, nàng cũng sẽ đánh mất luôn tình yêu đầu đời của mình hay không?

Không! Nàng không cam chịu như thế, bằng mọi giá nàng phải có hắn, người nằm trong vòng tay hắn chỉ có mình nàng. Dù cả thế giới có quay lưng lại với nàng đi chăng nữa nhưng chỉ cần trong tay nàng có hắn, nàng cũng cam chịu trở thành tội đồ của toàn thiên hạ.

Diệp Phi! Đừng trách nàng độc ác. Hãy trách vì sao hắn lại yêu người mà không yêu nàng. Hãy trách ông trời cho hai người gặp nhau đã rồi còn sinh ra một Trang Bảo Yến làm gì.

(Phi Phi: Cho một tràn vỗ tay với sự lên sàn của cặp đôi Biển Thái ăn khách nhất mọi thời đại, Tiểu Dục Dục – Tiểu Tuyết Tuyết)

Thiên Dục đang nằm dài trên bàn, tay nâng ly trà Bích Loa Xuân còn đang nóng hơi hổi lên nhấp vào miệng, sau đó khẽ buông ra tiếng thở dài não ruột. Trời ạ! Chưa bao giờ nàng thấy chán như bây giờ.

Nàng càng ước gì trời mau sáng, ngày mai mau đến, quân triều đình mau đánh để có chuyện để mà đùa chơi nữa chứ. (Phi Phi: Muội chính là một kẻ vô tâm). Rõ ràng lúc trước khi còn ở trấn Nghệ Hà yên yên ổn ổn trên đầu cùng mấy tên nam nhân người thư sinh còn hơn nữ tử thanh lâu vui vẻ là thế. Đột nhiên ham vui nghe Diệp Phi soạn ngôi vui cho tên nam nhân nào đấy thì tức tốc bay về tham dự. Cứ nhiên cũng thú vị thật nhưng mà đợi hoài đợi mãi cuối cùng cũng có dịp cho Dục Ma Vương ta đây trở tài. Hắc hắc.

Đột nhiên Thiên Dục nghe gió thổi vù vù bên tai, cửa sổ nơi góc phòng bật tung mà theo đó là một nam nhân một thân áo đỏ nhảy vào, sáng chói đến độ nàng phải nheo mắt cười khinh bỉ.

– “Có cửa chính sao ngươi không đi?” Thiên Dục chẳng thèm đá động nhìn hắn mà vẫn lẩn dài trên bàn than thân trách phận trách luôn ông trời cho thời gian trôi chậm rì rì.

– “Hi hi” Sơ Tuyết kéo ghế ngồi ngay bên cạnh nàng “Ta muốn cho nàng bắt ngờ”

– “Rồi ta có bắt ngờ không?” Thiên Dục thấy cho hắn ánh mắt méo xệch đầy khó chịu.

– Không!

– “Có đấy!” Thiên Dục tiện tay rót cho hắn ly trà đặt trước mặt.

– “Thật không?” Sơ Tuyết mặt mày hớn hở khác thường “Nàng bắt ngờ khi thấy ta à?”

- “Ừ! Bất ngờ quá” Thiên Dực giả vờ ôm mặt, hai mắt long lanh đầy ngạc nhiên “Sao ngươi lại tới đây làm ta bất ngờ thế này? Lại mặt nguyên bộ đỏ chót như con công đi hỏi vợ thế?”
 - “Nàng...” Sơ Tuyết mặt đầy hắc tuyến nhưng sau đó nhanh chóng gỡ nụ cười ranh mãnh “Ta hỏi nàng làm nương tử, được không?”
 - “Không!” Thiên Dực ứ thềm nhìn hắn vốc miếng bánh quế bỏ vào miệng “Lấy ai cũng được ngoại trừ ngươi”
 - “Tại sao?” Sơ Tuyết hai mắt long lên sòng sọc đầy giận dữ nhưng do nàng vẫn cứ tập trung vào chuyện môn ăn uống nên không biết nguy hiểm đang cận kề với mình.
 - Chẳng tại sao cả. Ta thích thế.
 - “Được!” Sơ Tuyết nghiêng răng ken kết gần từng chữ “Ta sẽ cho nàng biết thế nào là sự tàn bạo của cung chủ Huyết Sát cung Mộ Dung Sơ Tuyết ta”
- Thiên Dực chưa kịp tiêu hóa hết mớ bánh trong bụng cùng với lời nói nghe có vẻ khá kinh dị của hắn thì đột nhiên đã cảm nhận được sự đau đớn ở lưng và sau đó là phát hiện mình đã nằm dài trên bàn còn toàn bộ chén đĩa ly tách đều rơi *** đầy ra đất.
- “Ngươi làm vỡ hết đĩa cùng bánh của ta rồi” Thiên Dực tức tối vung tay tán loạn “Ta chưa có ăn no nha”
 - “Rồi nàng sẽ no” Sơ Tuyết nở nụ cười cáo già nhìn nàng.

Trong đầu Thiên Dực nhanh chóng hiện ra ba chữ “không xong rồi”. Nhưng đúng là rất không xong khi một bàn tay của hắn đã nhanh chóng kèm hai cánh tay đang hươ loạn xạ của nàng trên đầu. Lần đầu tiên trong đời Dực Ma Vương bị thất thế trước một nam nhân tuấn mỹ như thế này.

Thiên Dực chớp chớp mí mắt liên tục khiến tâm Sơ Tuyết một phen chấn động. Lão Thiên ạ! Hắn cũng chỉ định hù dọa nàng một phen thôi chứ có định làm gì đâu. Nhưng dường như trước sự câu dẫn cùng khiêu khích có quá nhiều kinh nghiệm từ trước của nàng khiến hắn không sao kiềm chế được máu nóng từ dưới hạ thân truyền lên.

Nhưng hắn biết rằng nếu như hắn dám làm gì nàng đêm nay thì bảo đảm ngay ngày mai sát chết của hắn sẽ được treo trước cổng thành đe dọa thị chúng rồi còn Huyết Sát cung của hắn chắc trở thành bình địa chỉ sau một đêm mất. Hắn đang ở trong lòng địch mà còn là địch vừa mạnh vừa có thể lực, thể cư nhiên lại bị câu dẫn bởi muội muội của địch nữa chứ.

46. Chương 46

- “Từ trước đến giờ ta đều nằm phía trên, bây giờ thử tư thế mới xem có khác biệt gì không?” Thiên Dực yêu kiều hướng Sơ Tuyết đang đề lên người mình khiến hắn gằm nhẹ trong lòng.
 - Nàng cư nhiên không biết mình đang trong tình thế nào?
- Bàn tay còn lại không bận khống chế tay Thiên Dực của Sơ Tuyết từ từ lần mò vào trong vạt áo màu thiên thanh phía dưới người. Làn da mát lạnh của nàng như phần nào xoa dịu cái nóng trong người hắn, thế nhưng lại càng khiến hắn không muốn dừng lại. Đột nhiên trong lòng Sơ Tuyết khẽ rên lên rồi cuộc hân đang hành hạ nàng hay ngược lại thế này. Trong khi Sơ Tuyết đang vừa cố gắng khiêu khích trả thù nàng, vừa kiềm chế bản thân không đi quá giới hạn thì nữ tử gan to hơn trời kia lại nhắm mắt hưởng thụ.
- “Rốt cuộc nàng phải người không?” Hắn chịu không nổi nữa đành gằm nhẹ hướng nữ tử bên dưới giọng đầy trách móc.
 - “Vậy ngươi đang có tình ý với cầm thú à?” Thiên Dực mặt ngơ ngác vô tội hơn không gì tả nổi khiến dục hỏa trong người Sơ Tuyết không cánh mà bay.

Thế là cung chủ Huyết Sát cung dừng mọi động tác xoay người ngồi xuống ghế, tiếp sau đó kéo toàn bộ cơ thể của Thiên Dực đặt lên đùi mình. Lần đầu tiên trong đời một nam nhân như hắn biết cảm giác đầu hàng trước phụ nữ là như thế nào.

Sơ Tuyết cứ thế chẳng làm gì, úp khuôn mặt nàng vào ngực hắn còn tay thì khẽ ve vuốt mái tóc dài như suối thoang thoảng hương thơm mị hoặc lòng người. Bất giác đôi bàn tay siết chặt, hắn dường như muốn ép cả người nàng vào tim mình, vào máu thịt mình để nàng mãi mãi bên cạnh hắn không bao giờ lìa xa. Một chữ “yêu” vang lên trong đầu khiến Sơ Tuyết giật nảy mình, tay càng tăng thêm lực đạo nhưng khóe môi lại mỉm cười. Yêu thì sao chứ? Đã là nam tử hán thì làm sao chẳng một lần nếm thử tư vị loại cảm giác này nhưng yêu Dực Ma Vương thì chưa bao giờ bất kỳ một nam nhân nào dám nghĩ đến. (Phi Phi: Thấy tác hại của quá trình tiến hóa bản chất biến thái trong muội chưa?)

– “Úc! Ngộp... quá!” Thiên Dực hai tay hươu loạng xạ trên không trung “Buông... ra” Nàng cố gắng há hàm răng cắn bốp một phát vào... ngực Sơ Tuyết làm hắn la oai oái mới đồng thời buông tay ra mà xoa xoa vết răng cắn, nhờ thế Thiên Dực mới có cơ hội hớp lấy hớp để mở không khí trong lành bên ngoài.

– “Nàng làm gì lại cắn ta?” Sơ Tuyết tức giận nhăn nhăn mặt.

– “Chứ không hải ngươi định bóp chết ta hay sao?” Thiên Dực hai tay chống nạnh nhưng hiện tại vẫn ngồi trên đùi hắn thành thử ra tư thế vô cùng bất mắt “Hay là... ngươi không cưỡng hiếp được ta mới giở thói còn đồ ra?”

– “Hừ! Nàng cho ta cũng chẳng thềm” Sơ Tuyết mắc cỡ đành chống chế cho hành động của mình “Nhìn người mình coi. Cái cần nở thì không nở, cái cần xẹp thì lại không xẹp, chẳng có chỗ nào khiến người khác phân biệt được là nam hay nữ cả thì ai mà thềm cơ chứ?”

– “Ngươi... ngươi... ức hiếp ta. Oa oa oa...” Thiên Dực la làng lên đồng thời nước mắt cứ theo đó mà túa ra như suối khiến cả người Sơ Tuyết cứng đờ.

– “Dực nhi! Nín nín nào! Ta... ta xin lỗi” Hắn một tay xoa xoa lưng cho nàng, một tay lau đi nước mắt nhưng nó vẫn không nghe lời mà càng chảy ra nhiều thêm nữa. Hắn bắt lực đành kéo nàng ụp vào lòng mình lần nữa, nhẹ nhàng khuyên nhủ “Ta xin lỗi, ta chỉ đùa với nàng thôi. Nàng đẹp nhất, bất kể là nam hay nữ nàng cũng đẹp nhất”

– Hức... nếu... ta... nói... ngươi... đẹp... ngươi... chịu... không... hức...?

– Tất nhiên là không rồi. Nam tử ai lại dùng từ đẹp?

– Vậy... sao... còn... bảo... ta... đẹp... nhất...hức...? (Phi Phi: Tự nhận mình không phải nữ nhân à?)

– Ách! Vì nàng là nữ nhân mà! Nàng đẹp nhất, trong lòng ta nàng là người đẹp nhất.

– Vậy nếu...hức... đại tỷ chia kiếm... vô người người... nhị tỷ cầm ly... hức... rượu độc bóp họng ngươi... đổ vào... rồi hỏi... ai là người đẹp... nhất thì... hức... ngươi trả lời sao...?

– Ta... ta...

– Ai đẹp nhất? Oa oa oa...

– Nàng! Nàng luôn luôn đẹp nhất. Dù mười Diệp Phi, mười một Trúc Nhã cũng không bằng nàng.

– Vậy nếu... giờ ta tìm hai người đó... kể ra... thì sao...?

– Thì nàng hốt xác ta chứ sao, vậy cũng hỏi nữa.

– Ta buồn ngủ.

– Nàng ngủ đi, ta ôm nàng ngủ.

– Xoa xoa lưng đi.

– Ủ!

Bên ngoài trời tối đen như mực nhưng trăng vẫn sáng chiếu rọi cả một góc trời, tiếng côn trùng vẫn kêu râm ran như một dàn nhạc đồng quê dân dã, hai con người, một tử y một lục y vừa rúc đầu nghe lên đôi nam nữ thủ thỉ trong phòng vừa cười trộm. Đến cảnh xoa xoa lưng thì hắc tuyến bất chợt nổi đầy đầu.

- “Tiểu thư! Hết kịch rồi, giờ sao đây?” Như Ý buồn buồn nhìn Tố Huyền bên cạnh.
 - “Về ngủ chứ sao” Tố Huyền tức tối xoay người bỏ đi nhưng chợt nhớ ra điều gì bèn quay đầu lại “Tối nay người ngủ với ta. Hắc hắc”
 - “Tiểu... tiểu thư... ta cho nô tỳ... đi” Mặt Như Ý tái mét hơn thịt bò còn sống.
 - “Sở dĩ đến đây để bảo ngũ tỳ bồi ta ngủ mà tỳ ấy có mới nói cũ kiểu này thì người bảo ta phải tìm ai đây?” Tố Huyền khuôn mặt ủy khuất cúi thấp đầu xuống cổ nặng ra vài giọt nước... mũi.
 - Ách! Đại tiểu thư cũng được.
 - Người khỏi nói, ngủ với đại tỳ, nhị tỳ hay thất muội thôi chẳng thà ta ôm gốc cây ngủ còn dễ sống hơn.
 - Thế còn tam tiểu thư?
 - Người muốn ngủ chung với kẻ đến cả mớ cũng còn ngâm thơ không? (Phi Phi: Mô Phật!!!)
 - Thôi tiểu thư về ngủ với nô tỳ thì hơn.
 - Đúng. Chí lý. Giải quyết sớm không phải tốt hơn sao?
- Thế là đêm nay lại thêm một “cặp” ngủ an giấc đến sáng chờ những ngày gian khổ xuất binh đánh giặc.

47. Chương 47

Phi Vũ hai tay bưng mâm đựng bát canh gà còn nóng hôi hổi mờ mắt trong bóng tối tiến dần về phía màn trướng tướng quân trong doanh trại của quân lính khởi nghĩa. Tự dưng hôm nay nàng nổi hứng muốn tắm bồ cho Nam Phong thật tốt để từ ngày mai hắn có sức chuẩn bị đối phó với quân địch. (Phi Phi: Ta cũng đi đánh nhau nữa nè! Hức hức! Bất công)

Vén tấm màn sa che cửa của bức trướng trông như một túp lều đóng phía ngoài thành, nàng nhẹ nhàng bước vào. Mùi thơm xộc vào bên mũi Nam Phong khiến hắn bất ngờ ngẩng đầu lên xem là ai. Sau khi biết là kẻ nào cứ nhiên cả gan ban đêm dám đến đây... câu dẫn hắn thì nam nhân của chúng ta đã mỉm cười hạnh phúc nhìn bát canh gà trên tay Phi Vũ.

- “Huynh nghỉ tay uống miếng canh cho khỏe người đi” Phi Vũ đặt bát canh lên bàn, nhanh chóng đẩy toàn bộ bản đồ cũng như những tài liệu liên quan đến kế sách chiến lược sang một bên cho rộng chỗ.
- “Muội làm à?” Hắn hít hà lấy mùi thơm đậm đà từ nước cốt thịt gà, vị giòn ngọt của táo đỏ nấu chín cùng mùi nấm không lẫn vào đâu được đang dần dần bốc lên tỏa xung quanh màn trướng.
- “Ừ! Huynh nếm thử xem có vừa miệng không?” Phi Vũ hai tay chống lấy cằm tựa lên bàn nhìn hắn mỉm cười hạnh phúc.
- “Nếu là nàng nấu cho ta, bất kể chua hay mặn thì ta đều thấy nó ngọt” Nam Phong giọng giảo hoạt nâng từng muỗng bỏ vào miệng.
- Huynh chỉ giỏi nịnh thôi.
- “Nàng nếm thử xem” Hắn múc một muỗng thổi thật nguội rồi mới đưa đến miệng nàng.
- Ngon thật. Đúng là công thức của đại tỳ.
- “Diệp Phi giỏi nấu ăn lắm à?” Nam Phong tò mò nhìn chòng chọc vào Phi Vũ dò hỏi.
- “Tỳ ấy chỉ nấu được mỗi canh gà thôi. Nếu sau này huynh nghe đến đồ ăn của đại tỳ nấu thì có chết cũng đừng nếm nhá. Nếu không huynh sẽ chết rất khó coi” Phi Vũ nhăn nhăn mặt thè lưỡi ra tỏ vẻ sợ hãi. (Phi Phi: Ta nghe rồi đấy!!!)

- “Sao ta thấy Thiên Kỳ ăn hoài đầy thôi?” Hấn nghiêng nghiêng đầu tỏ vẻ không tin.
 - “Huynh không thấy hấn ăn toàn canh gà không thôi sao? Với lại đồ người mình yêu làm tất nhiên dù dở cũng phải khen ngon rồi. Giống như huynh đấy” Phi Vũ cười rõ tươi khiến lòng Nam Phong thêm hồi xao xuyến.
- Hấn đưa bát canh gà lên miệng hớp miếng cúi cùng rồi dùng tay kéo gáy Phi Vũ về phía mình chớp lấy đôi môi thơm tho ngọt ngào của nàng. Phi Vũ trong lúc bàng hoàng chỉ kịp há miệng la lên nhưng từ đâu một chất lỏng âm ẩm thơm mùi gà từ từ chuyển sang miệng nàng khiến nàng không kịp cử động bèn nuốt lấy nuốt để.
- Chiếc lưới uốn ** của Nam Phong đùa giỡn với bờ môi cong cong đỏ mọng sau đó tiến vào bên trong quần quýt với chiếc lưới đỉnh hương của nàng như không muốn rời xa. Khoảnh khắc hai con người dựa vào nhau, trao nhau nụ hôn nồng thắm đã khiến trên đời này lại viết lên thêm một câu chuyện tình yêu tuyệt đẹp.
- Nam Phong khẽ khàng rời khỏi môi nàng vì sợ nếu hôn nữa sẽ khiến nàng bị thương mất những vòng tay của hấn bất giác siết chặt nữ tử trong lòng, ôn nhu xoa xoa mái tóc nàng, dựa cằm mình lên đỉnh đầu nàng tho thê.
- Hứa với ta, dù ngày mai có xảy ra chuyện gì cũng không được rời khỏi thành. Chỉ cần muội an toàn thì ta mới không vương bận đánh lui quân giặc, được không Tiểu Vũ?
 - Huynh đừng lo uội, muội là Phi Vũ mà, là thành viên của Trúc Lâm sơn trang đấy.
 - Mặc kệ muội là ai, đối với ta thì muội chỉ là một nữ nhân cần được yêu thương và bảo vệ thôi.
 - Hi! Muội sẽ luôn ở bên cạnh các tỷ muội khác, huynh yên tâm nhé!
 - Ủ!
- Cả hai vẫn cứ ôm nhau như vậy, ấm áp bây giờ khiến cho họ luyến tiếc mai sau. Mặc kệ ngày mai có chuyện gì xảy ra, mặc kệ ai sẽ ngã xuống, mặc kệ người nào làm vua với hậu cung ba ngàn giai lệ, chỉ cần giờ phút này, tại nơi đây, họ đan tay vào nhau, dựa vào lòng lẫn nhau, mỉm cười hạnh phúc.
- Chiến tranh kết thúc, muội đồng ý làm nương tử ta nhé?
 - Ủ! Chỉ cần lúc đó huynh còn yêu muội.
 - Ta luôn yêu muội, mãi mãi, kiếp này, kiếp sau, tận hàng ngàn hàng vạn kiếp sau nữa, ta chỉ có một mình nàng, Tiểu Vũ của ta.
 - Muội cũng yêu huynh, Phong Phong. (Phi Phi: Sến chảy mỡ luôn. Ai da...)

48. Chương 48

Trúc Nhã vẫn trong tư thế lạnh lùng ngồi trên băng ghế đá trong hoa viên của Lý tướng quân phác thảo trận đồ khu trung lung ven sông Phú Vinh. Bởi lẽ địa thế tương đối khá bằng phẳng trải dài cả một khoảng rộng nên nếu hai phe tiến sát gần nhau thì rất dễ dàng để nhận ra sự có mặt của đối phương. Chiêu tập kích trong đêm hay đánh lẻ hoàn toàn mất tác dụng với địa hình như thế này.

May mắn thay đoàn quân bộ binh do đi đường rừng băng đèo đến nên sẽ có mặt trước thủy binh tầm một tuần nhưng do lúc trước Lục y, Tử y cùng Hắc Ảnh, Hắc Dạ đã lên đường cứ mỗi khúc sông chặt phá vài chục cây gỗ thả cho nó trôi nổi cản bước tiến quân thù thì tầm cũng phải hơn nửa tháng sau thủy binh mới đến sát nhập với bộ binh.

Trong vòng khoảng thời gian ngắn ngủi này, nàng cùng Diệp Phi phải mau chóng nghĩ ra kế sách vẹn toàn để đánh thắng bọn chúng nếu không 7 vạn binh lực cùng nhau đánh úp, cái thất bại sẽ nằm chắc trong tay không cần bàn cãi thiệt hơn.

Dương Thần Tịch đã đứng bên gốc đào gần nửa canh giờ chỉ để ngắm nhìn bóng lưng nàng trong vô thức. Hình bóng cô đơn của một nữ tử mạnh mẽ mưu kế đã đập ngay vào mắt hấn khiến một nam nhân chưa biết nhưng nhớ lần nào đã phải thống khổ với một chữ “tình” từ lúc nào không hay biết.

Lúc trước khi hay tin Nam Phong yêu thầm một nữ tử giang hồ tên gọi Phi Vũ, hắn đã chỉ nhếch miệng xem thường người ta bởi lẽ hắn biết được với trái tim giàu tình thương người như Nam Phong thì yêu là rất dễ dàng. Đến khi nhìn thấy một vương gia băng lãnh vô tình như Thiên Kỳ lại dịu dàng, ôn nhu như nước nắm lấy tay nữ tử tên gọi Diệp Phi thì hắn càng khó tin hơn nữa.

Nhưng giờ đây hắn đã biết cảm giác thao thức khi hình dáng một người lúc nào cũng tràn ngập lấy tâm trí hắn là như thế nào. Thống khổ lắm chứ khi biết mình đã yêu mà yêu một người không biết có được đáp lại hay không trong khi hắn lại không có đủ can đảm mặt dày như Nam Phong và Thiên Kỳ để theo đuổi một nữ nhân đi đến cùng trời cuối đất chỉ để mua vui cho nàng.

Ý nghĩ của Thần Tịch nhanh chóng bị cắt đứt khi giọng nói đã làm hắn xao xuyến mấy ngày nay đột ngột cất lên.

– Người còn định đứng đó đến bao giờ đây?

– “Ta... ta...” Lần đầu tiên trong đời Dương công tử hào hoa phong nhã ra đường luôn nhận được lớp lớp khăn tay ném đến của các cô nương khuê các cư nhiên lại ấp a ấp úng cùng lúng la lúng túng nói không nên lời trước một nữ nhân khác.

– “Đến đây” Trúc Nhã tự tiểu phi tiểu kéo ghế ra bảo hắn ngồi vào bên cạnh mình “Ta có vài chuyện cần xin ý kiến của người khác, may mắn người xuất hiện thật đúng lúc”

Hắn lon ton chạy lại bên cạnh nàng như một tiểu hài tử đáng yêu đến mức chính hắn cũng không thể nào nhận ra được con người đó. Nếu phụ mẫu hắn có mặt ở đây chứng kiến cảnh này chắc ngất xỉu mà chết mất.

– Ta có thể giúp gì cho nàng?

Hắn mỉm cười ôn nhu nhìn Trúc Nhã sau đó đặt đôi mắt lên tấm bản đồ bằng da dê trên bàn đá. Hắn không khỏi ngạc nhiên khi trông thấy một bản đồ lại có thể miêu tả từng chi tiết, từng đặc điểm của những khu vực trọng yếu quanh đây đến như vậy. Đến nỗi con sông Phú Vinh hàng ngày đều cuộn cuộn chảy siết từ nơi đại ngàn xuống vùng trung lưu mà còn ghi rõ khúc nào nông sâu và sâu bao nhiêu, có đặc điểm gì nhận biết là nơi đó.

Trí thông minh của nữ nhân này khiến bậc nam nhân đại trượng phu đầu đội trời chân đạp đất như hắn cũng còn cảm thấy hổ thẹn... đôi chút.

– Người nghĩ Hàn Mạch sẽ đánh thành Phú An chúng ta như thế nào?

– “Ừm! Theo ta sẽ có hai giả thiết được đặt ra. Thứ nhất hắn sẽ thử tính kiên nhẫn bằng cách đóng quân ở rìa thung lũng chờ đợi đến sự phản ứng của chúng ta” Thần Tịch gạt gù cái đầu nói ra suy nghĩ của mình.

– “Nếu như chúng ta nóng vội sẽ tấn công trước và rơi vào cái bẫy của hắn còn nếu cả hai bên đều chờ đợi thì thời gian thủy binh đến tiếp viện sẽ càng gây bất lợi cho chúng ta. Đúng không?” Trúc Nhã nâng đầu cây bút lông dịch chuyển từ nơi hạ nguồn con sông Phú Vinh đến thành Phú An diễn giải ý của mình cho hắn nghe.

– “Nàng rất thông minh. Cả thủy lẫn bộ mà đánh vào thì chúng ta chỉ cầm chắc thất bại” Thần Tịch hướng Trúc Nhã mỉm cười ôn nhu tán thưởng trí thông minh hiếm có của nữ nhân này.

– “Còn giả thiết thứ hai?” Trúc Nhã không quan tâm cái nhìn đầy ẩn ý của hắn, vẫn bình tĩnh suy tính thiệt hơn cho quân mình.

– Thì hắn sẽ tấn công trực diện thẳng vào thành chứ sao. Mà cách này ta càng dễ thất thế bởi diện tích trong thành rất hẹp, nếu như bị bao vây coi như không còn đường thoát.

– Vậy theo người, hắn sẽ chọn giả thiết nào?

– Đã là cáo thì sẽ chọn phương án đầu tiên. Bởi Hàn Mạch là một tên không thích kẻ thù của hắn chết một cách nhanh chóng và thóat khoải nên hắn phải dày vò, hành hạ con mỗi trước khi thịt nó.

– “...” Trúc Nhã xoa xoa tách Bích La Xuân nóng hổi trong tay ngẫm nghĩ.

– “Nàng đã có kế sách gì chưa?” Thấy nàng im lặng, hắn liền tìm cách trò chuyện nhưng ngoài chuyện binh lược ra thì hắn cũng chẳng biết nàng thích gì hay để tâm đến ai.

– Chưa.

– Nghỉ sớm đi, mai rồi tính. Không sao đâu mà lo.

– “Người nên lo lắng là thái tử chứ không phải chúng ta” Trúc Nhã chỉ thả lại một câu rồi cất bước quay vào bên trong phòng mình bỏ mặc cho tên đồ hơi vẫn còn ngồi trên bàn đá ngơ ngẩn ngẩn ngẩn không hiểu hàm ý của câu vừa rồi là gì.

49. Chương 49

Cát Tường hai tay bưng hai chén chè hạt sen đến phòng của Thiên Ngân trong sự hân hoan bởi lẽ hôm nay là sinh thời của nàng nên thất tiểu thư muốn cả hai cùng ăn mừng. Thế là nàng đã nhanh chân nấu hai chén chè để cùng tiểu thư chúc mừng với mình.

Một làn gió vù qua bên tai Cát Tường khiến chiếc mâm trên tay rung rung nhưng nó nhanh chóng trở về trạng thái cũ bởi công phu của nàng cũng không phải thuộc dạng mèo cào.

Làn gió thứ hai tiếp tục thực hành nhiệm vụ của nó. Đột nhiên Cát Tường đứng khựng lại neho neho mắt.

– Thất tiểu thư, người muốn nhịn ăn sao?

Không có tiếng trả lời, vẫn chỉ là tiếng gió thổi vi vu qua tai làm toàn bộ da gà Cát Tường như tranh chỗ nổi lên làn da trắng mịn màng.

– Thất tiểu thư! Là người phải không? Đừng dọa nô tỳ sợ.

Vẫn là một khoảng không vô định tăm tối không một khe sáng cùng tiếng trả lời làm tim Cát Tường muốn nhảy ra ngoài ngay lập tức. Nàng nhanh chóng cố định tinh thần cất gót chân dời đi đến phòng Thiên Ngân thật nhanh không dám ngoảnh đầu lại.

Đội bóng Cát Tường khuất xa nơi hàng cây che bóng, ở nơi đây, một bóng người đột ngột hiện ra, nếu là người khác vô tình bắt gặp cảnh tượng này nhất định lăn đùng ra đất mà gửi lời chào hỏi với bậc tổ tiên.

– “Hừ! Làm a hoàn của Thiên Ngân này bao năm mà lá gan vẫn cứ chẳng to lên miếng nào” Ồ, là Thiên Ngân đấy! Nàng vừa nhắc chân tiến về phòng thì một giọng nói trầm trầm nhưng không thể che dấu được ý cười bên trong cất lên khiến nàng dừng bước.

– Quả nhiên không hổ là Vô Ảnh thủ. Trốn một cách xuất sắc không kẻ nào nhận ra cả.

– “Cảm ơn đã khen ngợi” Thiên Ngân bước đến cái đình nhỏ giữa ao sen gần đấy ngồi xuống không để ý đến cái kẻ vẫn bước theo phía sau mình.

– “Hôm nay nàng rảnh không?” Thiên Minh cất tiếng khi đã chễm chệ ngồi an lành trên ghế đối diện nàng chỉ cách nhau một chiếc bàn đá và một ấm trà dường như mới vừa được pha.

– “Để làm gì?” Hình ảnh nữ tử lạnh lùng, thờ ơ chỉ để ý đến tách trà trên tay của Thiên Ngân lúc này khiến người khác liên tưởng đến Trúc Nhã nhưng khổ một nỗi nếu là Trúc Nhã thì nàng ta chẳng bao giờ nói chuyện nhiều quá một chục chữ với một kẻ không những không quen biết mà còn dơ hơi như tên thất hoàng tử này.

– “Chỉ là ta muốn rủ nàng uống rượu ngắm trăng mà thôi” Hắn mỉm cười ngửa đầu lên ngắm... mái đình. Thấy mình thất thố bèn khẽ đằng hắng ho rồi nhanh nhẩu cứu rối tình huống “Luận thơ cũng được. Ta nghe thiên hạ đồn thất tiểu thư của Trúc Lâm sơn trang cầm kỳ thi họa đều rất tinh thông nên rất hân hạnh được đàm đạo với nàng một phen”

– “Thứ nhất, trước giờ thiên hạ chỉ biết đến tam tỷ muội Trúc Lâm sơn trang chứ không phải là thất” Thiên Ngân nhấp một ngụm trà cư nhiên không màng đến gương mặt đang đỏ vì gượng của kẻ ngồi đối diện sau

đó nói tiếp “Thứ hai người cầm kỳ thi họa đều tinh thông mà người nói đến là tam tỷ Phi Vũ của ta chứ không phải ta”

– “Vậy thì uống rượu ngắm chuyện đời cũng được” Thiên Minh cố gắng vớt vát chút đỉnh.

– Ta không biết uống rượu.

– “Vậy uống trà?” Hần châm trà vào tách của nàng mỉm cười.

– Ta vẫn đang uống.

– Nàng thấy trăng đêm nay đẹp không?

Thiên Minh nhìn vào đôi mắt trong vắt của nàng, đôi mắt đã khiến hắn nhìn một lần nhớ mãi không quên. Một đôi mắt kiên định, quyết đoán khi cứu hắn thoát khỏi bàn tay của tam ca Hàn Lãnh. Một đôi mắt mãn nguyện, vui vẻ, ngưỡng mộ khi nhìn những vị tỷ tỷ của nàng bên cạnh có người yêu thương, chiều chuộng, chăm sóc. Một đôi mắt mơ màng, trong vắt khi đứng lặng một góc ngắm nhìn cảnh đẹp của thành Phú An. Một đôi mắt biết nói, biết kể nên những tâm sự của bản thân mình.

– Đẹp.

– Có sáng không?

– Không.

– “Hử?” Thiên Minh giật mình chớp chớp mắt.

– Người không có mắt à? Mái đình che hết rồi còn trăng đâu mà biết nó có sáng hay không.

– Hi! Ta xin lỗi, ta quên.

– ...

– Nàng có thấy...

– “Còn câu nào sến hơn nữa không?” Thiên Ngân hừ lạnh nhìn thẳng vào mắt Thiên Minh khiến hắn đột nhiên chột dạ.

– Ta...

Hắn định nói gì đó bỗng nhiên Cát Tường từ xa bay vào mái đình to nhỏ trách móc Thiên Ngân khiến hắn đột nhiên mất đi cơ hội tiếp cận nàng. Nhìn bóng dáng nữ tử bạch y tiêu sái khuất xa dần trước mắt mình, Thiên Minh khe khẽ mỉm cười. Nàng nhất định sẽ là của hắn thôi, hắn sẽ làm mọi cách để chiếm cứ trái tim nữ nhân ngoài cương trong nhu này.

50. Chương 50

Sáng hôm sau đúng như Trúc Nhã đã dự đoán, quân sĩ của nhị hoàng tử Hàn Mạch không có thêm bất cứ động tĩnh gì cho thấy là chuyển động quân tấn công thành Phú An khiến lòng dân càng thêm lo lắng. Rèn luyện binh thì vẫn cứ diễn ra như bình thường trong doanh trại nhưng tại phủ Lý tướng quân thì những người lãnh đạo đang ngày đêm vắt óc ra suy tính kế hoạch cho chu đáo. – “Doãn Duyệt Thanh! Người có kế hoạch gì không?” Nam Phong nhìn nam tử trẻ tuổi nhưng cơ thể lại săn chắc đen đúa chứng tỏ đã là một người nông dân lâu năm. – Bẩm chủ soái, thần thiết nghĩ chúng ta nên sử dụng kế du kích thì tốt hơn bởi lẽ thung lũng quanh đây không có bất cứ nơi nào trú ngụ ngoại trừ vùng đồi lõm giáp ranh sông Phú Vinh nhưng nhiều đó cũng không đủ cho cả vài vạn binh sĩ lẫn trốn. Đất trồng trãi sẽ khiến chúng ta dễ bị bại lộ hơn. – “Còn cách nào khác không? Biết là trồng trãi vậy chẳng kể số quân du kích không bị phát hiện à?” Tổ Huyền nhíu mày nhìn Doãn Duyệt Thanh khiến hắn thở dài lắc đầu khi mà chiêu tập kích lẻ loi từng tốp cũng chẳng có gì hơn với số lượng quân địch rất đông mà còn đóng quân tập trung thành một tốp khó tách rời. – “Liều mạng một trận một mất một còn không được sao?” Viên Thừa Quang phát phơ chiếc phiến trong tay đưa ra ý kiến mà khiến cả thiên hạ ai cũng biết là ngu xuẩn. (Phi Phi: Còn nhớ tên này không mọi người?) – “Người không nói thì cũng chả ai bảo người cầm đầu. Hừ!” Tổ Huyền bực bội đá cho hắn ánh mắt sắc lẹm. – “Nàng có ý gì không Phi nhi?” Thiên Kỳ nhìn Diệp Phi

đang trầm ngâm bên cạnh, bất quá những lúc như thế này biết đâu nàng sẽ nghĩ ra được cái gì đó có ích.

– “Không phải là không có nhưng vẫn còn rất nhiều sơ sót, sợ rằng chẳng giúp được gì nhiều” Diệp Phi thở dài quay sang Trúc Nhã “Kế sách hôm bữa của muội thử nói ra ọi người cùng bàn bạc đi” – “Muội thiết nghĩ nếu quân địch đông thì tại sao chúng ta không chia nó ra thành từng tốp nhỏ để tiêu diệt lần lần” Trúc Nhã cầm bình trà đặt ra chính giữa tấm bàn đồ đang trải dài trên bàn trướng ngay vị trí chính giữa thung lũng thuộc sông Phú Vinh đang cuộn cuộn chảy qua, sau đó là những tách trà nhỏ vây xung quanh hình thành một hình thể giống như hệ hành tinh của mặt trời “Nhất định lần này ra quân thì tên thái tử sẽ chia cho từng tướng quân một tốp nhỏ dưới sự lãnh đạo của Hàn Mạch cho nên, không nhất định trong đám cáo già chắc chắn sẽ có một con cáo non vừa thành hình. Chúng ta chỉ việc giết nó thì con cáo dù già đến đâu cũng phải mất đi một miếng thịt đắc lực của nó” – “Ra quân lần này gồm có những ai?” Phi Vũ hướng Hồng y đang đứng đằng sau Diệp Phi nhíu mày hỏi. – “Theo như mật thám của Vô Danh các cho biết thì chủ soái là nhị hoàng tử Hàn Mạch với quân sư Hàn Lãnh cùng một người họ Trình chưa rõ. Ngoài ra còn có tướng quân Liễu Viễn, Mạc Long và Triệu Vỹ” – “Tên họ Trình kia có biết rõ là ai không?” Nam Phòng tò mò nhìn Hồng y. – “Mật thám chưa bao giờ nhìn thấy hần ta, chỉ biết đó là một người trên giang hồ. Không biết là như thế nào mà được giữ tới vị trí quân sư cho trận này cũng cho thấy thái tử khá là trọng dụng hần” Hiên Viên tiếp tục nói thay cho nương tử của mình. – “Điều tra thêm về người này đi” Trúc Nhã tay xoa xoa cảm ra lệnh. – Tuân lệnh nhị tiểu thư. – “Trong ba tướng quân đó thì ai già nhất, ai nóng tính nhất?” Thiên Ngân bắt chợt quay sang hỏi Thiên Minh khiến hần giật mình thành ra khựng lại giây lát rồi từ từ cũng nói. – Mạc Long là huynh đệ tay chân với thừa tướng tuy vừa ngoài 40 nhưng cũng thuộc dạng lão luyện trên sa trường, hần là người khó đối phó nhất. Tiếp đến là Liễu Viễn, lão này nóng nảy và ham danh lợi nhất trong ba người, suy ra dùng kế thì nên nhắm vào lão. Còn Triệu Vũ thì ta cũng không có tiếp xúc nên hoàn toàn không biết hần như thế nào. – “Nếu vậy chúng ta nên ăn lão Liễu Viễn trước tiên” Thiên Dực đột nhiên cất tiếng khiến hàng loạt những ánh nhìn khinh bỉ chĩa vào nàng trong chốc lát cho đến tận khi Sơ Tuyết ngồi bên cạnh nàng chú hai mắt đỏ rực thì họ mới di dời tầm mắt sang phía khác. (Phi Phi: Ta đoán lão Ngũ đang ngâm dấm chua để dành ăn dần)

– “Đại tỷ!” Phi Vũ bất ngờ reo vang khiến mọi người giật mình “Trong cuốn ‘bình thư yếu lược’ của sư phụ có đề cập đến ‘Bát Quái trận đồ’. Chúng ta sử dụng trong trường hợp này được không?” – “Đúng rồi ha!” Diệp Phi mở lớn hai mắt thốt lên trong kinh hỉ “Sao ta không nhớ ra sớm chứ!” – “Đó là kế gì? Nàng nói ra thử xem” Thiên Kỳ nắm tay Diệp Phi, ánh mắt không tránh khỏi sự mừng rỡ. – “Đó chính là chúng ta lập ra đội hình bát quái trong truyền thuyết đưa toàn bộ binh lính của địch vào bên trong ra tay. Nó thành công ở chỗ địch sẽ bị phân tán ra thành nhiều hướng trong một khu vực xác định đang bị bao vây bởi chúng ta. Bảo đảm giết toàn bộ” Diệp Phi lạnh lùng kể rõ nhưng ánh mắt không thiếu điểm khởi sáng. – “ ‘Bát Quái trận đồ’ không phải là quá cũ rồi sao? Liệu bọn chúng có lọt vào bẫy của chúng ta không?” Viên tướng quân dường như không tin tưởng lắm hỏi ngược trở lại Diệp Phi. – “Về cơ bản trận đồ xây dựng theo hậu thiên bát quái gồm tám quẻ Càn – Khảm – Cấn – Chấn – Tốn – Ly – Khôn – Đoài” Trúc Nhã rút một mảnh giấy trắng đặt ra giữa bàn sau đó dùng bút lông vạch vài đường trên tấm giấy chỉ dẫn từng đường nét ọi người xung quanh hiểu biết thêm “Và nó lại ứng với tám cửa Khai – Hư – Sanh – Thương – Đỗ – Kiến – Tử – Kinh” (Phi Phi: Viết tới khúc này mà ta cứ điên lên, phải lỗi cả cuốn ‘bình thư yếu lược’ của Khổng Minh ra mà đọc =.=) – “Đúng vậy. Để muốn phá trận, trước khi xông vào thì người tướng cầm binh phải biết chính xác đâu là cửa ‘Khai’ để nhập trận và khi ra phải ra bằng cửa ‘Sanh’” Diệp Phi tiếp lấy lời của Trúc Nhã còn đang nói dở. – “Nếu vậy thì chuyện này đối với những tướng lãnh như Liễu Viễn thì dễ như trở bàn tay rồi” Viên tướng quân tiếp tục nhíu mày tỏ vẻ không đồng tình. – “Theo ta thì không phải vậy” Thiên Kỳ đột nhiên mỉm cười như hiểu ra một chân lý gì đó “Nếu chúng ta lựa chọn kết cấu tám cửa của ‘Bát Quái đồ trận’ thì sẽ là một chuyện khác. Đúng vậy không Phi nhi?” – “Chính xác” Diệp Phi mỉm cười hồn hậu. – “Nếu vậy chúng ta chỉ cần khiến cho bọn chúng hoa mắt mất hết phương hướng nữa là xem như toàn bộ màn kịch đã đóng rèm” Sơ Tuyết nhanh nhẩu phát thêm một câu. – “Rất chính xác” Diệp Phi tiếp tục cười. Xem ra bọn họ cũng không phải là không hiểu lắm về đồ trận binh thư như nàng vẫn tưởng. – “Nhưng với cách nào sẽ khiến chúng không biết lối ra?” Thiên Minh hoang mang nhìn mọi người. – “Cái này còn nhờ vào thất muội” Trúc Nhã và Diệp Phi không hện mà cùng hướng ánh nhìn về phía Thiên Ngân đang ngồi im lặng trầm ngâm từ nãy đến giờ. – “Muội đang chờ câu nói này của hai tỷ đấy!” Thiên Ngân mỉm cười sáng lạng một khắc liền biến mất không dấu vết.

51. Chương 51

Thời gian thấm thoắt trôi qua đã hơn một tuần. Mật thám báo về đoàn quân thủy chiến do tướng quân Phi Nhãn cầm binh vẫn bị vướng nơi hạ nguồn con sông Phú Vinh đang mùa nước lũ tràn về. Tin tức này khiến cho toàn bộ quân lính cùng mọi người trong thành Phú An háo hức vô cùng. Nếu thế ước tính ra còn phải gần ba tuần nữa để bọn họ đến nơi hợp thể cùng bộ binh của Hàn Mạch.

Tuy thế nhưng lực binh của nhị hoàng tử đã bắt đầu lục đục với chuyện quân lương cùng bệnh dịch đang dần xuất hiện lan tràn khắp quân doanh của bọn chúng khiến lòng quân càng thêm rối loạn.

Với tính cách nôn nóng mãi mãi không bỏ của Hàn Lãnh thì không bao giờ để cho phe Nam Phong dễ dàng ngồi mát ăn bát vàng trong khi mình thì ngày đêm không lo chết đói thì cũng lo chết vì thủy đậu với dịch tả.

Và thế là toàn bộ kế hoạch của Diệp Phi cùng Trúc Nhã đặt ra đã sập được một con thú béo bở.

Một ngày đẹp trời trung tuần cuối mùa thu, một trăm người ngựa do Tổ Huyền dẫn đầu thoát ầm thoát hiện sau những ngọn đồi thấp trước mặt Hàn Lãnh khiến hắn nheo mắt nhìn. Lá cờ biểu thị cho binh lính Hàn vương gia càng khiến áu nóng của Hàn Lãnh cùng tính háu thắng và ham lập công đến không biết suy nghĩ của Liễu Viễn bên cạnh nhanh chóng bốc lên. Và kết quả là cả hai người dẫn theo đoàn một vạn binh lính đuổi theo định đánh nhóm 100 người của Tổ Huyền.

Phía bên đây, khuất sau những dãy đồi núi chính là khu vực đóng quân dàn trận của Nam Phong theo kế sách mọi người đã đưa ra.

Phía đằng trước trận đồ là hình ảnh 50 người cưỡi ngựa qua lại tạo bụi bay mù mịt làm giảm đi ánh nhìn đến mức thiển cận của quân địch khi bọn chúng tới bằng những vỏ dừa cùng nhánh cây khô cột sau đuôi ngựa kéo lê thê lên trên đất cát.

Bụi bay mù mịt khiến những ai bước vào cũng chẳng biết phía đằng sau lớp bụi đó là gì. Tổ Huyền cùng người của mình một đường bay thẳng vào lớp bụi khiến quân lính của Hàn Lãnh hơi rụt rè cũng bắt đầu đi xông theo tướng soái háo thắng của mình về phía trước.

Tổ Huyền đã đo khoảng cách từ đầu lớp bụi cho đến vị trí quân mình là bao nhiêu và nhanh chóng tách ra thành hai hướng bọc ra đằng sau trong tích tắc.

Đoàn quân của Hàn Lãnh đã vô tình xông thẳng vào trận địa “Bát Quái đồ trận” lúc nào không hay biết. Một vạn binh lính nhanh chóng tách ra thành nhiều hướng khác nhau chạy xung quanh những đường rãnh hở ra mà hai bên là những tấm khiên được ráp với nhau vững trãi chắn lại tránh cho bất cứ kẻ nào có thể lọt ra ngoài.

Những người lính được giao nhiệm vụ tất nhiên sẽ nhanh chóng hoàn thành xuất sắc tất cả.

Khi chiếc cờ báo hiệu từ trung tâm của trận đồ giơ lên cao phát phơ theo chiều gió cũng là lúc toàn bộ binh lính vòng ngoài của trận đồ nhóm chân lên chạy lòng vòng theo một đường hình tròn cố định nhằm khiến địch nhân bên trong phải lạc phương hướng không biết đâu là cửa ra và những khe hở lúc họ chui vào đột nhiên bật đóng lại bởi hai hàng khiên chắn chắc.

Binh lính của Hàn Lãnh cứ chạy loang quanh bên trong trận đồ như thế phải một lúc lâu sau cho đến khi ngựa thì mệt vì đuổi sức còn người lại hoang mang vô độ, đây chính là đòn tâm lý nặng nề nhất đối với con người khi biết mình chắc chắn sẽ phải chết và đang phải sống trong khoảng thời gian chờ đợi tử thần đến rước đi.

Trận đồ được chia vồn vẹn làm ba vòng dẫn địch duy chỉ hai vòng là dùng để đưa quân địch vào tròng còn vòng thứ ba được tung ra để bảo vệ những nhân vật chủ chốt bên trong. Vòng ngoài phía Bắc do Thiên Dục và Sơ Tuyết chỉ huy, đồng thời ở phía Nam toàn quyền do Tổ Huyền cùng Thiên Ngân quyết định. Vòng thứ hai do Thần Tịch, Thiên Minh và Thiên Kỳ đảm trách. Chính giữa khu vực vòng thứ ba rộng lớn có đặt một cái đài cao quan sát toàn bộ trận đồ. Nam Phong, Phi Vũ, Trúc Nhã cùng Diệp Phi đang căng hai mắt ra quan sát tất cả mọi khu vực xung quanh đây.

Quân lính của Hàn Lãnh hoang mang vô độ khi lòng vòng mãi vẫn chẳng có đường ra mà còn bị bao vây xung quanh bằng những tấm khiên có địch nhân bên trong đang lăm lăm vũ khí.

Một tiếng trống nơi đài cao tung lên, âm thanh bay xa tận cuối chân trời báo hiệu kế hoạch thứ nhất đến thời hành động. Những chiếc khiên đồng loạt được nhắc rồi rồi hạ xuống cố định vị trí. Từ bên trong, thanh giáo, mác liên tục được đúc ra từ những khe hở sắt da sắt thịt những binh lính nằm trong đường dẫn địch nhân chính giữa các vòng. Chỉ trong vòng một khắc đã biết bao nhiêu lượt đâm được phóng ra. Xác người nhanh chóng được chất thành đống, máu tươi vung *** khắp mọi nơi khiến người ta nhìn thấy phải cảm nhận được cơn buồn nôn trong cuống họng.

Người đầu tiên chịu không được chính là Phi Vũ, nàng nhanh chóng quay mặt đi rúc vào trong lòng ngực của Nam Phong tránh những hình ảnh khủng khiếp bên dưới.

Chiến tranh mà, làm gì có cuộc chiến nào mà không đổ máu cơ chứ. Sống không vì mình trời chu đất diệt, không vì bản thân thì cũng bị chính tay kẻ thù giết chết. Bị giết hay giết người, cái nào tốt hơn? Đường nhiên chính là ra tay ngăn chặn những hành động của người khác có ý ảnh hưởng đến tính mạng và sức khỏe của bản thân mình rồi.

Diệp Phi quay mặt nhìn vào bên trong trường màn của đài cao, tuy mang danh là một sát thủ nhưng nàng chưa bao giờ thấy nhiều người chết như vậy. Máu của họ có thể chảy thành cả một dòng sông rồi đấy chứ.

Thiên Kỳ đứng bên dưới, hai tay nắm chặt thành quyền. Hắn không thể có mặt bên cạnh Diệp Phi lúc này nhưng dù sao nàng cũng phải nhìn cho quen mắt bởi lẽ cuộc chiến này sẽ còn kéo dài và người chết sẽ càng nhiều hơn nữa.

Tiếng trống thứ hai nhanh chóng vang lên. Hàng loạt thông lọng từ bên trong ô vuông bảo vệ được tạo thành từ những chiếc khiên được phóng ra hướng đến đầu, tay, chân của bọn lính bên ngoài vòng gút lại kéo lê về phía trong, chiếc khiên được nâng lên theo đúng nhịp điệu của nó. Và ngay sau đó là hàng loạt tiếng đâm, chém pha lẫn tiếng thét đau xé lòng người. Máu tươi theo dịp lại phun trở ra và vấy mùi tanh theo gió bay đi thật xa.

Sau một hồi hết tốc lực, quân lính triều đình nhanh chóng lấy lại khí thế thay phiên nhau lao người về phía những chiếc khiên hi sinh tìm đường cho Hàn Lãnh cùng Liễu Viễn thoát trận.

Lãnh Hàn bị vướng bên vòng ngoài, hiện tại đang đấu tay đôi với Sơ Tuyết hết sức căng thẳng trong khi Thiên Kỳ đã bắt sống được Liễu Viễn trói gô cổ ở vòng phía trong.

Ngay cả Thiên Ngân, Tố Huyền cùng Thiên Dực ra tay chém giết điên loạn vào đám tử sĩ ở phía dưới.

Tầm nửa canh giờ sau thì lớp khiên bảo vệ vòng ba vì quá mỏng manh so với sức ép của hàng ngàn con người đã bị đánh ngã, nhân cơ hội đó, binh lính do Hàn Lãnh ra lệnh nhanh chóng nhào vào tấn công chiến đài cao phía bên trên với hi vọng bắt sống con tin tìm đường thoát thân.

Nam Phong ôm chặt Phi Vũ dụng khinh công tuyệt đỉnh nhấp theo lớp thang gỗ trong tích tắc đã chạm mặt đất. Hắn nhanh chóng lao vào khu vực bảo vệ do quân mình bày ra liền đưa mắt nhìn về phía Diệp Phi cùng Trúc Nhã bên trên.

Khốn kiếp ở chỗ chính là chiếc thang gỗ kia đã gãy thành nhiều khúc. Diệp Phi vung Bách Liên thủ của mình ra, dải lụa như có linh tính bay thẳng đến quấn chặt vào trụ gỗ ngay cạnh Phi Vũ đang đứng đồng thời quay mặt về phía Thần Tịch đang đánh nhau hết lớn.

– Thần Tịch, đỡ nhị muội.

52. Chương 52

Nghe gọi đến tên mình, Thần Tịch xoay mặt lại thì nhìn thấy ngay tình huống “chỉ mảnh treo chuông” đó, tâm một trận hoảng loạn. Không chần chừ, hắn liều mạng lao về phía lầu cao trong khi Diệp Phi đang dùng một tay đẩy cả cơ thể của Trúc Nhã nương theo dải lụa của mình rơi dần xuống. Đến chừng phân nửa đoạn đường thì Trúc Nhã đã rơi ra khỏi nơi nương tựa đứng như dự đoán của Diệp Phi, không nói nhiều, Thần Tịch một đường bay lên cấp cả người Trúc Nhã mang đặt vào vòng bảo vệ của Nam Phong cùng Phi Vũ.

Diệp Phi đứng loay hoay một hồi bên trên đài à phía dưới toàn là quân địch trong đi đài làm bằng gỗ này cũng chẳng thể trụ được bao lâu, nó sắp gãy đổ hoàn toàn. Đến lúc đó đừng nói là bị bắt mà tính mạng cũng có thể không còn nguyên vẹn.

– Phi nhi, nàng nhảy xuống mau.

Thiên Kỳ đứng phía dưới hoảng hốt hét lên. Diệp Phi nghe thấy nhưng có điên mới làm theo lời hấn. Chết như thế nhất định rất khó coi, nàng chẳng thà nhảy sông còn hơn là nhảy... trên cạn như thế này.

Chẳng còn cách nào khác khi đài cao bằng gỗ đang dần gãy sụp xuống, bên dưới mọi người đều hướng những ánh nhìn lo lắng cùng hoảng hốt đến nữ tử bạch y phía trên cao. Dải lụa trắng phất phơ trong gió cũng nhuộm toàn máu tanh từ lúc nào.

Sau này nghĩ lại thì Thiên Kỳ luôn bảo máu của Diệp Phi chính là máu liều khi từ trên cao đó, nàng đã nghe lời hấn, nhắm mắt lao xuống như một con thiêu thân.

Thiên kỳ nhấp chân vào vai của một tên lính bên cạnh lấy đà nhảy lên cao ôm chầm lấy thân ảnh nữ tử bạch y đang rơi dần đó. Cả hai ngã xuống đất đánh phịch một cái đến nỗi phải lăn vài vòng trên đất xây xẩm mặt mày nhưng rất may là nàng vẫn còn nguyên vẹn, không có thịt nát xương tan như đã từng tưởng tượng ra.

– “Nàng không sao chứ?” Thiên Kỳ nâng người Diệp Phi đang ôm trong lòng xoay thành từng vòng kiểm tra kỹ lưỡng sau đó mới lại ôm chầm lấy trước mặt biết bao quân lính dưới trướng của mình.

– “Ta không sao đâu, buông ra đi... mọi người nhìn kìa” Diệp Phi tuy hơi đau nhưng tình cảnh khiến nàng đỏ mặt này đã lấp liếm toàn bộ cái đau rồi.

– “Nàng ở trong đây cho ta, không được ra ngoài” Hấn đẩy nàng vào vòng bảo vệ cùng với Nam Phong sau đó một cước phóng thẳng ra phía ngoài.

Thế trận bát quái hiện giờ đã tan rã chỉ còn quân ta bao vây nhóm người của Hàn Lân chẳng còn bao nhiêu người khiến ánh mắt bọn chúng hoang mang vô độ.

– “Hàn Lân, người giơ tay chịu trời thì bọn ta sẽ tha cho các người một mạng” Nam Phong ngồi trên lưng ngựa tiến ra phía bên ngoài hướng phe tam hoàng tử hét lớn.

– “Chi bằng liều mạng một lần còn hơn là chịu nhục để người bắt làm con tin” Hàn Lân cười khẩy không đặt Nam Phong vào mắt mà ánh nhìn của mình đang hướng về phía... Thiên Ngân.

Lần đầu hấn gặp nàng chính là hình ảnh một nữ nhân từ trên trời bay xuống như một nàng tiên giáng trần giải cứu cho thất đệ của hấn – Thiên Minh. Nếu như lúc đó hấn có bản lĩnh hơn một chút. Tinh ranh hơn một chút, may mắn hơn một chút thì có lẽ nàng đã là người của hấn chứ không phải bây giờ cả hai lại đối đầu như thế này.

– “Người không muốn sống thì cũng nên nghĩ cho những người đã theo người bao năm qua chứ” Thiên Kỳ đã ngồi trên ngựa tự bao giờ đang đứng bên cạnh Nam Phong. Hai huynh đệ bọn họ ở đó, nơi đầu ánh nắng ban trưa khiến bức tranh như được tô đậm thêm thật nhiều sắc màu.

– Dàn trận.

Hàn Lân ngay lập tức hô to khiến binh sĩ triều đình theo hấn dừng chính những tám khiên có hình tròn của mình vây lại xung quanh tạo thành một bức tường thành vững trãi. Chính những thanh giáo chia ra xung quanh như lúc đầu trong “Bát Quái đồ trận” của Diệp Phi đã phản lại bọn họ.

Hình tròn bảo vệ đó liên tục xoay quanh tại vị trí của mình rồi dần dần tiến lên phía trước với ý định phá vỡ vòng vây rút lui trong an toàn. Hàng loạt binh lính quân Nam Phong liều mạng nhảy vào nhằm phá vỡ thế trận nhưng tất cả đều phun máu ngã chết bởi những mũi giáo nhọn và dài đâm vào thụt ra liên tục theo một trình tự sắp sẵn chứng tỏ Hàn Lân cũng là một tay tướng quân có khá nhiều kinh nghiệm nơi sa trường máu lửa.

Đến gần một canh giờ sau, với sự thiệt hại về tính mạng của binh lính đã tăng dần lên thấy rõ, Nam Phong nhanh chóng ra lệnh cho Thần Tịch dùng một sợi dây thừng vừa to vừa dài buộc chặt với những miếng sắt

do khiên tròn tạo thành. Hai đầu được hơn 10 người cưỡi ngựa lấy đà từ xa dùng sức tông vào mặt vòng bảo vệ khiên tròn của Hàn Lân khiến chúng vỡ ra chỉ trong tích tắc. Tiếng hoan hô bay theo gió khiến lòng Phi Vũ như buông thõng một chút.

Vòng vây bị phá vỡ, hai bên lao vào chém nhau như điên. Nhìn tình cảnh trước mắt, thất tỷ muội của Trúc Lâm sơn trang cũng không muốn bị động ở một chỗ, nhanh chóng họ nhảy lên ngựa của mình lao ra ngoài sử dụng những chiêu thức biến hóa trong võ công đánh nhau ầm ĩ vang xa cả một góc thung lũng phía sau dãy đồi thấp.

Có kẻ ngã xuống, có máu phun ra, có tiếng hét lên đau đớn nhưng tất cả chẳng là gì so với tình trạng hiện giờ. Trận chiến đã đến hồi kết thúc ngay khi Hàn Lân cùng Nam Phong lao vào nhau như con hổ đói vồ mồi. Trên người cả hai toàn là máu và những vết thương đang lúc tét ra đau nhức nhưng với niềm tin chiến thắng của Nam Phong cùng ý nghĩ trốn thoát trong đầu Hàn Lân đã khiến họ điên cuồng chém giết đối phương.

Hai mũi kiếm, hai con người nhưng chỉ một kẻ được sống sót. Cuối cùng thì “thắng làm vua mà thua thì làm giặc”, định lý đơn giản và rất dễ hiểu dành cho tất cả những ai tham gia chiến tranh.

Thanh kiếm trên tay Hàn Lân vung lên cao hạ xuống nhanh chóng theo một đường ngang khiến Nam Phong phải hạ người nằm sấp rạp xuống lưng ngựa né một đòn hiểm. Nhưng trong lúc quan trọng của cuộc chiến thì mũi kiếm của Nam Phong đã đâm vào ngực của đối phương khiến Hàn Lân ngã ngựa nằm ngay đơ trên đất.

Cuộc chiến đã kết thúc trong tiếng la hân hoan của toàn quân, một vạn quân bây giờ chỉ còn lại vài trăm khiến Hàn Lân thêm phần ảo não. Tất nhiên hắn cùng Liễu Viễn đã bị bắt sống đưa vào nhà giam trong thành Phú An được canh giữ cẩn thận bởi hàng lớp bảo vệ của những sát thủ trong Vô danh các, một con kiến cũng khó lòng ra khỏi chứ đừng nói chỉ là hai con người như bọn họ.

53. Chương 53

- “Nào ăn mừng thôi” Viên Thừa Quang hứng khởi nâng ly rượu của mình hướng về phía Nam Phong đang ngồi đối diện không khỏi mỉm cười.
- “Có thấy người vui hơi sớm quá hay không?” Thiên Dực ném cho hắn cái nhìn khinh bỉ cùng lè lưỡi dè bủ “7 vạn quân chỉ mới tiêu diệt được một vạn mà thấy người mừng cứ như nướng tử người sanh hài tử vậy”
- “Ngũ muội nói vậy là không đúng rồi” Nam Phong thấy Thiên Dực nói như thế thì nhanh chóng đỡ lời “Thắng trận này cũng là một sự kính hỉ rồi đó”
- “Cái gì mà ngũ muội?” Thiên Dực lập tức ném ánh nhìn của mình về phía Nam Phong “Ai cho người thú tam tỷ nhà ta mà bày đặt gọi muội xưng huynh?”
- “Ta...” Nam Phong khựng ly rượu trên tay.
- “Ngũ muội!” Phi Vũ nhú mày khó chịu nhìn Thiên Dực.
- “Tam tỷ đừng giận, muội thật không có ý đó” Thiên Dực nhanh chóng lấp liếm mang Trúc Nhã ra làm gậy chống lưng ỳnh “Nhị tỷ có bảo nếu muốn thú bất kỳ ai trong thất tỷ muội chúng ta thì nhất định phải vượt qua thử thách của những người còn lại đó”
- “Có chuyện này hả nhị tỷ?” Phi Vũ không tin tưởng quay sang Trúc Nhã hỏi lại cho chắc chắn bởi bao nhiêu năm sống trong Trúc Lâm sơn trang có bao giờ nàng nghe đến chuyện này đâu chứ.
- “Ừm” Trúc Nhã chỉ khẽ gật đầu ừm rồi nhanh chóng quay lại tập trung với đĩa thức ăn trên bàn.
- “Thế sao muội chưa nghe đến chuyện này bao giờ?” Phi Vũ liền quay sang Diệp Phi “Đại tỷ, thật có sao?”

- “Muội đừng quan tâm là có hay không mà hãy quan tâm đến cái thử thách biến thái mà ngũ muội đưa ra có lẽ tốt hơn đây!” Diệp Phi tập trung đưa đũa gấp thức ăn trên bàn vào chén của Thiên Kỳ.
 - “Đúng vậy, còn của muội nữa” Tổ Huyền lanh chanh khoát tay Thiên Dực cười toe toét.
 - “VẬY thử thách của hai muội là gì? Ta sẽ cố gắng vượt qua” Nam Phong hướng Phi Vũ bên cạnh mỉm cười ôn nhu khẳng định sự tự tin của mình, bàn tay hần nắm chặt lấy tay nàng bên dưới bàn.
 - “Ta khuyên người đừng nên hỏi thì hơn” Sơ Tuyết liên tục lắc lắc đầu không khỏi rung mình khi nghĩ lại kỳ tích trong quá khứ ngày xưa của Thiên Dực tại Vô Danh các trong kinh thành.
 - “Đệ khuyên huynh nên tập trung vào ăn đi thì hơn” Thiên Kỳ mồm hời dầm đĩa thật lòng khuyên nhủ đại ca của mình.
 - “Huynh không sao đâu. Đấu võ với ngũ muội thì huynh tin chắc mình sẽ thắng” Nam Phong không biết tốt xấu gì vẫn nhẹ nhàng cười tự tin.
 - “Đánh nhau trên giường à?” Tổ Huyền nghiêng đầu tỏ vẻ vô tội.
 - “Chỉ muội hiểu ta. Hắc hắc” Thiên Dực vỗ vỗ vai Tổ Huyền mỉm cười thỏa mãn trong khi mặt Phi Vũ méo xẹo còn Nam Phong mặt đỏ còn hơn trái cà chua chín rực trên cây.
 - “Riêng Sơ Tuyết thì ta iễn cái vụ thử thách đó, người mau rước ngũ muội đi sớm đêm ta đi” Diệp Phi vừa nhấp trà vừa nói khiến mặt nhân vật nam chính được nhắc đến hai mắt sáng rõ, miệng cười toe toét chấp tay cảm tạ tứ hướng.
 - “Muội đồng ý với đại tỷ, tỷ nói gì cũng đúng cả” Tổ Huyền thi nhau gật gật đầu.
 - “Muội... muội...” Thiên Dực chỉ tay về phía Tổ Huyền nói không nên lời “Ồ... ba phải”
 - “Khoái muốn chết mà bày đặt” Thiên Ngân này giờ không nói gì chỉ phun đúng một cây khiến toàn bàn cười như vỡ chợ.
 - “Hừ! Minh muội không đấu lại sáu cái đầu. Nghỉ chơi, ăn thôi” Thiên Dực nhanh chóng giơ tay đầu hàng tập trung vào chuyên môn ăn uống của mình.
- Trong lúc mọi người trong Phú An thành hân hoan ăn mừng chiến thắng oanh oanh liệt liệt thì tại quân doanh của Hàn Mạch bên rìa thung lũng lại vô cùng trầm trọng. Từng đợt từng đợt tiếng gầm tức giận của vị chủ soái cao cao tại thượng xen kẽ với âm thanh đổ vỡ từ trong sa trường to lớn nguy nga chính giữa quân doanh phát ra khiến không ai dám hó hé nữa lời.
- Binh lính bên ngoài thì ai làm việc nấy, từng cử chỉ đến lời nói đều cực kỳ cẩn trọng với nhỏ nhẹ tránh làm cho cái người đang phát hỏa bên trong kia thêm phần tức giận. Những vị tướng quân dưới quyền Hàn Mạch thì mỗi người mang một nét trầm tư khác hẳn nhau. Có kẻ thì lo lắng, sợ sệt, kẻ thì nhú mày tức giận tuy nhiên vẫn có kẻ nhếch miệng cười giảo hoạt hay cho kẻ sách tuyệt đỉnh của phe đối phương vừa tiêu diệt một vạn binh lính quân mình cùng với bất sống hai vị lãnh tướng quyền cao chức trọng.
- Hàn Mạch cầm lấy mớ tấu chương bên trên bàn của mình ném mạnh xuống đất khiến những ai có mặt trong phòng cũng phải giật thót mình trừ một vài kẻ không biết sống chết là gì.
- Nhanh chóng cử người lên vào tìm cách cứu tam hoàng tử ra cho ta.
 - Tuân lệnh chủ soái.
- Bên dưới, một vị hảo hán có vẻ trẻ trung quay đầu thoát ly ra khỏi sa trường thực thi mệnh lệnh bởi hần biết vị trí của tam hoàng tử trong lòng chủ soái là cực kỳ ặt dù hai người bọn họ chỉ cùng cha nhưng hoàn toàn khác mẹ.
- “Người nghĩ có thể dễ dàng trà trộn vào thành Phú An sao?” Bạch y đáng người bảnh bao, khuôn mặt khôi ngô cực kỳ họa thủy khiến cho hàng hàng lớp lớp nha hoàn theo trên sa trường phải âm thầm e lệ mỗi khi chạm phải ánh mắt của hần lên tiếng. Tuy lời nói có vẻ khá xúc phạm đến Hàn Mạch nhưng hần chẳng tỏ vẻ gì là lo sợ cả chứng tỏ vị trí của kẻ này không phải tầm thường chút nào.
 - “Những gì ta muốn thì không kẻ nào có thể ngăn cản” Hàn Mạch gầm nhẹ, nghiêng răng rít từng chữ.

- “Nếu đơn giản như người nói thì bao năm qua vì sao đến vị trí của Trúc Lâm sơn trang ở đâu cũng chẳng ai biết đến?” Bạch y tiêu sái ném thữ tách trà mới được dâng lên của mình không chú mục đến ánh mắt đang hằn những tia lửa đỏ trong mắt Hàn Mạch.
- “Vậy Trình quân sư ắt có cao kiến?” Mạc Long tướng quân nhanh chóng lên tiếng phá vỡ không khí vô cùng bức bách hiện tại giữa một vị chủ soái cao cao tại thượng và một vị quân sư thông minh tuyệt đỉnh lại rất được lòng của hoàng đế đương nhiệm.
- “Cao kiến thì ta không có nhưng tiểu kiến lại nhiều vô số. Các người muốn biết cái nào?” Bạch y giả giọng châm chọc ra trêu đùa cùng với những kẻ dưới quyền của tướng soái, kẻ mà hẳn chẳng ưa chút nào đang ngồi trên chiếc ghế cao cao được trạm trổ tỉ mỉ kia.
- “Thân là quân sư mà chẳng đưa ra được chút cao kiến gì ngay thời điểm mấu chốt này mà xem được à?” Triệu Vũ tướng quân nhếch mép hướng bạch y bên kia cười khinh bỉ. Đối với hắn, tên Trình quân sư này chỉ được cái tốt mã chứ tài trí chưa chắc qua được những vị lãnh tướng có kinh nghiệm trên sa trường như bọn hắn.
- “Ta thiết nghĩ...” Bạch y không quan tâm đến sự thất lễ của bọn họ, chậm rãi ngẩng đầu nhìn lên Hàn Mạch đang ngồi phía trên kia nó tiếp “... lúc này chúng ta nên lo chuyện lương thực cùng dịch bệnh đang hoành hành trong quân doanh đúng hơn là chú tâm vào chuyện thắng hay thua của một vạn quân kia”
- “Chủ soái! Ta cũng có cùng ý nghĩ như Trình quân sư” Mạc tướng quân tiếp tục gật đầu ứng ý.
- “Lương thực à? Dịch bệnh à?” Hàn Mạch trầm ngâm trong giây lát nhưng ngay sau đó ại nở ra một nụ cười cực kỳ giảo hoạt không dấu giếm chút hàn khí của mình khiến những kẻ dưới kia nhất thời không rét mà run.
- “Chẳng nhẽ người có cao kiến gì à?” Bạch y mỉm cười nhẹ nhàng nhìn Hàn Mạch nhưng mãi một lúc sau hắn mới nhẹ mở giọng nhưng từng ánh mắt bên dưới kia càng ngày càng khâm phục dành cho con cáo già cao cao bên trên.
- Mang những người bị bệnh xuôi dòng Phú Vinh đáp xuống trước cổng thành nơi đóng quân của bọn chúng đồng thời sai người bỏ độc vào nguồn nước chính của tòa thành cho ta. Để ta xem, các người sẽ lo chuyện này như thế nào.

54. Chương 54

Sáng hôm sau, đang trong giấc ngủ yên bình sau những ngày căng thẳng đột nhiên Trúc Nhã bị dựng đầu dậy ngay bởi tiếng la hét chói tai của Thiên Dực cùng Tổ Huyền. Đang định quay lưng vào tường tiếp tục tìm Chu công luận cơ thì đã thấy toàn thân một trận rét run, đến lúc hoàn hồn, nàng đã thấy chiếc mền vẫn thường đắp trên người mình đã không cánh mà bay xuống đất trong khi hai ả nha đầu chuyên môn đi phá hoại gia đình nhà người ta đến gà bay chó sủa thì đứng bên cạnh giường với khuôn mặt trầm trọng hiếm thấy.

- “Có chuyện gì với hai đứa vậy?” Trúc Nhã ngáp ngáp ngáp dài thò chân xuống lần mò đôi hài thêu hoa mang vào, sau đó từng bước một đến bên chiếc chậu đựng nước ấm rửa mặt, thay một bộ xiêm y mới nhưng vẫn thủy chung với màu lục của trúc. Sau khi thấy nàng đã hoàn thành hết mọi thao tác thì Thiên Dực mới nhú mi tranh giành với Tổ Huyền cất tiếng trước.
- Bọn chúng cư nhiên quẳng mấy cái xác chết đang mang dịch bệnh trước cửa doanh trại của chúng ta.
- “Nga? Bằng cách nào?” Trúc Nhã ngữ khí vẫn không chút gì có vẻ là lo lắng, chỉ khẽ nhíu mày nhăn nhăn trán mà thôi. Hành động đó cũng khiến cho Tổ Huyền thấy nóng nảy cực kỳ.
- “Chúng xuôi theo đầu nguồn con sông trên những chiếc bè gỗ, đến cửa doanh trại do sông hơi cạn nên mới mắc vào. Một vài tên không biết đã mang mấy cái xác vào và giờ trong quân lính đang diễn ra tình trạng

ói mưa cùng với đi tiêu” Tổ Huyền gấp gấp để thêm vào.

– “Đại tỷ biết chưa?” Trúc Nhã giở gối lấy ra bộ Vô Sắc ngân châm, bửu bối của mình bỏ vào tay áo rào bước ra bên ngoài.

– “Sáng sớm đã hay tin, giờ đang ở quân doanh” Thiên Dực trực tiếp trả lời sau đó cùng Tổ Huyền nhanh chóng cất bước theo Trúc Nhã hướng ngoài cổng thành đi đến.

Quân doanh vẫn như thế nhưng nay lại phân ra thêm một khu vực trọng yếu cách ly với những người đã chạm qua xác chết cùng những ai có triệu chứng của đại dịch trú ngụ.

Diệp Phi thân bạch y trắng nõn đã vương vài vết đen của đất cát cùng sinh bùn nhưng vẫn không đánh mất đi nét tiêu sái, mi thanh mục tú của mình. Chiếc mạn sa che mặt cùng mũi tránh nhiễm bệnh lại càng phập phồng trong gió khiến vẻ đẹp của nàng thêm phần tò mò gây thích thú cho người khác nhưng chẳng ai dám làm càng bởi họ đều biết đây không những là trang chủ Trúc Lâm sơn trang danh trấn giang hồ, các chủ Vô Danh các tàn bạo, hiểm hóc, Phi Phi cô nương võ công cái thế cùng trí thông minh tuyệt đỉnh mà còn là vương phi tương lai của bọn họ nữa.

Thiên Kỳ trong bộ hắc y đen toàn tập loang quaoanh khu vực an toàn đột nhiên đập vào trong ánh mắt của hấn là nàng. Thiên Kỳ cước bộ nhanh chóng chạy lại bên cạnh Diệp Phi, nắm lấy cổ tay của nàng lôi đi trong sự ngạc nhiên khó hiểu không chỉ của nàng mà còn cả những người xung quanh.

– Tiểu Kỳ! Người làm gì vậy? Buông ta ra... đau quá!

Nghe thấy tiếng rên la đau đớn của nàng, hấn nhanh chóng xoay mặt lại, buông lỏng tay nhưng lại giựt mạnh chiếc mạn sa của Diệp Phi quăng xuống đất không thương tiếc.

– Nàng biết đó là chỗ nào không mà còn lờn võn lao vào? Nhỡ như bệnh thì bảo ta làm sao hả?

Ngữ khí giận dữ không tài nào kiềm chế nhưng tất cả đều do hấn quan tâm đến mình khiến cơn lửa uất ức trong lòng Diệp Phi đột nhiên không cánh mà bay.

– Ta chỉ đi xem họ như thế nào thôi, nếu không biết bệnh trạng thì không thể chữa, lúc đó dịch còn lan ra rộng rãi hơn nữa thì làm sao bây giờ?

– Sao nàng không để cho Thiên Dực xem?

– “Thiên Dực không phải là người hả?” Diệp Phi chưa kịp lên tiếng thì giọng nói nghiêng răng nghiêng lợi của kẻ vừa được nhắc đến đã vang lên sau lưng Thiên Kỳ làm hấn giật nảy mình. (Phi Phi: Như ước nguyện của Tiểu Dực Dực rằng được leo lên đầu mọi người dù chỉ một lần. Đầu tiên sẽ là lão đại, tức tướng công của ta nga~)

– Ta...

– “Hừ!” Thiên Dực không thèm nhìn hấn mà chỉ quăng ra một tiếng hừ lạnh “Người đã tự đánh mất tiêu chuẩn để trở thành lão đại trong mắt ta rồi”

– “Không phải! Vì ta thấy muội rành y dược hơn là Phi nhi nên mới...” Thiên Kỳ khó xử cứ lắp ba lắp bắp khiến lòng Thiên Dực và Tổ Huyền bên cạnh hả dạ hơn rất nhiều, hiếm khi có cơ hội trả thù cái tên lão đại đáng ghét này. (Phi Phi: Trả thù Tiểu Kỳ hay trả thù ta???)

– “Sao không là nhị tỷ mà cứ nhất quyết phải ngũ tỷ hả?” Tổ Huyền nhanh chóng chớp thời cơ dè bửu “Rõ ràng người có thành kiến với ngũ tỷ mà”

– Không phải! Ta...

– “Thôi, người ghét ra thì nói đại cần gì phải biện minh” Thiên Dực khoanh hai tay trước ngực ngoảnh đầu đi không thèm nhìn thấy ánh mắt kỳ lạ của hấn.

– “Ai biểu muội cứ khăng khăng đòi lão đại phải bước qua thân thể của muội mới được thú đại tỷ làm chi. Quả báo thôi” Trúc Nhã nói xong, một đường đi thẳng đến doanh trại cách ly nên không nhìn thấy những cái gật đầu đồng tình của Thiên Kỳ. (Phi Phi: Cáo lỗi với ngũ muội, nhị muội... dữ quá!!!)

- “Nhiều chuyện đủ chưa?” Diệp Phi liếc mắt nhìn hai đứa muội muội trước mặt mình “Còn nhiều chuyện phải làm lắm đây”
- “Nàng vào thành nghỉ ngơi đi, ở đây đã có ta lo” Thiên Kỳ quay sang liếc mắt ra hiệu cho Hắc Ảnh cùng Hắc Dạ một đường tiễn Diệp Phi thẳng đến phủ Lý tướng quân, nếu bọn họ không làm tròn trách nhiệm thì chỉ còn đường nhìn ngắm người yêu lên kiệu “bông” với người khác mà thôi.
- “Được rồi. Có gì thì đến gọi ta” Diệp Phi biết có nói với hắn cũng thể thôi, đành trở về chờ báo cáo kết quả của Trúc Nhã sướng hơn là đi cãi tay đôi với hắn

55. Chương 55

Trúc Nhã hết vòng sang trái rồi lại quay sang phải, giở hết tay của người này rồi đến chân của kẻ kia khi Thiên Dực lại phải đứng lau mồ hôi trong lúc pha chế được dưới sự chỉ dẫn của nhị tỷ mình.

Thần Tịch cả ngày mặt u ám cũng chẳng biết nguyên nhân vì sao đột ngột xuất hiện trước mặt Trúc Nhã làm nàng cứ đơ ra như cây bơ nhúu mày khó hiểu. không phải là nàng không muốn nói chuyện với hắn mà do cái cảnh tình tình tứ tứ lúc hắn ôm nàng từ trên đài cao bay xuống cứ lúc ẩn lúc hiện trong kí ức không biết phải làm sao mới có thể xua tan đi được.

- “Nàng không sợ nhiễm bệnh à?” Thần Tịch không chịu được sự im lặng của nàng nhưng bản thân hắn cũng chẳng biết phải nói điều gì.
- “Không hề gì” Giờ đây người ngoài cuộc mới phát hiện ra rằng ngữ khí của Trúc Nhã đã hoàn toàn hòa hoãn hơn so với lúc đầu mới tiếp xúc với Thần Tịch. Thiên Dực đứng phía ngoài khẽ huých tay vào eo Tố Huyền ra hiệu. Hai tỷ muội bọn họ ngay lập tức ngừng tay theo dõi cuộc đối thoại tình tứ có một không hai của vị được mệnh danh là “tảng băng biết đi” của Trúc Lâm sơn trang.
- “Nàng đừng tiếp xúc nhiều quá với người bệnh” Thần Tịch kéo tay Trúc Nhã ra phía bên ngoài màn trước cho nàng hít thở bầu không khí trong lành.
- “Chỉ là đậu mùa và dịch tả thôi, không có gì quan trọng” Mặc dù hơi bất mãn nhưng nhờ thế mà nàng cũng thấy thoải mái hơn không khí ngột thở phía bên trong.
- “Dịch không nguy hiểm chứ?” Trầm tư một hồi lâu, Thần Tịch mới khẽ lên tiếng.
- “Ừm! Không đáng ngại” Trúc Nhã khẽ gật đầu sau đó mới nhìn thẳng vào mặt hắn hỏi “Chẳng phải người sẽ cùng Nam Phong đi khảo sát địa hình sao?”
- “Ách! Ta quên” Hắn gãi gãi đầu cười trừ rồi nhanh chóng nhấc chân rời khỏi chỉ để lại một câu nói đầy ẩn ý “Thôi ta đi, ta sẽ mau chóng về thôi”
- “Về sớm hay về trễ thì có liên quan gì đến ta chứ?” Trúc Nhã nhúu mày đành quay lưng vào trong lều tiếp tục công việc.

Tối hôm ấy, mọi người đều tất bật dựng giàn thiêu bằng gỗ cách khá xa doanh trại và cổng thành để thiêu những xác chết vẫn còn đang nhiễm dịch bệnh kia. Dù cho là dịch nhân đi chăng nữa thì họ vẫn là con người, vẫn là một sinh mạng vô tội chỉ biết cố gắng sức lực bản thân cho triều đình, cho đất nước chỉ tiếc rằng tướng soái của họ quá man rợ, quá không có tính người khi lợi dụng những cái xác kia để mang lại lợi ích cho quân mình.

Họ nhất định cũng có gia đình, mẹ già, vợ trẻ, con thơ nhưng giờ đây lại phải bỏ mạng nơi đất khách quê người. Đi chiến tranh mà không chết trên sa trường vang danh thiên hạ mà lại chết dưới con ma dịch bệnh tai quái ác ôn. Thế cư nhiên khi chết rồi lại còn bị mang ra làm công cụ lợi dụng cho người khác. Thử hỏi, làm sao họ có thể nhắm mắt nơi suối vàng và còn bất kỳ mặt mũi nào để gặp tổ tiên của mình cơ chứ?

Đúng 267 cái xác, xấp xỉ 267 gia đình mất cha, mất con, mất chồng. Tang thương chèn chất đau thương. Nhưng kết quả của chiến tranh lúc nào cũng thế, lúc nào cũng là máu, tính mạng và nước mắt. Đường như những thứ đó đã ăn sâu vào quá trình phát sinh cũng như nhân quả báo ứng trong mỗi cuộc chiến từ xa xưa cho đến tận bây giờ.

15 giàn thiêu, trên mỗi giàn chính là gần 20 con người đã nhắm mắt xuôi tay không biết đến hỉ, nộ, ái, ố của trần gian là gì nữa. Người xưa bảo “Chết không phải là hết”, đúng vậy, chết chính là bắt đầu một cuộc sống mới viên mãn hơn, vĩnh cửu hơn. Nhưng liệu sự thật có phải là như thế không hay đằng sau cái chết lại là sự hành hạ của nơi gọi là địa ngục cho những gì khi còn sống con người đã gây ra?

Lửa bập bùng từ nhỏ cho đến to dần rồi cháy càng dữ dội hơn trong gió đêm. Mùi khét của thịt người bị cháy xém khiến cho bất kỳ ai cũng cảm thấy cơn buồn nôn như muốn trào dâng ra khỏi bao tử của mình.

Thầm nhìn những tàn lửa bay lên trời sau đó bị dập tắt bởi những cơn gió và sự chênh lệch nhiệt độ mà lòng mọi người dấy lên một niềm thương cảm. Biết đâu ngày sau người nằm trên giàn thiêu đó lại là chính mình?

– Chủ nhân! Không xong rồi!

Tiếng thất thanh của Thanh y vang vào trong tai Diệp Phi làm dự cảm bất an trong lòng nàng được thể phát huy dữ dội hơn và cũng nhờ đó mà thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh.

– “Có chuyện gì?” Diệp Phi quay lưng lại không khỏi nhú mày khi thấy sau lưng Thanh y lại là bộ ba còn lại của Tứ y cũng thủy chung với gương mặt lo lắng không kém gì.

– “Dân chúng trong làng đang bị trúng độc” Thanh y gấp gáp thông tri tin tức cho Diệp Phi bởi mọi người từ sáng đến giờ đều có mặt ở ngoài thành để giải quyết vấn đề dịch bệnh cùng những xác chết của địch nhân nên chuyện trong thành hoàn toàn không nắm được chút thông tin nào cả.

– “Mấy nha hoàn trong Lý tướng phủ với thân nhân của ngài ấy cũng thế” Lục y do bởi mấy ngày này ở trong phủ nhận lệnh hầu hạ Diệp Phi nên cũng nhanh chân đến nơi thông báo gấp gáp vì sợ rằng có mặt thám đã lên đến vào trường quân phủ, như vậy không phải là quá nguy hiểm ọi người hay sao.

– “Phía Bắc thành, nơi thao duyệt binh lính cũng xảy ra hiện tượng này thưa chủ nhân” Hồng y càng gấp gáp hơn nữa bởi trong mỗi cuộc chiến, binh lính là khá quan trọng mà hiện tại đã đến hơn nửa ngàn người có hiện trạng nhiễm độc ỏi nữa liên miên.

– “Bảo Yến cô nương cũng như thế” Tử y nhìn Thiên Kỳ đáp lời bởi nàng biết nàng ta vô cùng quan trọng với vị vương gia này và đồng thời là gia tương lai của bọn họ mặc dù chẳng ai quý mến nàng ấy cả.

– “Chẳng lẽ bọn chúng cử người vào hạ độc nguồn nước chính của toàn thành chúng ta sao?” Nam Phong hoang mang nắm chặt lấy tay Phi Vũ như trấn an nàng và cũng như tìm ình một động lực nào đấy để có thể đứng vững tiếp tục lãnh đạo cuộc chiến tranh tàn khốc phía trước.

– “Tiểu Yến sao rồi?” Thiên Kỳ ngữ khí tức giận hướng Tử y quát tháo làm nàng ta không rét mà run trước bộ dáng hung hãn từ trước đến giờ chưa bao giờ gặp phải của hắn.

– “Tiểu Kỳ, Bảo Yến không sao đâu, người bình tĩnh chút đi” Diệp Phi nắm tay hắn vỗ vỗ trấn an tinh thần của con sói xám đang kỳ tức giận kia.

– “Biểu hiện của người trúng độc là gì?” Trúc Nhã xoa xoa cái đầu đang đau nhức của mình không khỏi không hỏi bởi lẽ nàng nắm chắc đây nhất định không phải là độc khó giải nhưng với lượng nước chính khổng lồ đó để mà tiêu trừ hoàn toàn độc tố lại là một vấn đề cực kỳ nan giải.

– “Nhị tiểu thư, người trúng độc thì có người ỏi mửa ra máu, có kẻ thì hôn mê sâu, lại có tên thì ôm đầu đau nhức như búa bổ vào vậy” Hồng y nhớ lại biểu hiện của những binh lính mình đang thao duyệt khi trúng phải độc.

– “Nhưng người có nội lực lại không hề hấn gì cả. Chứng tỏ bọn chúng nhắm vào hoàn toàn là binh lính cùng với khả năng làm lung lay tinh thần của dân chúng trong thành” Thanh y tiếp lời Hồng y càng làm cho không khí thêm phần ngưng trọng khó dò.

56. Chương 56

- “Nhị tiểu thư, người trúng độc thì có người ói mửa ra máu, có kẻ thì hôn mê sâu, lại có tên thì ôm đầu đau nhức như búa bổ vào vậy” Hồng y nhớ lại biểu hiện của những binh lính mình đang thao duyệt khi trúng phải độc.
- “Nhưng người có nội lực lại không hề hấn gì cả. Chúng tớ bọn chúng nhắm vào hoàn toàn là binh lính cùng với làm lung lay tinh thần của dân chúng trong thành” Thanh y tiếp lời Hồng y càng làm cho không khí thêm phần ngưng trọng khó dò.
- “Tỷ biết đây là độc gì không?” Phi Vũ không an tâm hướng Trúc Nhã gấp gấp hỏi.
- “Nếu đoán không nhầm thì là Tử Lộ độc tố nhưng còn cần phải nhìn tận mắt mới khẳng định được” Trúc Nhã liếc nhìn Thiên Dực như muốn tìm xem nàng ấy có trùng ý kiến với mình hay không vì dù sao cả hai người đều là đệ tử chân truyền về y dược của sư mẫu cơ mà.
- “Muội cũng nghĩ như nhị tỷ nhưng vẫn phải đến xem cho chắc” Thiên Dực gật gật đầu.
- “Nếu vậy loại độc này thực đối với người có nội công thì không vấn đề gì sao?” Tổ Huyền không tin nhìn Thiên Dực cùng Trúc Nhã khiến tâm Diệp Phi cùng một số người tự nhiên đánh thót một cái.
- “Nếu đây là Tử Lộ độc tố thì nó hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến chúng ta” Trúc Nhã gật đầu khẳng định lại lần nữa trước những thắc mắc không phải là không có căn cứ của mọi người.
- “Nếu vậy không phải...” Tử y nhanh chóng lên tiếng bởi khoảng thời gian cùng Diệp Phi, Thiên Kỳ và Bảo Yến đến phía Nam cứu tế không phải là nàng bị mù mà không thấy Bảo Yến ra tay chống lại đám hắc y nhân lúc gia đình Trang tướng quân lâm vào cảnh sát toàn tộc ngoài ra khả năng người Bảo Yến tuy nội lực không cao nhưng không phải là hoàn toàn không có. Lời nói giữa chừng nhanh chóng bị Diệp Phi cắt ngang không thương tiếc.
- “Trước khi khẳng định đây có phải là Tử Lộ độc tố hay không thì đừng nên suy nghĩ bậy bạ rồi vu khống người khác” Lần trước chuyện xảy ra giữa Diệp Phi và Thiên Kỳ hoàn toàn là do sự nhúng tay gián tiếp của Bảo Yến đã khiến trong lòng nàng nâng lên một hồi cảnh báo hạn chế dựa vào chuyện của nàng ta trước khi có sự cho phép của hắn để tránh xảy ra sự cố đáng tiếc một lần nữa mà lần này có thể rất khó để cứu chữa cho hai người.
- “Nàng yên tâm đi” Biết mọi người đang nghi ngờ điều gì và Diệp Phi suy nghĩ như thế nào nên Thiên Kỳ đưa tay ôm lấy eo của nàng trấn an “Nếu thật sự Bảo Yến lừa dối chúng ta điều gì gây ảnh hưởng đến quân doanh thì ta cùng đại ca sẽ làm ca ca xử lý tiểu muội theo quân pháp”
- “Hi vọng người nói lời giữ lời tránh làm đại tỷ ta thương tâm lần nữa” Trúc Nhã buông lại một câu chủ chốt vấn đề ngay sau đó bỏ đi hướng đến nơi thao duyệt binh lính mấy ngày nay dưới sự dẫn dắt của Hồng y cùng một số gương mặt lão luyện của Vô Danh các.
- “Đại tỷ mà bị ủy khuất thì đừng hòng được nghe đến hai chữ ‘tỷ phu’ từ miệng bọn ta” Thiên Dực cũng nhanh chóng kéo Sơ Tuyết bên cạnh theo đường Trúc Nhã rời đi.
- “Ta thì rất nhẹ nhàng, chỉ một kiếm xin tí huyết của người mà thôi” Tổ Huyền hếch cặp chân mày thanh tú của mình thách thức Thiên Kỳ sau đó cũng bỏ đi.
- “Những gì ta muốn nói hay muốn làm đều bị bọn họ tranh cả rồi. Ta tin người cũng chẳng còn toàn thân để đến phiên ta xử trí đâu” Thiên Ngân cũng thế, một đường thoát biến mất không dấu vết như những khi mình xuất hiện.
- “Các muội muội của nàng thật hung dữ” Thiên Kỳ lau mồ hôi đã đầm đìa trên trán thở phào nhẹ nhõm nhưng bàn tay bất giác siết chặt tay Diệp Phi như để trao cho nàng một lời hứa khẳng định “Ít ra thì còn có Phi Vũ không ác cảm với ta”
- “Nể tình huynh là đệ đệ của Phong Phong nên ta sẽ không can thiệp vào việc xử trí huynh của bọn họ, chỉ ngậm gậy đầu ủng hộ thôi” Phi Vũ ôn nhu mỉm cười dịu dàng nhưng nụ cười đó trong mắt Thiên Kỳ lại chẳng khác nào ác quỷ giáng thế để trừng phạt hắn.

– “...” Ánh mắt ai oán của Thiên Kỳ nhìn Diệp Phi đầy đau khổ và bi thương nhưng nàng vẫn thủy chung không nói gì, chỉ nhẹ nhàng nhún nhún vai tỏ vẻ bất lực. Dù rất tội nghiệp cho hắn nhưng thôi thì cứ xem đây là mấy muội muội thay lời mình giáo huấn hắn vậy, cho hắn biết thế nào là đau khổ khi khiến cho đại tỷ đáng yêu, kính mến của các tiểu quý trong Trúc Lâm sơn trang bị ủy khuất chứ. (Phi Phi: Công nhận ta cũng thâm thật!)

Trúc Nhã lướt một vòng xung quanh nơi thao dợt binh lính phía Bắc Phú An thành trong tâm trạng rối như tơ vò. Không ngờ tên Hàn Mạch lại tàn ác đến thế này. Dù sao những binh lính và dân chúng trong thành này cũng là con dân của huynh trưởng hắn mà hắn cứ nhiên muốn giết những kẻ cầm đầu và thắng trận lại giờ chiều thức đời bại như thế này.

– “Nhị tỷ! Đúng là Tử Lộ độc tố rồi” Thiên Dực đột nhiên lên tiếng thu hút sự chú ý của mọi người lên nàng.

– “Tử Lộ độc tố là độc gì vậy?” Sơ Tuyết từ nãy đến giờ vẫn chăm chú dõi theo hình dáng thoăn thoắt đi đi lại lại kiểm tra của Thiên Dực, phải nói rằng hắn chưa bao giờ dời mắt ra khỏi người nàng. Trời ạ! Nhất định nàng đã bỏ bùa mê gì vào người hắn rồi mới khiến hắn tâm liệt tâm phế nhìn nàng ngây ngốc như thế này. (Phi Phi: Người hoang tưởng. Phải nói là thất tỷ muội bọn ta có sức hút mới đúng. Đúng không mọi người? *liên tục gật đầu hưởng ứng*)

– “Nó là độc tố do hoa Thụy Hương kết hợp với nước của Cà Độc Dực và hoa Anh Thảo trong rừng. Tuy nguyên liệu tương đối dễ kiếm nhưng để chế ra loại độc này nhất định là người rất rành về độc nếu không rất khó để thành công” Thiên Dực nhiệt tình quay sang giải thích cho hắn hiểu.

– “Vậy nó giải được không?” Nam Phong tâm trạng lo lắng nhìn Trúc Nhã và Thiên Dực hỏi bởi câu này hiện giờ chính là đề tài quan tâm nhất của tất cả mọi người xung quanh.

– “Giải thì được nhưng để tiêu trừ toàn bộ lượng độc trong nguồn nước chính thì khó vô cùng, nó cần rất nhiều thuốc giải” Trúc Nhã nhíu mày khó chịu nói.

– “Nếu vậy điều bọn chúng muốn hiện tại là khiến cho chúng ta thiếu nước mà đầu hàng?” Tổ Huyền ngắt một nhánh Thụy Hương trên tay Thiên Dực đưa lên mũi ngửi.

– “Ta không nghĩ vậy” Diệp Phi nhanh chóng lên tiếng “Cả thung lũng này chỉ mỗi con sông Phú Vinh cung cấp nguồn nước cho cả hai quân, nếu ta thiếu nước sạch đương nhiên bọn chúng cũng thiếu. Hàn Mạch không ngu gì tuyệt đường đi sống của mình”

– “Muội thiết nghĩ bây giờ chúng ta nên giải độc cho và trấn an binh lính cùng dân chúng trước còn độc tố trong nguồn nước thì để sau đi” Thiên Ngân hướng Trúc Nhã đưa ra ý kiến của mình.

– “Nếu độc tố trên sông Phú Vinh thì nơi đầu nguồn nhất định sẽ không bị độc, tạm thời chúng ta hãy đưa người lên đó lấy nước chờ đến khi độc tố hoàn toàn tiêu biến dần rồi tính tiếp” Trúc Nhã gật đầu với Thiên Ngân ngầm đồng ý.

57. Chương 57

– “Nếu độc tố trên sông Phú Vinh thì nơi đầu nguồn nhất định sẽ không bị độc, tạm thời chúng ta hãy đưa người lên đó lấy nước chờ đến khi độc tố hoàn toàn tiêu biến dần rồi tính tiếp” Trúc Nhã gật đầu với Thiên Ngân ngầm đồng ý.

– “Thế còn chuyện con rết xinh đẹp kia thì sao?” Tổ Huyền không cam lòng đẩy ánh mắt khinh bỉ của mình về phía Thiên Kỳ.

– “Con rết xinh đẹp?” Diệp Phi không hiểu lời của nàng, nhíu nhíu cặp chân mày.

– “Cái con rết chuyên bám theo lão công của tỷ đấy, nhìn mà phát ngứa mắt” Tổ Huyền tức khí trề môi dè bĩu.

– “Hắc Dạ! Trước tiên ngươi theo dõi mọi hành động của Tiểu Yến, tất cả phải báo cáo lại với ta” Thiên Kỳ cao giọng ra lệnh cho Hắc Dạ bởi hắn biết hiện tại mọi người đều đang có ác cảm lẫn nghi ngờ Bảo Yến.

Nói không tin nàng thì không thể mà tin càng rất khó hơn nữa vì dù sao đây của là biểu muội đã cùng lớn lên bao nhiêu năm, rồi phụ thân, mẫu thân của nàng chẳng phải cũng đã hi sinh mình để bảo vệ cho hắn và Diệp Phi đây sao.

- “Nếu có thể tha thứ thì nên tha thứ, dầu sao ta cũng nợ gia đình nàng một mạng” Diệp Phi thở dài nhìn Tố Huyền cùng mọi người nhẹ giọng khuyên bảo, tất cả cũng chỉ vì nàng lo sợ Thiên Kỳ khó xử với các muội muội mà thôi. (Phi Phi: Ta cũng biết suy nghĩ chứ bộ >.< !!!=“”>
- “Cám ơn nàng đã hiểu cho ta” Thiên Kỳ hướng Diệp Phi mỉm cười ôn nhu, hắn khẽ siết chặt bàn tay nhỏ nhắn của nàng trong lòng bàn tay mình.
- “Haizzz!!!” Tố Huyền thở dài đánh thượt một hơi “Ai cũng có của nợ để gánh vác mà sao muội vẫn cô đơn lẻ loi vậy nè?”
- “Của nợ mà muội còn muốn gánh hay sao? Ta nhớ muội cực kỳ ham tiền mà, ai dám uội mượn tiền chứ?” Thiên Dực trề môi ghét bỏ, nàng vẫn còn nhớ mấy cái vụ Tố Huyền chơi nàng mà nàng chưa có dịp tính sổ. Tố Huyền hề biết nàng có lỗi lầm gì là nhanh chóng lấy ra uy hiếp đòi tiền dán mỏ đến độ quẫn sở tay trong người của nàng ta đã dày đặt tên Thiên Dực lẫn số tiền nàng đưa ra tự lúc nào không hay biết. (Phi Phi: Chẳng phải con rùa vàng Sơ Tuyết trả uội hết rồi sao?)
- “Ta/muội có của nợ sao?” Trúc Nhã cùng Thiên Ngân đồng loạt lên tiếng phản đối.
- “Sao nàng lại không có?” Thần Tịch lẫn Thiên Minh chóng vánh phản bác lại làm mọi người ngây đơ. (Phi Phi: Á! Lão thất, lâu quá không lên tiếng nha!)
- “Đó đó” Tố Huyền nâng tay hết chỉ về phía Thần Tịch rồi hướng sang Thiên Minh sau đó mỉm cười một cách đầy quái dị.
- “Ủa sao nò tì còn nhớ cái gã biến thái lúc trước một hai đòi theo tiểu thư mà” Cát Tường nhanh nhẩu đáp chất ngay tắp lự.
- “Ai?” Mọi người đều đồng thanh khiến Tố Huyền giật thót cả mình.
- “Người nói ta cắt lưỡi” Tố Huyền nhanh chóng hướng Cát Tường hăm dọa khiến mặt nàng ta cắt không còn một giọt máu.
- “Nói! Ta bảo kê” Thiên Dực nắm tay Cát Tường kéo về phía mình, đây đích thực là cơ hội trả thù lục muội của nàng tốt nhất ai bảo trước giờ nàng toàn là bị nàng ta đè đầu cưỡi cổ làm chi. Hắc hắc. (Phi Phi: Muội là đồ cơ hội)
- Nô tì... nô tì...
- “Không nói ta ***!” Thiên Dực liếc mắt khiến đầu mọi người đều đầy hắc tuyến.
- “Nô tì thật không nhớ hắn tên gì, chỉ biết hắn có đôi mắt rất to, lông mày rậm, mũi cao, môi nhỏ, lạnh như băng nhưng nói chung hắn rất soái” Cát Tường vừa nói vừa gật gật đầu. Giữa việc bị cắt lưỡi với đánh mất tấm thân như ngọc trong tay ngũ tiểu thư thì bị cầm vẫn tốt hơn, ít ra còn có cơ hội thành thân nha.
- “Người tả sao ta thấy vẫn giống với cung chủ Huyết Sát cung nha” Diệp Phi hai mắt mở to trừng trừng hướng về phía Sơ Tuyết, đồng loạt hàng chục ánh mắt ngay lập tức nhìn khắp người hắn xem xét.
- Ta... ta...
- “Người cư nhiên hồng hạnh xuất tường” Thiên Dực một tay chống nạnh, một tay chỉ vào mặt Sơ Tuyết mắng tới mắng lui như một tức phụ hoàn hảo. (Phi Phi: Ta... nôn!)
- “Không có! Ta là nam nhân sao có hồng hạnh được, nàng nhất định phải tin ta” Sơ Tuyết gấp gáp hướng Thiên Dực giải thích khiến toàn bộ nam nhân liền nhìn hắn với những ánh mắt... khinh bỉ khác xưa.
- “Đúng thế!” Trúc Nhã gật đầu hướng ứng làm Sơ Tuyết quay sang tặng nàng ánh mắt cảm tạ... nhưng “Với bản lĩnh của hắn nếu muốn thế đương nhiên sẽ ra thẳng cửa lớn cần chi leo tường cho cực khổ” Sơ Tuyết nhanh chóng thay đổi nét mặt thành căm thù không đội trời chung. Đây chính là bài học thứ nhất,

đừng đụng chạm vào bất kỳ nữ nhân nào của Trúc Lâm sơn trang bởi những người còn lại có thể biến bạn ra tro chỉ bằng... võ mồm.

- “Nô tỳ cam đoan không phải ngũ gia” Cát Tường xua xua tay.
- “Đúng thế! Chỉ có người là tin ta” Sơ Tuyết hào hứng nắm tay Cát Tường nhảy nhót hào hứng. (Phi Phi: Xong!)
- “Buông tay ra!!!” Thiên Dực hét toáng lên “Trước mặt ta còn thể thì hỡi sau lưng ta người còn làm ra cái dạng gì?”
- “Ta... xin lỗi” Sơ Tuyết vội buông tay cùng cúi đầu chịu tội. (Phi Phi: Ta cảm thấy hình như tên nào khi biết yêu cũng thành cún con hết)
- “Nô tỳ bị oan tiểu thư. Tại ngũ gia quyến luyến sắc đẹp của nô tỳ nên mới nắm tay chứ chưa có gì hết” Cát Tường tay xua xua hồng xóa tội mình. (Phi Phi: =.= ”)
- “Haizzz!” Tổ Huyền tiến tới vỗ vỗ vai Sơ Tuyết an ủi “Ta nói cho người và cũng là thông báo cho toàn thể nam nhân, những ai muốn thú một trong thất tỷ muội của ta biết rằng, các người muốn thành rể Trúc Lâm sơn trang đương nhiên phải biết đến tám chữ”
- “Tám chữ gì?” Thiên Minh không cam lòng vừa nhìn Thiên Ngân vừa liếc tới chỗ Tổ Huyền.
- “Công dung ngôn hạnh, tam tòng tứ đức” Diệp Phi theo đà của Tổ Huyền nói tiếp.
- “Đúng thế” Tổ Huyền hân hoan vỗ tay tán thưởng đại tỷ của mình.
- “Cái gì?” Toàn bộ nam nhân có mặt đều hết hồn phản ứng.
- “Ta tưởng mấy thứ đó chỉ dành cho nữ nhân thôi chứ” Thiên Kỳ không phục nhìn Diệp Phi khó chịu. Bảo hấn đánh nhau thì còn may ra, đi may vá, nấu ăn thôi thì bảo hấn chết luôn cho rồi.
- “Trúc Lâm sơn trang chúng ta khác” Thiên Dực được thể chống nạnh ưỡn ngực tự sướng.
- “Khác chỗ nào?” Sơ Tuyết vội vội vàng vàng đập vào bụng Thiên Dực khiến nàng hóp cả cơ thể lại. Tất nhiên hấn không muốn cho thiên hạ ‘đục nước béo cò’ chiêm ngưỡng tiện nghi của nữ nhân hấn. (Phi Phi: Cái đó cũng sợ nữa hử? =.= ”)
- “Đó là...” Thiên Dực liếc mắt về phía Sơ Tuyết nhưng cũng không quên giải nghĩa cho bọn nam nhân đang chăm chú hóng hớt xung quanh “... tại gia tòng mẫu, xuất giá tòng thê, thê tử tòng nữ”

“Ạch!”

Một loạt nam nhân tay chống xuống đất không thể đứng vững được nữa.

58. Chương 58

Tổ Huyền cùng Thiên Dực dưới sự yêu cầu của Diệp Phi đã dẫn theo một trăm người lên đầu nguồn mang nước về cho quân doanh. Lần đầu tiên thì hai người sẽ đi để dò thám nơi nào không bị độc chiếm lĩnh để giữ lấy tính mạng của những người may mắn chưa trúng độc.

Đi cả nửa ngày trời cứ nhiên cả hai vẫn không tìm đến được chỗ có nguồn nước sạch. Cho đến khi mặt trời lên đến thiên đỉnh thì Thiên Dực mới thở phào nhẹ nhõm bảo bọn lính múc đầy những chiếc thùng chất lên xe đẩy về thành.

Trong lúc chờ đợi, Thiên Dực hóng hớt nắm tay Tổ Huyền kéo vào rừng cây gần đấy ngấm... soái ca tắm tiên. (Phi Phi: Hết biết!). Nhưng giữa rừng thiên nước độc thể này đâu ra một tên bị bại não ở sông suối tắm mát cho họ ngấm tiện nghi không thù lao chứ nhưng cuối cùng vẫn là không phụ công ơn truyền thụ bản chất biến thái của bậc tiền bối cho hai kẻ rãnh rỗi kia.

Tuy nhiên, trong rừng không có soái ca tắm tiên mà lại xuất hiện một toáng quân của Hàn Mạch mà chủ chốt lại chính là hấn. Trong lúc rình xem bọn chúng có âm mưu gì đến đây thì hai nàng bị vây quanh thành một vòng tròn.

– “Khốn kiếp” Thiên Dực cất tiếng chửi thề.

– “Ngũ tỹ, giờ sao đây?” Tổ Huyền ngữ khí không chút gì là hoang mang khiến Hàn Mạch thâm bội phục.

Lần trước trong phủ thái tử hần đã gặp qua tử y nữ tử này (Phi Phi: Ý ca ấy là chỉ Tổ Huyền đấy), nàng ta cư nhiên gọi Phi Phi cô nương là đại tỹ, hai người bọn họ hoàn toàn giống tính cách của nhau, ngoan cường, khí phách, đáng được gọi bốn chữ ‘nữ trung hào kiệt’. Nếu bọn họ không phải đầu quân theo phe Nam Phong có lẽ sẽ được trọng dụng trong triều đình của đại ca hần hiện nay.

Còn hồng y nữ tử bên cạnh thì hần đương nhiên biết (Phi Phi: Giờ là tới Thiên Dực), nàng ta chính là Phi Diệp sát thủ, các chủ Vô Danh các mà hần đã từng tùy cơ lợi dụng. Lúc đấy hần biết toàn quân Vô Danh các đã hướng ý theo Thiên Kỳ nhưng vẫn còn lơi kéo hi vọng có thể khiến bọn chúng một chân đạp hai thuyền làm gián điệp cho hần thế cư nhiên toàn bộ màn kịch tuy không nói là thất bại nhưng cũng thành công chút ít vì đã dụ dỗ được Phi Phi cô nương vào bẫy khi tung tin Thiên Kỳ bị bắt.

– “Không ngờ lại gặp được nàng ở đây” Hàn Mạch ôn nhu hướng Thiên Dực mỉm cười khiến nàng chợt nổi cả da gà.

– “Hừ! Con sói già nhà ngươi. Hôm nay ta không giết ngươi thề không trộm tiền của đại tỹ nữa” Thiên Dực sinh khí rút nhuyễn kiếm chỉ thẳng vào Hàn Mạch. (Phi Phi: Ngươi...!!!)

– “Ngũ tỹ!” Tổ Huyền hắc tuyến đầy đầu quay sang khều khều vai Thiên Dực “Cái này cực kỳ lớn, mười vạn lượng bạc, nếu không muội báo với đại tỹ”

– “Muội...” Thiên Dực á khẩu, tự vả mồm mình. Ngu gì mà ngu dữ thế này, chuyện hệ trọng như thế đột nhiên lại nói cho tên cơ hội này biết, chẳng khác nào ‘lạy ông tôi ở bụi này’.

– “Phi Diệp cô nương!” Hàn Mạch hướng Thiên Dực nhẹ nhàng nói “Nếu nàng ngoan ngoãn cùng ta trở về quân doanh thì ta hứa sẽ không tổn thương đến hai người dù chỉ một cọng tóc”

– “Câm miệng thôi của ngươi lại” Thiên Dực hét toáng lên “Phi điệp cô nương cái rắm. Nàng ta là đại tỹ của ta chứ không phải ta”

– “Ngũ tỹ!” Tổ Huyền lại khều khều vai Thiên Dực “Chửi đại tỹ là chuyện còn hệ trọng hơn hồi nãy nữa, gấp đôi, hai mươi vạn lượng bạc, chịu không?”

– “Muội...!!! Aaaaaaaaaaaaa” Thiên Dực hai tay ôm đầu mặt đỏ phừng phừng tức giận.

– “Thì ra Phi Phi cô nương cũng chính là Phi Diệp sát thủ?” Hàn Mạch nhủ mảy “Liều Phi Phi... Phi Diệp... Diệp Phi... Chẳng nhẽ?”

– “Cả ba là một người. Sao? Ngươi sợ chưa?” Tổ Huyền cũng rút nhuyễn kiếm của mình ra từ lúc nào hướng Hàn Mạch hăm dọa.

– “Bắt hai người họ cho ta” Hàn Mạch nhẹ nhàng cất giọng ra lệnh cho binh lính của mình.

Bên góc cây đại thụ trăm năm kia chính là bóng của một nam nhân tiêu sái, thanh tú đang ngắm nhìn một nữ nhân như si như mộng. Cặp chân mày hần khẽ nhíu, môi mím chặt như đang lo lắng điều gì đó.

Hàn Mạch khẽ liếc về phía nam nhân kia rồi cũng xông vào đánh nhau với Thiên Dực. Hai người, kẻ như mây, kẻ như gió, hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình. Đánh nhau đến loạn cả khuynh thế, không ai nhường ai.

Nhưng nhìn kĩ một chút thì người khác liền nhận ra rằng mỗi đường kiếm trong tay Thiên Dực mang tính sát thương cực lớn, chỉ cần là vung ra liền nhắm ngay địa vị trọng yếu của đối phương mà đánh, mà buông thả. Nhưng ngược lại hoàn toàn, Hàn Mạch múa kiếm càng điêu luyện hơn rất nhiều thế cư nhiên lại không mang theo bất kỳ tia sát ý nào.

Tổ Huyền nhìn thân ảnh bạch y đang bay đến bên cạnh mình liền hung hãn vung trường kiếm về phía hần. Đến khi mũi kiếm đang phóng đi với tốc độ kinh thiên động địa hướng vào yết hầu hần thì nàng liền giật mình nhanh chóng thu hồi chiêu về thế phòng bị.

– Là ngươi?

– Ủ! Là ta.

Hai câu đối thoại không đầu không đuôi khiến những người ngoài cuộc mặt như chứa đầy hắc tuyến. Trình Khải Dạ chính là nam nhân ngày ấy không biết liêm sỉ theo đuôi Tổ Huyền từ nơi xa xôi về kinh thành thể cư nhiên bị nàng đá sang một bên không thương tiếc.

Hắn đã dùng rất nhiều mối quan hệ của mình chỉ để truy tìm một nữ nhân trong thiên hạ đến thần điên bát đảo mà vẫn không gặp. Đến lúc hắn tự nhĩ cái quyền hạn quên đi nàng thì nàng lại xuất hiện trước mặt hắn trong một tình huống dở khóc dở cười như thế này.

So với nhau vài chiêu thì Tổ Huyền hoàn toàn rơi vào thế yếu bởi nếu so võ công thì nàng cùng Thiên Dực hợp nhất cũng chưa chắc đã làm khó được Khải Dạ. Nếu như muốn thắng hắn thì may ra còn có Thiên Kỳ, Diệp Phi, Trúc Nhã, Sơ Tuyết và Thiên Ngân.

Điều này khiến lòng nàng không khỏi hổ thẹn với sư phụ và sư mẫu, bao năm qua nàng cư nhiên ham chơi lêu lổng chỉ luyện được đến phần thứ bảy trong khi đại tỷ cùng nhị tỷ đã gần đạt đến cảnh giới. Ngoài hai người họ thì còn mỗi ngũ tỷ có khả năng đả thương đến nàng. Luận đến khinh công thì không một ai bước qua cảnh giới của Vô Ảnh thủ thất muội, đương nhiên nàng thứ nhì. Bàn đến cầm kỳ thi họa có lẽ tam tỷ cùng thất muội ngang tài ngang sức với nhau, hai người họ xưng đệ nhị, đệ tam thì đổ kẻ nào cả gan dám xưng đệ nhất. Nhắc đến binh pháp cùng hóa giải trận đồ thì chỉ hai tay đại tỷ cùng nhị tỷ mà thôi. Ngoài ra Trúc Lâm sơn trang từ xưa đã nổi danh về y dược, có ai dám vượt mặt Vô Sắc thần y cơ chứ, rồi còn có cả thiên hạ đệ nhất độc dược, thiên hạ đệ nhất vô sỉ, thiên hạ đệ nhất biến thái Dực Ma Vương đại danh鼎鼎, bổ cáo giang hồ. (Phi Phi: Vô sỉ?... Hắc hắc)

Cuối cùng hai người đánh nhau đến gần như lưỡng bại câu thương thì bên Thiên Dực cùng Hàn Mạch cũng hương tàn ngọc vỡ. Mũi kiếm của Khải Dạ chia vào cổ của Tổ Huyền trong khi nàng khí lực mất hết đang ngồi bệt trên đất.

Khải Dạ làm một động tác như rút kiếm về nhưng tiếng nói ra lệnh của Hàn Mạch đột nhiên vang lên cắt đứt tư tưởng của hắn.

– Một kiếm giết nàng.

59. Chương 59

Khải Dạ làm một động tác như rút kiếm về nhưng tiếng nói ra lệnh của Hàn Mạch đột nhiên vang lên cắt đứt tư tưởng của hắn. – Một kiếm giết nàng.

Khải Dạ làm sao có thể đả thương nữ nhân trước mặt cơ chứ? Dù không đảm bảo rằng hắn yêu nàng, thương nàng nhưng chính nàng đã khiến hắn động tâm, có ý nghĩ sẽ sủng nàng lên đến tận trời. Cái ý nghĩ đó từ trước đến nay từng mong Trình Khải Dạ hắn dám mang ra khi nghĩ về bất cứ nữ nhân nào khác.

Chấp nhận hắn là kẻ ‘hoa hoa công tử’ đi khắp đại giang nam bắc, không có thanh lâu nào là không nó dấu chân, dấu tay của hắn ngự lại nhưng kể từ sau khi gặp nàng, nữ tử một thân tử y cho đến bây giờ vẫn không hề thay đổi sở thích đó khiến tâm hắn ấm áp. Lần đầu tiên hắn biết sợ hãi, sợ hãi sẽ đánh mất một nữ nhân trong lúc yêu thương nàng nhất.

Khải Dạ tay cầm kiếm run run trước ánh mắt phẫn nộ chứa đầy bi thương của Tổ Huyền. Bên kia, Hàn Mạch vẫn đang dấu tay đôi với Thiên Dực, ánh mắt của hắn lâu lâu lại kiểm tra từng hành động của Khải Dạ trong khi lòng của Thiên Dực lại cực kỳ nóng như lửa thiêu đốt đến tận tâm can.

– “Lục muội! Chạy mau” Thiên Dực lợi dụng thời cơ Hàn Mạch không chú ý bèn rút ám khí độc của mình bắn về phía Khải Dạ.

Với võ công thượng thừa của hắn đương nhiên có thể né được nhưng Hàn Mạch lại làm động tác ngu si hoàn hảo khi một chưởng đánh về phía Tổ Huyền đang bị thương nằm trên đất.

Khải Dạ tâm ân ỉn đau bèn dùng thân mình ôm chầm lấy Tố Huyền và lãnh trọn năm mũi ám khí độc cùng với một chưởng chứa năm phần công lực của Hàn Mạch một cách oan uổng.

– Dạ! (Phi Phi: Giống như muối văng dạ với lão chứ không phải kêu tên lão!)

Tiếng Tố Huyền la thất thanh bay trong gió thu hút sự chú ý của hai người, một nam một nữ đang cười ngửa đi ngang qua đấy. (Phi Phi: E hèm! Hai nhân vật thứ nhất đây)

Cả hai với việc hành hiệp trượng nghĩa, ra đường thấy chuyện bất bình rút đao tương trợ đã ăn sâu vào trong máu nên nghe tiếng la hét cùng với chiếc mũi nhọn bén hấp thu được mùi tanh của máu bèn nhanh chóng hướng theo phía khu rừng rậm phóng tới.

Đập vào mắt họ chính là cảnh nhiều người vây xung quanh vài người mà trong đó một nam tử đang bị thương rất nặng trên đất, mình mẩy bê bết nào là máu nào là đất cát bụi bặm chứng tỏ vừa trải qua một trận xung đột với nhau. Bên cạnh hắn ta là một nữ nhân đang thật phần lo lắng. Đứng xa xa lại cảnh đánh nhau của một nam một nữ với thực lực không chênh lệch là bao.

Nhưng hai nữ tử này lại khá là quen dường như họ đã gặp nhau ở đâu rồi. Trống ngực họ đập liên hồi trong khoảng thời gian lấy lại bình tĩnh rút gọn hết mớ kí ức hỗn độn trong não bộ lộ ra hình ảnh hai người này.

Một khoảng thời gian sau tương đối ngắn sau, ngay khi thanh kiếm trên tay nam tử trông rất giống với dáng dấp của một kẻ quân vương chỉ cách xa yết hầu của nữ tử hồng y kia một khoảng chừng vài tấc thì ám khí trên tay nam tử vừa xuất hiện đột nhiên phóng ra làm thanh kiếm gãy làm đôi rơi xuống đất gây ra hàng loạt âm thanh thanh thúy vang lên và tiếp sau đó đã thu hút ánh nhìn của mọi người về phía hai người bọn họ.

Thiên Dực cùng Tố Huyền đẩy ánh mắt khó hiểu về hướng ám khí vừa được vung ra cứu họ một mạng. Đập vào mắt họ chính là một cặp nam nữ còn khá trẻ và trông cực kỳ quen thuộc. Hai bên nhíu mày nhìn nhau cho đến khi ánh mắt cả bốn người loé ra thứ ánh sáng kì dị nhất trên cõi đời.

– Ngũ muội! Lục muội!

– Tứ tỷ! Tứ tỷ phu!

Không gian cùng thời gian như ngừng trôi, chim chóc được thể hót líu lo kết hợp với những khóm hoa đủ màu sắc đua nhau nở rộ rõ chào đón một sự kiện trọng đại chưa bao giờ xảy ra trong Trúc Lâm sơn trang.

Hai người gấn bó từ nhỏ cho đến khi trưởng thành với lục tỷ muội còn lại trong thất tỷ muội đột nhiên cải lão hoàn đồng, không chết mà sống dậy, thậm chí còn đang đứng trước mặt Thiên Dực cùng Tố Huyền ôn nhu mỉm cười.

– “Hai người... thật sự... không chết” Tố Huyền hai mắt rưng rức nhìn Thiên Bảo cùng Gia Khánh như một niềm vui bất ngờ xuất hiện, như một câu chuyện cổ tích luôn có kết cục vô cùng viên mãn.

– “Chuyện này nói sau” Gia Khánh đột ngột cắt tiếng “Giết bọn chúng trước”

– Được!

Gia Khánh cùng Thiên Bảo đột ngột rút kiếm xông về phía trước yểm trợ cho Thiên Dực lui về bảo vệ Tố Huyền cùng Khải Dạ đang trọng thương.

Võ công của Hàn Mạch nếu mang ra so với Gia Khánh thì có lẽ chỉ một trời một vực. Cả Trúc Lâm sơn trang, nói không phải hổ thẹn chứ thật ra không có ai là xứng làm đối thủ của hắn cả ngoại trừ việc ‘song kiếm hợp bích’ của Diệp Phi cùng Trúc Nhã mới có thể hạ gục hắn.

Đó là lí do vì sao trong vòng vài chiêu vồn vện, Gia Khánh đã hoàn toàn áp đảo Hàn Mạch lùi dần về phía gốc cổ thụ. Mũi kiếm nhọn ngay lập tức hướng về phía Hàn Mạch khiến trong tích tắc làm hắn hoảng loạn vội vàng tung chân nhảy vào chính giữa những binh lính của mình đang hợp thành vòng tròn bảo vệ.

Thiên Bảo cũng đang nhẹ nhàng đánh bọn tép rêu mang danh quân lính triều đình bên cạnh. Đánh một thái độ nhằm chán chửa từng có.

Hàn Mạch biết mình hoàn toàn không phải là đối thủ của bọn họ liền nhanh chóng ra hiệu rút lui, thậm chí bỏ quên luôn kẻ mang tên Trình quân sư đang nằm dài bất động trên đất dưới sự bảo hộ của Tổ Huyền.

- “Hai muội làm sao bị chúng bao vây như vậy?” Thiên Bảo phần nộ đỡ Tổ Huyền đứng lên phủi bụi trên bộ y phục của nàng với ngữ khí thập phần tức giận phát ra từ chiếc miệng nhỏ xinh xắn. Trong tất cả các tỷ muội, Thiên Bảo có lẽ là người yêu thương và quý trọng người thân của mình nhất, nói như thế không phải những người còn lại là thuộc dạng máu lạnh mà bởi vì trong những kẻ máu lạnh đó thì Thiên Bảo chính là người máu ít lạnh nhất. (Phi Phi: >.
- “Trong thành bị bọn chúng đầu độc vào nguồn nước chính nên bọn muội phải lên tận đây tìm nước sạch cho quân sĩ” Thiên Dực nhanh chóng giải thích, sau đó liền hiếu kỳ hỏi tiếp “Mà hai người thật sự không chết? Mọi chuyện rốt cuộc là như thế nào? Sao gần hai năm nay hai người không trở về? Biết mọi người lo lắng như thế nào không?”
- “Từ từ nào. Muội hỏi nhiều thế sao bọn ta trả lời nổi?” Gia Khánh mỉm cười đắc ý.
- “Mà để về gặp mọi người rồi giải thích luôn, nói nhiều mệt lắm” Thiên Bảo nhếch miệng cười khiến đầu Thiên Dực đầy hắc tuyến. Chứng bệnh lưỡi kinh niên của Thiên Bảo hoàn toàn không hết dù trải qua bao nhiêu năm đi nữa.
- “Mà hần là ai đây?” Gia Khánh đột nhiên nhớ đến tên nam nhân gương mặt thanh tú đang nằm trong lòng Tổ Huyền không khỏi hiếu kỳ tra hỏi.
- “Nhìn vậy mà huynh còn không biết sao?” Thiên Bảo không ưng ý nhìn Gia Khánh “Nhất định là lục muội phu của chúng ta, đúng không lục muội?”
- “Không phải!” Mặt Tổ Huyền bất giác đỏ lên.
- “Chắc không?” Cả ba đồng thanh càng khiến Tổ Huyền gấp gáp ấp úng.
- “Hần gọi Trình Khải Dạ, là bằng hữu của muội. Mọi người còn không mau phụ muội đưa hần về trị thương?” Tổ Huyền gấp gáp nói hồng xua đi những câu hỏi dồn dập sắp tới của ba kẻ nhiều chuyện bên cạnh nhưng nàng không ngờ rằng khi về tới thành sẽ ngay lập tức xuất hiện một đoàn nhiều chuyện nhân đang xếp hàng chờ đợi nàng để truy vấn thông tin.

60. Chương 60

Gia Khánh không nói gì, chỉ mỉm cười đồng thời đỡ Khải Dạ lên ngựa từ từ đưa hần về chỗ binh lính đang lấy nước bên bờ suối chờ mọi người để cùng trở về.

- “Rõ ràng là lo lắng như thế mà còn chối” Thiên Dực bất mãn hướng ánh nhìn khó chịu về bóng lưng của nữ tử tử y đang quan tâm lo lắng cho cái kẻ lạ mặt nằm trên lưng ngựa kia.
- “Muội đang ghen à?” Thiên Bảo bật cười ha hả.
- “Ghen cái rắm! Muội thêm vào” Thiên Dực nhanh chóng chống chế và ngay sau đó hình ảnh một nam tử cực soái, mái tóc nâu dài luôn được búi gọn gàng trên đầu bằng một cây trâm bạch ngọc với tên gọi Mộ Dung Sơ Tuyết xuất hiện trước mắt. Thiên Dực không hề biết rằng một nụ cười ôn nhu đầy yêu thương đã nở trên khuôn mặt hồng hào thẹn thùng của nữ tử đang yêu nhưng hoàn toàn không dấu được người bên cạnh.
- “Xem ra hai năm qua ta đã không biết được khá nhiều chuyện đã xảy ra với muội rồi đây” Thiên Bảo giả vờ tiếc nuối nhưng ánh mắt của nàng cho người ta thấy rõ sự giả hoạt.
- “Không chỉ mình muội đâu. Tỷ cùng tứ tỷ phu đã bỏ lỡ rất nhiều chuyện” Thiên Dực quay sang Thiên Bảo nháy mắt tinh nghịch.
- “Vậy kẻ ta nghe xem” Thiên Bảo nhanh chóng gạt đầu với vẻ đầy háo hức.

- Ủm! Sau khi tứ tỷ phu ôm tỷ nhảy xuống vực thăm năm xưa thì Mạc Linh đã biến mất vô tung vô ảnh hại đại tỷ vô cùng hối hận và có lẽ người đau khổ nhất chính là tỷ ấy và nhị tỷ. Một người đã vô tình tha cho kẻ giết hai người một mạng, một người hối hận vì không điều chế được thuốc giải Huyết Lệ để cứu tỷ.
- “Cũng hoàn toàn không phải là lỗi của đại tỷ và nhị tỷ. Tất cả cũng là do sự đố kỵ cùng ghen ghét trong tình yêu của bát muội dành cho Gia Khánh mà thôi” Thiên Bảo cúi gầm mặt xuống đất từng bước từng bước chậm rãi tiến về phía trước.
- “Đừng gọi ả ta là bát muội. ả đã bị trục xuất ra khỏi sơn trang rồi và bây giờ Trúc Lâm sơn trang chỉ có thất tỷ muội chúng ta mà thôi” Thiên Dực không tránh khỏi giận dữ khi nhắc lại chuyện năm xưa cùng với cái tên đã trở thành kẻ thù chung của toàn sơn trang.
- “Ủm! Vậy cũng tốt. Mà đó giờ ả vẫn không xuất hiện nữa sao?” Thiên Bảo đành thở dài về đây bất lực bởi tội ác năm xưa của Mạc Linh, nàng không thể nào tha thứ được đừng nói chi đến các tỷ tỷ cùng muội muội đã vào sinh ra tử, cùng nhau lớn lên với nàng bao nhiêu năm qua.
- Không phải là không hoàn toàn. Lần trước đại tỷ có xuống phía Nam cứu tể đã gặp ả và bị ả độc cũng bằng Huyết Lệ.
- “Rồi... rồi đại tỷ...?” Thiên Bảo giật mình không tránh khỏi long lanh những giọt lệ như chực trào nơi khoé mắt.
- “May mắn rằng nhị tỷ đã đến kịp thời để giải độc. Thời gian hai năm qua, nhị tỷ lúc nào cũng ở trong thư phòng điều chế thuốc giải Huyết Lệ, năm xưa khiến tỷ phải mất mạng chính là nỗi dày vò lớn nhất có lẽ không bao giờ phai nhòa trong lòng hai người họ” Thiên Dực vỗ vỗ mu bàn tay Thiên Bảo để trấn an cho nàng bởi lẽ Thiên Dực biết rằng tứ tỷ của mình chính là người không bao giờ muốn người khác phải vì mình mà sống một cuộc sống không an ổn, luôn bị dày vò, ám ảnh bởi những chuyện không hay đã xảy ra trong quá khứ.
- Ta thật là có lỗi, đáng lý ra phải gửi tin về ọi người sớm hơn.
- Chẳng phải bây giờ đã không sao rồi ư? Tỷ đừng buồn lòng nữa, giờ đây mọi người tốt lắm. Mặc dù cái lão Thiên Kỳ kia vẫn còn món nợ thiếu mạng nhà người ta nên phải lo lắng cho ‘con rết xinh đẹp’ nhưng tình cảm lão dành cho đại tỷ không giả dối chút nào.
- Thiên Kỳ? ‘Con rết xinh đẹp’? Có phải là nhị vương gia Hàn Thiên Kỳ đang khởi binh lãnh đạo phe nổi dậy không? Cũng vì nghe tin này mà ta cùng Gia Khánh đã ngày đêm cưỡi ngựa đến đây để giúp mọi người một tay đấy.
- Đúng vậy! Tương lai có lẽ lão sẽ là đại tỷ phu của chúng ta đấy. Nhìn lão băng lãnh với người khác vậy chứ khi bên cạnh đại tỷ thì cực kỳ ôn nhu. Còn ‘con rết xinh đẹp’ kia là biểu muội của lão, mê lão như điên đổ và bám còn dai hơn con đĩa nhưng vì không được đáp lại nên mới liên tục giở thủ đoạn hại đại tỷ thâm. Với lần này cả thành bị hạ độc cũng nghi ngờ là do ả tiếp tay cho tên chết tiệt Hàn Mạch mà tứ tỷ phu giao đấu hồi nãy đấy.
- “Ả ta thật độc ác. Chỉ vì không được tình cảm của đại tỷ phu mà ra tay tàn bạo như thế với mấy vạn người trong Phú An thành sao?” Thiên Bảo tức giận, tay nắm lại thành quyền ngay khi nghe Thiên Dực tố cáo tội lỗi của Bảo Yến với Diệp Phi cùng những người dân vô tội đang sinh sống trong thành.
- “Ủ! Ác gấp đôi ả Mạc Linh năm xưa nữa kìa nhưng tất cả cũng chỉ là suy đoán của mọi người, chưa có bằng chứng xác thực mà đại tỷ còn bảo nên cho ả cơ hội hối lỗi nữa chứ” Thiên Dực không đồng ý bèn trề môi trước sự độ lượng không cần thiết của Diệp Phi, tha cho kẻ thù của mình chẳng khác nào thả hổ về rừng rồi còn khuyến khích nó mau chóng quay trở lại đồng bằng cắn mình một nhát ngay khi mình không có sự chuẩn bị trước cho tình huống xấu đó.
- Dù sao cũng là biểu muội của đại tỷ phu, nên đại tỷ làm thế cũng không trách được mà trong khi muội nói đại tỷ phu còn thiếu gia đình ả một mạng nữa là sao?
- Lần trước cũng là về phía Nam cứu tể, trong lúc đại tỷ cùng lão Thiên Kỳ kia đến viếng phủ của gia đình ‘con rết xinh đẹp’ thì bị quân của thái tử lúc bấy giờ là Hàn Lâm Viên ám sát. Vì bảo vệ cho tính mạng của hai người họ nên phụ mẫu ả ta đã hi sinh thân mình đồng thời ban di ngôn rằng nhờ Thiên Kỳ chăm sóc

cùng bảo vệ ả. Mà ả thì từ lâu đã thầm nói với bản thân rằng mình nhất định phải trở thành vương phi nên mới thế.

- “Không ngờ lại cùng một duột với Mạc Linh năm xưa” Thiên Bảo cúi đầu thờ dài tiếc thương cho số phận của một nữ nhân vì yêu mà sẵn sàng làm mọi chuyện nhưng không bao giờ được đối phương đáp lại.

- Ủm! Nhị tỷ thì suốt ngày lạnh lùng, không nói với ai quá mười chữ trừ những lúc liên quan đến chuyện quốc gia đại sự.

- Tỷ ấy bao năm qua cũng có khác gì đâu.

- “Ừ! Nhưng giờ đây thì ‘tăng băng biết đi’ đó đang dần dần bị tan ra thành nước rồi” Thiên Dục ngửa cổ lên trời cười hắc hắc.

- Chẳng lẽ là nhị tỷ phu? Là ai? Soái không?

- Cũng soái, hần là bằng hữu của lão Thiên Kỳ kia. Ngoài ra thì hần rất được trọng dụng bởi vì phá trận cùng dàn trận đều không qua khỏi tay lão.

- “Hắc hắc! Lão tên gì?” Thiên Bảo cũng bắt đầu thấy cực kỳ hưng phấn rồi.

- Dương Thần Tịch. Đặc biệt lúc nhị tỷ ở bên cạnh lão liền trở thành một kẻ nói cực nhiều đấy!

- Xem ra mọi người đều đã thay đổi rồi.

- Thay đổi nhiều nhất là phải nói đến tam tỷ. Tam tỷ phu thì muội hoàn toàn không chê vào đâu được. Hần vừa giỏi về dàn binh bố trận, vừa có tài lãnh đạo, lại là bậc minh quân mà muội cùng mọi người rất hài lòng. Sau này hần nhất định sẽ trở thành một vị vua tốt. Mà hần lại cực kỳ lo lắng và bảo vệ tam tỷ như trân bảo quý hiếm vậy. Tam tỷ ở bên cạnh hần không chút gì phải lo mà riết rồi muội sợ tỷ ấy cũng không biết động võ là gì luôn quá.

- Hần phải chăng là Hàn Nam Phong, đại ca của đại tỷ phu?

- Tỷ thật là giỏi, chính là hần đấy!

- Trời ạ! Đại ca mà giờ phải gọi đệ đệ mình bằng...

- Kệ hai người họ, ai biểu hốt nhằm người làm chi. Rồi còn lục muội thì hình như là cái tên hồi nãy, cái gì dạ dạ vâng vâng ấy?

- “Trình Khải Dạ!” Tổ Huyền từ đằng trước đột nhiên thốt lên khiến hai người cười ngất “Làm ơn nhớ tên hần dùm muội”

61. Chương 61

- Kệ hai người họ, ai biểu hốt nhằm người làm chi. Rồi còn lục muội thì hình như là cái tên hồi nãy, cái gì dạ dạ vâng vâng ấy?

- “Trình Khải Dạ!” Tổ Huyền từ đằng trước đột nhiên thốt lên khiến hai người cười ngất “Làm ơn nhớ tên hần dùm muội”

- Còn tên thất hoàng tử Hàn Thiên Minh thì nhất kiến chung tình với thất muội nhà ta nhưng đến giờ muội ấy vẫn chưa lung cây rơi lá.

- Còn muội thì sao?

- “Muội hả?” Thiên Dục giật mình khi nghe đến mình nhưng ngay sau đó hai má ửng đỏ “Hần tên Mộ Dung Sơ Tuyết”

- “Cung chủ Huyết Sát cung nổi danh trên giang hồ?” Gia Khánh nghe đến tên đấy thì bàng hoàng quay xuống thấy cái nhìn đầy ẩn ý cho Thiên Bảo, sau đó hai người nhìn nhau trù mếu.
- “Ừm! Muội một lần ham vui cứu hấn một mạng liền sau đó phải vát hấn theo làm của nợ” Thiên Dực mỉm cười khi nhớ lại chuyện quá khứ.
- “Dốt hấn làm của nợ hay làm con rùa vàng để tỷ trả hết nợ uội?” Tổ Huyền trề môi nhìn Thiên Dực đầy nghi ngờ.
- “Lục muội vẫn còn tiết kiệm tiền à? Cuốn sổ kia vẫn còn theo bên người muội sao?” Thiên Bảo bắt ngờ nhìn Tổ Huyền mỉm cười.
- “Hành động bốc lột người khác như vậy mà tỷ gọi là tiết kiệm à? Muội ấy thay sổ ba lần rồi mà cuốn nào cũng thấy toàn tên muội thôi” Thiên Dực uất ức nhìn Tổ Huyền với ánh mắt tràn đầy tia sát khí.

- ...

- ...

Cả bốn người nói đủ thứ chuyện từ trên trời xuống dưới đất, từ trong sơn trang ra ngoài giang hồ cho tới tận khi bọn họ tiến đến sát cổng thành Phú An thì mới ngưng hẳn những câu chuyện đó vẫn không bao giờ có hồi kết. Làm sao mọi chuyện trong hai năm qua có thể mang ra kể và bình luận hết chỉ trong vòng vòn vẹn có nửa ngày thôi chứ.

Diệp Phi ôm chặt lấy Thiên Bảo như không muốn buông tay cho đến tận khi Thiên Kỳ nhìn nàng ta với ánh mắt hằn học thì nàng mới luyến tiếc thả vòng tay của mình. (Phi Phi: Nữ nhân, muội muội... cũng bị ghen!)

- “Tại sao bây giờ hai người mới trở về?” Diệp Phi ngữ khí tức giận, một tay nắm chặt thành quyền, một tay đập mạnh lên bàn khiến bình trà Bích Loa Xuân hảo hạn vừa được pha xong lay động đến độ nước trà sánh ra cả bên ngoài làm ướt nhem một mảng chiếc khăn gấm trải bên trên.
- “Muội xin lỗi đại tỷ” Thiên Bảo nhìn thấy Diệp Phi lần đầu tiên dữ dằn như vậy thì cũng hơi sợ nhưng trong mắt đại tỷ mình lại là hai vòng lệ như chờ ứa ra đã khiến tâm Thiên Bảo như bị ai cào xé.
- “Phi nhi, nàng bình tĩnh cẩn thận lại đỡ bệnh” Thiên Kỳ kéo Diệp Phi vào lòng mình vỗ về cho nàng cất lên từng tiếng nấc nhẹ nhàng.
- “Không sao là tốt rồi!” Trúc Nhã chỉ bỏ lại một câu rồi cũng vội vàng quay đầu bỏ đi trở về phòng mình. Không phải là nàng không vui khi tứ muội cùng phu quân của nàng ta còn bình an trở về mà chẳng qua là nàng không tiếp thu nổi tin tức chấn động này.

Hai năm qua, không ngày nào là nàng không đau đớn, hối hận vì năng lực của mình khi năm xưa đã không cứu được muội muội. Nhưng sự dày vò trong lòng nàng đã nuôi ý chí quyết tâm phấn đấu làm sao cho y thuật càng ngày càng tiến đến một lúc nào đó không còn bất kỳ một loại độc nào có thể gây trở ngại cho nàng. Và cái danh Vô Sắc thần y cũng đã ra đời từ đạo đó.

Giờ đây Thiên Bảo trở về có lẽ chính là kinh hỉ lớn lao nhất trong cuộc đời của nàng. Năm xưa với cái chết của hai người đã khiến tảng băng trong lòng nàng càng bị đóng băng và càng cứng cáp nhiều hơn nữa nhưng giờ đây nó đã được phá vỡ ra bởi vì sự ấm áp của một người mang lại.

Đáng lý ra nàng phải vui chứ nhưng vì sao trong lòng nàng vẫn còn một nỗi bất an vô hình chung khiến nàng không muốn, hay là không dám đối mặt với Thiên Bảo cùng Gia Khánh?

- “Thiên Bảo! Đừng trách nhị tỷ. Chẳng qua là tỷ ấy vui quá rồi nên không tiếp thu được toàn bộ niềm vui bất ngờ này” Phi Vũ nắm chặt hai tay Thiên Bảo trấn an nhưng đôi mắt đã đỏ ngầu lên vì sung sướng, vì hạnh phúc đã khiến từng lời nói của nàng nhanh chóng bị nuốt ngược vào trong chỉ còn những tiếng nấc nghẹn. Nam Phong thấy vậy thì rất đau lòng nên cũng nhanh chóng ôm chặt nàng vào lòng vỗ về như hải tử.
- “Tỷ về hình như muội không vui?” Thiên Bảo ôn nhu nhìn Thiên Ngân.
- “Giận nhiều hơn vui” Vồn vện bốn chữ nhưng khiến Thiên Bảo đứng sững lại tại chỗ.

– “Giận vì ta không báo tin ọi người sao?” Thiên Bảo rơi nước mắt nhìn mọi người. Phải chăng thời gian qua nàng cùng Gia Khánh bật vô âm tín đã mang lại rất nhiều niềm đau ọi người nên giờ đến người bình tâm nhất như đại tỷ cũng khóc, lạnh lùng nhất như nhị tỷ cũng vội vàng không chấp nhận nỗi mà ngay cả thất muội cũng như thế này rất xa cách.

– “Muốn không giận thì mau chóng đưa lý do” Thiên Ngân ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Diệp Phi nhanh chóng rót trà như chờ đợi thời gian mở màn của một vở kịch truyền thống.

Đợi mọi người ngồi hết vào chỗ. Diệp Phi hai mắt đỏ rưng ngồi bên cạnh Thiên Kỳ được hấn ôm trọn vào lòng, cả người nàng như dựa vào lồng ngực vạm vỡ của hấn. Phi Vũ cũng phải nhờ Nam Phong đỡ ngồi xuống ghế mới có thể bình tâm trở lại. Ngoài ra trong phòng còn có Gia Khánh, Thiên Dực, Sơ Tuyết cùng Thiên Ngân mà thôi. Những người còn lại ai việc nấy mất rồi.

– “Hai năm trước lúc muội bị thương cùng với trúng độc rất nặng đã được Gia Khánh ôm nhảy xuống Đoạn Lô Nhai gần Trúc Lâm sơn trang chúng ta. Muội cứ đinh ninh mình đã hết thời và lần này lại kéo theo cả phu quân của mình nhưng cảm giác lúc đó không phải là sợ hãi mà chỉ có bình tâm cùng hi vọng kiếp sau sẽ được gặp lại chàng cùng yêu chàng” Thiên Bảo chậm chậm kể lại quá khứ nhưng trong giọng nói không dấu được tâm trạng của mình.

– “Dưới vực sâu đó là một cái hồ nước nóng nguyên thủy vô cùng sâu nên may mắn ta cùng Tiểu Bảo thoát được một mạng nhưng vì nàng bị thương quá nặng mà người ta lại không còn công lực nữa, đành nhìn nàng thiếp dần đi trong đau đớn” Gia Khánh tiếp lời của Thiên Bảo “May mắn thay ta trụ được tầm nửa ngày thì có một cặp vợ chồng ngoài ngũ tuần vô tình đi qua đã ra tay cứu giúp. Cả hai đích thực là người có võ công rất cao cường liền truyền thụ công lực cứu mạng ta cùng giải độc cho Tiểu Bảo”

– “Đến hơn một tuần sau đó thì muội mới tỉnh dậy, đập vào mắt là ngôi nhà khá xa lạ trong khi Gia Khánh với ánh mắt lo âu ngồi bên cạnh” Thiên Bảo mỉm cười triu mến nhìn phu quân của mình.

– “Hai người họ không có con bèn nhận bọn ta làm nghĩa tử. Trong hai năm qua hai người truyền thụ võ công cho bọn ta rất chú tâm cho đến cách đây tầm một tháng thì hay tin tức từ bên ngoài truyền vào bảo Trúc Lâm sơn trang hỗ trợ hai vị vương gia soán ngôi thì ta cùng Tiểu Bảo đã ra khỏi cốc đến đây giúp mọi người một tay” Gia Khánh cười đắc ý.

– “Nhưng trước khi đi thì hai người họ có nhờ muội cùng Gia Khánh tìm giúp một người” Thiên Bảo đẩy ánh mắt dò tìm về phía Sơ Tuyết nhưng liền sau đó nhanh chóng quay mặt đi.

– “Người đó là ai?” Thiên Dực tò mò hướng Thiên Bảo hỏi.

– “Nghĩa phụ ta mang họ Mộ Dung” Gia Khánh nhìn thẳng vào Sơ Tuyết khiến mọi người cũng nghi ngờ nhìn hấn khó hiểu.

– “Người đó... là... Mộ Dung Tuyết... phải không?” Sơ Tuyết mặt từ trắng chuyển sang xanh lấp ba lấp bấp nhìn Gia Khánh như không tin vào tai mình nữa.

– “Ừ! Ông ấy bảo người đừng nên trả thù làm gì bởi vì ông ấy cùng sư mẫu người chưa chết. Ngoài ra ông ấy còn nhờ ta đưa cho người cái này” Gia Khánh lấy trong người ra mảnh ngọc bội làm bằng ngọc bích cực kỳ quý hiếm, bên trên một mặt có khắc hai chữ Mộ Dung trong khi mặt kia chỉ đọc một chữ Huyết “Ông ấy bảo hãy trao nó cho nương tử của người, đó là bằng chứng chứng minh cương vị cung chủ phu nhân Huyết Sát cung”

– “Đa tạ!” Sơ Tuyết đón lấy mảnh ngọc bội, nâng niu nó như thứ quý báu “Hai người họ... vẫn khỏe chứ?”

– Rất khỏe.

Sơ Tuyết khẽ đứng lên cầm chắc ngọc bội trong tay quay lưng bỏ ra ngoài. Thiên Dực không chân chừ cũng theo phía sau hấn bởi nàng biết trong chuyện này nhất định có gì khiến khiến hấn cảm thấy rất khó ở và cần nàng bên cạnh.

62. Chương 62

Sơ Tuyết khẽ đứng lên cầm chắc ngọc bội trong tay quay lưng bỏ ra ngoài. Thiên Dực không chần chừ cũng theo phía sau hẳn bởi nàng biết trong chuyện này nhất định có gì đó khiến hẳn cảm thấy rất khó ở và cần nàng bên cạnh.

Người trước người sau cho đến khi cả hai đã ở trên một ngọn đồi thoáng mát với đầy đủ hoa lá tỏa hương xung quanh. Đỉnh đồi là nơi ngự trị của một gốc đại thụ trăm năm vô cùng to lớn với nhiều nhánh cây to nhỏ khác nhau vươn ra khắp tứ phía.

Chiếc xích đu được làm từ những sợi dây thừng bện chặt cứ lung lay theo từng đợt gió thổi đến như lòng người không bao giờ được yên ổn trước cuộc sống đầy thác loạn, đầy ân ân oán oán không bao giờ có thể trả dứt.

– “Sư phụ cùng sư mẫu của ngươi ở ẩn à?” Thiên Dực nhìn thấy trong mắt Sơ Tuyết là một nỗi bi thương nào đó khó dò nhưng cũng tràn đầy sự ấm áp bền chắc tiếng.

– “Không! Họ bị ám sát cách đây năm năm, lúc đó ta còn trẻ nên không đấu lại bọn hắc y nhân đó. Cứ tưởng là hai người đã chết nên mấy năm nay ta luôn truy tìm kẻ chủ mưu để trả thù” Sơ Tuyết mỉm cười ôn nhu nắm lấy bàn tay của Thiên Dực kéo vào lòng mình siết chặt “Họ thật ra là phụ mẫu của ta”

– “Thật sự?” Thiên Dực ngược đầu lên mở tròn hai mắt nhìn hẳn “Vậy tại sao họ lại chỉ nhận ngươi làm đệ tử?”

– “Ta không biết. Chuyện ta là hài tử của họ cũng chỉ vô tình biết được khi điều tra ra kẻ chủ mưu cách đây vài năm thôi” Hẳn chăm chú nhìn về phía chân trời xa xa kia, nơi những đám mây màu trắng trong tinh khiết cứ bồng bênh trôi theo từng cơn gió đẩy đưa chúng “Rốt cuộc ta thuộc về đâu?”

– “Thuộc về ta được không?” Nàng hai má đã ửng đỏ, mỉm cười thanh thụy nhìn nam nhân đang ôm mình, đang nâng niu mình như một thứ trân bảo quý hiếm.

– “Nàng phải thuộc về ta chứ không phải ta thuộc về nàng” Hẳn đột nhiên nghiêm mặt từ chối lời nói không đúng của nàng. Làm gì có chuyện một nam nhân như hẳn, một cung chủ Huyết Sát cung người người nghe đến đều phải run rẩy sợ hãi mà lại phụ thuộc vào một nữ nhân chứ? Nhưng hẳn không nhớ đến một chuyện cực kỳ hệ trọng, đây là nữ nhân này lại rất đặc biệt với biệt hiệu Dực Ma Vương.

– “Hừ!” Thiên Dực bắt lực hừ lạnh “Ai là ai của ai cũng thế thôi”

Sơ Tuyết nâng tay mình kiểm chặt chiếc gáy thon gọn sau đó kề môi mình sát vào môi Thiên Dực. Nụ hôn trước tiên cứ như chuồn chuồn đập nước nhưng sau đó lại mạnh mẽ chiếm lấy, ép sát nàng vào người hẳn như khảm cả cơ thể nữ nhân kia vào lồng ngực, vào trái tim của nam nhân mãi mãi giữ lấy. Hẳn bá đạo dùng lưỡi tiến sâu vào bên trong khoang miệng nàng chiếm lấy toàn bộ không gian cùng vị ngọt lưu luyến mãi không muốn rời khỏi.

Bàn tay hẳn không yên vị, từ dưới eo đã lần mò vào tận bên trong tà áo lên phía trên, hẳn thỏa mãn thoa lấy tấm lưng trần mềm mại của nàng. Da gà Thiên Dực cứ từng đợt từng đợt nổi lên nhưng sự bá đạo của hẳn lại vô tình mang đến cho nàng một cảm giác rất lạ lẫm, cái cảm giác mà trước đây nàng chưa từng có với những nam nhân khác.

Mất một lúc sau, khi vai áo của Thiên Dực đã rơi xuống đến lưng để lộ ra chiếc cổ trắng ngần cùng bộ ngực đầy đặn nhấp nhô theo từng nhịp thở. Cơn gió lạnh cuối thu đầu đông chợt thổi qua khiến nàng rung mình khẽ run run. Sơ Tuyết liền vội vàng buông nàng ra chỉnh sửa lại y phục cho nàng gọn gàng sau đó mới ôm chặt lấy, đặt nàng yên vị trong lồng ngực rắn chắc, vạm vỡ của nam nhân tránh cho những làn gió độc khiến nàng nhiễm phải phong hàn.

– “Nàng lạnh sao?” Hẳn khẽ cất tiếng nói với giọng tràn đầy thương tiếc và tự trách bản thân mình.

– “Giờ thì rất ấm áp” Thiên Dực vòng tay mình ôm lấy eo và dựa hẳn người vào lồng ngực hẳn. Nàng đã quyết định, quyết định từ rất lâu rồi chứ không phải là chờ đợi cho đến bây giờ, nam nhân này nhất định là của nàng, của nàng mãi mãi. Chỉ có hẳn mới được cái quyền làm phu quân chân chính của Thiên Dực nàng và nàng không cho phép bất kỳ nữ nhân nào khác thay vị trí của nàng hiện tại chiếm lấy tiện nghi của hẳn.

Sơ Tuyết đặt vào lòng bàn tay của Thiên Dực mảnh ngọc bội màu xanh ngọc bích với hai mặt chữ Mộ Dung cùng Huyết chứng minh cho chức vị cung chủ phu nhân trong lòng hắn.

– “Làm nương tử ta nhé!” Câu hỏi nhưng với dấu cảm thán chính là ép nàng chứ không phải hỏi ý kiến. Dù nàng không đồng ý hắn cũng sẽ bá đạo trời nàng vào bên cạnh mình để nam nhân mà nàng thấy duy nhất trong suốt cuộc đời nàng chính là hắn và hắn sẽ khiến nàng yêu hắn, bi lụy vì hắn, chỉ duy nhất hắn mà thôi.

– Bây giờ sao?

Thiên Dực ngơ ngác ngửa mặt lên nhìn Sơ Tuyết. Tại cuộc chiến tranh tàn khốc hiện tại thì việc thành thân là không thể, huống chi nàng không biết tương lai ngày mai sẽ như thế nào. Ai sẽ ra đi, kẻ nào sẽ ở lại và hắn có còn yêu nàng nhiều như hiện tại nữa không vì trên thế gian này không thiếu nữ nhân, những người xinh đẹp hơn nàng, thực nữ hơn nàng và biết đâu họ sẽ yêu hắn nhiều hơn nàng và khiến hắn lại động tâm một lần nữa. Lúc đấy nàng sẽ như thế nào đây? Ghen bóng ghen gió, làm loạn, khóc lóc, năn nỉ, dọa tự tử này nọ thì không phải là tính cách của nàng nên nàng chỉ có thể tự nguyện chúc phúc cho hắn mà thôi.

– “Hứa với ta dù có như thế nào, dù có chuyện gì xảy ra, nàng cũng không được bỏ ta mà đi” Sơ Tuyết đẩy Thiên Dực ra, hai tay đặt trên bờ vai của nàng, hắn nhìn thẳng vào mắt nàng như chờ đợi một lời hứa hẹn.

– “Ừ! Ta hứa” Nàng gật đầu một cách nhanh chóng và chắc nịch.

– “Lật đổ hoàng đế xong, Nam Phong lên ngôi, ta nhất định sẽ đến Trúc Lâm sơn trang một chuyến” Sơ Tuyết nhìn Thiên Dực như một con mèo nhìn thấy miếng mỡ đang chảy nước.

– “Đến nhà ta làm chi?” Nàng ngơ ngà ngơ ngác nhìn hắn. Không phải là nàng không hiểu ý của hắn muốn nói gì mà chẳng qua chính là muốn nghe từ miệng hắn nói ra điều mà nàng đã mong từ lâu.

– “Đến tham quan chứ làm chi? Nghe thiên hạ đồn đãi không nơi nào là đẹp như nhà nàng, ta cũng muốn đến xem một lần cho biết” Sơ Tuyết cười đến vô lại.

– “Hừ! Người đi chết đi” Nàng đánh thùm thụp vào ngực hắn. Những cú đánh của nàng cứ như là đang đuổi ruồi muỗi cùng những sinh vật gì ghê gớm lắm chứ chẳng phải là đánh cho hắn chết như lời nàng nói. Cho đến khi một bàn tay lạnh như băng nắm chặt lấy hai cổ tay nàng và đôi mắt trong suốt như pha lê đang nhìn nàng đến thất thần.

– “Làm nương tử ta nhé?” Sơ Tuyết lặp lại câu hỏi vừa nãy “Nàng vẫn chưa trả lời ta”

– “Ta... Ta nguyện ý” Cả gương mặt Thiên Dực giờ đang đỏ lên như gấc chín, lần đầu tiên nàng thấy cơ thể mình nóng như vậy khi đối diện trước một nam nhân.

Sơ Tuyết kéo cả người Thiên Dực vào lòng siết chặt. Cả đời này nàng chỉ được làm nương tử của hắn và hắn chỉ có mình nàng là thế tử. Không nhìn ngắm nữ nhân khác, không thú ai khác về nhà, chỉ mình nàng, duy nhất mình Tiểu Dực nàng mà thôi.

63. Chương 63

Tổ Huyền cố gắng rút hết năm mảnh ám khí của Thiên Dực ra khỏi người Khải Dạ. Nhìn gương mặt tái lại gần như trắng bệch của hắn không còn tí máu nào tự nhiên khiến nàng đau lòng quá. Nếu nàng nhanh chân chạy ra chỗ khác thì hắn đã không phải dùng cả cơ thể của mình đỡ đòn cho nàng nhiều đến thế.

Nàng tháo bỏ từng lớp y phục màu trắng đã nhem nhuốt từng vệt máu đỏ thẫm trên người hắn bỏ đi sau đó nhẹ nhàng dùng khăn sạch thấm nước nóng lau đi lau lại xung quanh vết thương cùng với những chỗ dơ khác. Mặc dù chưa bao giờ tiếp xúc trực tiếp với cơ thể trần như nhộng của nam nhân trước đó nhưng giờ đây, trước hoàn cảnh này cũng không khiến nàng mắc cỡ là mấy. Nàng chỉ chăm chú làm tất cả với một nguyện vọng duy nhất là mong hắn mau tỉnh dậy, mau khỏe hơn, có như thế nàng mới trả được ơn cứu mạng của hắn mà thôi.

Nàng không hề biết rằng tim mình lần đầu tiên đập nhanh như thế trước cái ôm của nam nhân này, lần đầu tiên cảm động trước hành động của hắn và cũng là lần đầu tiên đau lòng khi chứng kiến những vết thương đầy rẫy máu trên người nam nhân kia.

Nàng mau chóng mặc lại y phục cho hắn sau đó mới từng muống từng muống mớm chén thuốc giải độc mà Thiên Dực đã đưa trước đó. Độc trên ám khí của Dực Ma Vương là vô cùng độc nhưng vì Gia Khánh đã từng điểm huyết đạo phong tỏa các mạch vị của hắn sớm nên mới giữ lại một mạng này.

Bao nhiêu muống thuốc đưa vào miệng hắn cứ tràn ra ngoài, nhìn đôi môi trắng bệch, làn da tái xanh vì không còn nguyên khí, con người nằm lỳ trên giường không giống với cái kẻ trước đây từng theo đuôi quấy rối khiến nàng phiền muộn chết.

– “Hắn sao rồi?” Diệp Phi đột ngột xuất hiện trước cửa phòng từ từ tiến vào khiến Tố Huyền giật mình “Vẫn không dứt được thuốc à?”

– “Hắn uống một bát rồi, bát này là thứ hai nhưng sao vẫn chưa tỉnh vậy đại tỷ?” Lời nói thoát khỏi miệng nàng không tránh khỏi cảm giác bồn chồn lo lắng khác thường.

– “Độc của Tiểu Dực đâu phải là loại xoàng xĩnh mà ngoài ra hắn còn nhận một chương của Hàn Mạch nữa. Như vậy là may mắn lắm rồi” Diệp Phi thở dài nhìn tiểu muội muội đang đau lòng quỳ bên giường nam nhân xa lạ kia.

– “Nếu vậy thì khi nào hắn mới tỉnh?” Tố Huyền ngược mặt lên nhìn Diệp Phi.

– “Ta đâu phải thần y” Diệp Phi nhún nhún vai tỏ vẻ bất lực “Người muội nên đi tìm chính là nhị muội chứ không phải ta”

– “Nhị tỷ chỉ bảo uống thuốc của ngũ tỷ đưa là khỏi. Muội cũng làm theo nhưng... như tỷ thấy đấy” Tố Huyền tự dưng gấp gáp đến lạ, không hiểu lý do vì sao mà nàng lại lo lắng cho hắn đến thế này? Chẳng phải là cứu một mạng thôi sao, chỉ cần làm cho hắn ba điều là coi như trả nợ chứ cần gì phải như vậy. Nàng riết rồi cũng chẳng hiểu nổi bản thân mình muốn gì nữa.

– “Để ta” Diệp Phi thở dài, không nỡ nhìn muội muội mình đau lòng nên đành truyền cho hắn ít nội lực coi như tích đức cho con cháu sau này vậy.

Diệp Phi nghĩ vậy liền nhảy lên giường ngồi sau lưng Khải Dạ cho Tố Huyền đỡ hắn giữ thăng bằng không phải ngã ngửa lên trên giường. Hai chân nàng xếp bằng đặt hai tay lên hai huyệt vị đan điền trên lưng Khải Dạ cố tập hợp nguồn nội lực của mình vào hai lòng bàn tay.

Nàng giữ tư thế đó một khoảng thời gian khá dài đến nỗi mồ hôi đã thấm đẫm đầy trán nàng với toàn bộ cơ thể Khải Dạ. Cả căn phòng nhanh chóng nóng lên thấy lạ. Diệp Phi tập trung đến nỗi Thiên Kỳ cùng Phi Vũ đến lúc nào cũng chẳng hay.

Mãi cho đến lúc nàng thấy cơ thể Khải Dạ hồng hào lên chút ít chứng tỏ hắn đã có sinh lực mới thu nội lực về và đặt chân xuống giường. Một vòng tay nhanh chóng đỡ lấy nàng trong lúc còn loạng choạng không vững.

– “Để ta đưa nàng về phòng nghỉ” Thiên Kỳ không nói gì chỉ nhẹ nhàng nâng đỡ cả cơ thể như chẳng còn chút sức lực nào của Diệp Phi ra ngoài.

Bên trong chỉ còn mỗi Tố Huyền đang cố sức lau mồ hôi cho Khải Dạ và lắng nghe lời khuyên nhủ từ Phi Vũ.

Phải đến ba ngày sau thì Khải Dạ mới từ từ tỉnh sau một giấc ngủ dài. Tố Huyền tạm thời thở hắt ra tràn đầy sự nhẹ nhõm.

– “Huyền nhi!” Mở miệng ra, câu đầu tiên không phải hỏi mình đang ở đâu mà chính là gọi tên nàng, cái tên mà hắn đã bao lần tự nhủ bản thân phải tìm được dù cho có lên tận chân trời.

– “Người khỏe chưa? Thấy còn đau hay khó chịu ở đâu không?” Tố Huyền nhanh chóng đỡ cả người hắn dậy đồng thời vén tay dựng thêm một chiếc gối đỡ tấm lưng của hắn.

– “Ta đã khỏe nhiều lắm” Hắn nhìn nàng ôn nhu mỉm cười “Mà sao ta chỉ bị thương nhẹ vậy?”

- “Một phần do đại tỷ ta truyền nội công cho ngươi, một phần ngũ tử thấy hối lỗi mới đem mấy thứ kỳ trân dị bảo mà tỷ ấy cần rằng để dành bao năm qua cho ngươi uống nên mới khỏe như bây giờ” Nàng vừa nói vừa bưng chén thuốc đen thui đắng ngắt đến trước mặt hắn “Ngươi mau uống”
- “Ừm” Không chần chừ, hắn lấy chén thuốc trên tay nàng một hơi nốc cạn sau đó mới nuốt cái ực xuống dạ dày đang réo inh réo ỏi.
- “Ngươi nằm nghỉ để ta bảo người chuẩn bị điểm tâm, ngươi đã ngủ ba ngày rồi mà vẫn chưa có gì bỏ bụng” Tổ Huyền nói xong một đường bỏ ra ngoài sắp xếp hết cho Như Ý rồi mới quay lưng trở lại bên trong phòng.
- “Đại tỷ nàng phải chăng là Phi Phi cô nương?” Khải Dạ nhíu mày nhìn nàng với cái bụng chứa đầy thắc mắc cùng hoài nghi mặc dù chúng cũng chẳng khiến hắn cảm thấy no lên chút nào.
- “Ừm! Ngươi theo Hàn Mạch làm quân sư thì cũng nên biết điều đó chứ” Tổ Huyền lạnh lùng nhìn nam nhân đang nửa ngồi nửa nằm trên giường khiến hắn tự dưng thấy khó chịu và muốn giải thích cho nàng nguyên nhân vì sao hắn lại về phe triều đình.
- “Thật ra lúc trước hoàng đế đương triều Hàn Lâm Viên có cứu ta một mạng nên ta mới giúp hắn lần này” Khải Dạ nhẹ nhàng nói từng câu từng chữ cho Tổ Huyền hiểu tâm ý của hắn “Nhưng lần này hoàng đế của hắn đã lấy một mạng của ta thì coi như không ai nợ ai”
- “Thế ngươi có muốn đầu quân cho vương gia Nam Phong coi như là trả ơn cứu mạng của ta không?” Diệp Phi đột ngột xuất hiện trước cửa phòng làm cả hai người giật mình.
- “Ngươi đang dụ dỗ ta sao?” Khải Dạ tuy không có ý xấu nhưng vẫn nhíu mày lấy làm khó hiểu “Đãi ngộ của ta như thế nào?”
- “Ngươi muốn như thế nào?” Thiên Kỳ đột nhiên chen lời, dường như hai người này luôn như hình với bóng, ở đâu có Diệp Phi là ở đấy có Thiên Kỳ. (Phi Phi: Cái đuôi chính hiệu của ta đây! Hey, Kỵ small, follow me!!! Giống đang kiu con... quá! >.<>)
- “Ta cũng mang danh là Trình quân sư được chính hoàng đế sắc phong và toàn bộ quan lại trong triều tin dùng đấy” Khải Dạ không khỏi ngẩng mặt lên trời tự kiêu.

64. Chương 64

- “Ta cũng mang danh là Trình quân sư được chính hoàng đế sắc phong và toàn bộ quan lại trong triều tin dùng đấy” Khải Dạ không khỏi ngẩng mặt lên trời tự kiêu.
 - “Hừ!” Thiên Dực từ đâu tiến đến trước giường chống hông “Trình quân sư ngươi thì đã sao? Nói không phải tự khen chứ đại tỷ của ta, chính là nữ nhân áo trắng kia, trong gia đình ta thì chính là trang chủ Trúc Lâm sơn trang Diệp Phi, trong giang hồ chính là các chủ Vô Danh các Phi Diệp sát thủ, trong kinh thành chính là đệ nhất phú thương Phi Phi cô nương nổi danh”
 - “Cái này hình như tỷ nói rồi” Tổ Huyền mắc cỡ dùm Thiên Dực nên nhẹ giọng nói.
 - “Hồi nào?” Thiên Dực đột nhiên thấy mình hồ quá sâu bèn co rúm người lại liếc nhìn Tổ Huyền “Muội ‘khôn nhà dạy chợ’ quá ha? Đồ có mới nới cũ, đồ trọng sắc khinh tỷ tỷ”
 - “Có mà” Tổ Huyền ủy khuất cất cao giọng chống chế “Lúc trong rừng, khi Hàn Mạch gọi tỷ là Phi Diệp cô nương đó. À nhắc mới nhớ, tỷ còn bảo Phi Diệp cái...ừm... ừm... ừm...” (Phi Phi: Vụ ‘Phi Diệp cái rắm’ đấy! Nhớ không?)
- Tổ Huyền chưa kịp kết thúc câu nói đã bị một bàn tay bịt chặt miệng đến gần như nghẹt thở cho đến khi giọng nói của Diệp Phi cất lên đầy đe dọa thì Thiên Dực mới vội vàng buông ra nhưng vẫn không quên liếc mắt nhìn muội muội của mình.
- “Nên nhớ muội đã ghi nợ ta hai mươi vạn lượng bạc rồi đấy” Thiên Dực căn cứ xót xa mớ tiền yêu quý khó nhọc câu được của Sơ Tuyết bởi dù sao cung chủ phu nhân Huyết Sát cung cũng không thể là không có tiền lặn lưng chứ.

- “Rốt cuộc thì Phi Diệp ta làm sao?” Diệp Phi biết tổng hai nữ nhân này đang làm trò gì sau lưng nàng.
- “Đâu có sao đâu” Thiên Dực hai mắt xoe lại to tròn đầy ngây thơ nhìn Diệp Phi sau đó liền quay sang Khải Dạ tiếp tục cuộc đấu khẩu đang bỏ dở “Này tên tự kỷ kia, ta nói cho người biết nhé! Ta là Dực Ma Vương đại danh鼎鼎 khiến bất kỳ nam nhân nào nghe thấy cũng phải run sợ đấy, rồi lão công của ta chính là cung chủ Huyết Sát cung. Nhiều đó đủ hơn cái danh Trình quân sư chó gặm của người chưa?”
- “Tỷ có cần phải mang cái nhục nhả của mình ra khoe khoang vậy không?” Tổ Huyền khé miệng giựt giựt vài cái, đầu không khỏi chứa đầy hắc tuyến nhìn ngũ tỷ đang thao thao bất tuyệt của mình.
- “Hừ!” Thiên Dực không phục khế hừ lạnh “Muội không thấy hắc đang coi thường chúng ta hay sao mà còn bên vực nữa?”
- “Muội có thấy hắc coi thường ai đâu? Chẳng qua là tự tăng bốc chính mình chút thôi mà” Tổ Huyền bắt trước Thiên Dực giở chiêu hai tròng mắt tròn xoe đầy vẻ ngây thơ vô tội khiến bất kỳ ai nhìn vào cũng thấy thương cảm thay cho nàng và muốn nâng niu, bảo vệ nữ nhân đáng thương đấy.
- “Muội...” Thiên Dực nói không nổi bèn hừ lạnh rồi quay đầu bỏ ra ngoài.
- “Tỷ đừng đánh trống lảng. Còn mười vạn lượng bạc cái vụ tỷ ăn trộm ngân phiếu của đại tỷ nữa” Tổ Huyền vội vàng nói với theo như sợ mất đi miếng mồi ngon mà không ngờ nhân vật bị hại vẫn đang còn ngự trị trong phòng.
- “Muội dám lấy tiền của ta?” Diệp Phi hai mắt long lên sòng sọc nhìn Thiên Dực đang vờ mờ hồi gần từng chữ một.
- “Tiểu Huyền! Ta xù nợ của muội” Thiên Dực nói xong liền dụng khinh công một đường bay đi mất dạng.
- “Tiểu Dực! Khôn hồn đừng xuất hiện trước mặt ta” Diệp Phi chỉ còn cách hét lên trong vô vọng bởi theo như khinh công của nàng có mang ra so với Thiên Dực cũng giống như lấy trứng mà chọi vào đá vậy.
- “Người muốn sao?” Thiên Kỳ vẫn đang chú mục vào Khải Dạ.
- “Ta sẽ mang Tiểu Huyền giao cho người xem như là đãi ngộ” Diệp Phi cũng vội tiếp lời Thiên Kỳ nhưng ánh mắt vẫn hướng về phía Tổ Huyền đang há hốc mồm nhìn đại tỷ của mình.
- “Tỷ... tỷ cư nhiên mang muội đi bán” Tổ Huyền không tin vào tai mình nhìn Diệp Phi đầy trách móc nhưng hai má đã ửng hồng tự bao giờ.
- “Nàng không nguyện lòng?” Khải Dạ ngưng trệ ánh mắt nhìn Tổ Huyền đầy bi thương.
- “Ai nói với người ta nguyện ý?” Tổ Huyền đứng thẳng người hùng hùng hổ hổ khiến bất kỳ ai nhìn vào cũng phải khê rùng mình rồi bất chợt quay sang nhìn Diệp Phi “Tỷ muốn thì gả cho hắc đi, muội đây cóc thềm”
- “Có cho ta cũng chẳng thềm” Khải Dạ trề môi chê bai Diệp Phi khiến mặt Thiên Kỳ đầy hắc tuyến “Họa chẳng chỉ có nàng thì ta mới thú”
- “Người có thềm ta cũng không cho” Thùng dấm chua của chúng ta đã lên tiếng thứ nhất thì đồ kẻ nào dám trả lời tiếng thứ hai, tất nhiên trừ những người không biết chữ ‘tử’ viết như thế nào thôi.
- “Dẹp chuyện đó sang một bên đi” Diệp Phi khê liếc Tổ Huyền “Nhị thiếu gia Nguyệt Dạ sơn trang Trình Khải Dạ có đồng ý giúp muội muội của ta hay không?”
- “Nguyệt Dạ sơn trang?” Tổ Huyền giật mình tròn hai mắt hết nhìn Khải Dạ đang nằm trên giường rồi lại quay sang Diệp Phi đang hả hê.
- “Ồ! Biết người ta bao lâu mà cũng chả hiểu hắc là ai à?” Diệp Phi giả vờ ngỡ ngàng nhưng lời nói lại có tình cho người khác biết mọi chuyện “Thế thì ta xin lỗi nhé! Coi như lỡ rồi thì muội tự tìm hiểu luôn đi”
- “Sao biết ta?” Khải Dạ nhanh chóng quay lại khuôn mặt lạnh như băng vốn có của mình, không còn một Trình quân sư háo sắc như trước mà đích thị là nhị thiếu gia Nguyệt Dạ sơn trang khiến người người trong võ lâm minh sĩ phải cúi đầu nể phục.

- “Mặc dù ở ẩn nhưng không phải Trúc Lâm sơn trang là đồ bỏ và vị trí trang chủ của ta đương nhiên cũng chẳng là bù nhìn” Diệp Phi khẽ nhếch miệng cười nhìn Tổ Huyền đang nuốt không trôi thông tin động trời này “Người có hết ngày hôm nay để suy nghĩ”
- “Khỏi. Ta đồng ý” Khải Dạ gật đầu giọng đầy chắc nịch.
- “Thế thì người nghỉ ngơi cho chóng khỏe nhé, chúng ta không làm phiền nữa” Diệp Phi kéo tay Thiên Kỳ vội đi ra khỏi phòng tránh cơn thịnh nộ sắp phun trào “Trình nhị thiếu gia giao uội đây Tiểu Huyền”
- “Đại tỷ! Ta trù cho tỷ mãi mãi không lấy được lão công” Tổ Huyền hét vội vọng ra bên ngoài nhưng chỉ nghe được mỗi tiếng cười nham nhở của Khải Dạ đang nằm trên giường.
- “Nàng ta không lập gia đình thì nàng cũng đừng mong thoát khỏi kiếp độc thân” Khải Dạ vòng tay kê lên đầu mình nhìn Tổ Huyền chăm chú.
- “Hừ! Dù cho nam nhân trên thế giới này chết hết còn mỗi mình người thì cũng đừng hòng ta nhìn đến tên nham nhở, sắc lang, bá đạo, háo sắc như ngươi” Tổ Huyền hét lên trong tức tưởi rồi quay đầu bỏ ra ngoài. (Phi Phi: Chắc không? Muội có quyền giữ im lặng vì mọi lời nói của muội lúc này sẽ được đưa ra làm bằng chứng trước tòa)

65. Chương 65

Đã gần hai tuần trôi qua nhưng quân đội của Hàn Mạch vẫn chưa có ý gì là động binh đánh vào Phú An thành. Đáng lý chuyện này mọi người sẽ vui mới phải nhưng tin tức từ Hiên Viên đưa về thì tầm một tuần nữa chiến thuyền do Phi Nhãn đại tướng quân chỉ huy sẽ cập ven bờ sông Phú Vinh gần với Phú An thành để hợp nhất với lực lượng bộ binh đã đến từ mấy tuần trước đó.

Thời gian không cho chúng ta quyền được lựa chọn bởi nếu hai thế lực cùng hợp tác lại với nhau thì họ ngoài giờ cờ hàng Hàn Mạch thì chỉ còn cùng nắm tay nhau tử trận mà thôi.

Sau bao nhiêu lần họp tan thật vất vả, cuối cùng Nam Phong đã ra quyết định khiêu chiến trước với Hàn Mạch và cùng nhau liều một phen. Đây chính là hạ sách nhưng đến thời điểm này chẳng còn cái gì gọi là thượng sách nữa nên tương đối mọi người đều nhất quyết đồng tình với chuyện này.

Cuối cùng Trúc Nhã và Thiên Ngân đã kết thúc quá trình xây dựng đội hình cho trận tử chiến khiến mọi người cũng hài lòng nhưng sự lo lắng vẫn còn vấy bám tất cả đến trước đêm thi hành kế hoạch, không một ai có thể an giấc.

Khuya hôm sau, mặt trời chưa ló dạng ra đỉnh núi, không gian vẫn còn là một màu đen ảm đạm và không có bất kỳ tiếng động nào được phát ra ngoài trừ tiếng duyệt binh trong thẳm lạng khe khẽ vang đi trong gió nơi vùng trũng của thung lũng.

Theo như kế hoạch, ra trận lần này chỉ có Nam Phong là chủ soái, Thiên Kỳ là tướng bên hữu và Thiên Minh là tướng bên tả. Mỗi người điều khiển một đội quân bao gồm một vạn người. Ngoài ra còn có sự trợ giúp của Diệp Phi, Trúc Nhã, Thần Tịch, Gia Khánh, Thiên bảo, Thiên Ngân, Sơ Tuyết cùng Thiên Dục.

Phi Vũ do bị Nam Phong một mực bắt an phận ở trong thành nhưng phải nhờ tới sự trấn an của Diệp Phi rằng cần người bảo vệ hậu phương thì nàng mới can đảm tiến mọi người lên đường.

Tổ Huyền lấy lý do phải ở lại chăm sóc sức khỏe của Khải Dạ nhưng chủ yếu vẫn là hắn không muốn đối mặt với Hàn Mạch lúc này. Diệp Phi đã nhếch miệng cười khinh bỉ hắn, dù muốn hay không thì cuối cùng vẫn phải chạm mặt tất cả, có cần phải nằm lì ở nhà hưởng thụ sự an nhàn do Tổ Huyền mang lại hay không, lười thì nói đại, cần gì phải giả ngây như con gà tây như thế chứ?

Trời vẫn còn tối đen như mực thì từ xa hàng ngàn hỏa tiễn trên đồi gần đây dưới sự chỉ đạo của Thần Tịch cùng Trúc Nhã đã vèo vèo bay về phía quân doanh đang đóng bên rìa thung lũng khiến số binh lính đang canh gác phải hốt hoảng cất cao tiếng trống cùng tù và ra hiệu ọi người đề cao cảnh giác địch nhân tập kích ngay trong đêm.

Doanh quân của triều đình đúng thật là đã qua đợt tập luyện cực kỳ có bài bản trước khi xuất trận. Tuy bị hỏa tiễn tấn công như vũ bão nhưng họ vẫn không hề nao núng. Một toáng nhanh chóng dùng mọi biện pháp dập lửa từ những màn trướng, một toáng dưới sự lãnh đạo của những tướng quân lớn tuổi đã lập ra thành đội hình duyệt quân chuẩn bị bước lên sa trường.

Nam Phong, Thiên Bảo cùng Gia Khánh lãnh đạo nhóm đông nhất đánh trực diện vào hàng ngũ phòng bị đang tiến dần về phía mình dưới sự chỉ đạo của Hàn Mạch. Thiên Kỳ cùng Diệp Phi dẫn đầu toáng quân bên bên cánh hữu bất ngờ lật úp khiến binh lính tùy ý ngỡ ngàng sẽ lung lay vũ khí. Thuận theo thế đó, bên cánh tả là Thiên Minh cùng Thiên Ngân đã lập xong đội hình chờ lệnh từ phía Nam Phong là nhanh chóng nhảy vào cầu xé địch nhân trước mắt như hổ đói vồ mồi.

Sơ Tuyết và Thiên Dực là người điều khiển nhóm sát thủ của Vô Danh các cùng đệ tử Huyết Sát cung tùy thời đột nhập vào doanh trại trong lúc nước sôi lửa bỏng này để đốt quân lương, đổ dầu vào đám lửa khiến chúng càng bùng cháy thêm dữ dội hơn. Ngoài ra Diệp Phi còn muốn họ bắt một người nữa, đó chính là nhị công chúa Hỏa Liên quốc bên bờ phía Tây Hàn Thiên quốc.

Tin tức vài ngày trước được truyền từ mật thám cài ngay bên trong triều đình đưa ra chính là hoàng đế Hỏa Liên quốc đưa muội muội của mình là Hỏa Liên Hoa sang đây cầu thân nhưng người được Hàn Lâm Viên cử ra lấy nàng ta thì vẫn chưa quyết định. Nghe đâu chuyện hôn sự này sẽ do vị công chúa đó định đoạt hôn phu.

Người đầu tiên nàng ta nhắm đến chính Trình quân sư, thân cận được sủng ái và tin dùng của hoàng đế Hàn Lâm Viên nhưng khi đến đây chưa được vài ngày thì hắn đã biến mất ngay trên đường làm nhiệm vụ khảo sát địa hình cùng Hàn Mạch. Tin tức cho thấy hắn chắc chắn đã rời khỏi triều đình trợ giúp quân phản loạn chỉ vì say đắm một nữ tử không rõ lai lịch.

Chuyện này đến tai nàng công chúa kia khiến nàng dùng dùng nổi giận và quyết tâm giành lại người yêu từ tay nữ tử mà mọi người cho là một xú nữ nhân không rõ lai lịch. Thiết nghĩ một nam nhân với vẻ đẹp yêu mị, võ công cái thế cùng với trí thông minh tuyệt đỉnh muốn gây hại đến vô lâm đồng đạo như Trình quân sư Trình Khải Dạ họa có diên, có hùng, có man, có không biết suy nghĩ mới theo một xú nữ nhân phản lại triều đình, nơi mà công danh của mình nhất định một ngày một đà đi lên, dưới vài người mà trên cả vạn người cũng không biết chừng.

Tất nhiên vị công chúa Hỏa Liên Hoa kia chính là người tin tưởng nhất vì khắp Hỏa Liên Quốc không ai là bì kịp kỳ nữ, sủng muội muội của hoàng đế đương triều. Chính điều này đã mang danh tiếng của nàng ta vang dội khắp ngũ quốc nhưng lại khiến tính cách nàng trở nên điêu ngoa, hách dịch, không để ai trong mắt ngoại trừ soái nam nhân.

Thiên Dực cùng Sơ Tuyết đã mò mẫm khắp tất cả những màn trướng to lớn ,xa hoa được cho là nơi cư ngụ của vị công chúa cầu thân này nhưng người thì vẫn chưa thấy đâu.

Đến khi loạt hỏa tiễn thứ hai giáng xuống soi rõ một khu vực rộng lớn thì Thiên Dực mới thấy một kiện áo đồ tơi lụa thượng hạng đang ra sức vùng kiếm chống lại tiễn hướng đến mình.

Sơ Tuyết giương cao thanh Huyết Mạch thần kiếm của mình lên trời sau đó chia về hướng nữ nhân áo đồ kia, liền một loạt hàng chục hắc y nhân cùng bạch y nhân xông xáo lên phía trước nhanh chóng chế ngự đám người theo bảo vệ nữ tử chính giữa.

Sau một lúc cũng khá chật vật thì thuộc hạ của Sơ Tuyết đã điểm nhanh huyện ngũ của nữ nhân áo đồ sau đó liền xốc lên vai đến báo cáo nhiệm vụ cho cung chủ của mình.

– “Người có chắc là đúng người cần tìm không?” Thiên Dực hoài nghi nhìn Sơ Tuyết.

– “Chúng ta đâu biết mặt chính xác nên chỉ cần nghi ngờ là tóm hết, thà bắt nhầm còn hơn bỏ sót” Sơ Tuyết khẳng định xong liền ôm lấy eo Thiên Dực nhảy phốc lên ngựa, vùng kiếm của mình lên một lần nữa “Rút”

(Phi Phi: Người bí ẩn thứ ba đã xuất hiện sau cặp đôi màn bạc của tứ muội, nàng này không những gây cho Tổ Huyền cùng Khải Dạ rất nhiều phiền toái mà còn có chút dính líu đến Thiên Dực nhà chúng ta đây. Đoán được thân phận thật của nàng ta liền có thưởng. Bất mí tí tẹo, nàng này dịch dung là thiên hạ đệ nhất đấy!)

66. Chương 66

Gia Khánh đang đấu kiếm với Hàn Mạch trên lưng ngựa rất mãnh liệt. Hắn tuy võ công cao cường cùng nội công thâm hậu không phải ai cũng dễ dàng đả thương được nhưng kinh nghiệm đánh nhau trên ngựa mà lại ở nơi sa trường đầy khói bụi, đầu đầu cũng là sự cản trở về người khiến hắn hoàn toàn nhanh chóng rơi ngay vào thế yếu.

Nhận một đao của Hàn Mạch nơi lồng ngực nhưng vết thương không sâu, máu chỉ chảy ra một lát liền nhanh chóng ngưng đọng. Một đao như thế này làm sao có khả năng gây khó dễ cho Vương Gia Khánh hẳn chứ.

Tích tắc sau đó, Hàn Mạch liền bị thương nặng bởi từng nhát kiếm đâm liên tục vào những vị trí trọng yếu trên cơ thể khiến hắn ngã ngựa. Được tướng quân Triệu Vỹ liệu mạng cứu thì hắn mới thoát khỏi một tác cơ hội gặp ngay Diêm ca ca nhưng thay vào đó là Triệu Vỹ lại bị Gia Khánh bắt sống trời gô cổ giao cho Thiên Bảo canh chừng.

Mạc Long tướng quân thì vẫn giữ vững được phong độ của một vị tiền bối đầy nhãn kinh nghiệm nơi sa trường chỉ có máu và xác chết này. Hàng ngũ tuy rối loạn nhưng vẫn gây trở ngại rất nhiều cho sự cố gắng cầm cự của Thiên Kỳ cùng Diệp Phi.

Cả hai biết mình đã gặp phải đối thủ xứng tầm thì khê nhú cặp chân mày. Không nói không rằng, Thiên Kỳ một chân nhấp lên trên không rút kiếm lao về phía Mạc Long khiến Diệp Phi vô cùng ngỡ ngàng.

Không phải ngỡ ngàng vì sự liều lĩnh ngu ngốc của hắn mà là do sự tập trung của nàng đã đặt lên thanh kiếm hắn cầm trên tay. Đó chẳng phải là Tiêu Diêu kiếm đã thất lạc mấy trăm năm qua ư? Thì ra là nằm trong người Thiên Kỳ, thế mà biết bao nhân sĩ giang hồ lại nghe lời đồn nó ở Trúc Lâm sơn trang khiến cuộc sống của các vị sư tổ nàng gặp khá nhiều phiền toái liền rút lui khỏi giang hồ để ở ẩn tận nơi thâm sơn cùng cốc an hưởng thú lạc lúc tuổi xế chiều.

Mạc Long tướng quân tuổi tuy già nhưng sức mạnh thì không thể lường trước được. Lão nhanh chóng đỡ được một kiếm tuyệt tình của Thiên Kỳ, chỉ lùi về sau vài bước và ngã ngựa nhưng cũng đáng xem là một bậc kỳ tài rồi.

Cả hai nhanh chóng lao vào nhau rút kiếm luyện tay đôi. Đừng nghĩ Thiên Kỳ trẻ như thế mà đi khinh bạc người già cả yếu ớt mà hãy nghĩ khách quan một chút rằng nếu không đánh hết sức mình chính là sự sỉ nhục lớn nhất đối với một bậc lão luyện đã cố thâm niên với khoảng thời gian trên sa trường coi bộ còn nhiều hơn lúc ở nhà uống trà đàm đạo cùng thế tử và con cháu như Mạc Long tướng quân đây.

Nhưng dẫu có nói ra sao thì người như tướng quân cũng khó mà bì kịp tốc độ của một nam nhân giang hồ còn cầm trên tay thanh Tiêu Diêu kiếm trong truyền thuyết nữa chứ. Điều này đã được khẳng định liền ngay sau khi ra trận tầm một canh giờ thì chiến thắng đã dần dần hoàn toàn ngã ngũ về phía Thiên Kỳ cùng Diệp Phi khiến tinh thần quân sĩ như được tiếp thêm năng lượng hồ hào vô cùng khí thế.

Thiên Minh và Thiên Ngân thì chặt vật vô cùng khi cánh tả lại là cánh có doanh số đông nhất, lấy một chọi ba không chột cũng què. Nhưng mọi người đã cố gắng cầm cự cho đến phút chót khi Trúc Nhã cùng Thần Tịch mang quân tiếp ứng.

Cuộc chiến kéo dài một ngày một đêm mới kết thúc. Người chết như ngã rạ và máu đổ dài thành sông. Mảnh đất thung lũng phù sa màu mỡ trải dài cả một vùng đồng cỏ rộng lớn xanh mơn mẫm đã nhuộm đỏ bởi máu tự bao giờ. Gió thổi lửa như thiêu như đốt khiến người ta còn lầm tưởng rằng mình đang bị lạc vào một nơi hoang mạc chứ chẳng phải là vùng lộng gió của miền Bắc quanh năm tuyết phủ trừ mùa hạ và thu.

Hàn Mạch, Mạc Long tướng quân và ba ngàn quân sĩ may mắn chạy thoát nhưng lại gặp trở ngại bởi cuộc truy cùng giết tuyệt của phe cánh Thiên Dực, Sơ Tuyết nên cũng thất thoát rất nhiều, số còn lại không chết cũng trở thành tù binh được đưa về quân doanh bên ngoài Phú An thành giam giữ.

Tuy chiến thắng như cái thắng gần trong gang tấc này cũng khiến Nam Phong điên cả đầu bởi ra quân ba vạn mà khi trở về ngoại trừ một ngàn tù binh thì quân mình chỉ còn hai vạn rưỡi. Đây là một con số thất

thoát vô cùng to lớn, nhìn người người nằm trên đất máu chảy khắp nơi, có người mắt còn không kịp nhắm khiến người lãnh đạo như bọn họ sao đau lòng quá.

Số binh sĩ chết đi cũng có gia đình, thậm chí có người thân còn đang ở trong thành chờ họ khải hoàn trở về mà sao giờ đây đến nhắm mắt cũng không được an nhàn. Tuy rằng họ nguyện lòng lấy cái chết để mang lại cho Hàn Thiên quốc, quê hương của họ sự thái bình thịnh trị, một vị minh quân khiến dân chúng đời đời có cuộc sống ấm no hạnh phúc. Nhưng họ cũng cần mưu cầu cho riêng mình thế là lại bỏ mạng nơi đất khách quê người khi lí tưởng cùng ước mơ mà họ gắng công góp phần mang lại chỉ mới đi chưa được phân nửa con đường.

Lại một trận hỏa thiêu xác người trong đêm. Lần này còn hoành tráng hơn lần trước rất nhiều. Ngọn lửa trên những giàn thiêu bốc cháy dữ dội tượng trưng cho niềm khát khao tự do cháy bỏng của những người con hi sinh cho sự quốc thái dân an trong tương lai gần.

Diệp Phi thay Nam Phong đứng trên đài cao dùng khẩu âm của mình đồng phục cổ vũ tinh thần cho những người còn sống tiếp bước lí chí noi gương người đã khuất.

– Họ đã sống một cuộc sống nô lệ, cam chịu sự áp bức, thống trị của quan lại cùng triều đình. Họ chưa bao giờ biết đến một bữa ăn no đủ nói chi đến gạo trắng cùng rượu thịt. Họ chỉ biết cúi đầu trước số mệnh mà từng ngày từng ngày vượt qua cơn gian nan của dòng đời. Nhưng họ lại chết đi ột tương lai được ăn no mặc ấm của người thân, gia đình, thế hệ con cháu ngày sau. Họ sẽ chết không cam lòng nếu nhưng sự hi sinh của mình là hoàn toàn vô ích. Chúng ta là những con người may mắn hơn họ vì đã còn sống, còn có cơ hội tiếp xúc với tương lai tốt đẹp sau này. Chúng ta sẽ luôn nhớ đến những gì họ đã can đảm làm, can đảm chấp nhận nỗi đau thể xác cùng tinh thần của bản thân mình để cống hiến một chút tài hèn sức mọn nhưng lại lớn lao và cao cả hơn vũ bão. Góp gió thành bão, một người không thể chống lại thế lực triều đình thối nát thì ở đây chúng ta có một trăm người, một ngàn người, thậm chí hơn cả một vạn người. Vậy tại sao chúng ta không báo ơn thay con cháu mình sau này cho những người đã khuất đó bằng một quốc gia tự chủ, được mưu cầu hạnh phúc, được sống sung sướng hơn, tự làm tự tiêu chứ không phải cống hết vào những trò ăn chơi trác táng của hoàng đế. Chính sự cam đảm của chúng ta hôm nay chính là niềm hạnh phúc cho con cháu chúng ta ngày mai. Lật đổ đương triều hoàng đế, xây dựng Hàn Thiên quốc tự chủ vững mạnh!!!

– Lật đổ đương triều hoàng đế, xây dựng Hàn Thiên quốc tự chủ vững mạnh!!!!...

– Lật đổ đương triều hoàng đế, xây dựng Hàn Thiên quốc tự chủ vững mạnh!!!!...

– Lật đổ đương triều hoàng đế, xây dựng Hàn Thiên quốc tự chủ vững mạnh!!!!...

– ...

Lời tuyên ngôn được hàng vạn người cùng đồng lòng cất cao bay theo gió nhưng khẳng định một lời hứa quyết tâm thành hiện thật với những người đã không tiếc xương máu do cha mẹ mình tạo ra cống hiến ột tương lai tươi sáng.

67. Chương 67

Hỏa Liên Hoa khi mở mắt ra đã thấy mình đang nằm trên giường trong một căn phòng tuy không phải là hạng sang nhưng cũng có thể tạm coi là tương đối để dùng làm nơi ngủ đi. Nhưng điều khiến nàng bất ngờ nhất chính là hiện trạng của mình lúc này, ừ nói được.

Đột ngột cánh cửa phòng bật đẩy ra và người đầu tiên bước vào chính là Sơ Tuyết cùng Khải Dạ. Ánh mắt nàng ta như bắt gặp được thần tiên hay ngân phiếu liền lóe ra hàng loạt tia nhìn quỷ dị và xẹt điện chết người.

Đúng chỉ có soái ca là được ưu tiên.

– “Không ngờ lại gặp cô ở đây” Khải Dạ bắn tia nhìn khinh bỉ về phía Liên Hoa khiến nàng ta cúi đầu đầy ủy khuất nhưng đằng sau lớp vỏ bọc kia lại chính là thứ khó người nhìn thấy.

– “Công chúa thứ lỗi cho bọn ta mạo phạm, chỉ cần chiến tranh kết thúc ta nhất định sẽ đích thân tiễn ngàn về Hỏa Liên quốc ngay” Sơ Tuyết phát phơ chiếc phiến giả vờ vẻ thư sinh.

- “Ai cho người cái quyền đưa nàng ta về tận hang ổ hả?” Người chưa thấy đâu mà thanh âm đã vang vọng vào tận trong phòng, tiếng nói quá quen thuộc khiến một kẻ thâm than thở thôi rồi, lại thùng dầm chưa di động đã đến trong khi còn kẻ kia thì hết sức ngạc nhiên nhưng ngay sau đó đã nhanh chóng trấn tĩnh một cách phi thường.
- “Ta... chỉ là khách sáo thôi mà, ta sẽ bắt hắn đi thay ta, được không?” Sơ Tuyết nhìn nữ nhân đứng chống hông ngoài bệ cửa liền quay sang đá cho Khải Dạ một chưởng nhận nhiệm vụ cao cả thiêng liêng thay ỳnh.
- Thiên Dực một bước không thềm ngoảnh đầu nhìn Sơ Tuyết một lần mà đã đi đến chỗ Liên Hoa do thám, người ta bảo biết địch biết ta trăm trận trăm thắng. (Phi Phi: Có ai dành lão ngô với muội đâu mà làm giá vậy?)
- Người là công chúa gì gì đó hả?
- “Ừm” Đúng là oan gia luôn trùng phùng ngay lúc không ngờ đến mà.
- Người sang đây cầu thân à?
- “Ừm” Không cầu thân chứ chẳng lẽ bán thân?
- Người không thích tên hoàng đế Hàn Lâm Viên kia hả? Ờ mà không thích cũng đúng, ta thấy chưa có nam nhân nào mà cáo già như hắn, nhìn người xinh tươi thế này không thích hợp với lão ta đâu.
- “Ừm” Cáo già nhưng người ta là hoàng đế đó.
- Giờ người lại chuyển sang mời chài Khải Dạ à?
- “Ừm” Mời chài cái rắm, bốn cô nương ta đây mà thềm vào cái loại nam nhân ấy sao? (Phi Phi: Hình như nữ nhân này và ngô muội cùng một bụng chui ra hay sao đó!)
- “Mà ta nói người nghe, nam nhân gì đâu mà có miếng độc của Thiên Dực ta cũng chịu không nổi đành phải ngắt đến mấy ngày sau mới tỉnh. Ểo lả hơn đàn bà nữa” Thiên Dực vẫn thao thao bất tuyệt không để ý đến Khải Dạ đang hắc tuyến đã nổi đầy đầu.
- “Ừm” Độc của Dực Ma Vương mà mấy ngày đã tỉnh? Cao thủ. Gặp người khác là nghèo từ lâu rồi đại tổ tông của ta. (Phi Phi: Á biết muội kìa Tiểu Dực Dực! Coi chừng tiểu tam nha lão ngô)
- Nhưng nói gì thì nói hắn ta là hoa đã có chậu rồi. Mặc dù lực muội của ta giống như bông hoa lải cẩm bãi phân ngựa nhưng coi như ngựa này là ngựa chiến đi, miễn đủ sức lực làm ăn như giống ngựa thuần chủng là được rồi. (Phi Phi: =.= ”)
- “Ừm” Phân ngựa nhưng người ta là bảo ngựa nga, là Trình quân sư nga, là nhị thiếu gia của Nguyệt Dạ sơn trang nga, mà trông người ta cũng rất soái nga. Nếu đại tổ tông chưa có của nợ kia đứng bên cạnh như lúc trước có dám bỏ qua món mồi ngon này không nga? (Phi Phi: Trả lời dùm ngô muội... ngu hay sao mà bỏ?)
- “Người bị câm hay sao mà chỉ biết ừm không vậy?” Thiên Dực tức khí chống hông la làng vì tưởng rằng Liên Hoa đang xem thường không thềm nói chuyện với mình.
- “Dực nhi! Cho ta có ý kiến được không?” Sơ Tuyết nhìn nàng nhưng ý cười đã hiện rõ lên trên nét mặt.
- “Nói đi” Thiên Dực hai mắt ngây thơ nhìn hắn.
- “Chúng ta... hình chưa giải huyệt nói của nàng ta” Sơ Tuyết nhẹ nhàng nói nhưng đầu đã cúi xuống cố gắng kiềm nén không được cười như muốn nội thương trong khi Khải Dạ thì ôm bụng không tránh né gì cười như chưa bao giờ được cười.
- “Hừ! Thì ra này giờ ta nói chuyện với người bán cam à?” Nàng đưa tay giải huyệt đạo cho Liên Hoa sau đó hai mắt hằm hằm nhìn. Liên Hoa cũng nhìn nàng, cả hai nhìn nhau đăm đăm cho đến khi Thiên Dực thấy điều gì đó không đúng bèn nhíu mày, mũi thì hít lấy hít để xung quanh “Mùi này quen quen. Tổ La Hợp”
- “Tổ La Hợp?” Sơ Tuyết nghiêng đầu nhìn nàng.

- “Đây là một dạng mùi hương của thảo mộc ở vùng Trung Nguyên rất hiếm. Nó rất dễ tạo ra nhưng dễ bám vào người thì còn tùy vào cơ địa cơ thể của họ nữa” Thiên Dực vẫn không ngừng động tác của mình, vừa đi thám thính khắp phòng vừa giảng giải cho họ hiểu “Trước đây ta từng biết một người có thể lưu Tố La Hợp trên cơ thể. Ấy ta là một kẻ biến thái, háo sắc. Tuy là nữ nhân nhưng đã khiến rất nhiều nữ nhân khác khóc không ra nước mắt khi hay tin hôn phu của mình mất tích trước ngày đại hôn”
- “Con có làm cái gì đâu mà...” Liên Hoa đột ngột lên tiếng sau đó giật mình mới dùng hai tay bịt chặt miệng mình lại.
- “Hử?”

68. Chương 68

- “Con có làm cái gì đâu mà...” Liên Hoa đột ngột lên tiếng sau đó giật mình mới dùng hai tay bịt chặt miệng mình lại.
 - “Hử?” Thiên Dực nhú nhú mày nhìn. Một lúc lâu sau từ ánh mắt nàng phát ra những tia nhìn quái dị khiến Liên Hoa chột dạ.
- Thiên Dực liền bước lại đứng trước mặt Liên Hoa chống hông nói:
- Tự thú sẽ được khoan hồng.
 - “Cái gì? Ồ... Các ngươi là ai? Biết ta là ai không? Dám bắt cóc ta tức là có cả gan đối đầu với cả Hỏa Liên quốc đấy. Sợ rồi sao? Sợ rồi còn không mau thả ta ra” Liên Hoa rống lên mặc kệ thân phận thực nữ của một vị công chúa kỳ nữ mà mình đang mang trên người.
 - “Hừ! Ta có một câu hỏi dành cho ngươi, ngươi chỉ có thể chọn một trong hai đáp án” Thiên Dực quyết tâm không chịu thua ả điều ngoa này nên chơi đến cùng.
 - “Hỏi đi. Nói nhiều quá!” Liên Hoa khoanh tay trước ngực, ngẩng đầu thách thức.
 - “Tên của ngươi là Hỏa Liên Hoa hay Phi Ngân Tuyết?” Thiên Dực nhếch mép cười khi nhìn thấy gương mặt hết xanh mét rồi chuyển sang tím ngắt của Liên Hoa.
 - “Con...” Liên Hoa tái mặt hết nhìn Thiên Dực rồi quay vòng vòng trong phòng tìm đường tẩu. Đến lúc bất lực mới thở dài mở miệng kêu hai tiếng “Sư phụ!”

Không những Sơ Tuyết mà còn có cả Khải Dạ há hốc miệng đến độ cằm muốn rơi cả xuống đất.

Chuyện cũng xưa như Trái Đất rồi. Từ thuở mà Trúc Lâm sơn trang chưa gặp bi kịch cái chết của cặp đôi Thiên Bảo. Thiên Dực một lần ra khỏi nhà ngao du thiên hạ khoảng đến ba, bốn tháng sau mới trở về nhưng khi về không chỉ đi một mình mà còn xách theo một cục của nợ.

Đây là một nữ tử thanh tú nhưng nói rất nhiều, nhiều đến độ Trúc Nhã đã tự mình bỏ ra một ngày trời điều chế một loại độc mới cho nàng ta uống và kết quả là cả sơn trang được sống trong cảnh thanh bình suốt một tuần.

Độc này khiến Ngân Tuyết không nói được mà cứ ừm ừm a a nghe đã cái lỗ tai. Đương nhiên khi thuốc hết tác dụng thì nàng ta lại bị không những Trúc Nhã mà còn mọi người đuổi bắt nhét thuốc vào miệng cho bằng được.

Một thời gian sau thì Thiên Dực nhận nàng ta làm đệ tử trước ánh mắt ngỡ ngàng cùng điệu cười khinh bỉ của mọi người bởi làm đệ tử ai không làm lại nhận đệ nhất biến thái làm sư phụ.

Theo Diệp Phi thì học về võ công cùng binh thư yếu lược không thành đệ nhất võ lâm cũng được vua tôi trọng dụng.

Theo Trúc Nhã ngoài biết rõ về các loại dược có thể tránh ình một mạng khi vô tình trúng độc hay may mắn có thể rơi vào dạng bách độc bất xâm mà biết đâu còn câu trúng con rùa vàng như câu thơ Thiên Dực thường hay ngâm lúc rảnh rỗi “Có khi nào trên đường đời lạc lõng, ta vô tình vấp phải một soái ca”. (Phi Phi: Thiên Dực chính là một ví dụ minh họa khi vớt được soái ca lúc người ta trúng độc)

Bái Phi Vũ làm sư thì sẽ tinh thông cầm, kỳ, thi, họa, may mắn còn bước chân lên hàng đệ nhất kỳ nữ của Hàn Thiên quốc nha. Lúc đó tha hồ mà được người người ngưỡng mộ, cuộc sống thì tốt đẹp vô cùng.

Cùng với Thiên Bảo thì ngoài học võ ra thì còn có thể theo lão tứ Vương Gia Khánh học buôn bán. Với tài kinh doanh lão luyện cùng nhiều kinh nghiệm truyền từ đời nãi nãi sang thì Ngân Tuyết có khả năng “ngồi mát ăn bát vàng” trở thành đệ tam phú thương của Hàn Thiên quốc. (Phi Phi: Đương nhiên Phi Phi cô nương ta đệ nhất còn lão Tứ đệ nhị rồi! Hắc hắc!)

Theo Tổ Huyền thì được nàng ta chỉ cho vài chiêu câu dẫn nam nhân. Tuy Tổ Huyền cũng có phần hơi biến thái nhưng nói chung về tự nhiên, tình nghịch, thơ ngây, nhí nhảnh (Phi Phi: Đừng tin lời con gái nói) của nàng ta thì cuộc sống của Ngân Tuyết sau này bình bình an an không cần lo lắng.

Nhưng nếu Bái Thiên Ngân làm sư và chuyên tâm tập luyện thì có thể thoác ẩn thoác hiện với kinh công đệ nhất thiên hạ. Biết đâu còn được mang danh truyền nhân duy nhất của Vô Ảnh thủ nổi danh trên giang hồ nữa đó. Oách chưa?

Nhưng bởi vì có những chuyện không thể lí giải nổi nên Thiên Dực mới có truyền nhân. Mà truyền nhân này lại vô cùng đặc biệt với kỹ thuật dịch dung đệ nhất thiên hạ, không ai sánh bằng. Đến nỗi biến hóa thành Hỏa Liên Hoa công chúa mà chính sư phụ đứng trước mặt còn không nhận ra nếu không có mùi hương riêng biệt để nhận biết thì đó Thiên Dực đoán ra nàng ta chính là ai.

69. Chương 69

- “Vậy ra đây là truyền nhân của ngũ muội à?” Thiên Kỳ làm vẻ mặt khó tin nhìn Ngân Tuyết. Không chỉ mình hắn mà còn những người không biết ở đây cũng đều tỏ rõ vẻ không tin nổi trên khuôn mặt mình. Nữ nhân mới chừng 17 tuổi đã có đệ tử 16 tuổi, thôi thì bảo phương trượng Thiếu Lâm thành thân coi bộ còn dễ tin hơn. (Phi Phi: Mô Phật! Bần tăng không ăn thịt chó chỉ muốn lấy vợ thôi)

- “Phi Ngân Tuyết ra mắt các vị bá bá, bá mẫu cùng thúc thúc, cô cô” Ngân Tuyết cúi người đầy vẻ kính trọng với người bề trên. Dĩ nhiên nhan sắc của nàng so với Liên Hoa công chúa chỉ có hơn chứ không hề kém, điều này làm Khải Dạ càng không thể tin được.

- “Người nhà cả. Không cần giả tạo như thế đâu” Diệp Phi khinh bỉ nhìn Nhạn Tuyết làm mọi người phì cười.

- “Cứ để bản chất thật của mình lộ ra đi. Ở đây toàn bộ đều là hoa đã có chậu hết rồi, không còn ai cắm đất cho người hưởng đâu mà giả ngây” Tổ Huyền khẽ vuốt vuốt móng tay của mình nói trong khi không thèm quan tâm đến ai kia đang tức anh ách.

- “Con cũng đoan trang hiền thực lắm chứ bộ” Ngân Tuyết không để ý những ánh mắt khó coi của mọi người xung quanh, thậm chí có kẻ còn vuốt vuốt ngực tránh cơn buồn nôn trong người “Thế mà đại bá mẫu với lục cô cô cứ cố ác cảm với con miết”

- “Đồ nhi tên Phi Ngân Tuyết?” Sơ Tuyết hớn hở nhìn Ngân Tuyết hỏi.

- “Vâng” Ngân Tuyết lễ phép cúi mình “Phi Ngân Tuyết ra mắt sư công”

- “Ngoan. Ngoan” Sơ Tuyết vui mừng vỗ vỗ đầu Ngân Tuyết “Đặt có cái tên cứ nhiên thoải mái leo lên đầu ba người ngồi luôn”

- “Hả?” Mọi người tròn tròn hai con mắt nhìn Sơ Tuyết.

- “Không phải hả?” Sơ Tuyết giả vờ làm ra vẻ bí ẩn sau đó liền nói “Phi Ngân Tuyết không phải là tên của Diệp Phi, Thiên Ngân và ta sao?”

- “Ừ ha! Sao giờ ta mới nghĩ ra ta” Tổ Huyền búng tay cái phốc “Sau này muốn chửi cứ lôi Tuyết nhi ra chửi là có thể ‘giận cá chém thớt’ rồi”

- “Bởi thế ta mới bảo đại tỷ trực xuất ả ra khỏi nhà cho rồi” Thiên Ngân ức chế liếc nhìn Tổ Huyền và Ngân Tuyết đang đứng kế bên nhau.

- “Ta thấy ngươi nên đổi thành Mộ Dung Dực Tuyết hay hơn” Thiên Kỳ hớn ha hớn hở đưa ra đề xuất.
- “Ngươi...” Sơ Tuyết cùng Thiên Dực tức giận đập bàn rầm rầm phản đối kiến kiến ngu xuẩn của hắn nhưng mọi người ai cũng đều gạt đầu tán thành sự sáng suốt lâu lâu mới xuất hiện.
- “Được đó” Ngân Tuyết mỉm cười thú vị “Vừa tôn trọng cái tên phụ mẫu đặt cho nè, vừa được mang họ Mộ Dung của cung chủ Huyết Sát cung nè, thế mà còn thể hiện ‘tôn sư trọng đạo’ khi chèn tên sư phụ vào nữa”
- “Được cái đầu nhà ngươi” Thiên Dực thở phì phò, hai má thì ửng đỏ vì cơn tức giận mãi không thể nguôi.
- “Ngươi dịch dung thành công chúa Hỏa Liên quốc để làm gì?” Trúc Nhã im lặng này giờ mới lên tiếng nhưng vào đúng trọng tâm câu chuyện mà mọi người đều đang rất muốn biết.
- “À! Cách đây bốn tháng con vô tình đi đến kinh thành của Hỏa Liên quốc thì nghe được tin trong cung có một báu vật mang tên Tuyết Liên bảy sắc gì đó nên hào hứng trở thành thần thám vào mượn tạm cái đó để xem xem nó trông như thế nào” Ngân Tuyết nhấp ngụm trà cho đỡ khát rồi mới bắt đầu kể.
- “Tuyết Liên bảy sắc à? Là vật gì vậy? Ta chưa nghe bao giờ” Nam Phong nhìn Phi Vũ vì hắn nghĩ với sự tinh thông của nàng thì nàng sẽ biết đôi chút về thứ kì lạ này.
- “Ta cũng chưa từng nghe đến nó” Phi Vũ cắt lời liền khiến sự thất vọng rơi trên nhiều khuôn mặt, mọi người liền quay sang Ngân Tuyết.
- “Thật ra con cũng chưa được nhìn thấy nó” Ngân Tuyết gãi gãi đầu hối lỗi.
- “Nó có bảy màu đúng không?” Thiên Minh đột ngột cất tiếng hỏi.
- “Đúng vậy” Ngân Tuyết gạt gạt đầu “Nghe bọn cung nữ kháo nhau rằng nó phát ra thứ ánh sáng bảy màu. Rồi theo truyền thuyết thì có thể chữa được bách bệnh và cải lão hoàn đồng nữa đó”
- “Thật là kỳ lạ vậy sao?” Thần Tịch không tin hỏi lại lần nữa.
- “Chính tai con nghe đó nhị bá bá nhưng lời đồn thì vẫn cứ là lời đồn thôi bởi chưa có ai từng thử qua cả” Ngân Tuyết khẳng định khiến mọi người đều rơi vào trầm tư suy nghĩ.
- “Đệ biết nó không?” Nam Phong hướng Thiên Minh hỏi bởi lúc này hắn đột nhiên biết nó có bảy màu chứng tỏ nhất định từng nghe qua.
- Lúc trước phụ hoàng còn sinh thời có từng nhắc qua một nhánh hoa giống như hoa tuyết có khả năng phát ra thứ ánh sáng bảy màu rất đẹp. Nó mọc ở trên đỉnh Hương Sơn cao hơn 3000 trượng nhưng phải trải qua 500 năm mới có một nhánh ra hoa. Nghe nói nó có thể chữa được các loại bệnh hiểm nghèo và khiến người ăn phải bách độc bất xâm nhưng cải lão hoàn đồng thì chưa từng nghe nói đến.
- “Rồi sao con không thử lấy nó? Con mang danh là đệ nhất thần thám của Trúc Lâm sơn trang cơ mà” Thiên Dực tiếc nuối trách móc đệ tử của mình không thương tiếc.
- “Con có trèo vào ngân khố với mật thất của lão hoàng đế tìm kiếm chứ bộ nhưng không có” Ngân Tuyết bắt đắc dĩ nhún nhún vai nói tiếp “Rồi con nghe nói lão hoàng đế này rất thương muội muội của mình là Hỏa Liên Hoa công chúa nên con nghĩ biết đâu lão giấu ở trong tẩm cung của nàng ta thì sao. Thế là đêm đó con trèo vào nhưng ả công chúa đó là người có võ công, càng không phải là kẻ tầm thường. Với sức của con đấu với sư phụ đến mười chiêu mới thua nhưng đánh nhau với nàng ta đã ngã ngựa trong vòng ba chiêu”
- “Thật sự? Võ công của ngũ tỷ cũng nằm trong hàng thứ mười của võ lâm nhân sĩ Hàn Thiên quốc ta mà” Tố Huyền tỏ vẻ không tin nhìn chằm chằm Thiên Dực.
- “Không thể nào” Nam Phong gạt phắt đi suy đoán của Ngân Tuyết “Ta chưa từng nghe nhị công chúa của Hỏa Liên quốc là người có võ bởi nàng mang danh kỳ nữ tử chân yếu tay mềm khắp ngũ quốc ai mà không biết đến”
- “Đại ca ta nói đúng đấy! Cách đây vài năm ta từng đến Hỏa Liên quốc cầu hòa đã diện kiến qua nhị công chúa. Nàng ta đích thực là một nữ nhân không chút nội lực trong người. Làm sao chỉ trong một thời gian

ngắn đã đánh bại được cả đệ tử của ngũ muội chứ?” Thiên Kỳ cũng đồng ý với Nam Phong khiến mọi người càng nhíu mày khó hiểu hơn nữa.

– “Lúc trước khi còn làm thái tử, Hàn Lâm Viên cũng từng nói với ta rằng nữ nhân hấn mền mộ nhất chính là nhị công chúa Hỏa Liên quốc với tài nghệ đánh đàn cùng tài năng cầm, kỳ, thi, họa đều tinh thông của nàng ta” Thiên Minh cũng cùng ý nghĩ với Thiên Kỳ và Nam Phong.

– “Thế mọi người nghĩ đó là công chúa giả à?” Diệp Phi nhíu mày rơi vào trầm tư.

70. Chương 70

“Lúc trước khi còn làm thái tử, Hàn Lâm Viên cũng từng nói với ta rằng nữ nhân hấn mền mộ nhất chính là nhị công chúa Hỏa Liên quốc với tài nghệ đánh đàn cùng tài năng cầm, kỳ, thi, họa đều tinh thông của nàng ta” Thiên Minh cũng cùng ý nghĩ với Thiên Kỳ và Nam Phong.

– “Thế mọi người nghĩ đó là công chúa giả à?” Diệp Phi nhíu mày rơi vào trầm tư.

– “Không biết phải giả hay không vì có thể đây là tùy tùng của công chúa đó thì sao?” Phi Vũ trấn an mọi người bằng suy đoán của mình.

– “Không thể đâu tam sư mẫu” Ngân Tuyết nhanh chóng phản bác “Bởi con dịch dung theo nàng ta mà mọi người đều có ai nhận ra”

– “Mà vì sao con lại dịch dung thành nàng ta?” Thiên Bảo nhanh chóng hỏi gấp gáp khiến Ngân Tuyết trở nên ấp a ấp úng.

– “Chuyện này... chuyện này...” Ngân Tuyết cứ gãi gãi đầu “Lúc đó con chỉ định vào tắm phòng của nhị công chúa tìm vật gọi là Tuyết Liên bảy sắc mà thôi. Rồi con nghe được một đoạn đối thoại rất thú vị...”

- Ta nghe nói nhị vị vương gia của Hàn Thiên quốc làm phản, chuyện đó là thật à?

- Vâng ạ! Chuyện dân chúng Hàn Thiên quốc lầm than bao năm nay cả ngũ quốc đều biết. Chuyện oán ngôi này rồi cũng phải xảy ra chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Mà công chúa vì sao lại hứng thú với chuyện này như thế?

– Chẳng sao cả. Nếu quân phản loạn nắm thế chủ đạo thì hoàng đế Hàn Thiên quốc đó thế nào cũng sang đây cầu thân và xin viện trợ sự giúp sức của hoàng huynh thôi. Lúc đó người nghĩ ai là người chịu khổ hã?

– Là công chúa ạ!

– Đúng vậy. Tứ muội đã hứa hôn với con trai của Thừa Tướng trong khi Thất muội chỉ vừa bước sang tuổi 13 thì làm sao có thể trở thành người đi cầu thân được? Dù là được hoàng huynh ủng hộ thì tới lúc đó cán cân được đặt ra giữa ta với cả một quốc gia đương nhiên ta không được lựa chọn là điều dĩ nhiên.

– Vậy công chúa định làm sao bây giờ?

– Làm sao ư? Đương nhiên là chấp nhận ngôi chờ người mang sính lễ đến rồi.

– Sao thế được? Chẳng nhẽ... công chúa cũng mong muốn phải sang nơi đất khách quê người làm dâu sao?

– Người chịu động não chút đi. Ở đây làm thân công chúa kỳ nữ bù nhìn cho quan lại cùng dân đen ngưỡng mộ thì qua Hàn Thiên quốc cũng có hơn bao nhiêu. Nhưng với thế cục loạn lạc hiện nay, đương nhiên để có được sự giúp đỡ toàn vẹn thì hoàng đế bên đó cũng phải đưa ta lên chiếc ghế Hoàng Hậu còn bỏ trống. Công chúa kỳ nữ với bậc mẫu nghi thiên hạ thì người nghĩ chiếc ghế nào nóng hơn?

– Công chúa suy nghĩ thật thấu đáo.

– “À công chúa này thật có dã tâm, thế mà gọi là một kỳ nữ kia à?” Tổ Huyền không phục thở phì phò khiến Khải Dạ vội vàng vàng đưa cho nàng chum trà hạ bớt hỏa nóng trong người.

– “Đúng là mắt của lũ Hỏa Liên quốc kia bị mù rồi. Còn đem cả bình bông đầy gai ra mà kính phục, ngưỡng mộ, tự hào nữa chứ. Thật là kinh tởm, quá sức kinh tởm” Thiên Dực cũng hòa theo Tổ Huyền thể hiện rõ sự bất bình của mình.

- “Nếu vậy tên hoàng đế đó cũng có dã tâm thống trị thiên hạ sao?” Diệp Phi nhìn Ngân Tuyết ý bảo nàng ta kể tiếp ngọn ngành câu chuyện.
- “Để con kể tiếp ọi người nghe” Ngân Tuyết nhanh chóng gạt đầu, nhấp ngụm trà nóng lấy hơi rồi cất giọng “Lúc đó con đang núp ở trên mái nhà phong bế nội lực tránh phát hiện để nghe tiếp đoạn đối thoại của họ thì đột nhiên từ bên ngoài tấm phòng có một người bước vào”
- “Là nam nhân à? Soái không?” Thiên Dực gấp gấp hỏi, hai mắt lộ lên ánh hào quang chói lòa.
- “Nàng...” Sơ Tuyết hết nói nổi chỉ biết câm đực ra bất lực.
- “Sư công an tâm nga, tuy nam nhân đó cũng soái nhưng không hợp khẩu vị của sư phụ con đâu” Ngân Tuyết trấn an Sơ Tuyết rồi tiếp tục kể “Sau khi nha hoàn của công chúa đó li khai thì... thì...”
- “Thì gì? Sao con cứ ấp úng mãi thế?” Phi Vũ chịu không được bèn hỏi thúc.
- “Ách! Tam sư mẫu muốn con nói ngắn gọn, tóm tắt hay là chi tiết?” Ngân Tuyết không mắc cỡ tiếp tục ra đề.
- “Tất nhiên là nói rõ ngọn ngành, đừng dấu bất cứ điều gì cả. Chuyện này hệ trọng chứ không phải dễ đối phó đâu” Phi Vũ nghiêm mặt trừng trị đồ đệ của Thiên Dực.
- “Ách! Nói chi tiết thì hơi... hơi... khó nói” Ngân Tuyết cứ dài dòng khiến mọi người phát bực “Thực ra thì giữa một nam một nữ trong phòng thì chuyện gì đến rồi sẽ đến thôi ạ! Có cần con kể tiếp không?”
- “Thôi lược đoạn đó, vô chính sự đi” Nam Phong thấy Phi Vũ cúi gầm mặt khó xử bèn đứng ra bảo ban.
- Sau khi hai người đó làm xong hệ sự thì tiếp tục trò chuyện...
- Chuyện tứ hôn phải làm sao đây? Thiếp không muốn xa chàng đâu.
- Hoa nhi ngoan, ta nhất định sẽ bắt với hoàng thượng xin tứ hôn với nàng vì ta yêu nàng chứ không phải là muội muội của nàng.
- Hoàng huynh sẽ chấp nhận không? Ta sợ...
- Nàng mà biết sợ sao? Hắc hắc. An tâm đi, dù sao thì phụ thân ta cũng là thừa tướng hai triều cùng với việc đã lập nhiều công cho triều đình. Hoàng thượng lần này ban tứ hôn cũng là để ban thưởng mà thôi. Nhưng điều quan trọng chính là ta yêu nàng và ta sẽ bắt với hoàng thượng thay đổi hôn phu.
- Ừ! Chàng phải giữ lời đấy.
- Tất nhiên, bảo bối của ta. Cho ta hôn nàng cái nào.
- “Vậy nam nhân đó chính là con trai của thừa tướng đương triều?” Trúc Nhã nhíu mày tỏ vẻ không tin.
- “Vâng ạ! Nhị công chúa chính là cướp hôn phu của muội muội mình” Ngân Tuyết gạt đầu khẳng định.
- “Thật là không có nhân tính mà. Ai lại đi làm cái chuyện bại hoại đó cơ chứ?” Thiên Dực tức giận nghiêng răng ken két.
- “Muội không thấy có ả công chúa đó sao?” Thiên Bảo trề môi dè bủ.
- “Rồi tên hoàng đế đó có đồng ý không?” Thiên Minh tự nhiên nhìn Ngân Tuyết hỏi khiến nàng tập trung tiếp tục kể.
- Lúc đó hai người đó lại làm cái chuyện đó nên con đã nhanh chóng rời đi và hẹn tối hôm sau quay trở lại tìm xem Tuyết Liên bầy sắc. Hôm sau con đã trở lại nơi cũ và nghe tiếng loảng xoảng đồ vật đổ vỡ từ trong phòng phát ra...

71. Chương 71

- *****! Bại hoại! Dối trá! Cầm thú! Người không phải là con người. Triệu Tĩnh, ta thề sẽ đòi lại người cả vốn lẫn lãi, ta sẽ không để người sống yên ổn với con hồ ly kia đâu.

- Công chúa, xin người bớt giận, sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe.
- Giờ này còn lo cho cái giống đó làm gì hả? Người không thấy tên bại hoại đó đối với ta như thế nào sao? Uống công ta tin tưởng, ta yêu thương hẳn. Hôm trước vừa mới hứa với ta sẽ xin hoàng huynh từ hôn để lấy ta thế cứ nhiên hôm sau còn gọi ta một tiếng tỷ tỷ, ôm ôm ấp ấp ả ta trước mặt ta đấy. Vậy mà còn thông báo rằng cuối tháng này đại hôn sẽ được diễn ra nên hi vọng được ta là người thứ hai đứng ra làm chủ hôn cùng với hoàng huynh. Đồ đồn mặt!
- Công chúa, hẳn ta đã đối xử với người như thế thì có gì người phải đau khổ cho hẳn vui mừng? Chi bằng tại sao người lại không thử suy nghĩ xem có kế gì phá hoại bọn họ không?
- Người nói cũng đúng. Người nghĩ xem chúng ta làm gì để trả món nợ này đây?
- Sao người không...
- Người... đúng là tâm phúc của ta. Ha ha ha.
- “À nha hoàn đó nói gì?” Thiên Dực không chịu được sự ngắt ngứ mãi của đồ đệ mình bèn lên tiếng thúc giục.
- “Thật ra thì con cũng không nghe được hai người họ nói gì cả” Ngân Tuyết gãi đầu cười trừ.
- “Hừ! Người làm ta mất cả hứng thú” Thiên Dực không phục ngồi phịch xuống ghế khoanh tay trước ngực.
- “Nhưng qua hôm sau con liền biết họ đã nói gì bằng cách quan sát hành động bên trong phòng” Ngân Tuyết bỗng đứng hưng phấn đến lạ.
- Còn không mau kể?
- Vâng. Hôm sau lúc trời xẩm tối thì tên được gọi Triệu Tĩnh đó đã bước vào tấm phòng nhị công chúa giả trò ve vãn. Hai bên cãi qua cãi lại một lúc lâu thì hẳn cũng dụ dỗ được công chúa nhẹ giọng hơn chút đỉnh. Thế rồi cả hai lại lao vào nhau... trên giường. Nhưng lúc đó đột nhiên cửa phòng bật mở và hoàng đế, tứ công chúa cùng một vài người trong hoàng thất đã bước vào trong khi nhị công chúa kia đột nhiên giãy giụa la hét âm ỉ như ai cưỡng hiếp ả vậy.
- “Ta phần nào hiểu được âm mưu của họ rồi” Thiên Bảo gật gù.
- “Rồi sau đó thì sao?” Sơ Tuyết giọng hồi thúc. (Phi Phi: Lão này cũng nhiều chuyện khiếp)
- Tên Triệu Tĩnh kia vì giật mình mới rơi lỏng tay và nhị công chúa nhân cơ hội có một không hai này vùng khỏi vòng tay của hẳn để lao ra ngoài ôm lấy tên hoàng đế khóc ngất lên trong khi cơ thể chẳng còn gì có thể che thân ngoại trừ chiếc yếm cùng với tiết khổ...
- “Hoàng huynh! Huynh Phải làm chủ uôi. Muội không còn mặt mũi nào sống trên đời này nữa” Nhị công chúa ôm chầm lấy hoàng huynh của mình khóc lóc thảm thiết khiến người khác nhìn vào cũng phải đau lòng.
- “Muội bình tĩnh kể lại mọi chuyện cho ta” Tuy đầy tiếc thương cho danh dự của vị muội muội mà mình yêu quý nhất nhưng giọng điệu của hoàng đế vẫn cứng rắn chứng tỏ hẳn đã là bậc cửu ngũ chí tôn nhiều năm, rất sành sỏi cái hoàng cung loạn lạc đầy mưu mô này.
- “Muội đang uống trà ăn điểm tâm trong phòng thì phò mã đến gõ cửa, muội tưởng là Bích nhi nên bảo hẳn vào. Sau đó mới giật mình nhưng nghĩ hẳn là muội phu của mình nên mới thịnh tình tiếp đãi hẳn, ai ngờ... ai ngờ... lúc muội không để ý thì hẳn... hẳn xô muội lên giường... và... cỡi y phục muội... còn... còn làm nhục muội nữa” Nhị công chúa vừa âm ức khóc vừa nấc lên trong khi tứ công chúa nước mắt đầm đìa nhìn vị hôn phu đang y phục xộc xệch vừa làm cái chuyện bại hoại với chính tỷ tỷ của mình.
- Hoàng thượng! Oan cho thần quá! Thần...
- “Câm miệng” Hoàng đế không cảm lòng bèn gầm lên “Người thân là con trai thừa tướng, là phò mã tương lai lại có thể làm chuyện nhục nhã này với tỷ tỷ của thê tử mình thì còn ra thể thống gì nữa. Mà Hoa nhi còn là công chúa, là muội muội của ta. Người nghĩ mình có bao nhiêu cái đầu để rơi đây hả?”

- “Hoàng thượng! Người là bậc anh minh, người không nên nghe từ một phía. Xin người hãy nghe thần” Triệu Tĩnh vội vàng vàng chống chế.
 - Được. Người nói thử xem.
 - “Hoàng huynh!” Nhị công chúa hoảng hốt hét lên nhưng ngay khi nhận được ánh mắt lạnh của hoàng đế thì đành im bặt.
 - Là lúc chiều thần định đến thăm Liễu nhi thì nhị công chúa bảo thần đến tẩm cung có chuyện gấp nên thần mới tuân mệnh theo. Thần cùng nhị công chúa đánh cờ và ăn uống xong xuôi, công chúa còn gầy đàn cho thần nghe rồi xin thần nhận xét xem nếu đánh bài này vào ngày sinh thời hoàng thượng thì người có thích không. Thần thành thành thật thật trả lời cho công chúa rồi không hiểu sao công chúa đi lại phía giường, khi thấy nàng vấp té, thần không quản mọi chuyện bại hoại gia phong mà đỡ người nhưng ai ngờ công chúa lại lôi kéo thần nói những lời nỉ non, còn tự mình cởi cả y phục. Thần đã hết lời khuyên can thậm chí là cầu xin nhưng công chúa vẫn không buông tha. Đến lúc thần vừa vùng ra được thì hoàng thượng đến.
 - “Nói láo! Nói láo! Người đặt điều hại ta” Nhị công chúa khóc nức nở “Hoàng huynh! Huynh phải làm chủ uôi. Tại sao muội lại làm thế với đệ muội của mình kia chứ? Làm vậy muội được lợi gì? Chẳng phải là giờ đây thanh danh của muội đều mất hết hay sao? Kỳ nữ công chúa của Hỏa Liên quốc người người ngưỡng mộ, người người yêu mến chẳng phải đã chết trong tay hắn hay sao?”
 - “Người đâu! Đưa Triệu Tĩnh vào ngục điều tra xét xử” Hoàng đế lạnh lùng buông lời.
- Tiếng van xin và khóc lóc ỉ ôi hòa vào nhau lan xa khắp hoàng cung ban đêm khiến lòng người càng thêm tê tái, hoang mang.

72. Chương 72

- “Rồi rốt cục mọi chuyện sao nữa? Ta không ngờ ả công chúa này lại nham hiểm như vậy, chẳng khác nào con rắn độc trong lớp cỏ trắng cả” Thiên Bảo không kiềm được phần nộ, hai tay nắm chặt thành quyền tiếc thương thay cho vị tứ công chúa kia “Ai ngờ gần đến ngày đại hôn hạnh phúc của mình mà còn bị hôn phu lừa dối, tỷ tỷ cướp phu như thế chứ. Đúng là cuộc sống hoàng cung quyền quý đầy rẫy lợi lộc cùng mưu tính mà”
- “Đúng vậy! Tứ tỷ nói rất đúng. Thế nên muội khuyên tam tỷ nên từ bỏ ngôi vị hoàng hậu từ trong trứng nước đi để đỡ khổ sau này” Thiên Dực trề môi chọc tức Nam Phong.
- “Nàng yên tâm” Nam Phong nắm tay Phi Vũ trấn an “Tam cung lục viện ta không cần, chỉ mình nàng là thể tử duy nhất của ta mà thôi. Nếu nàng không muốn trở thành hoàng hậu, ta sẽ từ bỏ tất cả để có thể đường đường chính chính làm phu quân duy nhất bảo hộ và yêu thương nàng suốt đời”
- “Phong Phong!” Phi Vũ xúc động hai mắt rưng rưng “Nhưng đất nước một ngày không thể không có vua mà chẳng phải chúng ta cũng đang làm điều vô ích nếu như huynh không chịu lên ngôi hay sao?”
- “Ta có thể nhường ngôi cho Thiên Kỳ” Nam Phong tự nhiên nói như chốn không người.
- “Người tin ta gả Tiểu Vũ cho nam nhân khác không?” Diệp Phi nhú mày, khuôn mặt đen lại, tròng mắt đột nhiên xuất hiện những tia máu đỏ nhìn trông dữ tợn vô cùng.
- “Ách!” Nam Phong giật mình vội đá qua hướng khác “Nếu Diệp Phi không muốn thì ta có thể nhường ngôi cho Thiên Minh nha! Dù sao cũng từng là hoàng tử cơ mà”
- “Ồ?” Thiên Minh chờ hoài không thấy Thiên Ngân lên tiếng ngăn cản như Diệp Phi thì lòng hơi chùng xuống một chút nhưng sau đó hần nhanh chóng nổi dậy phản bác “Nếu muốn có Nam Phong thứ hai nổi dậy sau khi ta lên ngôi thì huynh cứ việc nhường ngôi”
- “Ta...” Nam Phong nghẹn lời quay giáp vòng căn phòng như tìm đồng minh “Sơ Tuyết?”
- “Miễn!” Sơ Tuyết chưa kịp từ chối thì Thiên Dực đã nhanh chóng phản bác.
- “Khải Dạ?” Hần hi vọng tên Trình quân sư này sẽ ham hư vinh mà đồng ý.

- “Không hứng thú” Khải Dạ chớp nhoáng còn nhanh hơn cả Sơ Tuyết.
- “Thần Tịch. Đúng! Người là bằng hữu ta yêu quý nhất. Người có khả năng trở thành bậc cửu ngũ chí tôn” Nam Phong vỗ tay mừng mừng tủi tủi như vừa mới tìm được báu vật.
- “Không muốn nhị bá mẫu thuốc người thành vô sinh thì cứ việc” Ngân Tuyết thở dài ngẫm cảnh báo Nam Phong khiến mọi người vỡ òa ra tức cười.
- “Hết người rồi” Nam Phong nào nề.
- “Sao người không mời phu quân ta?” Thiên Bảo hí hửng nhìn Nam Phong khiến hần mừng như vợ được vàng.
- Gia Khánh huynh đệ. Đệ muốn mặc hoàng bào, ngồi ngai vàng, có mỹ nữ vây quanh, được ăn no, nhắm rượu ngon không?
- “Hoàng bào thì thê tử ta có thể mua vải màu vàng về may, ngai vàng thì ta dư tiền lấy vàng ròng đúc thành chiếc ghế cho thê tử ta ngồi may y phục, mỹ nữ thì người có thấy ai qua thê tử ta chưa, ăn uống hay rượu chè thì chẳng lẽ Vương Gia Khánh đệ nhất thương nhân ta đây không lo nổi khoảng đó hay sao?” Gia Khánh nhàn nhả vừa trả lời vừa âu yếm vuốt tóc Thiên Bảo trong khi Nam Phong thì cứ nghếch mặt ra. (Phi Phi: Trả lời rất hay nhưng có hai thiếu sót. Thứ nhất, ta là đệ nhất thương nhân, người chỉ đệ nhị thôi. Thứ hai, ngoài thê tử người ra thì ta cũng được mệnh danh là đệ nhất mỹ nhân đó)
- “Đệ thấy thôi thì huynh cứ an phận ở đó chuẩn bị làm vua đi là vừa” Thiên Kỳ cúi mặt sầm sầm an ủi Nam Phong nhưng hai vai cứ rung lên như nén cười đến mức muốn nội thương.
- “Thôi! Để Tuyết nhi kể tiếp sao nó lại dịch dung thành ả rắn độc kia đã” Tổ Huyền vội lên tiếng can ngăn chuyện ngoài lề.
- Con không biết rốt cuộc tên Triệu Tĩnh kia bị xử như thế nào nhưng đúng là mấy ngày sau thì đoàn mang sính lễ của tên hoàng đế nước ta đã đến hoàng cung. Vàng bạc, châu báu nhiều vô số kể, nhìn mà muốn lóa cả mắt.
- “Đúng là cướp của dân để làm việc riêng mà” Diệp Phi bất bình lên tiếng.
- Nhị công chúa đó không tỏ vẻ gì là từ chối cuộc hôn nhân này mà tên hoàng đế thấy danh tiếng của muội muội mình đã bại hoại nhanh chóng truyền đi xa nên muốn nhân cơ hội này giải quyết luôn hai chuyện cho xong. Thế là hai huynh đệ ngầm bàn tính kế hoạch, một người đề ra kế hoạch trở thành bậc mẫu khi thiên hạ dưới một người trên vạn người của Hàn Thiên quốc còn một người thì mím cười giao hoạt với kế hoạch bá chủ ngũ quốc đã được rút ngắn mất một phần chặng đường.
- “Thế con dịch dung khi còn ở Hỏa Liên quốc à?” Thiên Dục tò mò hỏi.
- Dạ không. Đêm cuối cùng con đã lén vào tắm phòng của công chúa tìm Tuyết Liên bấy sắc nhưng sai lầm bị phát hiện và con ra tay vừa đánh vừa trốn. Cuối cùng thất bại nhưng may mắn sao còn còn mớ thuốc mê hôn trước sư phụ đưa phòng thân nên tung ra và trốn thoát. Con bị trọng thương đành phải dưỡng trong khách điểm vài ngày. Đến khi khỏe hoàn toàn mới hay nàng ta đã lên đường sang Hàn Thiên quốc rồi. Con cấp tốc đuổi theo và ngầm theo dõi tình hình cho đến khi đội quân đưa dâu đến tận hoàng cung. Lúc đấy con mới hay tin mọi người soán ngôi. Rồi hoàng đế Hàn Lâm Viên mới cho nhị hoàng tử Hàn Mạch lãnh quân xuất chinh còn chuyện tứ hôn để sau mới tính. Người mà hoàng đế muốn tứ hôn cho chính là Trình quân sư Trình Khải Dạ chứ không phải là Hàn Mạch hay Hàn Lãnh.
- “Cái gì? Tại sao lại là hần?” Tổ Huyền là người đầu tiên bất bình.
- “Ta nghĩ hần vừa muốn nắm cái đuôi của Khải Dạ vừa muốn lôi kéo quân Hỏa Liên quốc về phía mình” Thiên Kỳ lên tiếng xuất ra suy nghĩ của mình.
- “Thế sao hần không lấy công chúa kia rồi gả muội muội nào đó cho Khải Dạ, như vậy chẳng phải dễ tính hơn không?” Thiên Dục nhíu mày lấy làm khó hiểu.
- “Muội không nhớ lúc soán ngôi từ tay Thiên Minh thì toàn bộ hoàng thất đều bị giam và giáng chức hết à?” Diệp Phi nhắc nhở cho Thiên Dục nhớ lại chi tiết lúc trước.

- “Muội quên mất” Thiên Dực gật gù đầu rồi quay sang Ngân Tuyết “Con kể tiếp đi”
- Vâng. Nhị công chúa đó biết tin rất tức giận, vừa phải xa quê, vừa mất chiếc ghế cửu ngũ chí tôn mà còn phải cưới một tên mình chưa biết mặt mũi ra làm sao nên ra sức phản đối. Á ta cứ nhiên bảo nếu Hàn Lâm Viên không thú ả thì sẽ bảo hoàng huynh mình không ra quân giúp sức. Nhưng nào có ngờ ả lại bị hoàng đế Hỏa Liên quốc chơi một ván bài giữa, hất gủi cho Hàn Lâm Viên một bức thư bảo muốn gả nàng ta cho ai cũng được nhưng phải phong làm quận chúa. Tất nhiên cái đó quá lợi cho hần ta và thế là ả phải theo phu quân tương lai ra sa trường.

73. Chương 73

- Vâng. Nhị công chúa đó biết tin rất tức giận, vừa phải xa quê, vừa mất chiếc ghế cửu ngũ chí tôn mà còn phải cưới một tên mình chưa biết mặt mũi ra làm sao nên ra sức phản đối. Á ta cứ nhiên bảo nếu Hàn Lâm Viên không thú ả thì sẽ bảo hoàng huynh mình không ra quân giúp sức. Nhưng nào có ngờ ả lại bị hoàng đế Hỏa Liên quốc chơi một ván bài giữa, hất gủi cho Hàn Lâm Viên một bức thư bảo muốn gả nàng ta cho ai cũng được nhưng phải phong làm quận chúa. Tất nhiên cái đó quá lợi cho hần ta và thế là ả ta phải theo phu quân tương lai ra sa trường.
- “Hèn chi ta thấy tự nhiên trong quân doanh lại xuất hiện một nữ nhân, ta còn tưởng ả là quân kỹ nữa chứ” Khải Dạ vuốt vuốt mũi.
- “Người không biết chuyện hôn sự này sao?” Thiên Ngân với ánh mắt không tin tưởng nhìn Khải Dạ hỏi.
- “Ta mà biết thì đệ tử của mọi người còn yên thân được không?” Khải Dạ nhếch mép cười khinh khỉnh khiến ai nhìn vào cũng muốn ứa gan.
- “Người coi chừng ta, nếu như người dám làm Tiểu Huyền mảy may ủy khuất chút nào thì đừng mong toàn mạng, dù có lên tận chân trời thì Dực Ma Vương ta đây với Huyết Sát cũng không để yên cho người đâu” Thiên Dực nhứ mày tức giận. Lúc đầu nàng nhìn đã biết tên Khải Dạ này không phải hạng đàn hoàng gì rồi nhưng chẳng hiểu vì sao mà lực muội của mình cứ lao vào như con thiêu thân thế cơ chứ.
- “Ta chỉ giỡn một chút cho không khí bớt phần căng thẳng thôi mà” Khải Dạ biết mình đã vô tình lỡ lời bèn cố gắng nở một nụ cười gượng gạo sau đó nắm chặt tay Tố Huyền cất lời thề thốt “Ta, Trình Khải Dạ, thề từ giờ nếu như Huyền nhi vì ta mà đau lòng sẽ tùy mọi người xử trí. Phanh thầy cũng được, giày xéo cũng được, ta đều chấp nhận hết miễn Huyền nhi cười là ta sẽ đồng ý ngay tức khắc”
- “Người mà nói láo thì Vô Danh các cũng không để yên cho người đâu” Diệp Phi hừ lạnh tiếp tục nhấp trà không thèm nhìn hần.
- “Ta thì có cả thiên hạ, người chạy đằng trời cũng đừng hi vọng trốn thoát” Phi Vũ cười dịu dàng nhưng đầu đó trong ánh mắt kia là sự mãnh liệt cùng khẳng định.
- “Mọi người yên tâm, lực thúc thúc có gì với lực cô cô thì con sẽ là người đầu tiên... thiến...” Ngân Tuyết nói giữa chừng bèn ngửa cổ lên trời cười khùng khục cho đến khi chén trà trong tay Thiên Ngân bay vào đến đáp thẳng trên mặt nàng ta thì mới cúi gầm đầu không nói nên lời.
- “Con tiếp tục kể lại chuyện kia xem nào” Gia Khánh đột ngột cất tiếng lôi mọi người nhanh chóng quay trở lại bàn chuyện chính sự.
- À! Thật ra kể từ lúc con vào kinh thành đến giờ thì vẫn chưa gặp được mặt của lực thúc thúc nên con chỉ biết âm thầm theo sau công chúa xem xét sự tình xem sao để tùy cơ ứng biến. Cho đến khi gặp lực thúc thúc rồi con mới giật mình khi thấy người quá giống với... với một bằng hữu con từng quen nên con tìm cách tiếp cận người điều tra cho rõ thật hư có phải người đó hay không thôi.
- “Nên con dịch dung à?” Thiên Bảo lên tiếng cắt ngang câu chuyện “À rồi còn bằng hữu kia là người tình trong mộng của con phải không?”

- “Tứ sư mẫu này!” Ngân Tuyết hai má ửng đỏ rồi nhanh chóng biến mất không vết tích và tiếp tục vào câu chuyện đang còn dang dở “Con chưa có nghĩ ra chuyện dịch dung cho đến tận lúc ả công chúa kia trốn đi trong đêm”
- “Trốn đi? Đi đâu?” Thần Tịch đột ngột cắt lời.
- Con không biết nữa chỉ biết trong lúc mọi người ngủ say thì vị công chúa đó vội vàng vàng gom đồ đạc cùng một con ngựa chạy về phía Tây chắc có lẽ tìm đường trở về Hỏa Liên quốc.
- “Và con dịch dung thành nàng ta để điều tra ta à?” Khải Dạ chột thờ dài.
- “Lục thúc thúc, người có đệ đệ hay đại ca nào nữa không?” Ngân Tuyết không trả lời câu hỏi của Khải Dạ mà ngoặt lại thành một câu hỏi không dính chút gì vào chủ đề kia.
- “Phụ mẫu chỉ có mình ta. Chi vậy?” Khải Dạ cũng thẳng thắn trả lời nhưng nhìn gương mặt bỗng chốc thoáng nét buồn cùng ưu tư của Ngân Tuyết khiến hắn không nỡ “Nhưng ta còn có một biểu đệ, không biết có phải người con đang tìm hay không?”
- “Biểu đệ của người tên gì?” Ngân Tuyết đột nhiên lấy lại thần sắc tươi tỉnh thường ngày khiến mặt của mọi người trong Trúc Lâm sơn trang ai ai cũng đồng loạt nở một nụ cười giảo hoạt. Tổng được nàng này đi thì coi như cả nhà bình bình ổn ổn sống qua ngày không còn lo lắng đến cái cảnh gà bay chó sủa loạn xạ trong sơn trang như lúc trước nữa rồi. Thậm chí Diệp Phi còn nghĩ nhất định phải sớm mang thật nhiều vàng bạc châu báu làm sinh lễ sang Nguyệt Dạ sơn trang hỏi phu cho Ngân Tuyết mới được. Tổng cục của nỏ đi càng sớm càng tốt.
- Dạ Thần Phong!
- “Đúng là hắn rồi!” Ngân Tuyết mỉm cười thật tươi nhưng khi nhận ra ai cũng đang nhìn mình thì khẽ ửng hắng ho và lên tiếng giải thích “Thật ra lúc trước xui xẻo rơi từ trên vách núi xuống và con may mắn được hắn cứu. Chỉ là trả ơn thôi, không có gì hết”
- “Hiện nay rất thịnh hành chuyện lấy thân báo đáp lăm đó ngũ tỷ” Tổ Huyền giả vờ giọng điệu của một bậc bề trên thực thụ hướng Thiên Dực khuyên bảo.
- “Thật ra thì chỉ cần cho hắn vài rương vàng” Gia Khánh đột ngột cắt tiếng “Sau đó năn nỉ hắn rước nó đi là xong”
- Tứ bá bá!
- “Muội tự hỏi vì sao lúc té xuống vách đá ả không chết luôn cho rồi” Trúc Nhã hướng Diệp Phi buông lời tiếu rẻ khiến hắc tuyến nổi đầy đầu Ngân Tuyết. Nhận cái gia phả này làm sư rớt cuộc là đúng hay sai đây hả trời? (Phi Phi: Hả? Trời đây!)
- “Cái tên đó đúng là ăn no rừng mỡ khi không đứng ở dưới vách núi tự kỷ” Thiên Ngân khinh bỉ chửi bới khiến hắc tuyến nổi thêm lớp thứ hai trên đầu ai kia.
- “Nàng một sao?” Thiên Kỳ quan tâm hỏi Diệp Phi khi thấy nàng giơ tay che miệng ngáp. Nàng không trả lời chỉ khẽ gật nhẹ đầu.
- “Mọi người cũng nên về nghỉ đi, khuya lắm rồi. Ngày mai còn khá nhiều việc phải làm. Chuyện này thế nào cũng có cách giải quyết cả thôi” Nam Phong mỉm cười rồi ôn nhu đỡ Phi Vũ đứng dậy li khai khỏi phòng. Lần lượt từng người cũng ai về chốn nấy nghỉ ngơi.

74. Chương 74

Bóng tối đã bao trùm lên toàn bộ Hàn Thiên quốc nhưng tại hoa viên trong Lý tướng quân phủ vẫn còn thấp thoáng đâu đó bóng dáng của ba nữ nhân đang nhàn nhã ăn bánh thưởng trà ngắm trăng. Mỗi người tự do suy tư theo những hướng khác nhau trong cuộc đời mình nhưng tất cả họ đều ngưỡng mộ bảy vị chủ

nhân của Trúc Lâm sơn trang khi lần lượt từng người đã tìm ình một nam nhân yêu thương mình thật sự, một bến đỗ hạnh phúc và mái ấm gia đình với những tiếng cười trẻ thơ như đang chào đón nơi chiếc cổng của tương lai tươi đẹp.

Nhờ loạn lạc mà họ mới gặp được nhau, yêu nhau và thề nguyện bên nhau trọn đời mà với những tình cảm họ dành cho nhau đó không khỏi khiến người khác phải thâm ngưỡng mộ cùng khâm phục.

Cát Tường cùng Như Ý tuy chưa biết đến hai chữ ái tình viết như thế nào và cảm nhận về chúng ra sao nhưng đối với họ có lẽ chúng rất tuyệt vời khi nụ cười trên môi những người đang yêu đã nói lên tất cả.

Tình yêu đã làm người lãnh khốc, lạnh lùng như Diệp Phi với những gánh nặng trên vai đã từ lúc nào đã luôn mỉm cười hạnh phúc trên đôi môi hồng.

Sự ôn nhu cùng theo đuổi triệt để dù đôi lúc hơi nhút nhác của Thần Tịch đã khiến “tảng băng di động” Trúc Nhã đã nói nhiều chữ hơn trong mỗi câu mà mình buông ra khỏi khóe miệng chum chím e ấp nét cười.

Một người thích ngao du tứ phương để tìm tòi những nét đẹp về văn hóa cũng như là một kỳ nhân về cầm, kỳ, thi, họa luôn biết bá sự học tập như Phi Vũ cũng đã dần ý thức được vai trò làm một thê tử hiền dịu, đảm đang với phu quân của mình.

Thiên Bảo cùng Gia Khánh chính là trải nghiệm về hai chữ ái tình sớm nhất trong sơn trang, tình yêu của họ đã khiến Thiên Dực cùng Tố Huyền biết mơ mộng từ thuở nào cho đến khi hai người họ đã tìm ình bến bờ vững trãi để cập thuyền.

Thiên Ngân dù như một bóng ma nhưng linh hồn nào mà chẳng có bất kỳ một ngôi mộ chờ đón mình khi cô đơn, lạc lõng trở về bình bình an an yên nghỉ giấc ngủ ngàn thu và Thiên Minh chính là một ngôi mộ sơn son thiếp vàng mãi mãi ở một chỗ nhìn theo bóng dáng của nữ tử mà mình đã trót mang lòng trao gửi.

Nhưng tất cả ở đây vẫn chỉ là mới bắt đầu chuỗi ngày đầy đau thương, nước mắt và máu tanh.

Tình yêu nào mà không đắng cay, và sự trừng phạt đáng sợ nhất chính là sinh ly tử biệt. Đó chính là những gì họ phải nhận lấy cho những ân oán từ kiếp trước.

Người bảo ta, kiếp trước ta phải ngoái đầu lại năm trăm lần thì kiếp này ông trời mới cho ta gặp lại người một lần duy nhất trong đời. Vậy kiếp trước họ đã ngoái lại bao nhiêu lâu để có thể mãi mãi nắm tay nhau sống đến đầu bạc răng long? (Phi Phi: Ngoái cho trẹo cổ đi thì được)

Ngân Tuyết thì vẫn mỉm cười nhẹ nhàng trong khi khóe miệng vẫn nhấp nhứ mãi cái tên Dạ Thần Phong. Cách đây không lâu lắm, trên đường ngao du thì nàng đã vô tình gây thù chuốc oán với một lũ đạo tặc kinh tởm ở gần dãy núi giáp với Hỏa Liên quốc.

Nguyên nhân gây chuyện chính là một kẻ trong đó đã nói Phi Phi cô nương hay đúng hơn là đại bá mẫu của nàng chính là hồ ly tinh đã quyến rũ, mời chào nhị vương gia Hàn Thiên Kỳ để khiến hai huynh đệ bọn hắn trở nên thù ghét triều đình và lập mưu mưu phản soán ngôi.

Kết quả của cuộc hội thoại nói xấu người của Trúc Lâm sơn trang chính là chiếc lưỡi của hắn không còn yên vị tại chỗ đúng ra là nó vẫn phải nằm đó. Thay vào chiếc bát canh gừng cay cay trên bàn chính là máu tanh cùng chiếc lưỡi “trâu” đang ngọ nguậy, nghoe ngoảy trông đến muốn nôn mửa.

Đúng hai ngày sau thì bọn chúng đánh hơi ra tung tích của nàng và truy kích quyết giết cho bằng được. Đánh nhau một trận long trời lở đất và do sơ sẩy đã bước hụt chân rơi xuống vách đá.

Trong cái rủi có cái may. Dưới vách đá kia là hồ nước khá sâu nên nàng đã không mất cái mạng trẻ này nhưng bị thương cũng khá nặng.

Dạ Thần Phong chính là nam nhân đang ở trong căn nhà khá khang trang tuy nhỏ xíu bằng tranh đó đã cứu lấy nàng một mạng và tranh thủ cướp luôn trái tim non nớt của một nữ nhân vừa bước qua tuổi 16 trắng khuyệt.

Sau khi rời khỏi cốc, nàng đã đưa cho hắn một mảnh ngọc bội mà sư phụ đã tặng với hi vọng sau này có duyên gặp lại trả ơn cho hắn nhưng âm mưu quan trọng nhất chính là dùng vật để khiến hắn nhớ đến còn có người như nàng tồn tại trên cõi đời này.

Ngân Tuyết chỉ là có hứng thú với vị cô nương tên gọi Trang Bảo Yến, kẻ mà tối ngày dù cho sự phụ nàng có ăn hay thậm chí ngủ mà có mơ cũng nhắc phải trả thù thay đại sư mẫu Diệp Phi đáng kính.

Nàng lén lén lút lút “chun” vào viện của nàng ta theo dõi tình hình vì “biết địch biết ta trăm trận trăm thắng” mặc dù có so ra thì ở bất kỳ phương diện nào rõ ràng Diệp Phi cũng hơn nàng ta một đồng bạc.

Ngân Tuyết ngồi bệt trên bãi cỏ có khóm mầu đơn che kín phía trước trong khi trên người nàng mặt cả bộ hồng y nên bảo đảm người khác có nhìn vào cũng tưởng nàng là hoa chứ không nhận ra đâu. (Phi Phi: Ý bảo mình đẹp như hoa chứ gì)

Thiên Kỳ đang ngồi đối diện với Bảo Yến trên chiếc bàn đá dưới mái che của chiếc đình trong viện mà bao quanh là ao sen đầy hoa nở man mát. Khung cảnh nên thơ, xinh đẹp vô cùng lãng mạn dành cho đôi trai gái yêu nhau nhưng rất đáng tiếc ở đây tình yêu không thể nào nảy nở được giữa hai người.

Ngân Tuyết cố vểnh đôi tai thỏ của mình lên nghe ngóng cuộc trò chuyện để tìm ra khe hở về mà mách với đại bá mẫu, đại bá bá mà có hành vi nào vượt quá giới hạn thì chuẩn bị về chịu trận đi là vừa. Đây gọi là bản năng bảo vệ thân nhân của mình đấy.

– “Dạo này muội khỏe không? Ăn uống có quen chưa?” Thiên Kỳ nâng tay rót cho Bảo Yến chén trà nóng khiến nàng ta mừng rỡ quá đỗi nhưng trong mắt Ngân Tuyết chính là hành vi ấu trĩ nhất để bước vào con đường tử trước thời hạn của đại bá mẫu đối với đại bá bá.

– “Muội sống quen rồi huynh không cần lo lắng. Tuy nhiên nếu huynh chịu bỏ chút thời gian để chơi cùng muội thì muội sẽ đỡ cô quạnh hơn” Bảo Yến ôn nhu mỉm cười nhìn Thiên Kỳ nhưng Ngân Tuyết lại thề lưỡi dè bĩu. Có chăng là ra chiêu dụ dỗ nam nhân của người khác thì có, nhưng “chơi” ở đây là nghĩa gì nha? Khôn hồn thì ra đáng thực nữ chút nếu không thì nàng sẽ cho nàng ta ném ngay tài năng của đệ tử chân truyền độc nhất vô nhị của Dục Ma Vương, muội muội của Vô Sắc thần y nha.

– “Muội cũng biết là dạo này ta phải lo đối phó với quân triều đình nên đâu có nhiều thời gian đâu. Muội gắng chờ cho qua cơn loạn lạc này đi, lúc đó ta cùng đại ca sẽ đứng ra tìm uội một nam nhân thật tốt để chăm sóc muội suốt đời” Thiên Kỳ nói đều có ý hết, hẳn muốn Bảo Yến nhanh chóng chết tâm đi bởi vì tìm hẳn chỉ đủ chỗ chứa ột nữ nhân duy nhất là Diệp Phi mà thôi, không còn bất kỳ nơi nào có thể dành cho nàng ta nữa đâu. Đây là câu mà Ngân Tuyết tâm đắc nhất trong suốt cuộc nói chuyện này giờ mà nàng nghe lén được từ hai người.

– “Muội không cần. Muội chỉ cần huynh thôi” Bảo Yến hai mắt đỏ hoe nhìn Thiên Kỳ, nàng ta nhanh chóng bước đến vòng tay ôm chặt lấy hắn nức nở. Thiên Kỳ biết lúc này không thể làm nàng ta mạnh động được nên cũng khê khàng vỗ nhẹ lên lưng Bảo Yến cho dịu bớt cơn hốt hoảng, hẳn chỉ mong cái kẻ đang lén lén lút lút làm mật thám kia đừng có mà đi rêu rao bậy bạ nếu không sẽ làm Diệp Phi nghĩ ngợi nhiều rồi đau lòng đổ bệnh nữa thì cho dù nàng là đệ tử của Dục Ma Vương thì hẳn quyết một đao chém làm hai cho hả dạ.

– “Muội cũng biết rằng trong lòng ta có ai mà, cố chi phải tự huỷ hoại chính mình như vậy? Muội không mệt nhưng ta thì rất mệt” Thiên Kỳ đẩy Bảo Yến ra và đặt nàng ngồi lại chỗ cũ đối diện với mình.

– “Muội không cần biết, muội không quan tâm huynh yêu ai và trong tim huynh có ai. Chỉ cần muội được ở bên cạnh huynh thì muội tin rằng sẽ khiến huynh yêu muội nhiều hơn cả người đó” Bảo Yến nức nở nhưng ý chí cùng lời nói kiên định lại phần nào làm Thiên Kỳ trở nên vô cùng khó xử.

– “Ta mãi sẽ không yêu muội. Người ta yêu là Phi nhi và mãi mãi cũng chỉ là nàng, kiếp này, kiếp sau và hàng ngàn kiếp sau nữa cũng thế. Sau này nàng ấy sẽ là nương tử của ta và chúng ta sẽ có một gia đình hạnh phúc. Muội liệu có chịu được tổn thương khi chứng kiến điều đó hay không?” Ngữ khí của hắn đã thêm phần lãnh khốc bởi hắn chỉ muốn thật nhanh một đao chặt đứt cái đoạn tình cảm không đáng có này trong lòng của Bảo Yến.

– “Muội chấp nhận làm thiếp, tất cả cũng chỉ vì muội yêu huynh mà thôi” Bảo Yến lòng đau như cắt nhưng vẫn muốn níu kéo chút hi vọng nào đó tuy rằng nó khá mong manh.

- “Ta chỉ có một nương tử duy nhất mà người đó chỉ là Phi nhi” Thiên Kỳ nói xong đứng lên định rời đi nhưng lại bị chính câu nói của Bảo Yến làm hấn khựng lại.
- Nếu nàng ta chết đi thì sao?

75. Chương 75

- “Ta chỉ có một nương tử duy nhất mà người đó chỉ là Phi nhi mà thôi” Thiên Kỳ nói xong đứng lên định rời đi nhưng lại bị chính câu nói của Bảo Yến làm hấn khựng lại.
 - Nếu nàng ta chết đi thì sao?
 - “Phi nhi chết, ta chết. Phi nhi sống, ta sống. Nhưng trước khi chết, ta sẽ trả thù cho nàng ấy. Dù cho là muội ta cũng không buông tha” Hấn nhủ mảy đe dọa khiến Bảo Yến bất giác rùng mình im bật quên cả khóc.
 - Sao... huynh lại có thể đối xử với muội như vậy? Chẳng phải huynh đã từng hứa với phụ thân muội rằng sẽ chăm sóc uội suốt đời sao? Huynh quên phụ thân người đã hi sinh tính mạng của mình cứu hai người như thế nào rồi hay sao?
 - Ta làm sao quên được công ơn dưỡng dục cùng cứu mạng của Trang thúc thúc nhưng lời hứa của ta chính là bảo hộ muội và tìm người thay ta chăm sóc muội suốt đời chứ không phải trở thành phụ quân mà không hề có tình yêu của muội. Và nhân đây ta cũng cảnh cáo muội, không phải ở đây muội muốn làm gì thì làm. Cấu kết với kẻ thù sẽ nghiêm trị theo quân pháp dù uội có là ai đi chăng nữa. Lần đầu ta sẽ không truy cứu nhưng nếu có lần sau ta sẽ không nhúng tay vào và để yên cho Phi nhi muốn trừng trị muội như thế nào thì trừng trị và lúc đó chính chúng ta cũng chẳng còn bất kỳ quan hệ nào nữa đâu.
 - “Huynh... huynh...” Bảo Yến mặt tái xanh chỉ còn có thể lắp ba lắp bắp nhìn Thiên Kỳ từng bước rời đi mà tâm đã chết một nửa mất rồi.
- Rời khỏi tiểu viện của Bảo Yến thì Thiên Kỳ mới thảm thở dài một hơi lấy lại tinh thần.
- Theo dõi đại bá bá là tội gì đây?
 - “Hi! Đại bá bá nhận ra con sao? Thế mà ngay cả đại bá mẫu cũng chẳng biết con trốn đâu. Chúng tở vô công của người cũng cao thật. Người giấu nghề à?” Ngân Tuyết đột ngột đi ra từ trong bụi rậm gãi gãi đầu đánh trống lảng.
 - “Khỏi nịnh ta. Người cái gì nên nói thì nói, không nên thì im lặng. Phi nhi mà đau buồn chuyện gì thì không yên với ta đâu” Thiên Kỳ ngữ khí lạnh lẽo đe dọa Ngân Tuyết rồi cũng quay bước dời đi về phía phòng của Diệp Phi.
 - “Hừ! Thương đại bá mẫu quá đáng có ngày đại bá bá cũng bị leo lên đầu cho coi” Ngân Tuyết trên môi tức giận, định dùng chiêu này đe dọa uy hiếp Thiên Kỳ mà hấn đã nhanh chân chặn họng mình rồi.
 - “Ta chấp nhận hết. Phi nhi là nhất” Thiên Kỳ mỉm cười ôn nhu khi nghĩ về nữ nhân bạch y xinh đẹp trong lòng mình. Bóng hấn dần dần nhạt mờ và biến mất hấn chỉ để lại đây một con người ngây ngốc, cô đơn tưởng nhớ về nam nhân của mình.
 - “Ước gì tình cảm của hấn dành ỉnh bằng một nửa của đại bá bá dành cho đại bá mẫu thì hay biết mấy” Ngân Tuyết khề thở dài, đôi mắt cụp xuống trông rất đáng thương khiến người khác chỉ hận bản thân không thể tiến lên mà ôm lấy nữ nhân này vào lòng mà vỗ về, mà an ủi.
 - “Hấn ở đây là chỉ tên Dạ Thần Phong đấy à?” Tổ Huyền chẳng biết từ đâu xuất hiện nhিম chầm chầm vào Ngân Tuyết khiến nàng chột dạ.
 - “Lục... cô cô. Sao... người lại ở đây?” Nàng ấp a ấp úng nói không nên lời. Cái gì chứ để lục cô cô này mà biết cái bí mật tình yêu của nàng thì coi như nàng chỉ có nước bỏ xứ mà đi thôi.

– “Hừ! Ăn bánh quế hoa không? Ta mới chôm của tam tỷ xong đây” Tổ Huyền không thèm để ý đến câu hỏi cùng với thái độ kì lạ của Ngân Tuyết mà trực tiếp vào đề rủ nàng đi ăn bánh, thưởng trà, ngắm hoa, sống một cuộc sống nhàn rỗi, tiêu diêu tự tại trong hoàn cảnh chiến tranh loạn lạc này.

– “Đi chứ! Gì chứ thức ăn của tam bá mẫu mà không ăn là một thiệt thòi lớn nha. Trong khi con hơn nửa năm rồi chưa được lĩnh giáo tài nghệ của người” Ngân Tuyết vội vàng kéo tay Tổ Huyền chạy một mạch về hoa viên “Người còn chưa kể cho con nghe chuyện kì tích của tứ bá bá cùng tứ bá mẫu nữa đấy. Nhân cơ hội này giải quyết xong luôn đi thôi”

Hoa viên tràn đầy ánh nắng của mặt trời nơi phương Bắc nhưng không thiếu từng cơn gió mát lành thổi qua khiến người người khẽ run lên vì lạnh.

Đầu đông rồi.

Hoa cỏ đã không còn nở xanh tươi tốt, mơn mớn nữa mà thay vào đó là những chiếc lá đơn chiếc đang chờ thời có thể được rơi rụng xuống mặt đất bón phân cho gốc cây mẹ chờ mùa xuân sang.

Tuyết cũng đã rơi lất phất như tô điểm thêm cho khung cảnh lãng mạn trong hoa viên của Lý tướng quân phủ. Nước trong ao bao quanh trúc đình cũng đã dần trở lạnh. Hai nữ nhân khoát áo lông thú một trắng một đỏ như càng làm bức tranh thêm phần sinh động, đặc sắc giữa tiết trời se lạnh đầy tuyết trắng.

Ngân Tuyết khẽ thở dài nhìn Tổ Huyền đang kéo chiếc áo lông cừu màu đỏ của mình che kín cả cơ thể, hơi thở của nàng cứ phả ra một làn khói mỏng manh.

– “Lục cô cô! Chuyện này...” Ngân Tuyết nhú mày nhìn mi nhìn Tổ Huyền nói không nên lời.

– “Tạm thời con phải giữ kín cho ta. Đang trong thời gian hoảng loạn này, ta không muốn mang thêm gánh nặng ọi người” Tổ Huyền ánh mắt nghiêm nghị nhưng không tránh khỏi lo âu.

– “Nhưng ít ra thì người cũng nên nói cho đại bá mẫu hoặc lục thúc thúc hay biết chứ” Ngân Tuyết không cam lòng cố gắng mở miệng khuyên nhủ tới cùng.

– Chiến tranh không bao lâu nữa rồi cũng sẽ kết thúc, lúc ấy nói chưa muộn. Con nghĩ xem nếu họ biết chuyện, như thế chẳng những gây thêm phiền toái mà họ còn phải lo bảo vệ cho ta. Chẳng phải sẽ rất nguy hiểm hay sao?

– “Haizzz!!!” Ngân Tuyết khẽ thở dài lần thứ hai “Con sẽ giữ bí mật chuyện này và con sẽ bảo vệ người”

– “Cám ơn con tiểu Tuyết nhi!” Tổ Huyền hưng phấn, hai má ửng đỏ, khóe môi ánh lên niềm rạng rỡ hạnh phúc.

– Ai bảo người là lục cô cô của con làm chi.

76. Chương 76

Bóng tối lại tràn ngập không gian xung quanh, im ắng lại càng thêm im ắng quỷ dị, tất cả sự vật như dừng mọi hoạt động để tạo cho bóng đêm thêm bí ẩn hỗ trợ một con người hành động.

Bóng đen của hắc y nhân tiến dần từ phía bên ngoài thành Phú An vào tận bên trong, len lỏi qua từng khu phố, ngôi nhà, sau đó dừng ngay bên hông bờ tường của phủ Lý tướng quân.

Hắn nhảy vào bên trong như một chuyện khá dễ dàng với võ công thượng thừa của mình. Căn phòng của một góc viện vẫn còn sáng đèn và bóng hắc y nhân đó dừng đứng tiến vào như hắn đã rất quen thuộc.

Thấy có người tiến vào nhưng lục y nữ tử bên trong vẫn không mấy may động đậy cho thấy nàng cũng biết rõ về sự hiện diện của nam nhân mặc đồ dạ hành lúc này.

- “Tuy chiến dịch thấy bại nhưng nhiệm vụ của chủ nhân giao cho, người đã làm không chút trở ngại nên vẫn được người coi trọng” Nam nhân hắc y bình thần ngồi vào bàn rót trà và nói rất tự nhiên như đây chính là nhà của mình cứ không phải nơi ở của kẻ thù.
 - “Ta đã bị Thiên Kỳ ca ca phát hiện rồi” Nữ tử này nhất định là Bảo Yến, tuy trong bóng tối với ánh đèn leo lét từ ngọn đèn cây nhỏ nhỏ nhưng người ta vẫn nhận ra được thanh âm của nàng cùng với thái độ không thể khác biệt đó.
 - “Hừ! Tại sao lại bị phát hiện? Thật là vô dụng” Nam nhân đương nhiên tức giận đập tay thật mạnh lên bàn khiến nữ tử khẽ run lên vì khiếp sợ trước ánh mắt của hắn. Ánh mắt này giống với ánh mắt của Thiên Kỳ lúc nàng đã nói đến chuyện làm tổn thương đến Diệp Phi.
 - “Ta... Tuy bị phát hiện nhưng chỉ mình huynh ấy biết. Huynh ấy cũng chỉ cảnh cáo ta mà không báo với người khác” Nàng khẳng định một cách chắc nịch bởi một lẽ nàng biết dù nàng có phạm lỗi lầm lớn ra sao thì Thiên Kỳ cũng chính là người khoan dung với nàng nhất vì dù sao tình nghĩa biểu huynh biểu muội bao năm nay không thể nói dứt là có thể dứt ngay tức khắc được mà còn công ơn cứu mạng lúc trước phụ thân đã liều mình vì hắn và Diệp Phi.
 - “Sao người biết chắc như thế?” Nam nhân kia khẽ nhếch mép cười khinh bỉ nhưng bước chân của hắn cũng dần dần tiến về phía Bảo Yến khiến nàng bất giác giật mình run sợ.
 - “Vì... vì... huynh ấy... là... là biểu ca của ta” Bảo Yến lùi dần, lùi dần về phía sau nhưng xui xẻo thay nơi cuối của bàn chân nàng lại chính là chiếc giường thiếu nữ mỗi đêm vẫn thường an giấc.
 - “Người dễ tin người quá đấy!” Hắn cười thật đều đặn, càng bước gần đến nàng hơn, ánh mắt lộ rõ tia gian xảo của một tên yêu râu xanh nơi xứ người “Chẳng phải hắn ta không ngó ngang gì đến người nữa sao? Trong mắt hắn ta giờ đây chỉ có ả đàn bà tên gọi Diệp Phi mà thôi. Để ột mỹ nhân khuynh quốc như người mồi meo nơi khuê phòng là tội đáng muôn chết. Thôi thì cho ai cũng vậy, cho ta cũng được mà”
 - “Người... người muốn làm gì? Tránh xa ta ra. Ta sẽ la lên đấy!” Bảo Yến cả cơ thể run lên từng cơn, ánh mắt đã đỏ hoe như chục chờ rơi lệ.
 - “Muốn gì hả? Cái ta muốn người cũng biết mà” Hắn nhanh chóng đè nàng ngã xuống giường. Cơ thể săn chắc của hắn đã phủ phục bao trùm lấy thân hình mềm mại của thiếu nữ như nàng “Người la lên không sợ bọn họ đến và phát hiện ra mọi chuyện sao? Lúc đó ta xem người còn có đường nào để lùi nữa không nhé!”
- Bảo Yến khi bị đè xuống thì đầu đã va nhẹ vào thành giường đau điếng người nhưng nàng vẫn không dám hé môi than thở bởi nàng sợ hắn sẽ giết nàng một nhưng nỗi lo bị Thiên Kỳ hận đã lên đến tận mười. Tất cả cũng tại Diệp Phi hết, nếu không có sự xuất hiện của ả thì giờ đây phụ mẫu của nàng đã không phải chết, Thiên Kỳ ca ca cũng sẽ không phải ghét bỏ nàng và nàng cũng không lâm vào con đường nhục nhã như thế này.
- Càng nghĩ sâu sa thì nỗi đau đớn càng thêm dày vò trái tim nhỏ bé cơ hồ như muốn vỡ tung ra của nàng khiến những dòng lệ nơi đáy mắt chợt trào xuống hai gò má đã nhợt nhạt dần vì sợ hãi nhưng cũng phần nào đó đỡ lên do sự tiếp xúc thoáng qua với cơ thể một nam nhân khác.
- Hình ảnh này của nàng đã khiến nàng như diễm lệ hơn trước dục vọng đang dâng trào trong mắt một nam nhân cầm thú như hắn và điều dĩ nhiên cho kết quả chính là đôi môi mạnh mẽ của hắn đã áp xuống bờ môi đỏ mọng đang run run của nàng.
- Hắn bá đạo, hắn chiếm hữu cạo xát hai bờ môi với nhau cho đến khi mùi tanh của máu xộc vào miệng Bảo Yến khiến nàng khẽ nhíu mày khó chịu và nước mắt được thả rơi xuống nhiều hơn nữa. Sự bất ngờ cùng cảm giác lạ lẫm khiến cơ thể nàng run lên từng chập khi một vật gì đó ấm nóng và ướt đang sục sạo đầy rẫy trong miệng nàng.
- Hắn cắn, hắn xé đôi môi đỏ mọng của nàng như muốn nuốt trọn tất cả. Một tiếng rên khẽ phát ra từ miệng của nữ tử diễm lệ bên dưới thân hình lực lưỡng làm hắn ngừng đầu lên sau đó lại gục xuống tiếp tục cuộc hành trình du ngoạn khắp nơi từ tai cho đến xương quai xanh nơi bờ vai mím mím cùng chiếc cổ trắng trẻo thon gọn của nàng.

Thì ra thì nàng trong mắt hắn cũng chỉ là một nữ nhân bị dục vọng khuấy phục một cách nhanh chóng, chẳng khác gì mấy thứ kỹ nữ lầu xanh thường vì đồng tiền của hắn mà chấp nhận thoát y nhảy múa trên giường mua vui cho bốn đại gia. Thế mà cứ giả tỏ ra vẻ thanh cao của mình. Chẳng biết cơ thể này đã qua tay bao nhiêu nam nhân rồi đây. Điều này khiến người hắn dấy lên một trận nóng khó chịu và bàn tay hắn đang nắm bóp ngực của nàng qua một làn yếm đỏ đã nhanh chóng dùng lực xé rách hết tất cả những vật vướng víu trên người nữ nhân.

Cơn lạnh thoáng qua khiến Bảo Yến trừng mắt thật to cho đến khi thấy cơ thể mình không còn gì có thể che khuất thì mặt đỏ nóng đỏ lên rực rỡ càng khiến sự diễm lệ của nàng trong mắt hắn thêm phần dơ bẩn.

Sự chán ghét hiện rõ lên trên ánh mắt của nam nhân kia nhưng bởi dục vọng đang đốt cháy cơ thể trần truỵ của hắn khiến hắn không thể nào bỏ qua cho thân hình nóng bỏng cùng với những đường cong quyến rũ hiện diện những vết cắn, hôn đỏ rực trên làn da trắng mịn kia.

Hắn nhanh chóng tiến thẳng vào cơ thể nàng không chút chần chừ, bỏ qua sự vuốt ve yêu chiều thường có trong thứ quan hệ xác thịt giữa nam và nữ này.

Sự đau đớn đến bất chợt như ai đó xé nát cả cơ thể khiến Bảo Yến thét lên trong đau đớn nhưng hắn nhanh chóng dùng một tay che miệng nàng lại còn tay kia thì nắm chặt chiếc eo cong của nàng di chuyển thân hình đã nhanh lại càng nhanh thêm không một chút tỏ ra là thương tiếc gì đến cơ thể xử nữ lần đầu tiên kia của nàng.

Chưa kịp thích ứng với môi trường mới đã bị di chuyển bên trong cơ thể khiến sự đau đớn càng dâng thêm chứ không hề giảm xuống. Bàn tay với những chiếc móng tay dài và nhọn cắm trên bờ lưng trần nhầy nhụa mồ hôi của hắn làm máu từ từ rỉ xuống vội vã.

Hắn đau đớn nhưng cơn dục vọng đã thêm vấy gọi cơ thể. Nam nhân kia liền rút dây quần của mình trói hai bàn tay không yên phận của Bảo Yến lên thành giường làm nàng đã đau mà lại không có chỗ phát tiết.

Hắn lại tiếp tục di chuyển thật nhanh thật mạnh trong cơ thể nàng. Đau đớn dần dần biến mất mà thay vào đó là cảm giác hưng phấn mà nàng chưa bao giờ gặp trước đây.

Hắn đột ngột rút mạnh ra khỏi người nàng sau đó dùng sức đâm thật sâu vào như vũ bão khiến cơn đau vừa dịu xuống đã trở lên. Hàm răng Bảo Yến cắn chặt vào bờ vai nam nhân khiến hắn gầm lên vì đau và cũng vì thỏa mãn.

Vợ vội chiếc yếm đỏ bên cạnh vo tròn nhét vào miệng nàng để nàng chỉ còn phát được tiếng ư ư. Hắn đột ngột xoay cơ thể nữ nhân bên dưới lật úp xuống giường và tiếp tục tiến vào với nhiều tư thế khác nhau.

Trong phòng, ngọn nến vẫn lập lòe cháy mà đôi nam nữ vẫn giao hoan triền miên không dứt.

77. Chương 77

Bầu không khí ngưng trọng bao quanh căn phòng khiến năm người có mặt càng thêm nhúu mày khổ sở.

Ngày hôm qua tin tức báo về rằng chiều nay đội quân thủy binh do tướng quân Phi Nhẫn lãnh đạo đã đến được địa phận thung lũng ven bờ sông Phú Vinh. May mắn thay trận chiến tốc thắng gần một tháng trước đã tiêu diệt hết phần lớn quân bộ binh của Hàn Mạch dù vẫn còn sót một số kẻ đã may mắn trốn thoát và đang ẩn náu đâu đó trong rừng rậm nên đối với trận thủy quân lần này tuy mọi người không có nhiều kinh nghiệm tác chiến nhưng vẫn còn nhiều cơ hội dành chiến thắng hơn.

Mới đó mà Ngân Tuyết đã trở về bên cạnh mọi người cũng gần một tháng rồi, thế cư nhiên trong một tháng này đâu đâu cũng nghe thấy tiếng nói, la ó của nàng khiến bất kể là nam hay nữ, là già hay trẻ, là nha hoàn hay chủ tử cũng đều lâm phải căn bệnh viêm tai khó chữa.

Mặc dù không thấy hình dáng lục y nữ tử thân hình thanh thoát với những đường cong quyến rũ nhưng cái miệng luôn mấp máy không có thời hạn dừng của nàng đã cảnh cáo những người khác đừng nên bén mảng đến gần nếu như không muốn mắc phải căn bệnh nan y mà Vô Sắc thần y cũng chẳng thêm cứu chữa.

Cuộc sống phiêu diêu tự tại trong khoảng thời gian qua đã tạm thời chấm dứt với những kế hoạch sóng ngầm được đề ra nhằm nhanh chóng đã bại binh lực hùng hậu của tướng quân thủy quân Phi Nhẫn.

Lấy bốn vạn thủy binh ra so với sáu vạn bộ binh có phải là một phép tính không thể ra kết quả hay không?

Cúi cùng trong sự ngưng trệ của cuộc họp lớn diễn ra trong quân doanh thì không phụ sự kì vọng của mọi người, Phi Vũ với sự giúp sức mặc danh kì diệu của Thiên Dực cũng nghĩ ra được một kế tương đối vẹn toàn mặc dù sẽ khá nguy hiểm.

Theo đó sẽ có người dịch dung thành Liên Hoa công chúa nhân cơ hội lúc Nam Phong trao đổi điều kiện thả con tin sẽ trà trộn vào doanh trại địch làm thám thính.

Trước sự công kích của hai phe đối nghịch với nhau khá lớn, Hàn Mạch nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn con tin trong tay Nam Phong mà tức khóc không ra nước mắt. Thiên Bảo đã nhờ Ngân Tuyết dịch dung mình thành công chúa Hỏa Liên quốc Hỏa Liên Hoa hồng gây khó dễ cho bọn chúng.

Việc công chúa cầu thân rơi vào tay địch là một sự vũ nhục vô cùng to lớn đối với triều đình hiện tại. Nếu như không cứu được nàng ta ra khỏi tay kẻ thù chính là một nhát dao chí mạng cho ngôi vị hoàng đế vốn vẫn đang lung lay của Hàn Lâm Viên.

– “Điều kiện để thả người?” Hàn Mạch dùng nội lực của mình nói thật lớn, hướng về phía Nam Phong đang đứng trên chiến thuyền đối diện mà trong tay hắn là công chúa Liên Hoa đang bị trói thập phần nguy hiểm.

– “Nếu như người có đánh vào Phú An thành thì không được sát hại đến bá tánh vô tội. Người làm được không?” Nam Phong đồng ý nói khiến quân sĩ theo phe mình cũng phải ưỡng ngực tự hào vị tướng soái biết đến đạo lí lấy dân làm gốc xứng đáng ngồi trên ngai vàng trở thành bậc cửu ngũ chí tôn trong tương lai.

– “Được. Ta cũng không muốn hại đến thường dân vô tội. Ta lấy danh dự của nhị hoàng tử Hàn Mạch ra mà thế với người. Còn bây giờ thì mau chóng thả người ra” Hàn Mạch khẽ giảo nỏ đôi chân mày nhíu mạnh từ nãy đến giờ trong lúc chờ điều kiện mà Nam Phong đưa ra, hắn lo sợ điều đó sẽ ảnh hưởng mạnh đến quân mình bởi lẽ so về quân số thì với bốn vạn thủy binh vẫn còn thua xa sáu vạn bộ binh của phe đối phương nhưng khả năng đánh trên bờ của họ làm sao có thể đấu lại chiến thuyền đã được duyệt binh ra trận bao nhiêu năm nay để chờ cơ hội này. Thế nên so ra hai bên vẫn cầm sức ngang nhau.

Nam Phong cười trối trên người Thiên Bảo ra sau đó nhỏ giọng nói vào tai nàng.

– Muội cố gắng đóng cho đạt. Yên tâm, nhất định sẽ có người đến lên đưa muội ra ngoài trong lúc trận chiến đang diễn ra.

Gia Khánh đứng đằng sau với đôi chân mày khẽ nhíu mà hai nắm tay đã nắm chặt lại như muốn ứa máu nhưng hắn vẫn không chạy đến ôm lấy Thiên Bảo vào lòng vì sợ rằng bộ kịch khổ công mọi người dựng nên sẽ bị hủy đi ngay trong tay hắn.

Để Thiên Bảo vào trong lòng quân địch là một quyết định mà hắn đau lòng nhất từ trước đến nay bởi mức độ nguy hiểm khá cao. Nhưng trong tình huống này ngoài nàng ra thì chẳng còn ai có thể buông lỏng vị trí vắng mặt đến vài ngày mà không làm ật thám phe địch khỏi nghi ngờ được.

Diệp Phi và Phi Vũ, một người là các chủ Vô Danh các Phi Diệp sát thủ, trang chủ Trúc Lâm sơn trang trong khi một người là nương tử của kẻ cầm quân nổi dậy Hàn Nam Phong, đương nhiên sẽ bị mọi người rõ mặt nhất nên đáng bị loại bỏ đầu tiên.

Trúc Nhã cùng Thiên Ngân càng không thể đi bởi những kế hoạch hai người đề ra vẫn còn đang trong trứng nước cần được bàn luận kỹ hơn để hoàn thành trong khoảng thời gian sớm nhất.

Thiên Dực thì Hàn Mạch cùng quân sĩ bên kia đã biết rõ mặt do lần ra uy với danh hiệu Phi Diệp sát thủ của Diệp Phi rồi, ngoài ra với cái tính biến thái trời sinh của nàng thì không đi chính là một quyết định sáng suốt nhất từ trước đến nay.

Tổ Huyền cũng thế mà với sức khỏe giảm sút ngay lúc thời tiết chuyển mùa này của nàng càng khiến Diệp Phi không an tâm để nàng mạo hiểm.

Người đáng lý ra nên đi nhất và sẽ khả năng bị phát hiện là thấp nhất chính là Ngân Tuyết bởi nàng đã từng dịch dung ở lại suốt một khoảng thời gian khá dài mà không có ai biết nhưng nàng ta lại nhất quyết một hai không rời khỏi Tổ Huyền mà cạy miệng mãi cũng chẳng ra được một lý do nào hợp lý cả khiến Diệp Phi tức điên lên.

Trúc Nhã bước lên trên đứng đối diện với Thiên Bảo vờ như giải huyện đạo của nàng rồi dẫn nàng đến trước hai mặt quân lính xuống chiếc thuyền nhỏ để đến bên chiến thuyền của Hàn Mạch đang đứng nhưng môi thì lại mấp máy nói điều gì đó mà không ai có thể biết được nếu như không chú ý thật kỹ cùng với có nội lực thật cao thâm.

– Bỏ câu sẽ đến tìm ngay khi muội đặt chân đến doanh quân. Nhớ bảo trọng, nếu có gì sơ sẩy thì rời khỏi đó ngay lập tức bắt chấp chuyện gì xảy ra, nghe chưa?

– Ừm! Muội biết. Gửi lời dùm muội đến Gia Khánh rằng hân hỷ an tâm, muội biết tự bảo trọng chính mình.

– Ừ! Cẩn thận.

Trúc Nhã xoay người trở về vị trí cũ của mình trao lại lời gửi gắm vừa rồi cho nhân vật chính trong câu chuyện đồng thời nhìn bóng dáng chiếc thuyền con rời càng lúc càng xa nơi họ đang trú ngụ và thầm cầu nguyện ọi chuyện được suôn sẻ.

78. Chương 78

Thiên Bảo sau khi trở về doanh trại địch đã được sắp xếp nghỉ ngơi trong một khoang rộng của chiến thuyền vô cùng xa hoa lộng lẫy. Điều này không những khiến nàng không thấy vui mà còn cực kỳ khó chịu. Bởi vì chiến thuyền khá lớn với sự góp mặt của những gương mặt trọng yếu trong trận chiến này nên xung quanh được canh phòng rất kỹ lưỡng mà nàng thì cần không gian thật thoáng để lên gửi bồ câu trở về thông báo tình hình cho quân mình.

Thuật dịch dung của Ngân Tuyết quả thực độc nhất thiên hạ khi không có một ai đạt được khả năng nhận biết rằng nàng là kẻ giả mạo thậm chí đến nha hoàn thiếp thân của chính Hỏa Liên Hoa công chúa trước đây cũng không nhận ra.

Nhưng cái màn khiến nàng mệt mỏi nhất chính là đóng một vở kịch hoàn hảo đúng với tính cách của ả công chúa ngoài nhu trong cương này. Với người khác thì giả vờ yếu đuối thực nữ, quân tử hảo cầu nhưng với những nha hoàn của chính mình thì chanh chua, đánh đập không gớm tay. Mặc dù cái chiêu đánh người này Thiên Bảo không hề quen và cũng không bao giờ có gan thực hiện nhưng vẫn khó gây cho người khác sự nghi ngờ.

– Công chúa! Người hãy tắm rửa và nghỉ sớm đi ạ!

– Để đó cho ta, người lui ra trước đi.

– Vâng, nô tì xin cáo lui.

Thiên Bảo nhanh chóng thoát y và bước vào thùng nước nóng tẩy uế thân mình. Hơi nóng của nước làm hương thơm từ những cánh hoa bên trong thấp thoáng bay đi thật xa xoa dịu sự mệt mỏi trong lòng những kẻ xung quanh đang ngày đêm bỏ công canh gác nhưng cũng chính thứ mát lạnh, thơm tho đó đã khơi dậy dục vọng trong người của một vài nam nhân biến thái. Trong đó có...

Triệu Viễn nhếch môi cười lạnh nhìn tấm lưng mềm mại, mịn màng, trắng nõn không tì vết của nữ tử đang vùng vẫy với những bọt nước bên trong khoang thuyền kia. Hình ảnh này khiến hắn liên tưởng đến thân hình nóng bỏng của một nữ nhân mà hắn đã cưỡng bức trong đêm ngay tại phủ Lý tướng quân trong thành Phú An hơn một tháng trước. (Phi Phi: Biết là ai rồi chứ?)

Liên tưởng này khiến cho dự vọng trong người hắn tự dưng xuất hiện, cả cơ thể nóng lên thấy rõ và không tránh được cảm giác bức rức bên ngoài lớp da.

Hắn nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào tránh cho nữ nhân bên trong phát hiện. Hắn biết nàng thân là một công chúa lá ngọc cành vàng không hề biết võ công và chính hắn cũng không nhận ra được nguồn nội lực từ nàng phát ra cho nên cũng hơi ỷ lại.

Thiên Bảo bắt chước hắn nhếch mép cười lạnh nhưng động tác khiêu vũ trong làn khói mờ vẫn không ngừng lại mà còn tăng độ quyến rũ cùng mị lực hơn nữa. Chiếc áo ngủ mỏng manh càng khiến cho từng đường cong cơ thể nàng thêm phần bí ẩn như khiêu khích nam nhân tìm tòi khám phá nó.

Nàng khẽ nhớ đến nam nhân kia, Vương Gia Khánh, tướng công của nàng. Nếu như hắn biết có cái kế hoạch mê hoặc này chắc chắn hắn sẽ liều sống liều chết mà không cho nàng đi rồi. Có người nào mà đủ rộng lượng để cho thể tử của mình giờ chiều mỹ nhân kế đối với nam nhân khác cơ chứ, họa chăng là hắn không hề yêu nàng ta mà thôi.

Triệu Viễn thấy nữ nhân khuynh thành khuynh quốc kia vẫn không nhận ra sự có mặt của mình thì khẽ mừng thầm, hắn nhẹ nhàng bước đến bên cạnh thùng đựng nước rồi vòng tay ôm chặt lấy tấm thân trắng trẻo đầy mê hoặc kia.

– Ồi!

Thiên Bảo vội la lên hốt hoảng, hai tay ôm chặt lấy mớ quần áo của mình lùi dần về trong góc, cả thân người run run lên như gặp phải yêu râu xanh thứ thiệt. Nhưng cũng may mắn khi trong gia đình lại có tận hai nữ nhân biết thái độ không giới hạn là Thiên Dực cùng Tố Huyền nên cảnh kịch này đã được nàng diễn một cách xuất sắc đến hoàn hảo.

– Một mỹ nhân xinh đẹp như thế này mà phải để mốc meo lên chờ đợi tên ***** kia thì quá uổng. Chi bằng nàng trở thành người của ta, lúc đó vinh hoa hưởng không hết nha. (Phi Phi: Kịch bản này nghe quen quen!)

– Ta là công chúa đó. Vinh hoa phú quý người cho ta có hơn hoàng huynh ta cho ta hay không? Nếu người không rời khỏi đây, ta sẽ la lên, lúc đó xem người ăn nói với nhị hoàng tử như thế nào.

– Hắc hắc! Nàng nghĩ rằng nàng còn giá trị lợi dụng đối với hắn hay sao? Một nữ nhân bị chính quốc gia của mình tống sang đây cầu thân, tưởng rằng sẽ ngồi lên ngôi vị hoàng hậu đang bỏ trống nhưng lại bị tướng công huyệt của mình ban thưởng ột vị quân sư dưới đất ngoi lên thì còn gì để đòi hỏi nữa?

– Ta...

– Chi bằng theo ta, ta sẽ nâng niu nàng như một báu vật chẳng phải là tốt hơn sao?

– Ta...

Triệu Viễn nhếch mép cười khi thấy vẻ hoang mang cùng do dự ánh lên trong đáy mắt của Thiên Bảo. Hắn kéo cánh tay của nàng về phía mình, vì bất chợt nên nàng không phòng thủ liền ngã vào một vòng tay rắn chắc. Nhưng nào ai hay biết, đây vẫn là kịch bản đã được dàn dựng từ lâu bởi những nhà soạn kịch tài ba như Thiên Dực, Tố Huyền và Ngân Tuyết.

Triệu Viễn thấy mỹ nhân trong lòng không vùng vẫy thì đã biết rằng nàng đã trúng kế của mình bèn áp môi hắn xuống đôi môi đỏ mọng của nàng hôn, cắn ngấu nghiến mà không biết mình đã nhấp đúng vào một loại bột do chính tay Dực Ma Vương điều chế ra cho cuộc mạo hiểm lần này của Thiên Bảo.

Hắn nhắc bổng nàng lên tiến về chiếc giường bên trong góc phòng, thân hình của hắn áp chặt lên cơ thể nóng bỏng của nữ nhân phía dưới đã bị thoát hết y phục từ lúc nào. Nhìn cơ thể trần trụi mịn màng đầy mị lực càng khiến dự vọng nam nhân trong người hắn trào dâng.

Chiến giường rung lên theo từng cú dịch chuyển thân thể của hắn, tiếng rên kiều mị cũng đồng thời thoát ra khiến người ta mặt đỏ tay run.

79. Chương 79

Hắn nhấc bông nàng lên tiến về chiếc giường bên trong góc phòng, thân hình của hắn áp chặt lên cơ thể nóng bỏng của nữ nhân phía dưới đã bị thoát hết y phục từ lúc nào. Nhìn cơ thể trần trụi mịn màng đầy mị lực càng khiến dục vọng nam nhân trong người hắn trào dâng.

Chiến giường rung lên theo từng cú dịch chuyển thân thể của hắn, tiếng rên kiều mị cũng đồng thời thoát ra.

Nhìn về phía chiếc giường có một nam nhân khỏa thân đang cực lực “làm việc” một mình mà Thiên Bảo chỉ khẽ nhếch miệng cười.

Thứ bột không mùi mà nàng bôi lên miệng mình chính là Khiêu Mị, một cái tên rất kiêu mà Tố Huyền cùng Thiên Dực phải đánh nhau đến sứt đầu mẻ trán mới đặt ra được. Độc này sẽ khiến cho người trúng phải có cảm giác như đang quan hệ cùng với người khác giới mà bên trong đó cũng có thứ gọi là xuân dược hệ mạnh.

Hắn cứ tưởng mình đang quan hệ xác thịt với tiểu mỹ nhân Hỏa Liên Hoa công chúa nhưng nhân vật chính của chúng ta đang đứng bên cạnh giường mỉm cười vô cùng dịu dàng nghĩ về nam nhân yêu thương của mình. Tất nhiên tất cả những gì hắn thấy đều là ảo giác và dục vọng lại thực dụng vô cùng. Đến khi khoái hoạt của hắn tăng cao, dù người khác có hỏi gì thì hắn cũng phải thật thật thà thà mà trả lời.

Đó lại chính là thứ mà Thiên Bảo đã liều mạng để đạt được.

- Chàng định đánh thành Phú An như thế nào?
- Ừm... Chiến thuyền... dùng hỏa tiễn... ừm... sát thủ... ám sát... ừm... Phi Diệp... vương gia...
- Thế sát thủ là những người nào?
- Nguyệt Dạ... ừm... sơn trang...
- Hả? Trình Khải Dạ sao? Hắn là mật thám do các người cử vào bên cạnh chúng ta?
- Ừm...
- Ngoài... ngoài hắn thì còn ai nữa không?
- Trang... ừm...
- Trang? Ai tên Trang?
- Bảo Yến... ừm...

Thiên Bảo hai hàng lông mày tuyệt đẹp nhú chặt lại vào nhau, bàn tay của nàng vo lại thành nắm đấm bầu chặt lấy da như muốn tứa máu. Đánh chết nàng cũng không thể ngờ kẻ mà lực muội của mình yêu lại là tay trong của kẻ thù. Bảo Yến phản bội thì không những nàng mà còn tất cả mọi người đều đã nghi ngờ từ lâu nhưng Khải Dạ thì... thật quá đáng!

Không nói không rằng, Thiên Bảo nhân cơ hội Triệu Viễn còn mơ màng mà gửi ngay thư bằng bồ câu mình cất kỹ dưới gầm giường về cho Diệp Phi nhằm tránh hậu họa sau này. Dịch ở ngay bên cạnh mà không ai hay biết quả thật lại cực kỳ nguy hiểm.

Nhưng một điều mà Thiên Bảo mãi mãi không hề hay biết chính là...

Diệp Phi... liệu sự như thần...

Diệp Phi vo tròn mảnh giấy nhỏ chỉ bằng một bàn tay của nàng sau đó đưa lên ngọn đèn cây thiêu rụi cho đến khi nó chỉ còn lại là một mẩu tro tàn đen đúa trông rất kinh tởm.

Thiên Kỳ ngồi bên cạnh nhú mày nhìn nàng chăm chú, hắn đang tìm tòi trong ánh mắt cùng với khuôn mặt vẫn rất điềm tĩnh ngay từ lúc đọc tin tức cực xấu do bồ câu gửi về từ tay Thiên Bảo. Nhưng tất cả hoàn toàn không có chút gì cả.

- “Ta không ngờ hắn lại là người như vậy” Thiên Kỳ không tin Diệp Phi lại không hề biết tỏ vẻ lo lắng nên thẳng thắn nhằm vào nội dung bức thư với hi vọng đánh gãy đi vẻ mặt như có như không này của nàng.
 - “Hắn vốn dĩ là loại người như vậy!” Diệp Phi vẫn ngữ khí lạnh lẽo, tàn nhẫn xen đau đó là một chút bi thương, nhưng cái bi này đầy đủ hướng về Tổ Huyền, tiểu muội muội ngây thơ duy nhất của nàng. Bởi chính cái vẻ ngây thơ, thuần khiết đó mà nàng ta đã nhấc một bước vào chiếc lưới tình bằng sắt hoen gỉ do nhị thiếu gia Nguyệt Dạ sơn trang, Trình Khải Dạ giăng ra.
 - “Nàng... hình như không có vẻ gì là bất ngờ?” Thiên Kỳ nhíu mày nhìn thẳng vào mắt Diệp Phi như muốn tìm đâu đó chút do dự của nàng nhưng vẫn chỉ là một mặt hồ phẳng lặng không gợn chút sóng.
 - “Chuyện biết trước thì còn gì là bất ngờ nữa” Diệp Phi nhún nhún vai lấy vẻ bất đắc dĩ khiến Thiên Kỳ chỉ biết tự cười khổ chính mình vì đã đem lòng yêu thương một nữ nhân quá dối thông minh.
 - “Quá thông minh nhiều khi cũng chỉ mang lại rắc rối cho nàng” Thiên Kỳ thở dài một hơi rồi đưa tay kéo nàng ngồi lên đùi mình, vòng tay ôm lấy eo nàng và dúi đôi môi sần bén lên vầng trán cao xinh đẹp của nữ nhân, thiên hạ trong lòng “Nàng mau nói cho ta biết tất cả, nếu không...”
 - “Hử? Nếu không thì sao?” Nàng nhếch miệng cười với vẻ mặt tỉnh ranh.
 - “Nếu không... thì thôi chứ sao” Hắn trưng khuôn mặt đầy ủy khuất ra dụ khị nàng, đôi khi với nam nhân mang trong mình vẻ đẹp yêu mị thì chiêu thức mỹ nam kế được sử dụng đúng lúc cũng chính là thượng sách.
 - Hàn Mạch đầu độc vào nguồn nước cung cấp chính trong thành thì dụng ý của hắn chủ yếu là dụ dỗ chúng ta rời khỏi nơi trú ẩn tìm cách tồn tại. Tất nhiên sẽ không ngu ngốc gì lại kéo đông người rời khỏi tìm nước uống mà xui xẻo cho chúng ta hôm ấy chỉ mỗi Tổ Huyền cùng Thiên Dực lên đường nhưng bất quá lại may mắn cho hắn khi “đạp” trúng sợi dây tình cảm day dưa mãi không dứt của Tiểu Huyền cùng tên quân sư họ Trình kia. Với kế hoạch được sắp trước sẽ ra tay sát hại hoặc không thì sẽ bắt làm con tin trao đổi điều kiện với Nam Phong nhưng đến phút cuối lại xuất hiện phụ thể tứ muội cho nên hắn nhanh chóng thay đổi kế sách đưa Khải Dạ vào tròng làm mật thám.
 - “Nhưng theo như ta thấy thì hắn thật sự có tình cảm với lục muội, nàng định sẽ chia cắt hai người họ à?” Thiên Kỳ dường như không đồng tình với chuyện chia cắt tình yêu của người ta bởi theo hắn thấy, tình cảm là thứ thiêng liêng nhất mà cũng vô cùng sắc bén nhất, khó có nhưng lại dễ đánh mất nên chỉ những kẻ biết quý trọng những gì mình đang có mới đạt được cảnh giới cao trong tình yêu và bên cạnh tình nhân của mình đến trọn cuộc đời.
 - “Nhưng ta cũng không thể giao tiểu muội mà mình cưng chiều vào tay một kẻ chỉ biết mang đến tổn thương cho nó” Diệp Phi tức giận đứng dậy rời khỏi lòng Thiên Kỳ đồng thời đập mạnh tay vào chiếc bàn bên cạnh khiến trà trong tách sóng sánh đổ ra ngoài hết hơn phân nửa.
 - “Nàng...” Thiên Kỳ đau lòng nắm tay của nàng xoa thật nhẹ, nhìn vết đỏ ửng đang dần dần hiện rõ ra mà trái tim của hắn lại ân ẩn đau, giống như có hàng vạn con ong lẩn mò khắp cơ thể hắn vậy “Tại sao lại làm mình bị thương như thế chứ? Nàng không đau nhưng... ta đau... Nàng...”
 - Xin lỗi...
- Nhìn hắn mang tâm trạng kích động thì Diệp Phi không khỏi giật mình nhưng tất cả cũng chỉ do hắn lo lắng, yêu thương, chiều chuộng nàng mà thôi. Nghĩ đến đó, Diệp Phi liền quay trở lại ngồi trên đùi Thiên Kỳ khẽ khàng vòng tay ôm trọn thắt lưng hắn, đầu nàng dựa vào lót thõm trong vòm ngực rắn chắc kia.
- Cả đời này nàng không muốn gì hơn là được một nam nhân như hắn bên cạnh ôn nhu chăm sóc. Chỉ cần khi nàng buồn bực đến tự đã thương chính mình thì sẽ có hắn bên cạnh nhẹ nhàng xoa dịu tâm trạng buồn tức. Chỉ cần khi có chuyện khó nghĩ, hắn lại thay nàng an bài mọi thứ như một điều dĩ nhiên. Chỉ cần khi cảm hứng của nàng thật tốt thì hắn lại cùng nàng sẽ chia tất cả.
- Những nỗi đau, vất vả, khó khăn hắn đều giữ lấy bên mình còn niềm vui, hoạt bát hắn lại ôn nhu dành hết cho nàng. Yêu nàng bằng cả trái tim, bằng tính mạng, bằng sự ôn nhu tử tế, thử hỏi trên thế gian này biết bao giờ mới xuất hiện một nam nhân thứ hai? Nàng cầu còn không được.

Thiên Kỳ cũng vòng tay ôm lấy eo nàng. Hắn nâng chiếc cằm thon gọn của nàng lên để hai cặp mắt đối mắt với nhau. Môi hắn lướt nhẹ qua cặp môi đỏ mọng đầy cuốn hút, quyến rũ của nàng. Tất cả day dưa, tình cảm, sự nhớ thương, chiều chuộng đều trao qua nụ hôn đó. Không mạnh mẽ, bá đạo mà chỉ là tiếc thương cùng hạnh phúc vì có nữ nhân mình yêu trong vòng tay.

Rồi hắn buông Diệp Phi ra, nhìn thẳng vào mắt nàng ôn nhu mỉm cười, bàn tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài mượt mà của nàng.

- Tình yêu không thể cưỡng cầu. Nếu như Khải Dạ không yêu Tố Huyền thì chúng ta cũng không thể trách hắn được. Nhưng nếu cả hai yêu thương nhau thật lòng thì nàng cũng đừng nên chấp nhặt những gì hắn đã làm mà chia cắt bọn họ. Tất cả hãy mang suy nghĩ của Tố Huyền đặt lên hàng đầu vì hạnh phúc của nàng ấy là quan trọng nhất. Hiểu không Phi nhi?

- Ừm!

80. Chương 80

- Khai hỏa!!!

Phi Nhãn tướng quân hét lớn ra hiệu cho từng đợt hỏa tiễn từ các chiến thuyền của mình bắn hàng loạt về phía thuyền của Nam Phong làm bọn họ chật vật vô cùng.

Nam Phong cùng Thiên Kỳ điên cuồng chống trả một cách khó khăn khi tiễn của quân mình trong kho càng ngày càng thiếu hụt đến chóng mặt cho đến khi không còn gì. Gia Khánh điên cuồng vung từng nhát kiếm vào người những tên lính liều mình xông lên chiến thuyền chỉ huy trong khi Diệp Phi cùng Trúc Nhã đứng im một bên nhủ mày chặt khít lo lắng cho những người còn lại.

Thật ra hôm nay chính là ngày công kích của Hàn Mạch, Diệp Phi biết mọi người chống chọi không bao lâu nên chỉ ra một phần ba số quân còn hai phần ba còn lại tiếp tục thao lược tập dượt, đóng thuyền, mài tiễn,...

Trong khi Nam Phong, Thiên Kỳ, Gia Khánh cùng Diệp Phi, Trúc Nhã tìm cách kéo dài tình hình cho Thiên Dực, Thiên Ngân cùng Hiên Viên hết sức vào hỗ trợ cho Thiên Bảo thoát ra ngoài như kế hoạch đã bày từ lúc trước. (Phi Phi: Mấy thủ hạ của Diệp Phi lâu quá không xuất hiện ha, người này là phu quân của Hồng y trong Tứ y đấy! Kể mà Hắc Ảnh cùng Hắc Dạ mấy lần ăn dấm chua hụt ấy!)

Đến khi bốn thân ảnh xuất hiện nơi xa xa trên một chiến thuyền nhỏ nhảy lên chỗ của Trúc Nhã thì mọi người với thở phào nhẹ nhõm. Nam Phong phát cờ ra hiệu ọi người rút trong khi miệng thì lại cười mỉm.

Chỉ mỗi Thiên Bảo nhìn mọi người khó hiểu bèn quay sang nhìn Gia Khánh như muốn hỏi lí do.

- “Nàng nhìn đằng sau kia!” Gia Khánh chỉ tay về phía những chiến thuyền của Hàn Mạch đang dần dần chìm sâu dưới con sông Phú Vinh một mảnh đỏ chói lọi do hỏa tiễn gây ra.

Thiên Bảo há hốc miệng như không tin vào mắt mình, thậm chí nàng đã phải dụi dụi mắt vài lần mới bắt đầu tin. Việc Hiên Viên biến mất mấy tháng nay chính là nguyên nhân của cuộc chiến thắng đậm ngày hôm nay bởi hắn nhận nhiệm vụ đào tạo một trăm nghĩa sĩ bơi và lặn sâu dưới nước để tìm cách đâm thủng thuyền địch.

Tuy chỉ làm chìm chưa đến ba mươi chiếc nhưng xem ra đây cũng được coi là một chiến công hiển hách chưa từng có trong lịch sử đánh giặc của Hàn Thiên quốc hàng ngàn năm nay.

Gia Khánh nắm tay thê tử của mình hùng hùng hổ hổ tiến về khuê phòng đóng cửa cái rầm bốp mặc cho bao ánh mắt thương tâm thay cho Thiên Bảo. Diệp Phi đồng thời quay sang ném cái nhìn đồng cảm về phía Thiên Dực bởi vì toàn bộ kế hoạch lấy người đã có phu quân ra làm mồi nhử kẻ địch là do một tay biến thái của nàng ta mà ra cả.

Thiên Dực cúi đầu đầy ủy khuất nắm chặt tay Sơ Tuyết thầm thở dài ai oán, rõ ràng nàng làm tất cả cũng chỉ vì mọi người thôi mà sao có thắng lợi tất cả cùng hưởng thụ mà thất bại liền đổ toàn bộ trách nhiệm lên đầu nàng thế này?

Quay về chỗ Thiên Bảo cùng Gia Khánh lúc này. Nàng nhìn hắn đang hai mắt long lên sòng sọc, tay nắm chặt lại thành hai nắm mà máu như muốn rỉ ra từ những kẽ tay. Cơ hồ nàng có thể nhìn rõ được sự tức giận đã hình thành trong lòng nam nhân này nhưng bất quá đối với nàng muốn dẹp tan hũ dấm chua kia là hoàn toàn lực bất tòng tâm đành chấp nhận cuộc tra khảo đầy khổ sở đang diễn ra trước mắt này thôi.

- “Nàng là người đã có phu quân?” Gia Khánh rút hai tách trà, một ình, một cho Thiên Bảo.
- “Úm!” Thiên Bảo thành thành thật thật gật đầu đợt một.
- “Nàng là thê tử ta hơn hai năm?” Hắn nâng tách trà lên thổi nguội rồi khẽ nhấp một hớp nhỏ.
- “Úm!” Nàng ngậy ngậy dại dại gật đầu đợt hai.
- “Nàng lại đi làm ba cái trò này mà lại không cho ta hay biết?” Ngực khí của hắn đã thập phần cứng rắn hơn pha thêm chút mùi vị của ghen tuông.
- “Úm! Nhưng mà...” Nàng bắt đắc dĩ khẽ gật đầu đợt ba nhưng nhanh chóng lắc đầu định giải thích thì bị lời nói lớn tiếng của hắn cắt ngang.
- Tất cả chuyện này là do ai bày ra?
- “Không phải ta...” Nàng giật mình lắc lắc đầu đợt một.
- “Ta biết không phải là nàng rồi bởi vì cho nàng tu bao nhiêu năm cũng không có đủ cái lá gan lớn đó” Hắn ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh nàng giả vờ bắt đắc dĩ.
- “Đúng thế cho nên...” Nàng thầm mở cờ trong bụng vì nghĩ mình sẽ nhanh chóng thoát tội nhưng hắn vẫn không có ý định gì là muốn buông tha cho nàng mà sẽ lôi tất cả những ai góp mặt tham gia cái chuyện này ra ngoài ánh sáng để từ từ trừng trị thích đáng.
- “Đại tỷ Diệp Phi?” hắn vốc miếng bánh quế hoa đưa vào miệng khẽ nhai nhóp nhép, bộ dáng không có vẻ gì là tỏ ra lo lắng hay giận dữ như lúc ban đầu nhưng lại khiến Thiên Bảo chảy cả mồ hôi lạnh đầy người.
- “Đại tỷ không biến thái như thế đâu” Nàng ủy khuất lắc đầu đợt hai.
- “Nhị tỷ Trúc Nhã?” Hắn nhấp ngụm trà sau đó lại tiếp tục nhàn nhã thưởng thức món điểm tâm khác trên bàn.
- “Huynh nghĩ xem nhị tỷ có nghĩ ra được cái trò này hay không?” Đúng thế nha, Trúc Nhã không bao giờ thêm mở lời đề bạc mấy cái trò biến thái này đâu, trừ phi mặt trời mọc ở đằng Nam à.
- “Tam tỷ Phi Vũ?” Hắn vẫn tiếp tục bới móc bởi hắn đã sớm đoán ra được kẻ đầu sỏ nhưng dựa vào tình cảm tỷ muội tốt đẹp của mấy người này thì ngoại trừ đưa nàng lọt thẳng vào bẫy chứ đừng hòng Thiên Bảo khai ra toàn bộ sự việc.
- “Tam tỷ không “thông minh” như thế đâu” Nàng nhếch miệng cười khinh bỉ có cái ý nghĩ ngậy ngô của phu quân mình. Một “khuê nữ” chỉ biết tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử với bốn mặt công, dung, ngôn, hạnh như Phi Vũ thì làm sao nghĩ ra cái chiêu “sáng suốt” như thế chứ.
- “Tiểu Huyền???” Hắn nhếch mép cất cao giọng nhìn thẳng vào mắt nàng bởi đây cũng là một kẻ tình nghi nhưng thập phần không bằng so với cái người đã vô tình nhưng lại hữu ý bị hắn lãng quên kia.
- “Lục muội đang bị bệnh mà, đâu tham gia bàn luận cuộc chiến vừa rồi đâu” Thiên Bảo thầm vui trong lòng khi nghĩ ra những cái cớ thoát tội ọ người một cách xuất sắc.
- Thiên Ngân thì không thuộc phạm trù mấy trò này rồi, đúng không?
- Đúng vậy! Huynh xem, còn ai nữa đâu cho nên...

- “Thế mọi tội lỗi đều do Thiên Dực gây ra cả à?” Gia Khánh ngừng ăn, nhìn nàng như đe dọa khiến Thiên Bảo bất giác giật mình khi phát giác bản thân đã quên mất đệ nhất biến thái vô cùng dã man tàn bạo Dực Ma Vương, ngũ tiểu thư của Trúc Lâm sơn trang, Thiên Dực.
- Tiểu... Dực?
- “Hử?” Hắn mỉm cười đầy vẻ đe dọa như muốn bảo nàng khôn hồn thì khai ra nếu không thì tự gánh lấy mọi hậu quả.
- “Không phải. Thật ra thì...” Nhưng Thiên Bảo vẫn quyết bảo vệ muội muội của mình đến cùng.
- “Thiên Dực?” Hắn vẫn khá kiên nhẫn.
- Không phải...
- Hử?
- “Ừ thì là Tiểu Dực đấy! Hối hoai một cả não” Nhưng có người không hề biết đến hai chữ ‘kiên nhẫn’ viết như thế nào giống như hắn.
- Nàng bây giờ sẽ biết tay ta.

81. Chương 81

- “Ừ thì là Tiểu Dực đấy! Hối hoai một cả não” Nhưng có người không hề biết đến hai chữ ‘kiên nhẫn’ viết như thế nào giống như hắn.
 - Nàng bây giờ sẽ biết tay ta.
- Gia Khánh nói là làm, nhanh tay nhắc bổng Thiên Bảo lên tiến về phía chiếc giường trong góc phòng. Hắn ngồi xuống bên mép giường và đặt nàng nằm úp trên đùi mình. Tay hắn... tay hắn... vỗ đét vào mông nàng phát ra những âm thanh thật... ‘vui tai’ trong khi Thiên Bảo cứ la oai oái lên vì đau và ủy khuất tức giận.
- Những người bên ngoài do nội công thâm hậu đã nghe được toàn bộ cuộc đối thoại bên trong lẫn âm thanh chưa chút vang lên. Hiện tại tất cả... đầu đầy hắc tuyến.
- “Đại tỷ không biến thái như thế đâu” Diệp Phi nghiêng răng nghiêng lợi lặp lại câu nói kia của Thiên Bảo.
 - “Muội không ý kiến” Trúc Nhã nhún nhún vai rồi quay lưng trở về phòng mình. May là Tiểu Bảo nói bản thân nàng không nghĩ ra được cái kế hoạch đó chứ nếu mà chen câu nào khác như của đại tỷ và mọi người thì... Vô Sắc thân y sẽ khiến cho tên Gia Khánh kia... tự hiểu lấy. (Phi Phi: Ta đoán là... là... tự đoán đi *lấy tay che mặt đang đỏ lên*)
 - “Ta không thông minh sao?” Phi Vũ hai mắt rưng rức nhìn Nam Phong.
 - “Không! Nàng là người thông minh nhất trong mắt ta” Nam Phong vội vàng ôm Phi Vũ vào lòng vỗ về tránh cho nước mắt giai nhân vội vã rơi vỡ. Bất giác hắn liền quay sang phía Thiên Kỳ đang lo lắng tìm cách hạ hỏa cho Diệp Phi bên cạnh lên tiếng “Huỳnh đệ ta đã có thêm một mối thù cần phải trả gấp”
 - “Đúng thế!” Thiên Kỳ gật đầu chắc nịch, dám cá lần này Vương Gia Khánh nhà người gặp rắc rối lớn rồi.
 - “Ta... bị ép mà!!!” Thiên Dực ủy khuất kêu gào trong vô vọng.
 - “Nhưng ta cũng công nhận nàng quả thật là một yêu nghiệt” Sơ Tuyết bình thản hướng nữ nhân trong lòng mình trêu đùa.
 - Hừ! Mộ Dung Sơ Tuyết! Người chờ đó! Ta nhất định sẽ phá cho Huyết Sát cung nhà người thành gà bay chó sủa.

Bóng đêm tràn xuống một khoảng trời bao la rộng lớn, chìm non vẫn đang còn e ấp im thin thít ngủ thật ngon trong lòng cha mẹ mình tranh thủ tránh đi những giọt sương đêm lạnh giá buông trĩu nặng xuống bộ lông tơ còn đang phát triển một cách chậm chạp của chúng.

Ánh trăng chiếu sáng mở ra hình ảnh rất nhiều hắc y nhân với y phục dạ hành đang từng bước lên lút mò mẫm tiến về phía phủ Lý tướng quân trong Phú An thành.

Võ công của họ khá thâm hậu khi chẳng một ai nhận ra thậm chí ngay cả với người thường ngày vẫn rất cẩn thận cảnh giác như Trúc Nhã. Cũng đúng cả thôi, người mà trang chủ Nguyệt Dạ sơn trang tâm đắc thì làm sao lại tầm thường như thế chứ?

Khải Dạ nắm chặt lòng bàn tay của mình ngửa mặt lên nhìn trời đầy ai oán. Hắn hoàn toàn không muốn kết cục như thế này, hoàn toàn không bao giờ muốn. Đúng là lúc trước hắn có ý nghĩ sẽ trợ giúp thái tử Hàn Lâm Viên lên ngôi hoàng đế vì phụ thân mình là một người tham danh háo vọng.

Nhưng từ khi gặp nàng, hứng thú với nàng, theo nàng, đánh mất nàng, tìm kiếm nàng rồi lại yêu nàng, trái tim của hắn đã không còn nguyên vẹn lạnh giá như băng lúc trước nữa mà đã từ lâu in dấu bóng hình một nữ nhân chẳng phải là trang tuyệt sắc giai nhân nhưng quan trọng chính là nàng đã khiến tâm hắn rung động mãnh liệt khi đối diện.

Khải Dạ cất từng bước chân nặng nề về phía phòng của Tố Huyền, nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào nhìn nữ nhân đang an ổn bình lặng ngủ thật ngon trên giường. Hắn ngồi xuống bên mép giường ôn nhu vén từng sợi tóc chắn trước gương mặt thanh tú ấy khẽ đặt một nụ hôn thật sâu, thật sũng nịnh lên môi nàng.

Chợt một bàn tay vuốt trở lại mái đầu khiến hắn bất ngờ ngẩng mặt lên nhìn, ra là nàng đã sớm tỉnh lại.

– “Ta đánh thức nàng sao?” Khải Dạ khẽ mỉm cười ôn nhu nhưng lại đặt biệt vô cùng bi thương đến khó hiểu khiến lòng Tố Huyền nhất thời nổi lên một trận hoang mang.

– “Không có! Người ngủ không được à?” Tố Huyền ngồi dậy, dựa đầu vào thành giường và nắm chặt tay hắn an ủi. Dấu nàng hoàn toàn không biết chuyện gì khiến hắn lại như thế nhưng nhất định chỉ cần sự có sự hiện diện của nàng ở đây, nơi này thì hắn không cần gì phải sợ, phải lo âu cả.

– Huyền nhi!

– “Sao?” Nàng hiếu kỳ nghiêng nghiêng đầu nhìn hắn đầy vẻ thắc mắc.

– “Nếu... nếu như mai này ta... khiến nàng thương tâm... Nàng... nàng có tha thứ cho ta không?” Khải Dạ lấy hết sự can đảm gần hai mươi năm nay sống trên đời của mình ra mà nói với nàng. Chẳng thà nàng hận hắn, như thế thì hình ảnh của hắn sẽ vẫn hiện diện trong tâm trí của nàng nhưng lỡ một mai đến hắn là ai nàng cũng không quan tâm, không cần biết, thì hắn nhất định sẽ rất thương tâm, rất đau đớn.

– “Người có chuyện gì sao? Hôm nay người thật lạ” Tố Huyền chợt thấy lòng mình nôn nao quá, nàng sợ rằng hắn sẽ rời xa nàng, nếu thế thì nàng phải làm sao đây? Nghĩ đến đó, tâm nàng một trận chua xót, khẽ nắm chặt lấy tay hắn hơn nữa “Người sẽ không bỏ rơi ta mà đi chứ?”

– “Ngốc! Ta sẽ không bao giờ bỏ rơi nàng” Khẽ ôm chặt nữ nhân mình yêu thương vào lòng vỗ về hòng mang đến cho nàng một giấc ngủ bình an nhất. Khải Dạ hắn đã quyết định rồi, bằng mọi giá, hắn nhất định phải bảo vệ nàng, bảo vệ những tỷ muội tình thâm của nàng cho dù có phải chống lại với cả triều đình, với phụ thân của hắn hay với cả Nguyệt Dạ sơn trang hùng mạnh đi chăng nữa “Huyền nhi! Nàng là tất cả của ta, là lẽ sống của ta cho nên, bất kỳ chuyện gì xảy ra với giá nào, nàng cũng phải hứa là sẽ tin tưởng ta, được không?”

– “Nếu như người không lừa dối ta thì được” Tố Huyền bình thản trả lời nhưng nàng hoàn toàn không biết câu nói này của mình đã mang lại bao nhiêu đau đớn cùng chua xót cho nam nhân kia, chỉ là vẻ bề ngoài quá hoàn hảo đã giúp hắn che giấu được mớ tâm sự bồng bong trong đầu.

Yên ổn thêm thiếp đi trong lòng Khải Dạ, chợt một tiếng vang thật lớn khiến Tố Huyền giật nảy mình. Sự lo lắng và hoang mang nhanh chóng lại chiếm lấy toàn bộ tâm tư của nàng.

– “Chuyện gì vậy?” Tố Huyền giọng điệu rơi run rẩy hướng Khải Dạ tra hỏi nhưng hắn vẫn im lặng không nhút nhích, chỉ là vẫn ôm chặt nàng trong lòng nhắm chặt hai mắt.

– ...

– “Ta hỏi ngươi là có chuyện gì vậy?” Không kiên nhẫn, lần thứ hai nàng hỏi hần nhưng giọng điệu đã nghe rõ là gấp gáp cùng như muốn khóc đến nơi khiến lòng Khải Dạ đau lắm nhưng cũng chẳng biết làm sao để giải thích với nàng nữa.

– Ta... xin lỗi.

– “Xin lỗi? Tại sao lại xin lỗi?” Tổ Huyền nghi ngờ đẩy người hần ra và dùng hai tay ôm chặt lấy mặt hần để hần có thể nhìn thẳng vào mắt mình “Nói cho ta biết, đã có chuyện gì xảy ra?”

– Ta... đã phản bội mọi người.

“Oanh”. Một tiếng đổ vỡ vang lên trong đầu Tổ Huyền sau lời thú tội của hần. Phản bội? Phải chăng là...

Không suy nghĩ, Tổ Huyền một mực lao ra khỏi phòng tiến đến nơi âm thanh tiếng nổ vừa phát ra mặc kệ cho tiếng gọi tên nàng trong lo lắng của hần vang lên từ đằng sau.

82. Chương 82

Diệp Phi cùng Thiên Kỳ đến nơi cùng lúc nhìn cả một viên phòng đang bùng bùng cháy lên dữ dội. Diệp Phi hai mắt ngây dại như không tin vào những gì mình đang thấy.

– Tiểu Vũ!!!

Tiếng thét kinh hoàng của Trúc Nhã thu hút sự chú ý của Diệp Phi cùng mọi người. Thần Tịch đang ôm nàng ta trong vòng tay nhưng nước mắt của nàng vẫn từ từ lăn trên hai gò má cùng cái miệng vẫn thốt lên gọi tên một người.

Diệp Phi lắc đầu liên tục, hết nhìn Trúc Nhã rồi lại hướng ánh mắt vào đám lửa đang cháy ngày một lớn kia mặc cho Thiên Kỳ đang cố sức giữ cho nàng được bình tĩnh.

– Đừng... đừng nói với ta... rằng Tiểu Vũ... Tiểu Vũ... trong đó...

– “Đại tỷ!... Cứu... tam muội với, muội ấy... chết mất” Trúc Nhã nấc lên trong tiếng nghẹn ngào nhìn Diệp Phi như vị cứu tinh nhưng vô vọng. Ai chẳng biết Diệp Phi cũng là người, người thì làm sao với hoàn cảnh này bây giờ? Trúc Nhã nói thế bởi vì xung quanh không còn ai ngoài trừ Diệp Phi có khả năng này nhưng... liệu Thiên Kỳ có liều mạng để nữ nhân mình yêu xông pha vào biển lửa cứu người không cơ chứ?

– “Phi Vũ trong đó sao?” Thiên Kỳ ôm chặt Diệp Phi trong lòng bởi hần lo sợ nếu như mình lỏng tay một chút thì nàng sẽ lao vào trong tiểu viện kia mất.

– “Cả Nam Phong nữa” Trần Tịch hai tròng mắt đã đỏ như máu hướng Thiên Kỳ bổ sung thêm.

– Đại ca!!!

Gia Khánh, Thiên Bảo, Thiên Ngân một tắc cũng không ngừng lao vào biển lửa tìm kiếm người trong sự ngăn cản của Tứ y, Hiên Viên cùng Hắc Ảnh và Hắc Dạ. Trong khi Thiên Dực chỉ biết ôm chầm lấy Sơ Tuyết nấc nghẹn từng cơn.

Chỉ có Tổ Huyền là bình tĩnh nhất. Bình tĩnh không phải vì nàng không lo sợ hay biết trước chuyện gì mà chỉ vì nàng không tin. Không tin tam tỷ cùng tam tỷ phụ tương lai của mình đang vui thây trong biển lửa. Không tin nhân nhân mình yêu thương nhất, dùng tính mạng để bảo vệ hần mà hần đan tâm lừa dối mình, phản bội những người đã ra sức cứu hần, phản bội tình yêu mà nàng đã dành cho hần và... phản bội cả đứa con trong bụng của hần và nàng, là kết tinh tình yêu tưởng như tuyệt vời củ cả hai người.

Ngân Tuyết một bên đỡ lấy cả người nặng trĩu của Tổ Huyền mà long đau như cắt, mắt nàng vẫn hướng vào biển lửa như hi vọng điều gì đó sẽ xảy ra như một kỳ tích.

Đột nhiên trời đổ cơn mưa, mưa nặng hạt dần trong sự hân hoan của tất cả mọi người kể cả... Khải Dạ.

Nam Phong trong lúc ôm Phi Vũ chìm dần vào giấc ngủ thì tiếng động thật lớn ngân lên đánh thức hần cùng nàng sau đó hần nhận ra xung quanh mình đột nhiên bèn lửa thật nhanh chóng. Hần hoảng hốt rút

nhANH chóng áo khoát ngoài của mình thẳM qua thau nước rửa mặt bên cạnh giường khoát vội lên người Phi Vũ. Ngay sau đó cả hai tìm cánh trốn thoát ra ngoài.

Lửa bén nhanh đến độ Phi Vũ liền cảm thấy thật sự rất khó thở ho lên sặc sụa khiến Nam Phong vừa lo vừa sợ. Hắn vội vòng tay ôm chặt lấy nàng và úp mặt nàng vào ngực mình tìm tránh cho nàng hít phải những đám khói độc hại trong khi cả thân hình như bay trên không trung tìm đường ra ngoài.

Mưa đổ xuống ngày càng nặng hạt khiến Nam Phong thở phào nhẹ nhõm. Nhưng niềm vui chưa dừng lại tại đó, ngay khi hắn đặt chân ra khỏi tiểu viện thì cũng là lúc cả đám hắc y nhân từ đâu xông vào vùng đao, kiếm chém tán loạn vào những người đang có mặt ở ngoài.

Ngân Tuyết phát hiện ra sự có mặt của Nam Phong cùng Phi Vũ đầu tiên liền nhảy cẫng lên trong sung sướng.

– Tam bá bá, tam bá mẫu, hai người thật bình an, may quá!

– “Tam bá mẫu con bị thương rồi. Bọn chúng là ai thế?” Nam Phong bế Phi Vũ gọn lỏn trong vòng tay của mình nhìn về đám hắc y nhân đang bao vây bọn họ mà xung quanh là những xác chết của nha hoàn cùng lính gác của phủ Lý tướng quân.

– “Đáng chết! Bọn chúng nhất định là người của Hàn Mạch, cả vụ phóng hỏa giết người này nhất định cũng là do một tay hắn bày ra” Sơ Tuyết vùng kiếm chém vào một tên cả gan dám đánh lén sau lưng Thiên Dục. Hắn nhanh tay kéo nàng về phía đằng sau mình bảo vệ. Thế trận giờ hình thành thành hai vòng tròn đặc thù riêng, vòng ngoài chỉ một màu đen của y phục dạ hành trong khi mọi người đều bị bao vây bởi những thanh trường kiếm cùng đại đao của bọn chúng.

Kiểm vô tình xuất chiêu theo những chiêu thức khác nhau những đều nhằm vào trọng điểm yếu trên người chứng tỏ bọn chúng quyết chí giết cho bằng được bọn họ khiến mỗi người chật vật vô cùng nhất là phía Nam Phong cùng Ngân Tuyết. Một người lo bảo vệ nữ nhân đã ngã trong lòng còn một người phải xỏ ra toàn bộ chiêu thức cùng đỡ kiếm cho thai phụ.

Khải Dạ đau đớn nhìn mọi người gặp nạn nhưng hắn phải làm sao đây? Hắn rất muốn giúp họ, giúp Huyền nhi của hắn cũng như giúp cho tình yêu của cả hai nhưng còn gia đình hắn, Nguyệt Dạ sơn trang mà hắn đã hao biết bao tâm huyết để xây dựng đến ngày hôm nay. Phụ thân thì vẫn là phụ thân, hắn hoàn toàn không có khả năng phản bội ông ấy nhưng hắn cũng không thể bình tĩnh ngóng nhìn giai nhân của mình phải chống chọi một cách khó khăn với những tên hắc y nhân đao kiếm vô tình kia.

Đột nhiên một bàn tay đặt lên vai khiến hắn giật mình quay lưng lại nhìn người đằng sau mình với ánh mắt đầy vẻ khó hiểu cùng không tin.

– “Sao đệ lại ở đây?”

83. Chương 83

– “Sao đệ lại ở đây?” Hắn khó khăn mở miệng, cố gắng kiềm chế chất giọng đang khàn khàn của mình bởi vì hắn sợ, sợ rằng chuyện hắn mang lòng tương tư Huyền nhi sẽ đến tai trang chủ Nguyệt Dạ sơn trang, cũng chính là phụ thân của hắn. Như thế thì chẳng khác gì bảo ông ta đến giết nàng để trừ hậu họa cho nhi tử của mình.

– “Vô tình đi ngang qua thôi” Nam nhân bạch y tiêu soái gấp chiếc phiến của mình lại, gương mặt bình tĩnh nhìn cục diện trước mặt “Huynh định giúp đỡ cái triều đình thối nát đó thật à?”

– “Sao lại có thật với không thật ở đây?” Khải Dạ nóng nảy tiếp tục nhìn từng cử chỉ, từng hành động của nàng để có thể ra tay cứu nàng nếu như có gặp phải nguy hiểm.

– “Chẳng cần dấu đệ làm gì. Huynh yêu nữ nhân đó thì nên giúp nàng. Ta ủng hộ huynh” nam nhân lạ mặt mỉm cười nhìn Khải Dạ rồi tiếp tục nhìn về hướng đang mịt mù kia. Chẳng có gì lạ bởi đằng kia có người mà hắn đã bỏ công tìm kiếm suốt mấy tháng nay. (Phi Phi: Hắc hắc! Con đoán đúng một phần rồi nhé Tuyết nhi! Người yêu của con kìa!)

- “Đệ... Không thể nào” Khải Dạ trừng mắt không tin nhìn biểu đệ của mình.
- “Tùy huynh thôi” Nam nhân kia nhún nhún vai tỏ vẻ không thèm can thiệp.
- Cho ta một lí do, được không?
- “Vì... đệ cũng đến đây vì nữ nhân của mình” Dạ Thần Phong, đích thị là hấn với ánh mắt đầy địch ý chĩa thẳng đến một người trong đám đông khiến người đó giật mình lạnh cả xương sống dáo dạt ngó xung quanh nhưng vẫn không phát hiện được điều gì khả nghi.

Chưa kịp để cả hai người hoàn hồn thì trong bóng đêm lại xuất hiện thêm hàng loạt hắc y nhân nữa khiến Diệp Phi cùng mọi người nhũn mảy đầy lo lắng.

Nhìn sơ bộ thì bọn chúng rõ ràng đã được huấn luyện rất đặc biệt mới khiến mọi người chật vật giao đấu như thế này. Bản thân Diệp Phi bị thương khá nặng đang dựa hoàn toàn cơ thể đầy máu của mình vào ngực Thiên Kỳ trong khi hấn cũng chẳng khảm khá hơn là bao.

Trúc Nhã cùng Thần Tịch lại vô cùng khó khăn khi vừa lo bảo vệ mình vừa phải phong tỏa xung quanh cho Nam Phong đang ôm Phi Vũ trên tay.

Gia Khánh vì đỡ cho Thiên Bảo mà đã mất nhiều máu với hàng loạt những vết thương từ nhỏ đến lớn trên người. Cả hai đành phải trông chờ vào công tác cầm máu của Thiên Dực thì hấn mới cầm cự ngồi im một chỗ vận công trị thương trong khi Sơ Tuyết cùng Thiên Bảo phải bảo vệ xung quanh.

Ngân Tuyết còn chật vật hơn nữa với nhiệm vụ lo lắng cho Tố Huyền đang mồ hôi lạnh chảy ướt đầm cả y phục, nhất định do động thai khí mới trở nên như vậy nhưng cả hai đều kiên quyết dấu giếm mọi người về tình trạng của bản thân.

Thiên Ngân cất tiếng thổi thanh Hồ Diệp sáo của mình ra hiệu cho nhóm sát thủ của Vô Danh các nhanh chóng tiến đến ứng cứu. Không chần chừ, trong đám hắc y nhân đột ngột xuất hiện một người võ công trác tuyệt nhảy bổ ra kéo theo hành động của thủ hạ dưới trướng mình.

Hai bên liều chết tấn công đối phương như vũ bão, từng giọt mưa tí tách rơi xuống đã dần dập tắt đi ngọn lửa nơi tiểu viện nhỏ kia nhưng chẳng thể nào xoa dịu đi bớt hưng trí của những sát thủ trong tổ chức của Nguyệt Dạ sơn trang cùng người của triều đình, nhị hoàng tử Hàn Mạch.

Bách Liên thủ của Diệp Phi phát huy hết sức mạnh của mình, lượn bay trên không trung rồng bay phượng múa như một vũ khúc kiêu ngạo của nữ nhân khuynh quốc khuynh thành một thân bạch y đã sớm lẫn màu huyết đỏ tô đậm thêm cho bức tranh đậm một màu của máu tươi.

Tiêu Diêu kiếm pháp của Thiên Kỳ dường như được tác tạo ra để hòa lẫn phụ họa thêm cho vũ khúc ngàn say hư hư ảo ảo từ Diệp Phi khiến không đối thủ nào có thể qua được cửa ải tử thần hướng đến ám sát tướng soái của toàn cuộc khởi nghĩa, Hàn Nam Phong.

Tất cả tốc lực của hắc y nhân là giết ba người, chủ soái Nam Phong là một, hai người còn lại tất nhiên chính là trang chủ Trúc Lâm sơn trang, các chủ Vô Danh các, Phi Phi cô nương đầy mối hiểm họa khôn lường cho ngai vàng của Hàn Lâm Viên lúc bấy giờ. Và tất nhiên là không thể thiếu Hàn Thiên Kỳ trong đó.

Vô Sắc ngân châm của Trúc Nhã phóng đến đâu là y như rằng có xác người ngã xuống tại đó nhưng dẫu sao thì số lượng ám khí cũng có giới hạn khiến bản thân nàng tiêu hao khá nhiều sức lực. Nếu không có Thần Tịch chống đỡ hấn là nàng đã sớm ngã khụy từ lâu.

Triệu Viễn khẽ gầm lên một tiếng tức giận vì đã hao tổn biết bao nhiêu thời gian cùng nhân lực mà mãi vẫn chưa thể đạt được mục đích cho cuộc tập kích tối hôm nay. Hấn nhiệt liệt xông xáo rút kiếm nhắm thẳng vào yết hầu của Thiên Kỳ phóng tới...

Trong cơn giông bão, mưa rơi ngày một nặng hạt như báo trước một điều chẳng lành.

Tiếng thét chói tai khiến không gian xung quanh như trầm hẳn lại.

Máu rơi thật nhiều, vương vãi trên mặt đất, trên y phục, hòa tan theo từng giọt mưa lạnh lẽo càng làm mùi tanh khó ngửi như phẳng phát bay đi thật xa, đến tận cõi hư vô không lối thoát.

Một bóng bạch y nhẹ nhàng rơi xuống trên nền đất đầy xác chết đánh tung một khoảng nước mưa văng lên không gian nhưng tiếp đó nàng lại nhanh chóng bị ôm lấy gói gọn trong vòng tay của nam nhân lục y tiêu soái.

Thiên Kỳ gằm lên trong đau đớn, hấn như con mãnh thú gào thét vì bất lực, vì vô vọng không thể bảo vệ được nữ nhân của mình. Một chưởng đánh ngã Triệu Viễn bay xa vài trượng nhưng vẫn không thâu tóm được cái mạng của hấn ta.

Hấn gốc gác, hấn diên cuồng, nếu như hấn khôn khéo hơn một chút, nhanh nhẹn hơn một chút để tránh né đường kiếm bay xé gió của Triệu Viễn thì nàng đã không phải đỡ cho hấn mà bị thương như thế này.

Diệp Phi đau đớn đặt tay lên trên vết thương ở ngực trái của mình. Nàng trầm nghĩ lần này tiêu thật rồi. Nhưng sao nàng không thấy sợ chút nào cả, nàng chỉ là quyến luyến, là day dứt. Quả thật nàng không muốn mình phải chết, phải rời xa thế giới này bởi vì còn có hấn, hấn sẽ làm sao đây nếu không có nàng.

Nghĩ đến chuyện hấn sẽ ở cùng một chỗ với nữ nhân khác sau khi nàng chết đi thì tâm bỗng dưng nổi lên một trận chua xót, nếu có chuyện đó chắc nàng phải đội mồ dậy mà quản giáo hấn thật nghiêm. Nhưng sao nàng mệt mỏi quá, ngủ một giấc chắc sẽ khỏe hơn không?

Thiên Kỳ thét gọi tên nàng trong đêm, từng tiếng thét xé vọng bầu trời đang nặng hạt mưa, không gian như lâm vào tĩnh mịch khe khẽ nổi bậc lên sự bi thương, thống hận của nam nhân ấy.

– Phi nhi! Nàng cố lên, đừng làm ta sợ. Ta van xin nàng.

Nam nhân đỉnh thiên lập địa không biết đến hai chữ ‘van xin’ nhưng giờ đây thì đã sao? Dẫu hấn có vứt bỏ hết lòng tự tôn của mình như thế nào đi thì có đổi lại sự bình an cho nàng hay không?

– “Ngốc! Ta... làm sao mà chết được?” Ngữ khí của nàng tuy khàn khàn nhưng cái tính lì lợm bá đạo mãi vẫn không thể bỏ. Mà như vậy cũng đúng, cỡ như Diêm ca ca nhìn thấy nàng chắc cũng phải hai tay mà tiễn nàng một đường trở về sống tiếp ấy chứ. Nếu không thử hỏi xem có bao nhiêu kẻ khó chơi sẽ đến chỗ ông ta mà đập phá đòi người nữa đây? (Phi Phi: Minh Thiên Dực đi thôi cũng đủ rồi. Hắc hắc!)

– “Nhị muội, Phi nhi sao rồi?” Thiên Kỳ gấp gáp nhìn Trúc Nhã đang lo lắng nào là vừa bắt mạch, vừa tìm đủ loại thuốc cầm máu trong người tống vào miệng Diệp Phi.

– “Đại tỷ! Tỷ phải cố lên” Trúc Nhã rơi nước mắt nhìn tỷ tỷ của mình dường như đang muốn chìm dần vào giấc ngủ. Lần thứ ba trong đời nàng khóc mà cả hai lần ngoại trừ khi chào đời chính là khóc vì tỷ muội của mình rơi vào cảnh ‘ngàn cân treo sợi tóc’ như thế này.

Thiên kỳ quáng quàng bế sốc thân hình đang mềm nhũn ra của Diệp Phi một đường dụng khinh công bay về phòng mình, khẽ khàng đặt nàng lên giường, bàn tay hấn siết chặt lấy tay nàng như cầu mong một điều kì tích nào đó sẽ xuất hiện trong đêm lạnh giá.

Ai bảo nam nhân, đại trượng phu đầu đội trời chân đạp đất sẽ không biết đến hai chữ ‘rơi lệ’ viết như thế nào. Chẳng phải hấn cũng đang như thế đây sao? Hấn đau, mà đã đau thì phải khóc. Nhưng sao nỗi đau này lớn quá, còn lớn hơn cả lúc nhìn thấy phụ mẫu của mình lìa đời.

84. Chương 84

– “Tiểu Kỳ!” Diệp Phi vì bị thương mà tiếng nói đã không còn chút hơi sức nào nữa, nó nghe vào giống như là tiếng thì thảo của một kẻ sắp chết, mà chẳng phải nàng cũng sắp như thế hay sao?

– “Ta đây! Nàng thấy mình như thế nào rồi?” Thiên Kỳ nắm chặt tay của nàng, hấn cố gượng nở ra một nụ cười hòa nhã trấn an nàng mà cũng coi như là đang trấn an chính hấn đi nhưng chẳng thà hấn đừng cười còn dễ coi hơn lúc này.

– “Người... khóc à?” Diệp Phi cố sức nâng bàn tay còn lại của mình về phía khuôn mặt ‘hại dân hại nước’ kia của hấn nhằm lau đi những giọt lệ nam nhân còn chưa khô hẳn. Tuy đau vì bị thương nhưng lòng nàng đột nhiên trào dâng một dòng suối ấm áp khi có một nam nhân vì nàng mà rơi lệ, mà thương tiếc.

– “Nào có” Hấn hằm hè phủ nhận “Đã là nam nhân thì làm sao khóc được?”

– “Người nói thì... ráng giữ lời. Người... mà khóc thì... ta cũng đội mồ lên mà... xử người...” Diệp Phi ráng gượng sức trong hơi thở dốc. Kiếm xuyên thủng tim mà vẫn cố cầm cự đến bây giờ chứng tỏ nàng nội công cũng rất thâm hậu.

– “Nàng nói cái gì vậy? Nàng mà bỏ đi thì đừng trách ta” Thiên Kỳ rồi rầm không cho Diệp Phi nói bậy bạ, hắt nhìn sâu vào mắt nàng mỉm cười. Bởi vì hắn quyết, nguyện cuộc đời này, nàng ở đâu hắn sẽ ở đó, nàng sống hắn sẽ bồi nàng, nàng chết hắn cũng cùng nàng thiên thu vĩnh biệt. Nghĩ đến đó, hắn cũng không còn cảm giác sợ hãi nữa mà thay vào đó là ý nghĩ được giải thoát để cùng nàng nắm tay đến nơi tận cùng chân trời.

Bàn tay nàng buông thõng rơi trên mặt đất khiến hắn như chết lặng, tim hắn không còn đập nữa, chỉ là đang thổn thức vì nỗi đau quá lớn đến thật bất ngờ này.

– Đại tỷ!!!

Trúc Nhã cuống quýt tìm đủ mọi cách, phong bế huyết đạo, truyền nội lực, nhét thuốc vào miệng, rửa vết thương,... Chỉ mong có thể khiến Diệp Phi đại nạn không chết nhưng tất cả phải chờ vào ý chí của nàng cùng với một phần may mắn của ông trời trên cao.

Ngân Tuyết cùng Tổ Huyền điên cuồng vùng kiếm vào bọn hắc y nhân bên trong khu rừng trúc tối đen như mực bên ngoài cổng thành. Sở dĩ cả hai trôi dạt đến tận đây bởi vì trúng chiêu diệu hổ ly sơn của Triệu Viễn cho nên vẫn không biết tình hình bên Trúc Nhã như thế nào.

Tổ Huyền một thân lau mồ hôi lạnh đang chảy ròng ròng, cả người nàng phải bám hắc vào cơ thể vốn đã chẳng còn chút sức lực nào của Ngân Tuyết cho khỏi ngã xuống đất.

Đột ngột từ đâu xuất hiện hai nam nhân, một hoàng y một bạch y tiêu soái xuất hiện hỗ trợ cho hai người khiến Ngân Tuyết thầm buông ra hơi thở dài nhẹ nhõm. Dầu chưa kịp nhìn kỹ họ là ai nhưng cứ coi như là ân nhân cứu mạng lần này đi, thoát được một mạng thì từ từ trả ơn sau cũng được.

Tổ Huyền đành mắt nhìn nam nhân hoàng y dường như đang liều mạng mở rộng khoảng cách của những hắc y nhân kia với nàng mà bảo vệ.

– “Người cút đi, ta không cần sự thương hại của người” Nàng hét lên trong tiếng thờ phì phò vì mệt mỏi khiến Khải Dạ tâm đau đớn như bị ai chém hắc ra thành ngàn mảnh.

– “Lục cô cô! Bảo trọng sức khỏe” Ngân Tuyết vội vội vàng vàng đưa một viên thuốc an thai mà nàng đã lên điều chế không để sự phụ biết cho Tổ Huyền uống tránh có chuyện nguy hiểm xảy ra.

Khải Dạ một đường tiến đến đỡ Tổ Huyền khỏi vai Ngân Tuyết nhưng chính bản thân nàng lại dấy dựa từ chối sự quan tâm của hắc. Nếu như hắc muốn hại tỷ muội của nàng thì cần gì phải ra sức cứu nàng như thế này? Hắc định khiến cho nàng phải mang ơn của hắc hay sao chứ?

Đau đớn chèn lấn bị thương làm tâm Tổ Huyền dâng lên một trận chua xót không thể kiềm chế. Nàng mạnh tay đẩy hắc để liền thoát ra khỏi vòm ngực mà nàng đã từng dựa vào, đã từ lưu luyến, đã từng hạnh phúc khi nghĩ rằng nó sẽ mãi mãi thuộc về mình cơ đấy.

Triệu Viễn lộ chiếc mặt nạ của mình ra khiến ánh mắt Ngân Tuyết cùng Tổ Huyền thêm thâm trầm khó dò. Hắc thấy mình đã thành công khi làm cho hai nữ nhân kia hoảng sợ thì bèn cất tiếng đe dọa Khải Dạ cùng nam nhân bạch y đi cùng.

– Người thân là nhị thiếu gia Nguyệt Dạ sơn trang mà lại đi giúp cho chính kẻ địch của mình hay sao?

Triệu Viễn làm vậy một phần là do sợ hãi chính Khải Dạ sẽ phản lại triều đình mà theo giúp đỡ Nam Phong soán ngôi nên thẳng tay nhắc nhở cho Khải Dạ biết rõ hơn về bản thân hắc là ai, ngoài ra phần còn lại chính là âm mưu phá tan sự tin tưởng của tỷ muội Trúc Lâm sơn trang đối với hắc. Quả là một mũi tên bắn rơi cả đôi nhạn chúa.

– Ta chỉ giúp khi các người hứa bỏ sức ra xây dựng đất nước phồn hoa thịnh vượng hơn trước chứ không phải đi củng cố địa vị ăn chơi của chính mình như bây giờ. Trong khi khoảng thời gian qua ở Phú An thành, bản thân ta rất cảm khái vương gia Nam Phong, hắc đích thực là một bậc minh quân trị nước giúp dân chúng an cư lạc nghiệp nếu như hắc được lên ngôi hoàng đế sau này.

– “Cho nên...” Triệu Viễn hai mắt tối sầm lại.

– Cho nên ta sẽ không giúp Hàn Lâm Viên củng cố ngai vàng nữa. Ta sẽ làm những gì mà ta cho là đúng, là thiết thực cho dân chúng chứ không phải như ngươi, có năng lực nhưng lại đầu quân không đúng chỗ, không đúng người thành thử ra sẽ phải trở thành tội nhân thiên cổ mai sau.

– “Câm miệng” Triệu Viễn gầm lên trong giận dữ khiến Tổ Huyền cùng Ngân Tuyết giật mình, cảm giác bất an đầu tiên chính là thấy mình không xong rồi “Nếu vậy ta sẽ cho các ngươi toại nguyện, cùng nhau bỏ xác tại đây”

Hắn vừa nói vừa rút kiếm xông lên phía trước và mặc nhiên những hắc y nhân sau lưng cũng theo Triệu Viễn khiến hai mày Khải Dạ nhíu chặt lại khe liếc về phía nam nhân bạch y bên cạnh.

– “Huynh khỏi thắc mắc, bọn chúng là người của Hàn Mạch chứ không phải sát thủ trong Nguyệt Dạ sơn trang đâu. Huynh nghĩ Triệu Viễn cáo già như thế mà lại ngu si tự tìm đường chết ỉn kia à?” Bạch y nhếch miệng mỉm cười nhưng cũng khẳng khái vung kiếm chém xuống bọn rác rưởi cản đường.

Hắn vừa mở miệng cất tiếng thì cũng là lúc Ngân Tuyết trợn tròn hai mắt để có thể trong bóng tối nhìn rõ hơn xem hắn là ai. Giọng nói đó, thần thái đó, dù cho có chết ngàn cũng không bao giờ quên được.

Đó nhất định là hắn, là nam nhân mà nàng ngày đêm si tâm tưởng nhớ về hắn. Thậm chí nàng đã từng tìm đủ mọi cách điều tra xem hắn là ai nhưng tung tích của hắn cuối cùng cũng chỉ là một con số không tròn trĩnh như ban đầu, giống như hắn là một tinh linh vừa xuất hiện rồi sẽ lại mãi biến mất khỏi cõi hồng trần này cho đến khi nàng gặp lực thúc thúc, cũng chính là Trình Khải Dạ mà nhầm lẫn cả hai người khi bọn họ lại có dung nhan tương tự như nhau.

– Dạ Thần Phong?

Thần Phong quay sang nhìn Ngân Tuyết, hắn nở một nụ cười trên khóe môi nhưng nụ cười này khiến cho chính Khải Dạ phải giật mình. Bản thân huynh đệ hai người là thanh mai trúc mã, cùng nhau lớn lên, cùng nhau luyện võ, có phúc cùng hưởng thụ, có họa nạn cùng nhau sẻ chia.

Dù cho có thay hình đổi dạng như thế nào đi nữa thì đánh chết hắn cũng không bao giờ tin được rằng biểu đệ của mình lại có thể cười, mà cười với một nữ nhân lạ mặt đến thất thần, đến ôn nhu cùng sung hạnh lên đến tận trời đến như thế này. Giờ thì hắn cho dù không muốn tin cũng phải tin cái câu “...đệ cũng đến đây vì nữ nhân của mình...” là không phải đệ đệ của mình nói ra trong lúc đùa giỡn cùng với hắn.

Ngân Tuyết cả người thất thần. Nàng cầu trời khẩn phật ếm bùa chú thậm chí đã từng thử nghĩ đến chuyện chơi đến ngải do Thiên Dực bày ra nữ cơ nhưng dù có làm như thế nào đi chăng nữa thì hắn cũng không xuất hiện, cũng không có tí ti tin tức nào từ Vô Danh các báo về cả mà ngay tại lúc nguy hiểm đến “ngàn cân treo sợi... chỉ” như thế này lại có mặt cứu nguy cho nàng một mạng. Hắn đúng là siêu anh hùng của nàng nha.

85. Chương 85

Dạ Thần Phong chỉ cần vài đường kiếm đã nhanh chóng tiêu diệt hết bọn hắc y cản đường trong khi Khải Dạ lại khá chật vật vì chống lại Triệu Viễn. Hắn từ trước đến giờ đều rất tự tin về võ công thượng thừa của mình, tuy biết sẽ còn có cao thủ tuyệt đỉnh công phu hơn bản thân nhưng hắn vẫn tự tin rằng mình sẽ nằm trong thập đại cao thủ của cả ngũ quốc nhưng giờ đây khi đánh với Triệu Viễn lại khiến mồ hôi lạnh chảy ra đầy cả lòng bàn tay.

Thần Phong cũng một đường nhanh chóng xông vào trợ giúp Khải Dạ một tay. Chính sự liên thủ của hai người họ lại khiến cho Triệu Viễn thở hắt ra một hơi lo sợ liền nhanh chóng tìm đường thoát thân.

Triệu Viễn đột nhiên phóng ám khí về phía Khải Dạ cùng Thần Phong trong khi bản thân mình lại đáp xuống ngay bên cạnh Ngân Tuyết khiến Thần Phong thán kêu lên một tiếng không tốt, mặt hắn đánh lại mà lòng đột nhiên dậy sóng.

Nhưng trái với ý nghĩ của Thần Phong rằng Triệu Viễn sẽ tấn công ngay Ngân Tuyết nhưng hắn ta lại đánh vào ngực Ngân Tuyết một chưởng liền ngay sau đó lại điểm huyết đạo ngũ khiến Tổ Huyền đang được nàng

bảo vệ đằng sau lưng ngất xỉu. Không ngờ rằng hấn lại ra tay tàn độc với Khải Dạ khi cấp Tổ Huyền một đường dụng khinh công bay đi khiến cả hai nam nhân kia không kịp trở tay.

Khải Dạ hoảng hốt đuổi theo Triệu Viễn nhưng so khinh công thì hấn cũng chẳng bằng hấn ta. Điều đó khiến lòng Khải Dạ một trận lo lắng, hấn gầm thét trong màn đêm vì tức giận cùng bi ai. Nếu như Tổ Huyền bị thương dù chỉ một cọng lông tơ, hấn nhất định sẽ phanh thây lóc thịt cả nhà Triệu Viễn ra làm mồi cho cá sấu trên sông Phú Vinh thưởng điểm tâm.

– Cái gì??? Tiểu Huyền mang thai???

Thiên Bảo rống lên một tiếng tức giận nhìn Ngân Tuyết đang quỳ phía dưới sảnh đường. Chẳng là sau khi họ trở về cùng Khải Dạ và Thần Phong, mọi người chỉ lo nghe lời kể sơ qua từ miệng Khải Dạ bởi một chương của Triệu Viễn khiến Ngân Tuyết phải ngất mất cả ngày đến hôm sau mới tỉnh.

Hiện tại trong sảnh của phủ Lý tướng quân chỉ còn có Thiên Bảo, Gia Khánh, Thiên Dực, Sơ Tuyết cùng Thần Phong và Khải Dạ. Ngân Tuyết thì vẫn đang bị phạt quỳ bên dưới do cái tội dấu giếm chuyện trọng đại của Tổ Huyền.

– “Tại sao con lại dấu chuyện quan trọng như thế này hả?” Thiên Dực giận dữ đập tay lên bàn gỗ, bởi vì không giảm nội lực khiến chiếc bàn vỡ tung ra chỉ còn lại những mảnh bụi mờ khiến mọi người trong phòng bao gồm cả Thiên Bảo cũng phải giật mình.

– “Muội bình tĩnh!” Thiên Bảo một tay vuốt ngực mình, một tay khê vuốt lên cái bụng phẳng lì ngay lập tức liền thu hút sự chú ý của mọi người.

– “Xin lỗi! Muội làm hơi quá!” Thiên Dực cười hắc hắc nhưng bỗng nhìn thấy hành động của Thiên bảo thì thất thần tròn tròn hai mắt “Tứ tỷ! Tỷ cũng...”

– “Ách! Tiểu Bảo có thai được một tháng rồi” Gia Khánh gãi gãi đầu, mặt đã đỏ đến tận mang tai. Trời ạ! Lần đầu tiên thấy đệ nhất thương gia Vương Gia Khánh lại bối rối như hài tử thế này đây.

– “Mặc kệ ta, quay lại vấn đề của lục muội kìa” Thiên Bảo đột nhiên làm mặt nghiêm trọng khiến tâm tình của Ngân Tuyết đang dần thả lỏng bỗng dừng lại nổi sóng mất tự nhiên.

– “Con thấy tai họa của chuyện dấu giếm mọi người chưa?” Sơ Tuyết thở dài nhìn Ngân Tuyết “Giờ đây thì lục cô cô của con không biết sống chết như thế nào trong khi lại đang mang thai. Đã biết mình không thể đơn phương bảo vệ thai phụ mà còn không chịu báo ọi người”

– “Con...” Ngân Tuyết á khẩu.

– “Huyền nhi nhất định vẫn bình an” Khải Dạ lòng đầy lo lắng phản bác lại câu nói vô ý kia của Sơ Tuyết làm Thiên Dực đành mặt lại trừng mắt nhìn hấn.

– “Chuyện người khiến lục muội chưa chồng lại có chửa ta còn chưa tính sổ mà đã la làng lớn lối ở đây rồi sao?” Thiên Bảo tức tối nắm chặt hai tay nghiền răng kèn kẹt.

– “Ai mang thai?” Trúc Nhã đột ngột từ ngoài bước vào khiến Ngân Tuyết càng thêm chột dạ.

– “Nhị tỷ! Đại tỷ sao rồi?” Thiên Bảo đứng lên nhường chiếc ghế bên trên cho Trúc Nhã. Nhìn sắc mặt mặt mỗi của nàng cũng biết mấy ngày nay đã vất vả như thế nào để giữ lại mạng sống như chỉ mảnh treo chuông kia của Diệp Phi.

– “Hiện tại đã qua cơn nguy hiểm rồi nhưng vẫn còn chưa tỉnh. Đại tỷ khiến tên Thiên Kỳ kia cứ như một tên điên làm ta cũng muốn khùng theo hấn” Trúc Nhã tự rót ỉnh một chén trà rồi đưa lên miệng uống “Ồ đây xảy ra chuyện gì nữa? Tạm thời ta sẽ thay đại tỷ giải quyết hết rắc rối cho đến khi tỷ ấy khỏe lại”

– “Ách! Nhị tỷ! Tiểu Huyền bị Triệu Viễn bắt mất rồi” Thiên Bảo cúi đầu nói ra khiến Trúc Nhã đang uống trà phải ngừng ngay động tác mà trừng mắt nhìn nàng.

– “Mà muội ấy lại đang mang thai của tên đại phôi đản kia” Thiên Dực tiếp tục nói khiến có bao nhiêu trà trong miệng Trúc Nhã liền một cước bay ra ngoài hết.

Biết mình thất thố nhưng hành động đi trước ý nghĩ khiến Trúc Nhã cũng không kịp thu hồi. Cho dù có kịp suy nghĩ đi chăng nữa thì tin tức này vẫn quá ngoài sức tưởng tượng của nàng nên nàng có biểu hiện như thế của là lẽ đương nhiên nha.

Trúc Nhã nhú mày rơi vào trầm tư, bỗng nhìn thấy một người lạ mặt trong phòng thì liền hất mặt về phía hắn nhưng mắt thì vẫn dán lên người của Thiên Dực ý bảo nàng phải nhanh chóng giải thích.

– “Hắn tên gọi Dạ Thần Phong, là tình nhân của Tuyết nhi” Thiên Dực không khách khí nói thẳng tuốt như ruột ngựa khiến hai má Ngân Tuyết khê đỏ ửng còn Thần Phong thì đột nhiên trở nên lúng túng.

– “Tình nhân gì đầu sư phụ” Ngân Tuyết giọng điệu nhỏ nhẹ vẫn khiến cả người Thiên Dực, Thiên Bảo, Gia Khánh cùng Trúc Nhã nổi cả da gà.

– “Tại hạ Dạ Thần Phong bái kiến Vô Sắc thần y tiền bối” Thần Phong chấp tay trước ngực khom mình nhìn Trúc Nhã đầy vẻ cung kính khiến mọi người trợn tròn hai mắt.

– “Ta... già lắm sao?” Trúc Nhã cứng họng, ngón tay chỉ thẳng vào mặt mình mà nhìn Thiên Bảo cùng Thiên Dực tò mò hỏi.

– Không!

– “Sao hắn gọi ta tới tiền bối lận?” Trúc Nhã nhăn mày khó chịu. Tất nhiên là phải thế rồi, nữ nhân nào mà không coi trọng nhan sắc cùng tuổi tác của mình. Dù cho có là Vô Sắc thần y tinh thông y thuật có thể dưỡng già thành trẻ đi chăng nữa thì cũng có cái để lo chứ.

86. Chương 86

– “Nhị tiểu thư!” Lục y cùng Thanh y đồng loạt xông vào sảnh đường khiến mọi người giật mình nhưng chính vẻ mặt lo lắng của họ đã phần nào cảnh tỉnh tình hình hiện tại trong mắt tất cả.

– “Chuyện gì?” Trúc Nhã ngồi thẳng người nhìn hai nữ tử phía dưới đang cung kính dâng một phong thư màu vàng nhạt lên chỗ mình. Nàng nhanh chóng mở ra và nhắm đọc không dám lơ là bỏ sót một chữ nào mà gương mặt nàng cũng theo từng nội dung bên trong thư cứ thế thay đổi biểu cảm dần dần từ sinh khí cho đến phi thường tức giận.

– “Là thư của ai vậy nhị tỷ?” Thiên Bảo chịu không được thái độ như nhiều ngày không được ăn cơm ngon của Trúc Nhã mà nhanh chóng lên tiếng trong khi mọi người xung quanh cũng đồng loạt trở ra biểu hiện hận không thể cướp phong thư trên tay nàng để mà nghiền ngẫm.

– “Của Hàn Mạch” Trúc Nhã cũng đồng thời chuyển phong thư đến cho Thiên Bảo đọc trong khi bản thân mình vẫn nắm chặt tách trà trong tay tưởng chừng như muốn cho nó vỡ vụn ra.

– “Không thể tưởng tượng được. Vô lí, thật là vô lí quá sức” Thiên Bảo xé vụn phong thư trong tay sau đó vụn công biến tờ giấy thành những bột vụn bay lượn lơ trong không trung.

– “Rốt cục hắn bảo gì mà hai người lại tức giận như thế chứ? Chẳng lẽ... Tiểu Huyền xảy ra chuyện gì rồi sao?” Thiên Dực gấp gấp hỏi trong khi mặt đã trắng bệch ra vì lo lắng.

– “Tên đại hỗn đản đó bảo gì vậy tứ sư mẫu?” Ngân Tuyết không đành lòng đứng dậy bước lại nhìn Thiên Bảo một cách trầm trọng.

– “Hắn bảo một mạng đổi hai mạng” Trúc Nhã bóp mạnh liên biến tách trà trong tay mình cùng chung số phận với chiếc bàn gỗ giống như Thiên Dực đã làm trước đó.

– “Là sao? Rốt cuộc hắn muốn như thế nào chứ?” Khả Dạ lo lắng đi đi lại lại trong phòng nhưng trong đầu vẫn không nghĩ ra được cách nào tốt lành cả.

– “Hắn muốn mang Tiểu Dực ra trao đổi với mẫu tử Tiểu Huyền” Thiên Bảo cắn răng nghiền từng chữ một lại khiến không gian trong phòng thêm phần thâm trầm.

– Không được.

Sơ Tuyết nắm chặt tay Thiên Dực kéo nàng vào lòng ôm chặt như sợ đánh mất một thứ gì đó rất quan trọng. Hắn biết Hàn Mạch vốn dĩ đã có tình ý với tiểu thê tử của mình cho nên mới thừa cơ hội có một không hai này mà không tiếc thân giờ trở lại với nàng.

Sơ Tuyết cũng biết rõ tình cảm sâu nặng giữa thất tỷ muội Trúc Lâm sơn trang nói chung và Thiên Dực cùng Tố Huyền nói riêng, nếu như hôm nay người bị chọn để trao đổi là Diệp Phi thì dù nàng ta có bị trọng thương như thế nào đi nữa thì vẫn chấp nhận hi sinh chưa nói gì đến Thiên Dực vẫn khoẻ mạnh trong khi Tố Huyền lại mang thai.

Không phải là hắn ích kỉ gì cho cam nhưng nếu như đã là một nam nhân chân chính thì chẳng thể nào mỉm cười dâng người yêu của mình vào miệng một con sói xám háu đói mà không có một chút cảm giác đau xót gì cả.

– Có thể.

Thiên Dực nghiêm túc hướng Trúc Nhã gật đầu không thêm quan tâm đến vẻ khó chịu cùng không cam tâm của Sơ Tuyết đang đứng bên cạnh. Không phải vì nàng không thương cùng tôn trọng quyết định của hắn mà bởi tính mạng của Tố Huyền hiện đang như chỉ mảnh treo chuông lớn trong khi trong bụng lại mang một sinh linh nhỏ bé vô tội.

Nàng hiểu rõ âm mưu của tên Hàn Mạch cáo già này là gì và cũng biết chuyến đi này sẽ lành ít dữ nhiều nhưng nếu so ra lấy hai mạng đổi một mạng thì nàng chấp nhận tất cả.

– “Hai người các người bình tĩnh chút đi, để ta suy nghĩ xem có cách nào khác không đã” Trúc Nhã lắc đầu xoa bóp cái trán đang âm ỉ đau. Bây giờ thì nàng đã thấu sự khổ cực của Diệp Phi mấy năm nay khi phải gánh một thân xác mà có đến ba trách nhiệm nặng nề lớn lao trong người cần phải giải quyết công việc thường xuyên trong khi cả cái sơn trang này không phải chỉ có một hai kẻ phá hoại. (Phi Phi: Hắc hắc! Cho ta tự sướng một chút nào!)

– “Nhị sư mẫu!” Ngân Tuyết bỗng hai mắt sáng rỡ vì nghĩ ra được một sáng kiến cực kỳ ‘tối dạ’ “Hay là người cứ để sự phụ đến đó dùng mỹ nhân kế quyến rũ tên đại hôn đản kia đi. Như thế chỉ có lợi chứ không hề có hại nha”

– “Câm mồm” Sơ Tuyết thở phì phò giận dữ khiến đến Thiên Dực còn phải giật thót tim “Đồ... phản bội sư phụ... Đồ bất hiếu...”

– “Ta thấy kế sách này cũng không phải là tồi nha” Thiên Dực cũng gật đầu đồng ý với Ngân Tuyết khiến Sơ Tuyết nhìn nàng á khẩu. Thấy hắn như thế thì nàng cũng thấy đau lòng nên cố tìm một lối thoát cho cả hai cùng đi “Người có thể nhờ Tuyết nhi dịch dung để lên đi theo sau bảo vệ ta”

– “Cái này thì là điều tất nhiên, nàng không nói ta cũng định làm vậy” Sơ Tuyết hất mặt lên trời vẻ tự thưởng mình khiến Ngân Tuyết đứng đằng sau phải xì một phát rõ to chế nhạo.

Kế hoạch vốn dĩ là như thế nhưng lại bị phá hỏng trong sự tức tối của Thiên Bảo cùng Ngân Tuyết. Chẳng lẽ trong quân doanh vốn có kẻ phản bội mà kẻ này là ai thì ai cũng biết.

Hàn Mạch cùng Triệu Viễn đưa thêm mười ám vệ của mình tiến đến bằng chiến thuyền duy nhất được kiểm tra kỹ lưỡng phía ngoài thành. Thiên Dực thầm bảo không ổn khi thấy sự sắp xếp quá mức vô lí như thế thì chỗ nào để Sơ Tuyết có thể dịch dung trốn vào. Dĩ nhiên Ngân Tuyết bảo chuyện này do bọn họ quá ỷ y nên Bảo Yến đã nhanh chóng báo về phía Triệu Viễn khiến bọn chúng nhanh chóng nghĩ ra đối sách.

Và rốt cuộc thì Tố Huyền vẫn trở về bình yên duy chỉ xây xước vài chỗ và mệt mỏi vẫn cần nghỉ ngơi vài ngày mới có thể khoẻ lại. Ngân Tuyết được giao nhiệm vụ chăm sóc cho lục cô cô của mình. Khải Dạ vẫn thăm thờ dài an tâm nhưng sự lo lắng giờ đây lại ập lên người Thiên Dực đã theo Hàn Mạch về doanh trại của bọn chúng.

Thiên Bảo nắm chặt tay nhìn Sơ Tuyết vẻ bất đắc dĩ trong khi Trúc Nhã lại vẫn bình chân như vại khiến mọi người càng thêm hiếu kỳ cùng lo lắng.

– “Tiểu Dực có khi nào trở này áp trại phu nhân không?” Thiên Bảo nhíu mày lo lắng nhìn Trúc Nhã hỏi tới hỏi lui. (Phi Phi: Ta... phụt!)

- “Cái gì mà áp trại phu nhân?” Sơ Tuyết bực mình phản bác “Ta sẽ tìm cách lên vào bên trong tìm nàng ấy”
- “Bảo Hiên Viên và vài người trong Vô Danh các đi với ngươi. Chỉ cần nằm vùng không cần cứu người” Trúc Nhã bình tĩnh tiếp tục uống trà. Càng ngày nàng càng giống Diệp Phi thứ hai khi giải quyết công chuyện, luôn bình tĩnh mà câu nào câu đó đánh vào đúng trọng tâm câu chuyện.
- “Tại sao?” Gia Khánh vô cùng khó hiểu trước kiểu nói úp úp mở mở của tỷ muội nhà này. Mặc dù hắn đã ở đây mấy năm rồi nhưng mà căn bản vẫn chưa quen.
- “Chẳng tại sao cả, cứ y theo ta mà làm, nhất định các ngươi sẽ hiểu thôi. Tiểu Dục rất thông minh, nó sẽ biết mình phải làm những gì” Trúc Nhã vẫn không để ý đến vẻ mặt bất đắc dĩ của mọi người mà rời khỏi đại sảnh đến xem bệnh cho Diệp Phi.

87. Chương 87

Trong khi mọi người vẫn đang tìm cách để lên vào doanh trại cứu người thì Thiên Dục nhà ta đã một phần nào đó trở thành áp trại tiểu phu nhân của Hàn Mạch.

Nàng ngồi trên giường, lưng dựa vào vách tường nhưng cả cơ thể hoàn toàn sụi lơ bởi chiều điểm huyết vô cùng kỳ lạ của Hàn Mạch nàng chưa từng thấy qua nên không thể nào tự giải huyết đạo ỳnh.

Hàn Mạch đẩy cửa bước vào nhìn nàng với ánh mắt ôn nhu khác lạ khiến Thiên Dục vô cùng khó hiểu. Nàng biết tiếp theo hắn sẽ làm gì, nàng sẽ bị gì và cả hai sẽ ra sao nhưng tâm ngoài bình thần không hề lo sợ vẫn có cảm giác hơi lo lắng vì ý nghĩ phản bội lại Tiểu Tuyết của nàng. (Phi Phi: Phân biệt đảng hoàng nha. Tiểu Tuyết là Sơ Tuyết còn Tuyết nhi là Ngân Tuyết nhé! Cần thận nhâm đây!)

Thiên Dục hơi bực mình nhìn hắn tự rót trà, thổi nguội rồi đem đến bên giường nâng mặt nàng lên ôn nhu đút, sau đó hắn còn mang từng miếng điểm tâm trong mâm móm cho nàng. Đừng hỏi nàng rằng nàng có ăn không mà hãy hỏi cảm giác được đút đồ ăn trong lòng địch như thế nào đi. Mặc dù ở nhà vẫn thường xuyên được Tiểu Tuyết đút cho ăn, còn được ngồi trên đùi hắn nữa, vô cùng ấm áp cùng hạnh phúc nhưng cái cảm giác được một tiểu tam ôn nhu săn sóc như thế này quả thật cũng vô cùng mới mẻ nha.(Phi Phi: Lão ngũ! Thấy rõ bản chất của ả chưa?)

- “Ngươi bắt ta đến đây để làm như thế này thôi hả?” Buột miệng nói xong thì Thiên Dục mới thấy mình ngu si, bảo thể chả khác nào kêu hắn cứ muốn làm gì nàng thì làm cơ à.
- “Chứ nàng muốn ta làm gì nữa?” Nhìn ánh mắt gian tà của hắn mà nàng muốn sinh khí, đúng là cái miệng đầy bánh đã hại cái thân trong trắng của nàng.
- “Ý của ta... không phải như thế. Ý ta là... là... ừ là ngươi vì sao lại đòi lấy ta đổi muội muội ta?” Thiên Dục áp a áp ứng làm Hàn Mạch càng thêm cười rục rở. Có ai bảo rằng Dục Ma Vương lúc bối rối trông cực kỳ đáng yêu chưa nhỉ?
- Bởi vì nàng có giá trị hơn muội muội của mình.

Hàn Mạch nâng chiếc cằm nhỏ xinh xắn của Thiên Dục lên và đáp đôi môi của mình vào môi nàng, nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước nhưng chính sự thu hút rất đặc biệt cùng hương thơm trên người nàng đã vô tình khiến dục vọng nam nhân của hắn trở dậy.

Từ hôn nhẹ, hắn đã dùng lưỡi mình tách hàm răng của nàng ra và lợi dụng cơ hội dò tìm hết mật ngọt bên trong khoang miệng mặc cho sự chống cự không có chút lực nào của nàng. Hắn cắn, hắn mút lấy hết dư vị mới lạ của nữ nhân hắn đã mang lòng mến mộ cùng thương yêu.

Hắn ghen tị với nam nhân kia, nam nhân mang tên Mộ Dung Sơ Tuyết và cũng chính là cung chủ Huyết Sát cung trong giang hồ. Hắn chưa bao giờ ganh ghét với bất kỳ ai khi mình không có thứ gì bởi từ nhỏ cho đến bây giờ, chẳng có gì là hắn không có, hay thậm chí hắn muốn gì dù cho phụ hoàng phải hao tổn bao nhiêu tâm tư cũng sẽ mang về cho hắn đùa giỡn, quan lại trong triều có dã tâm cũng vì thế mà hận không thể chính mình mang sao trên trời xuống cho hắn chiêm ngưỡng.

Thế mà giờ đây hắn đã biết được sự ghen tuông cùng ích kỷ trong tình yêu là gì, hắn ghét Sơ Tuyết, hắn hận mình không thể một đao chém chết nam nhân đó để mang giai nhân về nhà mà nâng niu trong lòng. Tình cảm hắn dành cho nàng đã từ lâu vượt qua sự mến mộ mà nâng lên thành tình yêu nam nữ mất rồi.

Nghĩ đến thế, sự cuồng bạo của hắn dồn hết lên đôi môi của Thiên Dục mà hành hạ. Bàn tay không an phận cũng đã lần mò từ vạt áo nàng lên đến bờ ngực mềm mại, đầy đủ cách một lớp yếm đỏ mà xoa nắn cho thỏa sự ham muốn nàng là của chính mình.

Thiên Dục hai mắt đỏ hơn gấc chín chả biết làm sao bởi bản thân nàng cũng không thể động đậy đừng nói chi là chống cự. Cơ thể chỉ còn mỗi cái miệng có thể hoạt động mà lại bị chính đôi môi cùng chiếc lưỡi ướt át của nam nhân kia chiếm lấy mất rồi còn đâu.

Hắn buông đôi môi đã sưng đỏ vì bị hôn của nàng ra mà lần đến những bộ phận nhạy cảm khác như tai, chiếc cổ trắng ngần, bờ vai gợi cảm.

Chẳng biết từ lúc nào mà Thiên Dục đã chuyển từ tư thế ngồi thành nằm dài trên giường trong khi Hàn Mạch đã đè toàn bộ cơ thể hắn lên trên người nàng. Hắn đang thưởng thức làn da nơi xương quai xanh của nàng. Dục vọng trong hắn cũng ảnh hưởng đến nàng, ai bảo Thiên Dục có máu của Dục Ma Vương làm chi cơ chứ.

Tiếng rên rỉ nhẹ nhàng phát ra từ miệng nàng càng khiến cho hắn thêm phần cuồng dã cùng dục vọng đã lên gần đến đỉnh điểm. hai mắt hắn đỏ ngầu mà giọng lại khàn khàn phát ra từ cuống họng.

– Rên lớn lên, ta muốn nghe.

Đánh chết nàng cũng không bao giờ làm theo lời hắn. Tiếng kêu đầy tình ái này nàng chỉ dành ột người mà nàng yêu thôi. (Phi Phi: Chết đến nơi mà còn bày đặt sĩ diện cùng trinh tiết! Hừ!)

Tay của Hàn Mạch nhanh chóng thoát hết những thứ vướng víu trên người của mình cùng nàng chỉ chừa lại mỗi chiếc yếm đỏ cùng tiết khổ kia. Hắn chợt dừng mọi hoạt động và đè nén dục vọng đang cháy âm ỉ trong cơ thể lại chỉ để nhìn ngắm nữ nhân bên dưới thân mình thật kỹ một lần.

Đây chẳng phải là giấc mơ mà là sự thực đang bày ra trước mắt. Hắn đã bao đêm mơ thấy nàng nằm trong vòng tay của hắn, cát chất giọng ngọt ngào hơn mật ong nói rằng nàng yêu hắn và hắn sẽ cùng nàng sống đến khi cả hai đầu bạc răng long với con cháu đầy đàn trên ngai vàng trong hoàng cung rộng lớn kia.

Hắn là hoàng đế cao cao tại thượng còn nàng là bậc mẫu nghi thiên hạ quyền khuynh quyền thế. Hậu cung dẫu có 3000 giai lệ đi chăng nữa thì hắn chỉ sủng một mình nàng, nữ nhân đã khiến tâm hắn rung động lần đầu tiên gặp gỡ, mang lòng nhớ nhung, khắc khoải khi đêm đầu tiên gặp nàng trở về đến không thể chợp mắt.

Hắn đã từng ghen với gã nam nhân nô tài thường đi theo hầu hạ nàng, thậm chí hắn ta chỉ là một nô tài mà nàng vẫn tôn trọng cùng nghe từng lời nói của hắn ta đến nhường thế. Nhưng cuối cùng hắn chợt phát hiện thì ra nàng chẳng phải là Phi Diệp sát thủ, các chủ Vô Danh các gì cả mà nam nhân kia lại chính là người mà nàng đã mang lòng yêu thương sâu sắc từ trước đó.

Hắn đã đau khổ trong một thời gian rất dài vì thất vọng, vì đau đớn, vì chậm chân nhưng hắn quyết, hắn phải khiến nàng là của hắn, thuộc về mình hắn mà thôi dù có ra tay tàn sát bao nhiêu người đi chăng nữa, cho dù lòng nàng không bao giờ có hắn đi chăng nữa, chỉ cần ngày ngày được nhìn thấy nàng mỉm cười ôn nhu thì hắn cũng cam lòng, cũng đủ mãn nguyện vì đã được đầu thai sống kiếp này rồi.

– Người thả ta ra, cái tên đại hồn đản này.

– Dục nhi!

– Câm miệng. Tên ta chỉ để một mình Tiểu Tuyết gọi thôi. Miệng ngươi cực thối, gọi ra chỉ làm bẩn tên ta mà thôi.

– “Tại sao chứ? Tại sao lúc nào cũng là hắn?” Hàn Mạch vừa tức giận vừa đau lòng nhìn nàng “Ta yêu nàng, từ lần đầu tiên gặp mặt ta đã mang lòng yêu nàng. Ta chỉ muốn nàng ở bên cạnh ta, nhìn ta mỉm cười như những gì nàng đã từng làm với hắn, nhưng tại sao lại không được? Ta có gì là không bằng hắn? Nàng nói đi, hắn có gì hơn ta cơ chứ? Sau này ta sẽ soạn ngai, ta sẽ ngồi lên ngai vàng làm vua trăm họ.

Theo ta, nàng sẽ trở thành bậc mẫu nghi thiên hạ dưới một người mà trên vạn người, nàng sẽ sống cả đời trong nhung lụa, ăn sơn hào hải vị, mãi mãi không biết đến hai từ tổn thương”

– Giàu sang cái rắm! Vì sao ta lại chọn hấn ư? Dễ hiểu thôi bởi vì ta yêu hấn, người ta yêu là hấn. Giữa mỹ nữ và giang sơn, người sẽ chọn cái nào? Người có thể bỏ ngai vàng lồng lộng kia mà theo ta ngao du thiên hạ hay không? Người không thể nhưng hấn có thể. So võ công cùng tiền tài của hấn, có gì không bằng người? Ta yêu chính là yêu con người hấn, yêu sự ôn nhu của hấn đối với ta. Hấn chưa bao giờ ép ta làm chuyện mà ta không mong muốn.

– “Ta...” Hàn Mạch không nói được lời nào nhìn nữ nhân trên người thiếu thốn vải che khiến tâm hấn một trận rối loạn. Vừa muốn khi dễ nàng để biến nàng thành người của mình, vĩnh viễn ở bên cạnh để hấn có thể yêu thương săn sóc mà vừa muốn tôn trọng nàng, không ép nàng làm những thứ nàng không ưng ý. Nhưng dục hỏa trong người hấn thì phải làm sao bây giờ?

Hàn Mạch tay run run rút dây yếm đỏ trên người nàng, từ từ kéo nó quăng ra ngoài màn xa để lộ đôi gò hồng tuyệt đẹp khiến bất kỳ nam nhân nào nhìn thấy cũng khó lòng cưỡng chế. Hấn cũng rút luôn chiếc khố trên người nàng và giường đôi mất ngủm nhìn thân thể trắng trẻo bên dưới thân mình kia.

Thiên Dục chỉ biết cắn chặt môi đầy ủy khuất, hai mắt ứa lệ nhìn thẳng lên trần nhà tưởng nhớ về nam nhân mình yêu. Đáng lý ra đêm đầu tiên này chỉ dành cho Tiểu Tuyết đáng yêu đầy ôn nhu của nàng chứ, thế mà chẳng nhẽ nàng lại thất thân trong tay một tên đại hống đản như thế này sao?

Gió đầu đông qua kẽ cửa sổ nhẹ nhàng thổi vào khiến người nàng run lên vì lạnh. Hàn Mạch đau lòng nhìn nữ nhân mình yêu thương không cam nguyện.

- Nàng lạnh sao?

- Còn hỏi? Người thử lột hết y phục rồi nằm như ta xem cảm giác như thế nào.

Hấn chợt thấy hối hận vì những gì mình đã làm. Hấn rút chiếc chăn dưới chân đắp lên người nàng và mình, che đi cảnh xuân lộ lộ kia.

– “Cho dù người có chiếm được thân thể của ta thì trái tim ta mãi mãi vẫn không có hình bóng của người” Thiên Dục uất ức nức nẻn từng tiếng.

– “Ta biết. Cho nên... ta chỉ ôm nàng ngủ thôi” Hấn nói rồi vòng tay kéo người nàng sát vào mình cho ấm, hai tay nhẹ nhàng vuốt về tấm lưng trần gợi cảm của nàng.

Cả hai cứ thế dần dần chìm vào giấc ngủ bình yên. Chỉ bấy nhiêu thôi cũng đủ mang lại thỏa mãn cùng hạnh phúc đối với một nam nhân khi trót mang lòng yêu một người đã có ý trung nhân.

88. Chương 88

Thời gian thấm thoát trôi qua như một con thuyền đưa trôi lên dềnh trên mặt sóng lăn tăn mãi không cập bến.

Đông qua xuân tới.

Tuyết tan hoa nở.

Én bay rồi về.

Thấm thoát nửa năm đã vội trôi qua.

Trong khoảng thời gian nửa năm này có biết bao sự kiện trọng đại xảy ra khiến không ít người nhủ mảy suy tư. Câu chuyện về nhị vị Hàn vương gia nổi dậy soán ngôi lật đổ ngai vàng của hoàng đế đương triều Hàn Lâm Viên dưới sự giúp sức của nhiều thế lực giang hồ như Trúc Lâm sơn trang, Vô Danh các, Huyết Sát cung, thậm chí còn có cả tay sai tiền nhiệm cho triều đình Nguyệt Dạ sơn trang nữa. Tất cả những tin tức trong khoảng gần một năm đổ lại này có thể viết thành một cuốn tiểu sử lưu truyền trong nhân gian được rồi.

Và không phụ sự mong đợi của dân chúng không chỉ của riêng Hàn Thiên quốc mà còn lan rộng khắp Ngũ quốc rộng lớn, cuối cùng bí sử “Thất Uyển” cũng được tung hoành trên khắp dọc nam ngang bắc làm dậy lên một làn dư chấn oanh tạc mạnh mẽ cả lục địa bao la.

Mà tác giả cuốn “Thất Uyển” cũng chẳng phải ai xa lạ. Bởi trong một khoảng thời gian nhàn hạ không có gì làm, từ đầu chí cuối vừa dưỡng thương, vừa dưỡng... thai đã để lại trong lòng Tố Huyền một áp lực căng thẳng khó thể tàn phai theo năm tháng.

Vì thế để mọi người có thể tập trung vào chính sự trước mắt, Ngân Tuyết đã bỏ chút thời gian cùng Tố Huyền, hai người ngồi cặm cụi lại hợp tác với nhau viết nên một cuốn sử thi anh hùng ca cùng tình yêu luyến ái đáng trân trọng và truyền tụng của gia đình bọn họ. Mà theo người ngoài chính là phương pháp ‘tự đánh bóng danh tiếng’.

“Thất Uyển” tuy không phải hoàn toàn tường thuật lại chính xác tất cả những gì xảy ra trong một năm qua nhưng phải nói để bỏ quá thời gian cùng nước mắt đọc cuốn này chính là một cực hình trong dân chúng vì vừa dài vừa dai nhưng lại rất lôi cuốn.

Khoảng thời gian nửa năm trước đây, “Thất Uyển” có nhắc đến câu chuyện tình tay ba của ngũ tiểu thư Trúc Lâm sơn trang với cung chủ Huyết Sát cung và nhị hoàng tử của triều đình Hàn Mạch đã gây một làn sóng phấn uất trong lòng độc giả gần xa.

Mà theo đó, sau khi nàng được vị hôn thê của mình chính là cung chủ Huyết Sát cung âm lãnh, tàn khốc Mộ Dung Sơ Tuyết đến cướp người trắng trợn trên chiến thuyền của ‘tiểu tam’ nhị hoàng tử Hàn Mạch đã vô tình thúc đẩy cuộc chiến trên sông của hai phe đối đầu.

Trải qua một tháng khó nhọc, hi sinh biết bao tính mạng quân lính, nghĩa sĩ cùng tài vật, chiến thắng cuối cùng cũng thuộc về phe nổi dậy nhưng với chiến công này không ai mong muốn cả bởi bọn họ cũng thất thoát rất nhiều về người và của cải.

Dường như không thể chờ đợi được, Sơ Tuyết lo lắng một ngày hấn lại dâng tiện nghi của nàng vào tay một tên giặc cỏ nào nữa nên tranh thủ lúc mọi người còn đang bận rộn chuẩn bị kế sách phục hồi tổn thất sau cuộc chiến thì hấn cứ nhiên gửi thư về Huyết sát cung bảo người mang sính lễ đến thẳng Phú An thành giao vào tay Trúc Nhã hiện đang thay thế Diệp Phi giải quyết công vụ trong sơn trang.

Không những tất cả nha hoàn đến nô dịch, từ Trúc Nhã đến Thiên Ngân mà còn cả Thiên Dục cũng há hốc mồm nhìn đống sính lễ của hấn đưa tới. Chỉ duy Tố Huyền là ôm bụng bầu chảy nước miếng rùng rùng nhìn những hòm châu báu lũ lượt từ ngoài thành tiến vào phủ Lý tướng quân. Chắc có lẽ người ta bảo thai phụ thèm chua còn Tố Huyền chỉ cần nhìn mỗi ngân phiếu cùng hoàng kim là hết ốm nghén ngay thôi.

Trúc Nhã liền hỏi trực tiếp Thiên Dục xem có muốn hôn lễ này được diễn ra hay không, nàng chưa kịp trả lời thì Sơ Tuyết liền tro ngay một bộ ánh mắt như muốn giết người tới nơi nhìn nàng khiến Thiên Dục bất giác gật đầu cho đến khi hoàn hồn thì đã không thể hối tiếc được nữa rồi.

Nhìn phu quân tương lai của mình cười đến mặt trời sáng lạn, đến trăng cũng muốn rực sáng giữa màn đêm an tĩnh, tuy lòng có hơi không phục nhưng chính niềm hạnh phúc đã phần nào che khuất đi sự lo âu của thiếu nữ sắp về nhà chồng trong nàng.

Mười ngày sau hôn lễ được diễn ra tại Phú An thành, dân chúng được một ngày nhảy múa, ăn uống no say đón mừng song hỉ lâm môn.

Nhìn tiểu muội muội mà mình trân quý khoát trên mình áo tân nương được nam nhân yêu thương nàng dặt tay báí đường có lẽ chính là niềm hạnh phúc nhất của những bậc làm tỵ tỵ.

Đời sau sẽ mãi còn lưu truyền câu chuyện tình yêu có một không hai giữa sắc nữ biến thái Dục Ma Vương cùng cung chủ Huyết Sát cung lãnh khốc, tàn bạo nổi danh giang hồ khắp Ngũ quốc.

Trang chủ Trúc Lâm sơn trang, các chủ Vô Danh các Phi Diệp sát thủ hay còn gọi là Diệp Phi sau một trận huyết đấu với quân sư Triệu Viễn và nhị hoàng tử Hàn Mạch năm xưa đã bị thương nặng vì đỡ cho người yêu của mình một mạng. Vô Sắc thân y, nhị tiểu thư Trúc Lâm sơn trang, đã không biết bỏ ra biết bao công sức cùng những nghiên cứu mấy năm qua cuối cùng cũng lòi đại tỵ của mình một mạng từ Quỷ Môn quan trở về.

Tuy nhiên di chứng của Diệp Phi chính là công lực mất đi hoàn toàn, giờ đây nàng chỉ còn là một nữ nhân bình thường không chút khả năng tự vệ. Có lẽ đó chính là nỗi đau lớn nhất của cả Trúc Lâm sơn trang hàng trăm năm qua, một bậc tài nhân về võ học mà còn là nữ nhân thể cư nhiên chỉ vì đoạn lương duyên tình yêu của mình lại vứt bỏ tất cả sau lưng, vô cùng có lỗi với liệt tổ liệt tông nơi suối vàng.

Nhị vương gia, nhị tướng soái Hàn Thiên Kỳ đau lòng nhìn giai nhân mình yêu thương thống khổ trong tuyệt vọng mà không biết làm sao. Tất cả là do sự sơ suất của hắn đã dẫn đến kết cục thương tâm ngày nay nàng phải đón nhận.

Hắn vội vàng ôm chầm lấy nữ nhân khuyên quốc kia vào lòng an tâm vỗ về hứa hẹn. Hắn không chỉ hứa cho nàng nghe mà còn tự hứa với liệt tổ liệt tông trên trời, hứa với tâm của một nam nhân chân chính rằng đời này kiếp này, hắn sẽ yêu thương cùng bảo vệ nàng, dù có hi sinh cả tính mạng, dù có đau đớn tận tâm can, dù có vĩnh viễn kiếp kiếp không luân hồi thì hắn cũng chấp nhận đánh đổi tất cả chỉ để mang lại nụ cười cùng hạnh phúc cho giai nhân.

Diệp Phi là một nữ nhân ngoan cường, nàng sau một khoảng thời gian cũng không dài không ngắn đau khổ, bi ai nhưng rồi nhanh chóng trở về chính con người của mình. Mọi chuyện quan trọng trong sơn trang, nàng giao cho nhị muội Trúc Nhã của mình quán xuyến trong khi Vô Danh các tạm thời một tay Thiên Ngân lo liệu.

Bởi lẽ Phi Vũ không rành lắm về chuyện trên giang hồ trong khi Thiên Dực lại vừa thành thân còn Thiên Bảo cùng Tố Huyền lại là thai phụ, mọi khó khăn đành giao cho Trúc Nhã và Thiên Ngân gánh vác vậy. Tạm thời là thế cho tới khi Diệp Phi có khả năng quay trở lại với công việc vốn dĩ mình vẫn làm bao năm qua.

Nàng suốt ngày vẫn luyện công cùng Thiên Kỳ, tập lại từ đầu tuy khá khó khăn nhưng do khí chất vốn thông minh cùng tiềm năng đã từng luyện qua khiến nàng nhanh chóng rút ngắn thời gian tu luyện tại võ công của Diệp Phi hoàn toàn không bằng ai nhưng so ra cũng gọi là có hi vọng rồi.

89. Chương 89

Nói về nhân vật chính, nguyên nhân khiến Thiên Dực rơi vào tay giặc, Tố Huyền, lục tiểu thư của Trúc Lâm sơn trang đang mang một bào thai trong bụng.

Với cá tính của nàng thì không bao giờ tha thứ cho sự phản bội không những trong tình yêu mà còn lòng tin trong tim mọi người của Trình Khải Dạ, thiếu chủ Nguyệt Dạ sơn trang, người ‘cầm đầu’ những hắc y nhân tiến vào Phú An thành nửa năm trước đốt cháy một tiểu viện nhỏ hòng ám sát tướng soái Nam Phong của họ cùng tam tiểu thư Phi Vũ. Đồng thời cũng là người gián tiếp mang lại vết thương cùng sự hổ thẹn mãi mãi không bao giờ hồi phục trong lòng Diệp Phi. Ngoài ra còn chính là kẻ khiến Thiên Dực khổ sở hơn nửa tháng nằm trong tay địch.

Thiên Kỳ cùng Thiên Minh quyết tâm lôi cổ Khải Dạ tống về Nguyệt Dạ sơn trang cho hả giận. Nếu không phải chính hắn cuối cùng vì hối hận mà rút lại quyết định của mình và là phụ thân của đứa nhỏ trong bụng Tố Huyền thì có lẽ trên người hắn giờ đây là vài chục nhát kiếm xuyên tim rồi.

Nhưng điều qua trọng nhất chính là Khải Dạ dù có chết cũng quyết chết tại Phú An thành không rời đi một bước. Kéo theo hắn lại là một nam nhân vô cùng soái khác mang tên Dạ Thần Phong đỉnh đỉnh siêu soái khiến lòng Ngân Tuyết đã trôi dạt về phương nao. Nhưng cũng vì thế mà khiến Sơ Tuyết một trận như điên như dại vì bỏ công lời kéo lão bà của mình về với mình khi với Thiên Dực, mỹ nam chính là nguồn sống nhà.

Nhưng nói gì thì nói cũng là nhờ sự góp mặt không mấy được hoan nghênh của đại đa số nam nhân trong Trúc Lâm sơn trang đang chú trọng Phú An thành đối với Dạ Thần Phong, mà hắn lại khiến những trò quỷ của Ngân Tuyết bị giam trong trứng nước không hẹn kỳ tái xuất giang hồ. Tâm mọi người thêm phần thất vọng cùng cam bái hạ phong.

Tứ tiểu thư Thiên Bảo cùng phu quân của mình nồng nồng ấm ấm, tình chàng ý thiếp với tiểu bảo bối trong bụng khiến ai nấy cũng phải thâm ghen tị. Chưa người nào thấy qua một nam nhân lại có khả năng sủng

vợ tới tận trời như thế kia. Giờ đây Vương Gia Khánh lại trở thành mẫu phụ quân lý tưởng trong mắt mọi tiểu thư khuê các vừa bước sang tuổi cập kê.

Chẳng hạn như vào một ngày mùa đông, tuyết rơi trắng xóa khắp thung lũng mà sông Phú Vinh cũng phần nào muốn đóng băng gây trở ngại cho cuộc tấn công của địch. Thế cư nhiên thê tử của mình chỉ bảo đột nhiên thềm quả hồng chín. Thời tiết mùa đông này bảo hẳn đi hái hồng chín trên cây coi bộ kêu hẳn cắn lưỡi chết đi còn dễ làm hơn.

Thế mà Vương Gia Khánh chúng ta cũng một lòng một dạ tuân theo thánh chỉ của lão bà cười ngựa khắp nơi từ trong thành đến ngoài thành không biết tìm hồng chín ở đâu ra vì tất cả các nhánh cây từ nhỏ đến già đều đã rụng không còn một chiếc lá.

Nhưng kỳ tích xảy ra chính là một nơi khuất xa gần biên giới phía Bắc lại xuất hiện một vùng đất nhỏ nhỏ với cây trái quanh năm dù có mùa đông khắc nghiệt vẫn nở hoa kết trái như thường. Nguyên nhân có lẽ là do nơi đây là nơi tồn tại sinh trưởng của một suối nước nóng tự nhiên cho nên đã vô hình chung khiến thời tiết thêm phần nóng ẩm tạo điều kiện phát sinh các loại cây ăn quả cùng hoa cỏ cực kỳ xinh đẹp.

Và cũng chẳng hạn như vào một ngày đẹp trời khác của mùa xuân với những chú hồ điệp tung cánh bay tán loạn quanh những đoá mẫu đơn đang kỳ mơn mớn nở rộ. Thế chỉ nghe một tiếng than đau bụng của thê tử thôi mà hẳn đã như hóa điên chạy khắp phủ Lý tướng quan tìm Trúc Nhã đến xem bệnh cho nàng.

Sau khi tìm được, Trúc Nhã xoa xoa hai trán hỏi nàng bị làm sao thì hẳn bảo nàng chuyển dạ sắp sanh. Lạy tổ tông của tôi, tính đến nay nàng mang thai chỉ mới gần bảy tháng thế cư nhiên bảo nàng sắp sanh mới dễ sợ. Trúc Nhã không nói gì, một đường đóng cửa cái rầm trước mặt tên cuồng thê tử mà hảo hảo ngủ một giấc thật ngon.

Sau hẳn lại chạy về nhìn Thiên Bảo bình tĩnh ‘gặm’ điểm tâm trong trúc đình khiến hắc tuyến nổi đầy đầu hẳn. Hỏi ra mới biết là do tiểu hài tử bảo bối của bọn họ giở trò hiếu động đạp bụng mẹ.

Rồi lại chẳng hạn như vào một ngày âm u trời gần như sắp chuyển mưa, sau khi Thiên Bảo cùng Tố Huyền ngồi nghe hai thầy trò Thiên Dực, Ngân Tuyết giảng đạo về ngày chuyển dạ của thai phụ thì một cơn đại hồng thủy đã xảy ra khiến hai nam nhân là Gia Khánh cùng Khải Dạ một trận khổ sở không biết làm sao.

Chả là Thiên Dực thành thân cùng Sơ Tuyết đến đây cũng đã hai tháng mà chưa có dấu hiệu mang thai trong khi Sơ Tuyết cứ nhìn hai cái bụng bầu kia mà mặt chù ụ hành hạ nàng suốt đêm không sao an giấc ngủ được, thế là dưới sự giúp sức nhiệt tình của tiểu đồ đệ ngoan đã ra tay đánh đòn tâm lý cho thai phụ trước khi sanh để trả thù.

– “Khi sanh sẽ cực kỳ đau, đau giống như là heo bị thọc tiết vậy đó” Thiên Dực biểu tình sợ hãi nháy mắt cùng tiểu đồ đệ của mình ra ám hiệu.

– “Đúng vậy” Ngân Tuyết gật gù liên tục “Nếu là con thì con quyết tâm không bao giờ mang thai vì khi sanh rồi sẽ không được ăn những thứ mình muốn, không được làm những gì mình thích và thậm chí còn không được chạm vào tiền vì như thế sẽ rất xui xẻo”

– “Sau khi sanh sẽ phải cho hài nhi bú sữa mẹ, như thế sẽ rất đau nha. Ngoài ra còn phải chăm sóc nó cực khổ, ăn uống, vệ sinh thì ôi thôi” Thiên Dực chêm thêm vào mà hai mắt vẫn để ý đến biểu tình bất đắc dĩ của Thiên bảo cùng sợ hãi của Tố Huyền đang ngồi đối diện.

– “Đúng vậy nha” Ngân Tuyết cùng Thiên Dực kể tung người hứng tiếp tục quá trình đào tạo thai phụ của hai người “Mà nhất là sau khi sanh thì phụ nữ chúng ta sẽ cực kỳ xấu, vừa mập, da lại nhẵn nheo, vàng vọt, không còn nét thanh xuân ngời ngời của hiện tại. Coi vậy như con cùng sư phụ là tốt nhất mặc dù tương lai không biết sư phụ có như thế hay không thôi”

Và kết quả chính là cả hai thai phụ của chúng ta một trận khóc lóc ầm ĩ trong phòng với phụ quân của mình quyết tâm không sinh con nữa. Thậm chí Tố Huyền vì nhìn đồng bảo vật yêu quý mà muốn nhảy vào mây rương tiền cho hoàng kim đè chết để khỏi phải sanh.

Và trong ý niệm lần đầu tiên của hai nam nhân kia lại vô cùng trùng khớp với nhau chính là muốn... giết người!!!

Trúc Nhã thì từ bao giờ đã chấp nhận sự theo đuổi cùng bảo vệ của Dương Thần Tịch cũng giống như Thiên Ngân với Hàn Thiên Minh mặc dù không có nồng ấm như những cặp còn lại. Tuy nhiên tương lai không ai đoán trước được chữ ‘ngờ’.

90. Chương 90

Kinh thành.

Hoàng cung.

Long Hy các.

Rầm!!... Tiểu hoàng đế tức giận quăng mạnh đồng tấu sớ trên bàn vào người Hàn Mạch cùng Triệu Viễn đang tơi tả sau trận đánh đang quỳ chịu tội dưới long kỷ của vua.

– Chỉ có một việc con con đó mà các người cũng không làm được nữa thì chết luôn đi. Về đây chỉ khổ chuốc nhục vào người mà thôi.

– “Hoàng huynh! Huynh cũng đừng ý vào ngại vàng mình đang ngồi trên đó mà lớn lối với bọn ta. Nếu có giỏi thì huynh thử ra trận mang vinh quang mà huynh muốn về đi. Chỉ biết ngồi mát ăn bát vàng trong khi đẩy người khác ra chiến trường chết thay mình” Hàn Mạch tức giận không quỳ nữa, thẳng người đứng dậy hướng Hàn Lâm Viên đang tức giận phía trên.

– “Nhị hoàng tử, xin người bớt nóng” Triệu Viễn không tin được kẻ mà mình bất chấp tính mạng theo hầu lại có gan chọc giận vào hoàng đế cao cao tại thượng như thế. Có câu nói gần vua như gần cọp quả không sai.

– “Người...” Hàn Lâm Viên hai má đỏ bừng vì cơn giận khó nguôi, bàn tay đầy nhẫn ngọc chìa về phía nhị đệ mà mình tin tưởng “Giỏi ột Hàn Mạch. Người làm trăm thất vọng mà còn ở đây cãi lý. Trăm thân là vua một nước, là đại ca của người, thể cư nhiên người lại có thể mở miệng ăn nói như thế không sợ thiên hạ chê cười không khuất phục hay sao?”

– “Còn người chỉ lo ăn chơi, rượu chè, sắc giới không quản chuyện con dân trăm họ đang lâm than bên ngoài mà cũng có thể không sợ thiên hạ chê cười không khuất phục dưới trướng à?” Nữ tử huyết y đỏ rực sắc sỡ từ trong màn trướng của thư phòng hoàng đế bước ra khiến Triệu Viễn cùng Hàn Mạch giật nảy mình trong khi Hàn Lâm Viên lại nhanh chóng thay đổi nét mặt từ giận dữ sang nhu hòa hướng đến nàng ta.

– “Uể nhĩ! Sao nàng lại ra đây?” Hàn Lâm Viên từ bỏ chiếc long kỷ của mình, một đường hướng đến nữ tử kia nhẹ nhàng nắm tay dẫn nàng lên trường kỷ ngồi xuống. Đáng vẻ nâng niu nàng như một món trân bảo quý giá đó khiến Hàn Mạch hai mắt nhúu chặt lại như không tin vào mắt mình trong khi Triệu Viễn thì há hốc mồm trước vẻ đẹp thánh thiện không chút tỳ vết kia.

– “Hoàng huynh! Đây là...?” Hàn Mạch nhanh chóng mở miệng không thể chờ cho đến khi huynh trưởng của mình sẵn miệng giải đáp thắc mắc.

– À! Đây là Chu Linh Uyển, đại công chúa của Chu quốc phía Tây Hàn Thiên quốc của chúng ta. Nhân dịp sinh thần của trăm liền thay mặt hoàng đế đến dâng lễ vật.

– “Và sẵn tiện là cầu thân?” Hàn Mạch nhúu mày khó chịu. Không phải hắn không muốn huynh trưởng mình lập phi mà chẳng qua quá khứ của hoàng đế Chu quốc khiến hắn thập phần khó chịu nói không nên lời.

Năm xưa tiên hoàng vì tranh đoạt ngôi báu đã không lo sợ giết chết đại ca của mình, tiếp sau đó dâng thê tử mình đến miệng nhị ca để thuốc độc vào bát canh. Một tay tiên đế đã giết chết hết con cháu trong gia đình hai ca ca ruột thịt một mẹ sinh ra để tránh hậu họa về sau khi hắn lên ngôi.

Hai năm sau với sự uy hiếp phụ hoàng mình, tiên hoàng không khó khăn mấy đã có thể đặt chân lên ngại vàng. Điều đầu tiên hắn làm để ăn mừng cho sự kiện này chính là ra thánh chỉ bắt tất cả những gia đình có nữ nhi từ 16 cho đến 21 tuổi đều phải tiến cung để hắn lựa chọn lập phi, thị thiếp. Và kết quả của thánh

chỉ đó đã khiến hậu cung hân tăng lên đến hơn 3000 giai lệ mỹ miều cho hân mặc sức từ sáng đến khuya mua vui nữ sắc.

Sau khi hân băng hà đã trao ngai vàng lại cho con trai thứ và dĩ nhiên quý phi được sủng ái nhất được lên chức Thái Hậu, đặc biệt suốt cuộc đời hân không hề có một hoàng hậu được sắc phong.

Hoàng đế bây giờ chính là con trai trưởng của Quý phi mà tiên hoàng Chu quốc yêu thương nhất bởi sắc đẹp sắc sảo như một hồ ly tinh tu luyện ngàn năm.

Hân mang lòng yêu thương một ca kỹ trong thanh lâu và quyết tâm lập nàng thành hậu của mình. Trước sức ép từ nhiều phía, hân buộc phải đưa nàng trở thành một thị thiếp nhỏ nhoi không danh không phận. Sau khi hạ sanh cho hân một công chúa và một hoàng tử, nàng ta bị sát hại mà qua đời. Nghe đâu kẻ giết nàng lại chính là người mà nàng mang lòng yêu thương, hoàng đế Chu quốc. Và điều này không ai lý giải được nguyên nhân vì sao tên hoàng đế đó lại làm như thế.

Dĩ nhiên Chu Linh Uyển này chính là vị công chúa đó. Xuất thân của nàng tuy là một danh môn công chúa của một quốc gia nhưng do mẫu thân lại là kỹ nữ nên Hàn Mạch hoàn toàn không đồng ý với cách làm của huynh trưởng mình.

Nhưng hân vẫn giả đồ mỉm cười chấp nhận vì trong thâm tâm, không lâu nữa thì ngai vàng đó sẽ do hân ngồi lên chứ không còn là ai kia.

– “Hừ! Cầu thân là do phụ hoàng ta ép. Các người nghĩ ta muốn trở thành thê tử của một kẻ chỉ biết ngồi trên cao hưởng lạc không màn đến thế sự của dân chúng trong quốc gia như thế à?” Chu Linh Uyển nhếch miệng cười châm chọc đến Hàn Lâm Viên “Ta đã không muốn thì đừng hòng có kẻ nào ép được ta mà cho dù ta không lấy người thì cũng chả có nữ nhân nào thềm ngồi vào cái ghế bên cạnh ngai vàng đang thời kỳ lung lay không biết khi nào sẽ sụp đổ của người đâu, hoàng đế ạ!”

– “Xàm ngôn!” Hàn Lâm Viên tức giận phừng phừng, hai má ửng đỏ trong khi phổi cứ phì phò thở ra hít vào nói không ra hơi “Nàng nghĩ ngoài nàng ra thì sẽ không có ai chịu gả trăm sao? Hừ! Khiến nàng phải thất vọng rồi Uyển nhi. Chỉ cần là chiếc ghế mẫu nghi thiên hạ này rạo ra ngoài thì khối người muốn đeo lên chân hạc đấy! Mà trăm là vua, kẻ nào dám trái lệnh trời ban chứ hả?”

– “Vâng! Nữ nhân Hàn Thiên quốc các người chỉ mong muốn mình một cước từ chim lông biến thành phượng hoàng thôi trong khi ta đường đường là công chúa Chu quốc, là hoàng thân quốc thích chính tông, vốn sẵn chính là phượng hoàng thì sẽ không bao giờ cần phải tự mình biến thành mình làm cái gì” Chu Linh Uyển thấy chết không sờn vẫn bình bình tĩnh tĩnh đối đáp với tên hoàng đế lòng dạ lang sói kia. Vốn dĩ nàng cũng chẳng phải can đảm gì cho cam hay có quý nhân phù trợ gì cả, nàng chẳng qua chính là con át chủ bài cho Hàn Lâm Viên đánh bại quân khởi nghĩa đang thế mạnh hùng hực kia. Chính là ‘biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng’, nàng biết rõ bản thân mình dù có nháo cớ nào thì hoàng đế Hàn Thiên quốc cũng chẳng dám động đến một cọng lông tơ của mình đừng nói chi là giết người. Và sự thật quả là như thế.

– “Cho dù nàng không muốn thành thân với trăm thì chẳng phải phụ hoàng của nàng đã ép nàng sang đến tận đây rồi hay sao?” Hàn Lâm Viên nhếch miệng nở một nụ cười lạnh khiến Chu Linh Uyển khẽ run người nhưng vì chính là nàng tin vào khả năng của mình, nhất định không thể nào bại dưới tay tên ‘phá gia chi tử’ này.

– “Chính là phụ hoàng ta bảo sang đây cầu thân chứ không nói phải lấy ai” Chu Linh Uyển tiếp tục không nhìn nét mặt đang dần đen lại của vị hoàng đế cao cao tại thượng đang ngồi trên long kỷ.

– “VẬY... nàng muốn lấy ai? Trăm sẽ thành toàn cho nàng” Mặc dù nhìn Chu Linh Uyển rất ‘ngon’ cùng với hấp dẫn nhưng nói gì thì nói, giữa sắc và quyền thế tất nhiên hân sẽ chọn cái thứ hai. Mặc kệ ả ta muốn gả cho kẻ nào miễn sao là lợi thế thuộc về mình thì hân nhất định sẽ biến phép cho ả và sau đó từ từ hành hạ trả lại món nợ sĩ nhục ngày hôm nay.

– “Thật sao?” Chu Linh Uyển nhướn mày tỏ vẻ ngạc nhiên nhưng trong thâm tâm lại thầm coi thường hân.

– Nhất ngôn cửu đỉnh.

– “Thế ta nói ta muốn gả cho Hàn vương gia, Hàn Nam Phong, tướng soái của nghĩa quân phản loạn thì hoàng thượng cũng nhắm mắt thành toàn luôn à?” Chu Uyển Linh nhìn thẳng vào huynh đệ bọn họ đây

thách thức khiến trong thâm tâm hai người hận không thể bóp chết ả ta.

- “Không được!” Hàn Lâm Viên gầm lên giận dữ “Nàng đường đường là công chúa của một nước thế cư nhiên lại muốn thành thân với một tên phản loạn sắp chết ả?”
- “Công chúa thì đã sao? Công chúa thì không được quyền gả cho nam nhân mình yêu ả?” Chu Uyển Linh cũng tức giận không kém, nhân gian bảo ‘giận quá mất không’, thế cư nhiên nàng ta đã không biết mình đang chọc giận vào một con rồng lai sói háo sắc cùng ranh ma nhất thời đại.
- “Nàng yêu hử?” Hàn Lâm Viên nghiêng răng gần từng chữ khiến Chu Uyển Linh thầm than một tiếng không tốt “Nàng cư nhiên yêu phản nhân sao? Hừ! Ta nói cho nàng biết, sớm muộn gì thủ hạ của ta cũng sẽ mang đầu huynh đệ hử về đây cho ta giẫm đạp, đến lúc đó, để ta xem nàng nhìn thấy thủ cấp của người mình yêu vị lẫn nhục dưới chân ta sẽ có cảm giác như thế nào”
- “Người hù ta đấy hả?” Mặc dù hơi sợ cùng với lo lắng nhưng chính bản tính không bao giờ khuất phục của nàng đã dễ dàng trở dậy ngay lúc hèn yếu nhất của bản thân “Người nên biết hiện tại bây giờ người đang thất thế chính là người. Với cái thú vui ‘tao nhả’ là ngồi trên nơi cao ráo đầy hưởng lạc không màn đến con dân trăm họ đang lầm than bên dưới thì cũng có ngày khiến người mất nước nhà tan và bị chính con dân của mình sỉ nhục thậm hại mà thôi. Trong khi người thử nhìn Hàn Nam Phong đi, hử làm sao mà có thể khiến dân chúng một lòng một dạ đi theo phù trợ không ngại hiểm nguy thế kia. Há chẳng phải đều do một tay cha con các người ban cho đấy sao?”
- “Câm mồm cho trể. Người không có quyền phủ nhục trể. Đừng quên hiện tại người đang nằm trong tay ta đấy, chỉ một tiếng thì ta có thể mang người ban cho đám lang thú ở doanh trại hưởng thức mỹ vị của mỹ nhân hoàng thân quốc thích Chu quốc” Hàn Lâm Viên nhanh chóng gỡ ra khuôn mặt của con cáo già đội lột nai tơ khiến Chu Linh Uyển rùng mình.
- “Người... hử dẫn! Đừng quên quyền giúp đỡ của Chu quốc đang nằm trong tay ta” Chu Linh Uyển tức giận chỉ thẳng vào mặt của Hàn Lâm Viên mắng nhiếc, đe dọa nhưng vẫn không khiến hử lo sợ và càng ngày càng nở ra nụ cười giảo hoạt đến ghê người.
- “Chỉ cần một nữ nhân dịch dung, viết một phong thư, cho dù người chết đi thì ta vẫn được Chu quốc phù trợ” Hàn Lâm Viên nhấp nhẹ ngụm trà càng khiến cho nàng sôi máu. Thật không ngờ tên hoàng đế này lại cáo già cùng ma mãnh đến nhường này.
- Người... Người nhất định sẽ không yên với ta đâu, Hàn Lâm Viên.
- “Người đâu!” Hàn Lâm Viên khẽ kêu lên một tiếng chờ lính gác bên ngoài tiến vào lại tiếp tục ra chỉ thị “Mang Chu quốc công chúa giam long vào tẩm cung không được bước ra ngoài dù chỉ nửa bước”
- Tuân lệnh.
- “Người... Hàn Lâm Viên. Người đừng để ta thoát ra được, nếu không kẻ đầu tiên ta giết chính là người đó...” Mặc dù đã bị lôi đi xa những tiếng ai oán của Chu Linh Uyển vẫn còn vang vọng khắp Long Hy các.

91. Chương 91

Hàn Mạch từ đầu chí cuối vẫn trung thành im lặng quan sát cuộc đối thoại nảy lửa của hai người trên cao kia. Chờ cho không gian im ắng trở lại, hử mới mở miệng.

- Huynh tin hoàng đế Chu quốc sẽ giúp sao?
 - “Không!” Hàn Lâm Viên ngồi phịch xuống long kỷ ngửa mặt lên trần nhà thầm ai oán. Chẳng lẽ hử đã làm sai sao?
- Hử đường đường là thái tử, được sắc phong trước bàn dân thiên hạ và quan lại triều đình, ngai vàng này sớm hay muộn gì cũng nằm trong tay hử. Nhưng kể từ khi thất hoàng đế Hàn Thiên Minh từ biên cương trở về, nhanh chóng nhận được sự ân sủng từ phụ hoàng mà từ trước đến nay ba huynh đệ hử, Hàn Mạch và Hàn Lãnh chưa bao giờ có được.

Điều đó khiến lòng đố kị, ghen tuông trong hần trời dậy mãnh liệt cho đến khi nghe nhị hoàng đệ là Hàn Mạch nêu đe dọa nếu như hần không nhanh tay sẽ đánh mất tất cả trong tay Thiên Minh. Điều này làm hiển không những sợ hãi mà còn một chút gì đó không cam tâm.

Đã là người trong hoàng gia, hoàng thân quốc thích tất nhiên sẽ không tránh khỏi những đấu tranh trong triều đình tranh giành quyền lực với chiếc ghế đế vương trên cao. Thắng làm vua mà thua thì làm giặc, đạo lý từ xa xưa chẳng có kẻ nào không hiểu.

Những năm tháng trôi qua với những kế hoạch được vạch ra một cách thâm sâu cùng kỹ lưỡng đã khiến hần dường như không có đất dụng võ khi cái danh vị thái tử trong hần vẫn không hề thay đổi.

Cho đến khi Nam Phong cùng Thiên Kỳ được chính phụ hoàng ban thiết lệnh nắm giữ đến hơn 5 vạn binh lính đưa đến biên cương đánh đuổi quân Hung Nô và khải hoàn trở về. Hần nhanh chóng nhận ra mục tiêu cùng mối đe dọa của mình đã sớm thay đổi. Những việc huynh đệ hai người bọn họ làm đã khiến hần cảm phần với sự tin tưởng vô điều kiện của phụ hoàng cùng lòng dân và số binh lính trong tay càng ngày càng nhiều.

Hần nhanh chóng đẩy tất cả những kế hoạch đã định về hai người họ, từ ám sát không thành cho đến giá họa đồ tội. Nhưng điều hần không ngờ chính là giang hồ đã nhúng tay vào triều đình mà thế lực giúp bọn hần cũng không phải là nhỏ.

Trúc Lâm sơn trang, Vô Danh các, Phi Phi cô nương, Huyết Sát cung và bây giờ đến Nguyệt Dạ sơn trang. Nếu như hần có thể thu phục được những thế lực này từ sớm thì chẳng phải ngai vàng này càng được củng cố hay sao?

Nhưng hần đã quên một điều rằng người quyết định đầu quân cho ai chính là Diệp Phi, một kẻ rất biết cách trọng dụng nhân tài cùng thương xót dân chúng lầm than, làm sao có khả năng trợ giúp ột tên hoàng đế đến việc trị thủy như thế nào cũng chẳng biết hay thậm chí cũng chẳng màng quan tâm đến.

Hần nhanh chóng đầu độc phụ hoàng của mình một cách nhần tâm hòng nhanh chóng lên ngôi để chấm dứt những tháng ngày sống trong lo âu quyền lực bị đánh cắp. Nhưng điều hần những tưởng sẽ thành công lại bị hỏng trong gang tấc khi chiếu truyền ngôi lại mang tên Thiên Minh chứ không phải là hần.

Hần cảm phần một cách nặng nề. Đến phụ thân ruột thịt còn có thể giết được nói chi là một hoàng đệ cùng phụ nhưng khác mẫu cơ chứ.

Tất cả những gì hần đã làm, chẳng lẽ sai rồi sao? Ngai vàng này hần sẽ ngồi được bao lâu?

Hàn Lâm Viên khẽ cúi đầu nhìn nhị hoàng đệ Hàn Mạch đang đứng trầm ngâm theo mình bên dưới. Không phải là hần không nhận thấy dã tâm vốn có trong ánh mắt của đệ đệ cùng một mẫu của mình nhưng chính tình thâm khắng khít huynh đệ lớn lên bên nhau, hần lại không nỡ ra tay.

Nhưng liệu những tranh đấu này, đệ đệ hần có như suy nghĩ của hần mà buông tha cho huynh trưởng của mình hay không?

Câu trả lời mãi mãi là không. Hàn Lâm Viên nhếch miệng nở một nụ cười thê lương. Chu Linh Uyển nói đúng, hần mãi mãi chẳng thể nào biết đến hai chữ ái tình bởi có nữ nhân nào lại có thể thật lòng yêu thương một nam nhân chỉ biết ăn chơi cùng tranh giành quyền lực vốn không phải của mình như hần không chứ.

Bóng đêm lại buông xuống bao phủ khắp hoàng cung Hàn Thiên quốc. Trong màn đêm tối tăm đó lại đột ngột nổi lên những trận gió xé tai bao phủ không gian xung quanh. Hai hắc y nhân một nam một nữ cần cần dục dục từng bước lên vào hoàng cung trước sự canh phòng dày đặc của lính canh.

Đáp trên mái ngói của một phủ tương đối rộng lớn, hai người mới nhận ra không phải chỉ mình mình có mặt tại nơi này. Cũng xuất hiện hai hắc y một nam một nữ đang quỳ xồm xuống phía trước chăm chú quan sát thứ gì đó dưới lớp ngói đã được dỡ lên kia.

Hắc tuyến nhanh chóng nổi đầy đầu hai người họ. Nữ hắc y đang tập trung quan sát phía dưới phòng bên ngẩng đầu lên, khoe miệng mỉm cười nhìn hai người.

– Đại tỷ! Đến xem cái này rất hay.

– “Nàng nói nhỏ thôi, bị phát hiện bây giờ” Sơ Tuyết nhanh chóng bịt chặt miệng của Thiên Dực lại trong khi bản thân lại la làng lớn lối còn hơn cả nàng. Đúng thật là lén vào hoàng cung lại mang theo hai kẻ chợ trời này đúng là một việc ngu dốt nhất mà Diệp Phi đã từng làm.

– “Hai người bọn họ đang xem cái gì vậy?” Thiên Kỳ nhíu chặt cặp chân mày nhìn nàng khó hiểu.

– “Muội nào có biết, lại xem khắc hiểu” Nói là làm, Diệp Phi nhanh chóng chun lại đẩy Sơ Tuyết sang một bên đưa mắt nhìn xuống lỗ hổng của lớp ngói được tháo ra.

Một cảnh xuân cung sống hiện diện trước mắt khiến nàng tim đập, mặt đỏ, chân run.

Từ nhỏ đến lớn đâu không chú tâm lắng vào y thuật như lại gần gũi với một thân y mang biệt danh Vô Sắc đương nhiên Diệp Phi cũng hiểu sơ sơ chuyện quan hệ nam nữ hoan ái xác thật là như thế nào chưa kể trong thư phòng của Thiên Dực lẫn Tổ Huyền rất nhiều sách, cũng chẳng phải sách nữa mà nói sách cho nó dễ nghe chứ thật ra đây là xuân cung đồ không à.

Cảnh tượng thật đến rợn người đập vào mắt khiến Diệp Phi giật mình nhưng khi nhìn kỹ lại thì nam nhân kia há chẳng phải cái lão thừa tướng Trầm Nghiêm đó sao? Trời ạ! Bao nhiêu tuổi đầu rồi mà còn... mãi liệt như thế chứ?

– “Già cái đầu rồi mà còn xí quách ha. Lão công, người cần học hỏi nhiều đấy!” Thiên Dực nhếch miệng hướng Sơ Tuyết cười khinh bỉ khiến một khắc đầu Diệp Phi đầy hắc tuyến.

– “Lão bà! Nàng đang chê kỹ thuật trên giường của ta hay sao?” Sơ Tuyết gỡ cái thói ngang tàng nói chuyện không thèm để ý xung quanh đang có hai kẻ vô cùng ‘trong sáng’ phải lắng tai nghe những lời vô cùng ‘đường mật’.

Thiên Kỳ đột nhiên giang tay bịt chặt hai mắt của Diệp Phi lại khiến cả ba ngỡ ngàng trong giây lát.

– Không cho nàng nhìn thân thể nam nhân khác.

Bá đạo, rõ ràng là quá bá đạo.

92. Chương 92

Nam nhân bên trong căn phòng sang trọng xa hoa kia đập vào mắt Thiên Dực khiến nàng hoa mắt chóng mặt. Đó chẳng phải là Hữu thừa tướng Hữu Trạch sao? - “Muội đảm bảo đó chính là hắn?” Diệp Phi nhíu mày nhìn muội muội của mình. - “Chắc chắn mà. Lén vào cung trước muội có gặp qua hắn, cả Sơ Tuyết cũng đã gặp qua, không nhầm được đâu” Thiên Dực quay sang phu quân của mình tìm sự đồng tình. - “Nàng muốn làm gì lão ta?” Thiên Kỳ mỉm cười ôn nhu nhìn thiên hạ trong lòng mình. Dù cho nàng có nháo muốn làm ra loại truyện thất kinh bát đảo như thế nào đi chăng nữa thì hắn cũng nguyện bất đảo thất kinh cùng nàng. Có lẽ hắn đã quá yêu thương chiều chuộng nàng đi nhưng tất cả đều đáng giá và chính bản thân hắn cam tâm tình nguyện vì nàng mà nhập cuộc. - Muội chỉ muốn khiến hắn không bao giờ làm được cái loại chuyện mất máu này nữa. - “Đại tỷ! Chuyện này để uội. Đại tỷ phu không có kinh nghiệm giải quyết vấn đề nghiêm trọng mang tầm cỡ quốc gia này đâu” Thiên Dực xông xáo xắn tay áo lên toang nhả xuống từ hướng mái ngói bị dỡ lên mất một mảng to nhưng ngay trong tích tắc tất cả bị huỷ diệt trong khuôn mặt đen thui thơm mùi dấm lâu năm của Sơ Tuyết. - “Nàng muốn giở trò gì?” Sơ Tuyết một tay giữ chặt chiếc eo thon gọn của nương tử mình, một tay hung hãn đòi đánh vào mông khiến Thiên Dực khe khẽ rên lên vì đau “Nên nhớ nàng đã có phu quân mà ta chính là phu quân danh chính ngôn thuận đang có mặt trước nàng đây, còn dám giở chiếc đuôi cáo ra nữa sao?” - Thiếp đâu có a. Đại tỷ cứu mạng a. Chỉ là do thiếp muốn thay đại tỷ giải quyết tí việc con con mà thôi. - “Hừ! Lý sự. Để ta làm” Sơ Tuyết nhanh chóng nhảy xuống dưới tiếp đất một cách nhẹ nhàng rồi lén vào bên trong phòng trước ánh mắt thần phục của Thiên Dực. Hắn bước đến bên giường đang nồng đậm mùi vị hoan ái mà không một ai hay biết trong khi đôi lão nam tiểu nữ kia vẫn kịch liệt hoạt động hết công suất. Những tiếng rên rỉ vì đạt cao trào càng khiến hắn thêm phần căm ghét và khinh bỉ bọn nữ nhân chỉ biết cách làm một công cụ giúp nam nhân phát tiết này, tất nhiên là trừ nương tử đáng yêu của hắn ra bởi nếu so về nhan sắc cùng kỹ thuật thì tiểu nữ nhân này không bằng một góc váy của nương tử hắn. Sơ Tuyết nhếch môi hừ lạnh, âm thanh lạ lùng nhanh chóng cắt đứt cuộc vui của hai người và ngay sau tiếng hét thất thanh là tiếng kkieesm xẹt

ngang không khí cùng mùi máu tanh lan rộng hoà vào không gian. Hữu Trạch mở to hai con mắt kinh hoàng nhìn nam nhân cao to lực lưỡng trước mắt mình, lão ta nén cơn đau vì bị mất đi thứ quan trọng dưới hạ thể cất tiếng đứt quãng nơi cuống họng đang khô nóng vì dục vọng bị cắt quãng đột ngột. - Người... người... là... ai? - ... - Tại... sao... muốn... ám... hại... ta? - Bằng một tên cầu quan như ngươi mà đòi biết danh xưng của phu quân lão nương sao? - “Đừng nói nhiều, giết được tên nào cứ giết” Thanh âm của Diệp Phi từ bên ngoài phòng truyền vào như tiếng kêu của Tula từ địa ngục sống dậy. Đây chính là một con người khác của nàng, một Phi Diệp sát thủ với bàn tay đã sớm tanh hôi vị của máu tươi. Một ánh sáng chợt loé lên trong đêm đen cắt đứt đi những âm thanh kinh hãi được phát ra từ miệng của Hữu Trạch thừa tướng đương triều. Thanh Tiêu Diêu kiếm trong truyền thuyết quả thực phi phàm, chém đinh chặt sắt, chỉ một nhát nhẹ nhàng đã đem chiếc đầu kia rơi xuống một nơi cách xa thi thể một đường dài lênh láng máu tanh. Diệp Phi nhanh chóng vút xuống bên cạnh thủ cấp của tên cầu quan kia một con bướm đêm đã được ép khô bằng công nghệ đặc biệt của Phi Vũ. Đó chính là vật chứng tượng trưng cho bàn tay của Phi Diệp đệ nhất sát thủ, các chủ của Vô Danh các. _____ - Hoang đường!!! Hàn Lâm Viên hai má đỏ phừng phừng cơn tức giận hướng những kẻ dưng tấu chương bên dưới mắt nhिếc không chút thương tiếc. Tuy bọn quan lại vô cùng bất mãn nhưng vẫn một hai không dám ngẩng đầu lên đối diện với long nhan đang mắt kiểm soát phía trên ngai vàng. Chỉ trong khoảng thời gian một tháng ngắn ngủi trôi qua thôi mà đã biết bao nhiêu sự kiện động trời xảy ra khiến đầu Hàn Lâm Viên như muốn nổ tung ra bên ngoài. Quân khởi nghĩa do Nam Phong cùng nương tử đã đi đến ngoại ô trấn Lạc Khê, bọn họ đặt chân đến đâu là dân chúng càng ngày càng đầu quân đến đây trong sự bất lực của quan huyện khắp nơi. Sự việc sớm đã vượt xa tầm kiểm soát của triều đình, nay lại tiếp thêm tin tức Hữu thừa tướng, con cáo gi, cánh tay phải đắc lực của quyền lực mà Hàn Lâm Viên đã rất khó khăn để có được đã chết trong hoàn cảnh cực kỳ khó coi. Thủ cấp cùng thân mình mỗi thứ một nơi mà còn trong tình trạng lơ đãng. Sau khi được kiểm tra tử thi qua một lần thì bọn họ mới phát hiện cư nhiên “tiểu hoàng tử” của lão đang bình bình an an ngự trù dưới gầm giường. Bên cạnh thủ cấp với hai con mắt tròn tròn vô cùng kinh hãi lại là ký hiệu của Phi Diệp để lại chứng tỏ những kẻ mà Hàn Lâm Viên không muốn gặp nhất đã kịp thời có mặt trong kinh thành và đang gỡ ra những trò chơi mà đối với hắn là vô cùng bất lợi. - “Nhị đệ!” Hàn Lâm Viên trầm ngâm cả nửa ngày mới bắt giác hướng Hàn Mạch bên dưới ra lệnh “Đệ mau chóng tìm ra tung tích của bọn sát thủ này và ra tay diệt trừ hậu hoạ tránh cho bách tính lo lắng không yên, ngoài ra phải đưa cho bằng được tam đệ cùng những người chủ chốt bị bắt lúc trước trở về”- Đệ đã biết.- Vâng... Bẩm triều.

93. Chương 93

Trong căn phòng trọ của một tửu lâu tương đối khang trang khuất xa nơi tụ tâm kinh doanh buôn bán của kinh đô tráng lệ.

Diệp Phi nhẹ nhàng buôn tách trà nóng đã dần vơi bớt một nửa đặt lên bàn gỗ, hai mắt nàng khẽ nhắm thư thái tận hưởng những phút giây an lành bên trong khu vực ngập tràn hương vị trầm hương thoang thoảng. Lục y vẫn thao thao bất tuyệt đọc thư từ Trúc Lâm Sơn Trang gửi về trong ánh mắt hào hứng của Thiên Dục.

- Cuối cùng Dục Ma Vương ta đây cũng có cháu bằng hắc hắc.

- “Muội nghĩ bọn họ có dám để hài tử của mình cho kẻ biến thái có trình độ như muội giáo dục không?” Diệp Phi khinh bỉ nhìn Thiên Dục nhưng trong ánh mắt lại thập phần ngập tràn mùi vị của hạnh phúc cung chờ mong, mong mỗi cả nhà sớm được đoàn tụ để nàng có thể bằng trên tay những đứa cháu mà mọi người đã ngày đêm trông ngóng ngày chào đời của bọn chúng.

Cách đây một tháng, Diệp Phi đã lên kế hoạch theo đúng trình tự tiến vào kinh thành. Theo đó, nàng, Thiên Kỳ, Thiên Dục cùng Sơ Tuyết sẽ ban đêm cấp tốc đến nơi tiến hành ám sát những nhân vật chủ chốt trong triều đình của Hàn Lâm Viên trong khi Nam Phong, Phi Vũ cùng Thần Tịch và Trúc Nhã sẽ dẫn đầu đoàn quân từ từ đến sau. Họ vừa đi vừa chiêu binh mãi mã vừa giúp đỡ dân chúng hai bên đường vượt qua dịch bệnh cùng nạn đói khát đang hoành hành. Nhờ thế đã không tốn quá nhiều sức lực thu phục lòng dân.

Trong khi Ngân Tuyết chịu toàn bộ trách nhiệm giúp đỡ cho hai sản phụ đang trong thời kỳ chuyển dạ.

Tổ Huyền sau một ngày một đêm chống chọi với toàn bộ sức lực có trong người đã cho ra đời một nữ hài tử vô cùng khả ái trong khi Thiên Bảo lại ban cho Gia Khánh một cặp long phụng thai rất kháu khỉnh.

Theo gia phả của Trúc Lâm sơn trang, do Thiên Bảo chuyển dạ trước nên nam hài mang tên Vương Gia Bảo sẽ trở thành đại thiếu gia đời thứ hai của sơn trang và đương nhiên tiểu muội sinh đôi của hần Vương Bối Bối sẽ là nhị tiểu thư. Nữ hài tử của Tổ Huyền Trình Vũ Vy chính là tam tiểu thư đời thứ hai.

Tin tức này cho Diệp Phi cấp tốc gửi đến ọi người trong sơn trang khiến gian hồ thêm hồi dậy sóng. Đời đầu của Trúc Lâm sơn trang đã khiến thiên hạ khuyh đảo thì không biết đời sau sẽ còn gây ra như thế nào nữa.

Mùa xuân trung tuần tháng 4 năm thứ mười hai của Han Thiên quốc, dưới sự trị vì của hoàng đế hàn Lâm Viên trên ngôi vị chưa đầy 2 năm đã gây ra biết bao lầm than cho dân chúng.

Kết quả của những ai lầm không thể giữ bỏ chính là hiện trạng ngày hôm nay.

Hàn Lâm Viên trong bộ cẩm bào vàng rực, tóc tai bù xù như vừa đánh trận xong. Mà cũng đúng như thế thôi, hình ảnh vị hoàng đế ăn chơi trác táng cao cao tại thượng trong lòng quan viên triều đình đã không còn từ khi quân khởi nghĩa đánh mạnh vào bốn cổng Đông Tây Nam Bắc của kinh thành trong khi trong quân đội chẳng còn một ai có khả năng đứng ra nắm giữ thế cục rách nát hiệ giờ kể cả... Hàn Mạch.

Điều này khiến lòng Hàn Lâm Viên như rơi xuống vũ thẳm không thấy đáy. Còn đâu là một thời vàng son đầy uy mãnh, còn đâu sự tự tôn của một hoàng đế nắm giữ binh quyền, còn đâu là một đại ca có trách nhiệm... hảo ngày xưa.

Hình ảnh Nam Phong trong bộ giáp oai danh đỉnh đỉnh ập vào mắt khiến bản thân hần lần đầu tiên cảm thấy hổ thẹn, hổ thẹn với chính bản thân mình, hổ thẹn với con dân trăm họ, hổ thẹn với liệt tổ liệt tông nơi suối vàng.

- Cầu hoàng đế! Mau nạp mạng.

Âm thanh hùng hổ của hàng vạn binh lính vang vọng khắp hoàng cung như tiếng vọng lại từ nơi âm tỵ.

- Cầu hoàng đế! Trả mạng vợ con cho ta.

Biết bao người mất gia đình chỉ vì cuộc chơi không chừng mực của một lãnh tụ quốc gia, và thù hận ngày xưa giờ đây đã được trả.

- “Huynh không ngăn mọi người lại à?” Diệp Phi nhìn Nam Phong, trong ánh mắt của nàng là thỏa mãn, là thờ phào, là... mệt mỏi. Cuối cùng cuộc chiến không biết giới hạn đã đến hồi kết thúc tuy nhiên, không biết chờ đợi họ sau này sẽ là chuyện gì nữa đây?

- “Giết người đền mạng. Tuy tội ác của hần không phải trực tiếp gây ra nhưng tất cả kết quả của ngày hôm nay, chung quy cũng là do hần cùng gia đình của mình mà ra” Nam Phong mỉm cười siết nhẹ chiếc eo nhỏ của Phi Vũ đang ngồi cùng mình trên lưng ngựa.

- “Đại tỷ! Cuối cùng mọi chuyện cũng kết thúc êm đẹp, đúng không?” Phi Vũ quay sang Diệp Phi háo hức chờ đợi cái gật đầu khẳng định. Nàng biết, nàng luôn tin tưởng đại tỷ của mình vô điều kiện bởi đại tỷ chính là đại tỷ, là người luôn muốn gia đình mình hạnh phúc, viên mãn, dẫu có khó khăn gì, tỷ ấy luôn hướng về mình, tỷ ấy chỉ hận không thể mang mọi thứ xinh tươi nhất cho các tiểu muội của mình. Nhưng từ khi có ai kia, đại tỷ đã không còn là đại tỷ.

Diệp Phi không nói, chỉ nhìn thẳng phía trước nhẹ nhàng siết tay mình trong tay Thiên Kỳ nhẹ giọng nói thật nhỏ, cứ như là nói ình, cho gió nghe.

- Hi vọng là vậy.

Hàn Thiên hoàng triều năm thứ mười hai. Sau hai năm nội chiến khốc liệt, triều đình do Hàn Lâm Viên đứng đầu đã bị lật đổ. Hoàng đế bị giết trong cuộc càn quét của binh lính khởi nghĩa quyết tâm trả thù cho người nhà đã bị hại.

Nhị hoàng tử Hàn Mạch mất tích vô tung vô ảnh, nghe đồn là do Dực Ma Vương cho hấn một cơ hội ra khơi sang bên kia đại dương làm lại từ đầu.

Tam hoàng tử Hàn Lân bị bắt trong cuộc chiến tại thành Phú An năm xưa đã tự tử ngay trong nhà lao.

Hơn mười hoàng tử cùng công chúa khác trong lúc Hàn Lâm Viên lên ngôi đã giam trong lãnh cung cùng hậu cung đã bị truất bỏ ngôi vị trở thành dân thường cho biết nỗi khổ cực của nhân dân bao năm nay.

Tân hoàng đế Hàn Nam Phong lên ngôi lấy niên hiệu là Trần Nam hoàng đế. Ngài đã cất chức hết những tham quan trong triều đình thói nát, đưa nhị đệ của mình, Hàn Thiên Kỳ lên làm Duệ Thân vương gia, ban cho phủ đệ lớn nhất trong kinh thành.

Dương Thần Tịch trở thành Dương đại quốc sư ngang hàng với tể tướng đương triều do Viên tướng quân đảm nhiệm.

Trang tướng quân năm xưa vì có công bảo hộ Duệ Thân vương gia nên cả gia đình được chôn cất trong lăng tẩm của hoàng thân quốc thích và nữ hài duy nhất còn sống sót Trang Bảo Yến được ban ngôi vị Trang quận chúa.

Về hậu cung của hoàng đế, người truất bỏ hết hậu cung chỉ độc sủng duy nhất hoàng hậu của mình, cũng chính là tam tiểu thư của Trúc Lâm sơn trang Phi Vũ. Ngày đại hôn của hai người được diễn ra vô cùng long trọng, dân chúng khắp cả nước được phép nghỉ ngơi ba ngày chúc mừng hoàng đế. Tất cả nữ nhân trong nước đều ái mộ vị hoàng hậu may mắn kia, họ đều mong ước mình sẽ gặp được một vị phu quân vừa tài giỏi, vừa thương yêu mình như hoàng đế đương triều.

Sau ngày đại hôn, Trần Nam hoàng đế ngay lập tức đưa quân giải quyết nạn đói, dịch bệnh cùng sơn tặc khắp nơi.

Phi Phi cô nương trút hết phân nửa kho bạc của mình làm việc thiện giúp triều đình cứu đói cho dân chúng.

Tổ chức Vô Danh các được trao lại cho Trúc Nhã để nàng trợ giúp phu quân của mình là đại quốc sư Dương Thần Tịch bảo vệ hoàng cung cùng thăm dò ngoại bang. Bên cạnh đó, Huyết Sát cùng với Nguyệt Dạ sơn trang cũng lên tiếng giúp đỡ hoàn đế trấn hưng Hàn Thiên quốc thái bình.

Vương Gia Khánh được Diệp Phi trao lại toàn bộ tửu lầu cùng kỹ viện năm xưa khi hai vợ chồng họ nhảy vực tự tử và Diệp Phi đã đứng ra quản lý tồn thịnh cho đến ngày hôm nay.

Trần Nam hoàng đế một ngày hứng thú cùng với sự xúi giục của hoàng hậu đã lập ra một thánh chỉ động trời, nội dung chính là ban tứ hôn cho Duệ Thân vương gia với đại tiểu thư Trúc Lâm sơn trang Diệp Phi và đại quốc sư Dương Thần Tịch với Vô Sắc thần y Trúc Nhã.

Và do đó, cả kinh thành lại thêm hồi kinh hỉ trong hai hỉ sự diễn ra trong một ngày tại Duệ Thân vương phủ.

Đánh dấu một sử khởi đầu sau kết thúc của một quốc gia.

Hạnh phúc đến không dễ dàng nhưng chỉ cần chúng ta biết đồng lòng luôn hướng về nhau thì dù biển Đông có sâu và rộng bao nhau, ai tình cũng có thể tát cạn tất cả.

Truyện đến đây hết được chưa nhỉ???

...

...

...

Chưa đâu!!!!

94. Chương 94

Thời gian thấm thoắt trôi qua cũng được nửa năm kể từ ngày Nam Phong lên ngôi vua lấy niên hiệu là Trần Nam hoàng đế. Thiên Kỳ cũng theo những chiến công mà mình dành được đã đường đường chính chính nhận ngôi vị Duệ Thân vương gian người người kính nể.

Diệp Phi còn nhớ ngày đó, cái ngày nàng khoát trên mình bộ hỉ phục đỏ chói lợi ngồi trong hỉ phòng chờ tân lang đến. Lần đầu tiên trong cuộc đời của Phi Diệp nổi danh giang hồ biết thế nào là hồi hộp, là háo hức, là lo lắng và hạnh phúc.

Tiếng “ken két” vang lên sau hàng loạt những lời chúc tụng bay bướm của khách nhân bên ngoài đã vô tình báo cho Diệp Phi biết, người mà nàng nguyện yêu suốt cuộc đời này đang từng bước tiếng vào cõi lòng.

Dưới tàn khăn hỉ trên đầu, Diệp Phi chỉ thấy được đôi chân trong bộ hỉ phục của tân lang nhưng chính điều đó càng khiến cho nàng hiểu được nỗi lòng của những tân nương khi ngày đầu về nhà chồng.

Dù cho khoảng thời gian cả hai bên nhau đã không biết bao lâu rồi nhưng giờ phút này, Phi Diệp lạnh lùng chỉ còn lại trái tim xấu hổ của Diệp Phi thơ ngây mà thôi.

Khăn hỉ được vén lên để lộ ra gương mặt phấn nộn được trang điểm kỹ càng xinh đẹp của nàng, nhưng hình như có điều gì đó không ổn.

- Đại tỷ!

Cái quái gì thế này?

Người đang đứng trước mặt nàng cứ nhiên không phải là... trượng phu.

- Các người muốn làm gì đây?

Diệp Phi ngữ khí lạnh lẽo hướng nam nhân trước mặt khiến mặt hắn nhanh chóng tái đi mười phần.

- Đại tỷ! Tỷ nghe ta nói!

- Nói! Con nha đầu kia muốn làm gì nữa đây?

- Ta...

Lời chưa dứt thì cánh cửa hỉ phòng nhanh chóng bị một chưởng lực lớn tung mạnh vào, ngay sau đó là thân ảnh đỏ rực khác bay vào với tốc độ gió thét ôm chầm lấy cơ thể Diệp Phi đang phừng phừng lửa giận.

- Nương tử!

Thiên Kỳ đang tìm cách nhanh chóng thoát khỏi tiếng chúc tụng của mọi người bên ngoài để có thể nhanh chóng trở về phòng cùng tâm sự với Diệp Phi. Ngày này hắn đã chờ biết bao lâu cu nhiên lại bị phong tục tiếp khách này ngăn trở.

Khách vẫn lai dần khiến tâm hắn thầm thở ra một hơi nhưng đột nhiên thấy Thiên Dực cùng Ngân Tuyết, còn có Dạ Thần Phong đến nâng rượu chúc mừng hắn. Nếu là bình thường thì hắn sẽ vui vẻ mà nâng ly nhưng lòng hắn bỗng dâng lên một trận cuồng phong khó chịu khi nhận ra không có sự góp mặt của Sơ Tuyết. Mọi lần, Thiên Dực này đi đâu cũng thấy cái bóng nam nhân kia leo đèo theo sau mà bây giờ đột nhiên biến mất, nhất định có ẩn khúc.

Cả ba người thay phiên nhau nâng ly mà hắn nhanh chóng nhận ra sự gượng ép của Thần Phong cùng cái nháy mắt giữa hai sư đồ kia. Đầu hắn đột nhiên hiện ra ba chữ “Phá tân hôn”

Khỉ thật!

Mấy người này quả thật đang tiếc mạng mình quá dài đây mà.

Hắn tung người tránh những thế ngăn cản trắng trợn của Thiên Dực và Ngân Tuyết chạy như bay về phía hỉ phòng.

Đúng như những gì hắn nghĩ, trong phòng hiện tại đang có sự góp mặt của một nam nhân trong bộ hỉ phục khác, cứ nhiên là Sơ Tuyết.

- Cái người...

Diệp Phi tức đến nghẹn giọng.

- “Đại sư bá! Người đừng giận ảnh hưởng đến đêm tân hôn nha” Ngân Tuyết mỉm cười giả hoạt “Bọn con chỉ muốn đến chúc mừng ngày vui của hai người mà thôi”

- “Hôm nay cũng là ngày vui của Thần Tịch, sao các người không đến đó?” Thiên Kỳ giọng nói dường như đã kiềm chế không cho Sơ Tuyết một chữ bay ra ngoài. Hắn ta dám cư nhiên gỡ khăn hỉ ra khỏi đầu nường tử mà hắn nâng niu từ sáng đến giờ, cứ sợ vô tình bị gió cuốn đi mất thì gương mặt tuyệt diệu kia sẽ bị nam nhân khác để ý.

- “Ách! Lão đại người an tâm đi. Ta biết người rất quan tâm đến huynh đệ đồng cam cộng khổ của mình nên đã ra chỉ thị cho vợ chồng tứ tỷ và lục muội đến chúc mừng hai người bọn họ rồi a” Thiên Dực ha hả cười lớn rồi đột nhiên kéo Sơ Tuyết quay lưng ra ngoài “Rút thôi mọi người, để người ta còn làm việc nha”

- Thiên Dực! Người chết với ta.

Diệp Phi nghiêng răng ken két toan lao ra sống chết với nha đầu chết tiệt kia nhưng lại bị một vòng tay mạnh mẽ khác kéo vào lồng ngực mình.

Thiên Kỳ đặt Diệp Phi ngồi lên giường sau đó quỳ trước mặt nàng. Diệp Phi vẫn còn ngỡ ngàng nhìn chăm chăm hắn. Bốn mắt giao nhau thâm tình cùng ôn nhu như nước khiến thần trí cả hai đều rối loạn.

- Nường tử!

- Hả?

- Nường tử!

- Gì?

- Nường tử!

- ...

- Ta yêu nàng.

- ...

- ...

- Ta cũng yêu người.

Thiên Kỳ nhẹ nhàng đặt lên môi nàng một nụ hôn dài, lúc đầu chỉ là nhẹ nhàng nhưng ngay sau đó lại cắn nuốt như muốn khanh cả thân thể mềm mại kia vào máu thịt hắn.

- Cám ơn nàng.

- Vì điều gì?

- Vì... đã yêu ta.

- Ngốc.

Bàn tay nóng bỏng không biết từ bao giờ đã thoát hết y phục của cả hai để hai thân thể trắng nõn giao nhau trên hỉ giường.

Thiên Kỳ khẽ phất tay, ngọn nến phụt tắt cùng chiếc màn tung bay theo gió khẽ buông xuống che đi cảnh xuân sắc triển miên phía bên trong.

Diệp Phi khẽ cười khi nhớ lại chuyện xưa. Đã gả cho Thiên Kỳ gần nửa năm rồi mà nàng vẫn còn đỏ mặt khi nhắc đến chuyện hoan ái nam nữ thì cũng hơi khó hiểu đi.

Một vòng tay lạnh băng chợt ôm chặt lấy nàng từ đằng sau khiến Diệp Phi giật mình. Vô công của hắn đã ngày càng cao hay do bản thân nàng vốn không còn sự tinh tường như trước nữa khi mà Thiên Kỳ đến bên cạnh vẫn không có phát giác chút gì.

- Đang nghĩ gì mà thất thần vậy?

Thiên Kỳ cúi xuống liếm láp vành tai mềm mại của nàng khiến cả người Diệp Phi khẽ run lên vì sự khiêu khích trắng trợn kia.

- Người vì sao lại lạnh thế này?

Diệp Phi xót xa xoa hai tay của mình sau đó áp lên đôi gò má đã sớm hơi tái đi.

- Ta không sao.

Thiên Kỳ mỉm cười hạnh phúc ôm chặt giai nhân vào lòng khe khẽ vỗ về. Tâm hần bình yên quá! Chưa bao giờ hắn thấy thoải mái như bây giờ. Ngày ngày tỉnh giấc liền được ngắm nhìn gương mặt thiên thần mà tâm hắn tìm tưởng niệm thật lâu, được ôm nàng trong vòng tay vuốt ve thân thể trắng nõn mịn màng chỉ thuộc về riêng mình hắn. Trưa trưa cùng thưởng thức những món điểm tâm do chính bàn tay nàng vì hắn chuẩn bị, được gối đầu lên đùi nàng thiếp đi trong từng cơn gió thoảng đưa hương. Chiều chiều cùng nàng nắm tay nhau dạo khắp từ kinh thành nhộn nhịp xô bồ ra đến khoảng rừng phía tây hoang vu, tĩnh lặng. Tối tối lại cùng nàng ngồi trên nóc nhà thưởng trà ngắm trăng trong không khí bình yên, hạnh phúc.

Có nam nhân nào hạnh phúc như hắn chưa?

Thế mới bảo, nam nhân chấp nhận đánh đổi cả giang sơn chỉ vì một nụ cười thoáng qua của giai nhân trong lòng mình.

Hạnh phúc đến thật đặc biệt khiến lòng Thiên Kỳ ấm áp, khẽ đặt nương tử đã thiếp đi trong lòng mình lên giường, đắp chăn kín đáo tránh cho nàng nhiễm phải phong hàn. Sau đó hắn cũng leo lên bên cạnh ôm chặt nàng vào lòng cùng nàng chu du vào giấc mơ mỹ miều nhất cuộc đời khi có ái tình bên cạnh.

95. Chương 95

Thiên Kỳ nhíu mày nhìn Hắc Dạ phía bên dưới khiến mọi người có mặt trong phòng đều bất giác lạnh run. Trong lòng ai ai cũng thầm mong vị cứu tinh đại nhân đại lượng kia mau đến giải cứu tất cả thoát khỏi yêu mị của khối băng ngàn năm trên kia. Và ông trời đã rủ lòng thương xót xuống nhân gian cứu rỗi linh hồn những kẻ đáng thương.- Làm sao mà không khí trầm lắng quá vậy? Thân ảnh kiêu mỹ với bộ bạch y tung bay trong gió đẩy cửa thư phòng bước vào khiến Hắc Ảnh, Hắc Dạ cùng hai vị quan trọng triều thần phải thở phào nhẹ nhõm.- Tham kiến Duệ Thân vương phi.- Không cần đa lễ, ta không thích. Thiên Kỳ càng nhíu mày chặt hơn nhìn Diệp Phi đang bưng mâm thức ăn tiến vào phòng.- Tại sao lại ăn mặc phong phanh như thế này? Tứ y đâu lại để nàng bưng nặng như thế? Bọn họ muốn nghỉ việc hết rồi à?- Tứ y cũng có việc ở Vô Danh các mà. Diệp Phi mỉm cười ôn nhu nhìn hắn trong khi cả bốn người không an phận đã tự giác mà rút lui nhường chỗ cho hai bậc chủ tử ở lại với nhau.- “Sau này muốn ra khỏi phòng phải khoác thêm áo ấm nghe chưa? Đã mùa đông rồi, nàng vừa khỏi phong hàn nên chú ý giữ gìn sức khỏe một chút” Thiên Kỳ vừa nói vừa cởi áo ngoài của mình gói trọn thân hình mỏng manh của Diệp Phi đó không còn một kẽ hở mới âm thầm gặt đầu ưng ý.- “Dạ vâng thưa phu quân” Diệp Phi mỉm cười giảo hoạt trêu chọc khiến lòng Thiên Kỳ cũng thả lỏng thoải mái hơn một chút “Giờ thì phu quân của ta có muốn ngồi xuống ăn chè hạt sen nóng ta nấu không đây?”- Đương nhiên là có rồi nha. Thiên Kỳ mỉm cười liền đặt Diệp Phi ngồi trên đùi mình sau đó một muống thì chàng một muống thì nàng tình chàng ý thiếp vô cùng xuân ý. - Vương gia! Có Trang quận chúa cầu kiến. Hắc Ảnh không muốn phá không khí nồng ấm của hai người bên trong phòng nhưng không báo là không được vì dù sao người ta cũng là quận chúa được sắc phong nha. - “Bảo Yến?” Diệp Phi nhíu mày khó chịu “Nàng ấy đến đây làm gì?”- “Chắc là do chuyện tứ hôn thôi” Thiên Kỳ đặt lên đôi môi đỏ mọng của nương tử mình một nụ hôn trấn an “Nàng có thể ở đây nếu như lo lắng”- Hừ! Ai thêm lo lắng chứ? Bất quá thì ta trả lại phong vị vương phi này và trở về Trúc Lâm sơn trang ở cùng phu thê tứ muội.- “Cả đời này nàng đừng mong rời khỏi ta” Thiên Kỳ mỉm cười nhìn thẳng vào ánh mắt như đang đùa giỡn của Diệp Phi một cách thâm tình khiến tâm nàng bỗng thấy ấm áp khó cất thành lời.- Hừ!

Đừng quên muối muối thân yêu của ta đang là hoàng hậu độc sủng nha. Người đừng mong đuổi được ta đi. Sủng nàng còn không kịp nữa là...- “Vương gia!” Tiếng Hắc Ảnh hồi thúc bên ngoài khiến mặt Thiên Kỳ đành lại.- Cho nàng ấy vào.- Tuân lệnh. Thân ảnh hồng y diễm lệ từng bước đẩy cửa bước vào thư phòng, nụ cười trên môi Bảo Yến chợt khựng lại khi thấy Diệp Phi đang ngồi trong lòng Thiên Kỳ nhìn nàng ta.- Thiên Kỳ ca ca!- “Ồ đây không phải mình ta” Thanh âm lạnh lẽo của Thiên Kỳ ngân lên khiến Bảo Yến khẽ run, nàng ta đành nghiêng rằng cất từng chữ khó khăn.- Nhị... tẩu. Diệp Phi khẽ thở dài một hơi liền đứng dậy rời khỏi lòng Thiên Kỳ.- Người nói chuyện với quận chúa đi, ta đến phủ của Thần Tịch thăm nhị muội. Thiên Kỳ khẽ nhú mày suy nghĩ rồi hướng ra ngoài gọi Hắc Dạ.- Người đi theo bảo vệ vương phi.- Tuân lệnh chủ nhân. Sau đó hắn mới quay sang vuốt lại mái tóc cho Diệp Phi và chỉnh sửa áo choàng trên người nàng cẩn thận rồi đặt môi lướt nhẹ lên môi nàng.- Nàng cẩn thận, nhớ về sớm. Còn không lát ta đến phủ quốc sư đón nàng.- Không cần đâu. Ta đâu phải hài tử chứ. Diệp Phi mỉm cười, ngẩng đầu hôn lại hăm mới quay lưng cất bước đi. Nhìn một màn tình chàng ý thiếp kia khiến lòng Bảo Yến quặn thắt, hai bàn tay siết chặt trong tay áo. Bao năm qua nàng làm tất cả vì Thiên Kỳ ca ca thế cư nhiên tâm hắn chỉ chú mục lên người một mình Diệp Phi khiến nàng vô cùng không phục cùng ghen tức đến muốn chết đi. Giờ đây còn chuyện tứ hôn nữa làm nàng không thể nào chịu được.- Muội đến đây vì chuyện tứ hôn? Thiên Kỳ nâng tách trà nóng hớp một ngụm không nhìn Bảo Yến mà nhẹ nhàng hỏi.- Đúng vậy. Ngừ khí đau lòng cùng bất phục của Bảo Yến khiến lòng Thiên Kỳ khẽ đau nhưng nếu không làm như thế sẽ không khiến nàng chết tâm. Hắn biết nàng yêu hắn nhưng đối với hắn, Bảo Yến chỉ là một tiểu muội muội không hơn không kém huống chi lòng hắn mãi mãi chỉ có hình bóng của một người con gái. Nghĩ đến Diệp Phi, môi Thiên Kỳ bất giác nhếch lên một nụ cười ấm áp. Điều này càng khiến sự ghen tuông trong Bảo Yến tăng lên gấp bội phần.- Thiên Kỳ ca ca! Huynh có thể nào nói với hoàng thượng giúp muội được không? Muội không muốn gả cho Nhan tướng quân gì đó đâu, muội đâu yêu hắn. Chẳng lẽ huynh muốn muội phải sống với một người mà muội không có chút tình cảm gì sao?- Nhan Hâm là một nam nhân tốt, vừa tài giỏi lại là một trung quân. Gả cho hắn có gì là uý khuất ư?- Nhưng là muội không yêu hắn... Huynh biết... muội là yêu ai mà! Thiên Kỳ khẽ thở dài một hơi không nói. Thấy hắn im lặng, Bảo Yến tưởng rằng hắn đang xiêu long bèn chạy lại ngồi vào chiếc ghế bên cạnh. Nàng rất muốn nhào vào lòng hắn như Diệp Phi lúc này nhưng thâm tâm vẫn không muốn thấy thố trước nam nhân mình yêu nên nàng bèn kiềm lòng trở lại. Bảo Yến nắm lấy tay của Thiên Kỳ, dựa hẳn cả cơ thể đầy đà vào người hắn khiến hắn nhíu mày khó chịu.- Thiên Kỳ ca ca! Huynh hiểu muội mà.- Người bảo hoàng huynh ban tứ hôn là ta.- Cái gì? Huynh... Bảo Yến tròn tròn hai mắt nhìn hắn như không tin vào tai mình.- “Tại sao?” Giọng nói nàng đã run rẩy nhưng ngược lại càng khiến tâm Thiên Kỳ thêm khẳng định. Đêm dài khéo chỉ càng gây ra thêm lắm mộng mà thôi.- Muội năm nay đã 18 tuổi rồi, cũng đủ tuổi gả đi.- Lý do của huynh không thuyết phục. Muốn gả cho ai thì muội cũng có quyền lên tiếng chứ?- Vậy muội nói xem Nhan Hâm chỗ nào không tốt? Ngoài hắn ra còn ai xứng hơn với muội?- Huynh!- Ta? Muội đùa hử?- Huynh biết muội yêu huynh mà. Nếu không có ả Diệp Phi kia thì muội bây giờ đã là nương tử của huynh chẳng phải sao? Nhưng vì huynh, muội bằng lòng làm thê thiếp, nguyện ý cùng nhị tẩu chăm sóc cho huynh. Thế vì sao huynh còn không đồng ý thú muội cơ chứ? Muội có gì không tốt? Huynh nói đi!- Muội chỗ nào cũng tốt nhưng là trong tim ta chỉ có một mình Phi nhi và nương tử của ta cũng chỉ có mình nàng ấy mà thôi.- Muội đồng ý làm thiếp cũng không được sao?- Không! Ta chỉ thú một thê.- “Chỉ vì con tiện nhân đó mà huynh nhẫn tâm mang muội bán cho người khác hay sao?” Bảo Yến hét lên trong đau đớn lẫn căm phẫn.- Câm miệng! Muội còn mắng Phi nhi thì đừng trách ta vì sao không nghĩ tình Trang thúc thúc mà ra tay đánh muội.- Huynh... Bảo Yến nức nở khóc bỏ chạy ra ngoài. Nhìn thân ảnh cô đơn đau đớn dần rời xa khỏi thư phòng, Thiên Kỳ chợt buông mình ngồi xuống ghế gỗ, tâm bỗng dưng nặng nề đến khó thở.

96. Chương 96

Diệp Phi ngồi trong xe ngựa do Hắc Dạ cùng Hắc Ảnh đánh chạy bên ngoài phố xa đến phủ quốc sư của Thần Tịch. Chẳng là cách đây vài ngày, Phi Vũ đột nhiên không màng đến thân phận hoàng hậu của mình một mạch chạy đến phủ Duệ Thân vương báo cho nàng biết Trúc Nhã đã mang thai được một tháng rồi. Tin vui này khiến tâm tình Diệp Phi thoải mái hẳn ra, cuối cùng thì cũng có chút xúc tác cho nhị muội của

nàng nói nhiều thêm một chút. Thăm hỏi sức khỏe của Trúc Nhã xong thì Diệp Phi cũng lật đật ra về vì trời cũng đã dần buông tối. Nếu giờ còn nấn ná ở đây chắc Thiên Kỳ lo sốt vó lên mất. Nhưng ý định trở về của nàng nhanh chóng bị phá hủy trong tay hai mươi hắc y nhân trong rừng trúc này. Chẳng là trong lúc xe ngựa đang chạy băng băng xuyên qua khu rừng thì ngựa đột ngột hí lên rồi dừng hẳn lại, sau đó là thanh âm hô to lo lắng của Hắc Ảnh truyền vào bên trong cỗ xe. Diệp Phi ngay lập tức vén rèm lên nhìn thẳng những tên đang lăm lăm dao kiếm kia. - “Duệ vương phi! Hôm nay là ngày tàn của ngươi” Một tên có vẻ là cầm đầu lên tiếng, tiếp sau đó là thanh âm “Sát” vang lên và tất cả bọn chúng rút kiếm thẳng đến chỗ nàng ra tay không thương tiếc. Thật không ngờ bây giờ còn có kẻ dám cả gan hành thích người của hoàng gia. Cả năm nay, từ khi quân khởi nghĩa tiến vào kinh thành thì không một ai là không biết đến sự tích cùng gốc gác của người trong Trúc Lâm sơn trang. Chỉ nghe danh thôi cũng đủ khiến giang hồ rùng mình e sợ. Thế cư nhiên hôm nay, lại có một toáng hắc y nhân xuất hiện chặn đường Diệp Phi. Chẳng phải là chúng không biết Duệ Thân vương phi này là ai, mang trong mình giọt máu thân thích với nhà nào mà chính là chúng muốn giết nàng. Diệp Phi khó khăn chống đỡ trong khi Hắc Ảnh và Hắc Dạ liên tục thất thủ bởi bọn sát thủ kia đúng thật là đã qua huấn luyện kỹ càng trước khi ra tay hạ sát người nào đó theo chỉ thị. Bách Liên thủ trải qua một khoảng thời gian không sử dụng cũng không khiến nó mai một đi tài nghệ vốn đã có. Thanh lụa trắng dài cùng nữ tử bạch y thanh tao thoát tục tung bay trong chiều gió xen lẫn đầu dây là thanh âm lao xao xàn xạt phát ra từ những ngọn trúc va chạm vào nhau càng khiến cho bức tranh tiên cảnh thập phần thập mỹ khuấy động lòng người. Đột nhiên cơn đau quặn thắt từ bụng truyền lên khiến Diệp Phi ngừng ngay động tác quyền rũ của mình cúi gập người xuống hông giảm cơn đau lạ lẫm. Mồ hôi lạnh túa dần ra khắp người. - Vương phi! Hắc Ảnh cùng Hắc Dạ dứt khoát vung kiếm chém ngang hông một hắc y nhân cản đường, liền sau đó tung người bay lại bảo hộ phía trước nàng. Cơn đau nơi bụng dưới khiến Diệp Phi hoa mắt chóng mặt, Bách Liên thủ trên tay nhanh chóng thu về quần ngang eo. Cả thân hình nàng dựa hẳn vào người Hắc Ảnh khiến hai nam nhân kia càng lo lắng, gấp gáp không thôi. - Đại ca! Huynh đưa vương phi rời khỏi, đệ sẽ ngăn bọn chúng. Hắc Dạ đứng chắn ngang phía trước Hắc Ảnh, thanh kiếm trên tay vãn vung lên vun vút không ngừng nghỉ. - Nhị đệ! Đệ đưa vương phi đi trước, nên nhớ Lục y đang mang thai, đệ không còn một mình đâu. - “Các người nói xong chưa? Chẳng ai thoát được đâu” Một tên hắc y nhân mạnh bạo lên tiếng khiến cả hai nam nhân hừng hực lửa giận. - “Khỏi bàn luận” Diệp Phi nén đau nhìn Hắc Dạ “Mau đi về báo cho vương gia” Hắc Dạ chần chừ nhìn vương phi đáng kính của mình đang đau đớn ôm bụng. Chính vương gia đã giao nhiệm vụ bảo vệ nàng cho hắn nhưng giờ đây bỏ lại nàng quay về, dẫu là kêu người đến cứu cũng vậy, lòng hắn thật không an tâm. Hắn biết vương phi bảo hắn quay về chỉ vì nường tử của hắn đang mang thai, nếu cả hai người bọn họ xảy ra chuyện thì hắn cũng được an toàn, ít ra là như thế. Có một chủ tử như vậy còn cầu gì hơn? - Nhanh! Hắc Ảnh thấy hắn chần chừ thì đột ngột hét lên. Sau khi bóng Hắc Dạ khuất sau hàng cây thì cũng là lúc Diệp Phi không còn biết gì nữa. Hắc Ảnh chặt vật vừa chống đỡ những làn kiếm lao đến mình, vừa lo lắng bảo vệ Diệp Phi tránh cho nàng gặp bất kỳ thương tổn gì. Thiên Kỳ một đường tung người chạy như bay đến khu rừng trúc phía Bắc kinh thành như vũ bão đến độ Hắc Dạ cùng Nhan Hâm tướng quân phía sau cũng đuổi theo không kịp. Sáng nay trên triều hoàng huynh có bảo hai người bọn họ cùng thảo luận chuyện võ nghệ ở khu vực thành Khê Lương cả tháng nhưng chưa được đáp cho an toàn. Vẫn đang nghị sự trong thư phòng thì hắn bị âm thanh khủng hoảng của Hắc Dạ từ bên ngoài náo loạn khiến tâm tình khó chịu đôi chút vì bị làm phiền, nhưng khi nghĩ đến chuyện Diệp Phi đến thăm nhị muội mà hai thủ hạ đắc lực của hắn vẫn một mực theo bên người nàng thủ hộ. Thiên Kỳ tung cửa xông ra ngoài khiến Nhan Hâm giật mình. Hắn chưa bao giờ cảm thấy lo sợ như thế kể từ khi Diệp Phi bị thương đột trước trong trận Phú An thành bởi vì lúc ấy có hắn bên cạnh. Còn giờ đây, võ công nàng chỉ khôi phục được một phần ba thì làm sao có thể chống lại thật nhiều sát thủ như thế. Thiên Kỳ đến nơi, không khí lặng im một cách đáng sợ, hàn khí lạnh băng từ người hắn tỏa mát xung quanh khiến động tác của năm hắc y nhân còn lại phải dừng tay quay đầu nhìn nam nhân anh tuấn vừa xuất hiện trong khi đôi mắt Hắc Ảnh loé lên tia tinh quang mừng thầm. Nhìn thân ảnh Diệp Phi cả người đầy máu, đôi mắt nhắm nghiền, cơ thể phải dựa hẳn vào Hắc Ảnh thì tim Thiên Kỳ nổi lên đập loạn xạ lo lắng. Hắn như điên cuồng lao vào vung Tiêu Diêu kiếm nổi danh trên giang hồ vào người từng hắc y nhân không một ai tránh khỏi. Chỉ một khắc sau, toàn bộ khu rừng lại trở về hình dạng nguyên thủy của nó, duy chỉ khác là giờ đây lại xuất hiện thêm hai mươi cái cây để đó làm phân bón cho cây. Thiên Kỳ ôm trọn cơ thể Diệp Phi vào lòng, hai mắt long lên sòng sọc trong khi Hắc Ảnh cùng Hắc Dạ bên cạnh cúi thấp đầu chịu tội. Cả hai người họ không bảo vệ tốt cho chủ tử, kỳ này chết là cái chắc. - Phi nhi! Thiên Kỳ ôm thiên hạ trong lòng, một đường bay thẳng về vương phủ. Người Diệp Phi bốc lên một mùi máu tanh đến khó chịu. - Hắc Ảnh gọi ngự y của vương phủ đến Tiểu Phi các. Hắc Dạ đến phủ quốc sư thỉnh muội muội của vương phi

đến. Hắn gấp gấp giao phó hết công việc liền ngay sau đó vào Tiểu Phi các đóng cửa tự mình tẩy sạch những vết mmaus loang lỗ trên cơ thể nàng. Máu như thể vẫn cứ chảy ra từ phía dưới hạ thân Diệp Phi khiến Thiên Kỳ gần như là phát điên lên. Điểm huyết cầm máu trong chốc lát cũng không thể làm sắc mặt vốn trắng bệch thêm hồng hào. Hắn chẳng biết làm gì hơn là ngồi nắm chặt tay nàng trong cảm lạnh mong chờ Trúc Nhã đến, chỉ có nàng ấy mới cứu được nàng, hắn tin rằng có Trúc Nhã thì nàng sẽ không sao, sẽ bình an.

97. Chương 97

Thiên Kỳ mặt giận dữ nhìn Hắc Ảnh cùng Hắc Dạ phía dưới khiến tâm hai người nam nhân kia như treo ngược cành cây. Trời ạ! Bọn họ còn có nương tử đang đợi ở nhà, còn có hài tử chưa ra đời, lý nào lại chết một cách lãng nhách như thế này được nha.

- Các người biết tội chưa?

Thiên Kỳ ngữ khí âm lãnh càng làm không khí xung quanh thêm phần ảm đạm. Hắn đang phi thường tức giận, giận hai thủ hạ theo bên người hắn bao năm nay cứ nhiên không thể bảo vệ tốt nữ nhân của hắn, giận thể lực to lớn trong tay không thể nào điều tra ra được những kẻ đứng sau vụ ám sát Duệ Thân vương phi không thành.

- Vương gia! Bọn thuộc hạ biết tội.

- Tội gì?

- “Ách! Là không bảo vệ được vương phi” Hắc Ảnh gấp gấp trả lời, đầu không dám ngẩng lên đối diện với đại khối băng đang bốc hỏa phía trên.

- Còn không?

- “Ách! Là không tra ra được kẻ chủ mưu” Hắc Dạ tiếp lời đại ca của mình, cả hai đang rất cố gắng kiềm chế cơn hỏa đang toả ra xung quanh.

- Còn không?

- “Ách! Còn không đại ca?” Hắc Dạ quay sang Hắc Ảnh ngờ ngác hỏi khiến đầu hắn chợt nổi lên ba đường hắc tuyến.

- “Hử?” Thiên Kỳ có vẻ không kiên nhẫn nhìn hai huynh đệ bọn họ.

- “Ách! Còn, là nhị đệ bỏ rơi vương phi trở về một mình” Thôi thì đã là huynh đệ thì mình sống chết có... số đi, con người thì dễ thân làm đại ca này nuôi dùm cho vậy.

- “Hừ! Rõ ràng là vương phi bảo đệ rời đi cơ mà” Hắc Dạ hắc tuyến nổi nóng gây sự trở lại.

- “Thôi!” Thiên Kỳ gằn giọng cắt đứt “Hai người mau chóng tra ra kẻ chủ mưu lấy công chuộc tội. May mắn là Phi nhi không sao, nếu không hai cái đầu các người cũng không đủ cho ta hủ giận”

- Thuộc hạ tuân mệnh.

Thiên Kỳ thở dài dùng khăn khô lau đi những vệt mồ hôi lạnh trên trán Diệp Phi, ánh mắt hắn âu yếm chú mục trên người nàng không rời đi một khắc.

Bàn tay to nhẹ nhàng xoa nơi bụng phẳng lý của Diệp Phi thầm mỉm cười hạnh phúc, nơi đây hiện đang tồn tại một sinh linh bé nhỏ, hài tử của hắn, kết tinh tình yên vĩnh cửu của hai người. May mắn nàng chỉ là vì vận công mà động thai khí, nếu không... hắn cũng không dám tưởng tượng chuyện gì sẽ xảy ra nữa.

Nghe Trúc Nhã dặn cho hắn một trận nào là phải chăm sóc thai phụ như thế nào, nữ nhân ba tháng đầu mang thai phải nhẹ nhàng, cẩn thận, chi li làm sao mà nhức cả đầu nhưng hắn lại chú tâm ghi ghi chép chép vào não bộ từng chữ một không bỏ sót bất kỳ câu nào.

Diệp Phi dần dần mở hai mí mắt đang nặng trĩu, nhìn phu quân của mình đang tủm tỉm cười trong khi bàn tay to lớn lại đang di chuyển loạn xạ nơi bụng khiến hai má của mình ửng đỏ.

- Người lợi dụng lúc ta ngủ làm loạn?

- Nàng tỉnh? Trời ạ! Nàng làm cho ta sợ chết khiếp.

Thiên Kỳ nâng người Diệp Phi để nàng dựa vào lồng ngực ấm áp của hắn.

- Ta biết người sẽ đến kịp thời mà!

Diệp Phi mỉm cười, nàng là tin tưởng hắn vô điều kiện mà. Bất kể nàng ở đâu, gặp chuyện gì, hắn luôn sẽ xuất hiện đúng lúc để làm bờ vai cho nàng dựa vào.

- Từ giờ nàng phải nghe lời ta, ra ngoài ta sẽ đi theo nàng, nếu không phải có đủ tứ y cùng Hắc Ảnh và Hắc Dạ mới được rời khỏi vương phủ.

- Ta... không sao mà.

- Nàng giờ đây không chỉ có một mình.

- Là... là sao?

Thiên Kỳ ghé vào tai Diệp Phi nói nhỏ với vẻ sung sướng khó tả trong khi gương mặt nàng chuyển từ kinh ngạc sang hứng khởi.

- Người... người nói... ta...

- Nàng đang mang thai con của ta.

- Thật?

- Thật!

Diệp Phi nâng tay xoa xoa chiếc bụng vẫn bằng phẳng, không có bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy bên trong đang tồn tại một sinh linh bé bỏng, đáng yêu, là kết tinh tình yêu vĩnh hằng của nàng và hắn.

- Thế ta vì sao lại ngất đi?

- Nàng vì vận nội công nên động thai khí. Từ giờ không cho phép luận võ, nhảy, chạy hay hoạt động mạnh, phải luôn có người ở bên cạnh, nếu không ta sẽ đánh vào mông nàng.

- Ố! Ta... sắp làm nương rồi mà người còn...

- Hừ! Thế phải nghe lời, phải cẩn thận nếu không con sẽ khó chịu.

- “Chỉ lo cho con!” Diệp Phi quay mặt đi không thèm nhìn khiến hắn phì cười.

- Sắp làm mẫu thân rồi mà nàng con đi ghen với hài tử của chính mình sao?

- Ai thèm ghen chứ?

- Phi nhi! Nàng thật đáng yêu.

98. Chương 98

Trong bóng đêm leo lét một ngọn đèn dầu giữa phòng, hai bàn tay của Bảo Yến siết chặt đầy căm giận trước kế hoạch bao ngày khó khăn bày ra cứ nhiên bị phá huỷ trong tích tắc. Nếu như lúc đó nàng ta không chịu uất ức do Thiên Kỳ gây ra thì cơ hội để Diệp Phi bị giết chết sẽ càng cao hơn. Tiếc rằng... không được.

Gió bên ngoài cánh cửa sổ gào thét như những linh hồn oán than đòi trả mạng. Một bóng đen đột ngột xuất hiện đằng sau lưng Bảo Yến nhưng nàng ta vẫn không hề hay biết chút gì, vẫn chăm chăm rơi vào trầm tư suy nghĩ của riêng mình.

Nam nhân hắc y đó vòng tay sang ôm lấy vòng eo thon gọn mới khiến Bảo Yến giật mình thức tỉnh trong cơn miên man. Hắn nâng bàn tay to lớn đầy vết chai sạn vì cầm kiếm lên đôi gò nhô cao của nàng xoa nắn một cách tự nhiên mặc kệ cho những tiếng rên rỉ đang dần phát ra từ trong miệng nàng.

Chưa dừng ở đó, hắn nhanh chóng dịch chuyển xuống phía dưới làn váy xanh trên ghế nơi bí ẩn làm cả người Bảo Yến xụi lơ dựa hẳn vào lồng ngực đằng sau. Làn môi kia từ từ ở trên vai xuống đến tấm lưng trần mà không biết ý phục của nàng đã rơi xuống từ lúc nào.

Hắn một đường đẩy cả người Bảo Yến ngã lên trên giường như khiêu khích hỉ nộ ái ố.

Chiếc yếm đỏ bị giật ra quăng lên trên nền đất lạnh giá không chút thương tiếc bởi nó chỉ là một mảnh lụa vô tri vô giác dùng để khoả lấp đi hình ảnh pháp phòng cuốn hút nơi bờ ngực đầy đặn gợi cảm của nữ nhân.

Hắn há miệng ngậm chặt tất cả những gì có thể ngậm, một bên đẩy dằm kia lại bị bàn tay khác xoa nắn như một miếng bột nhào. Bàn tay còn lại của hắn lần mò nơi kín đáo khiêu khích, đùa giỡn mặt kệ những tiếng rên dâm dăng của Bảo Yến trên giường vì sự sung sướng cực độ của hoan ái nam nữ.

Đột ngột ngón tay của nam nhân kia đâm sâu mãnh liệt vào nơi bí ẩn, Bảo Yến trợn tròn mắt vì đau mà cũng vì một cảm giác lạ lẫm đang chiếm cứ khắp từng tế bào trên cơ thể nàng bây giờ.

Sức chịu đựng của hắn không có giới hạn bởi vì chính nữ nhân trên giường kia không biết vì sao lại có thể khiến dục vọng của hắn nổi lên. Vật cứng trướng lên thay thế ngón tay hắn tiếp tục cuộc hành trình khám phá điều mới lạ trong cơ thể nữ nhân.

Bên trong màn sa, cảnh xuân phơi phới lộ lộ khiến cho người người bấp gặp phải má đỏ tay run không kiềm chế được long mình. Hai thân thể lỏng lẻo quấn chặt lấy nhau không chừa bất kỳ một khe hở nào trong khi mồ hôi chảy từng giọt xuống đọng trên lưng hai người.

Đầu nam nhân úp mặt xuống khuôn ngực pháp phòng vì mệt của nữ nhân, cả hai buông hơi thở dốc sau những cuộc hoan ái triền miên.

- Thiên Kỳ ca ca.

Bảo Yến bật môi rên lên trong cơn kích thích tiếp theo khiến nam nhân trên giường dừng ngay động tác của mình. Đôi lông mày của hắn nhíu chặt lại, bờ môi đang mím kín trong khi bàn tay đặt nơi ngực Bảo Yến bóp chặt tức tối.

- Cơ thể ngươi dính với ta mà còn dám gọi tên nam nhân khác hay sao?

Hắn đột ngột lập người Bảo Yến khiến nàng nằm xấp xuống giường và tiếp tục cuộc chơi đầy tính kích thích.

Bảo Yến nhanh tay mặt lại ý phục chính tề sau đó dò dẫm từng bước chân đang run lên sau cuộc hoan ái về phía bàn ngồi xuống đối diện với nam nhân hắc y vừa cùng mình triền miên.

- Diệp Phi vẫn sống.

- “Ta biết” Nam nhân nhếch môi cười mỉa “Chỉ là tạm thời”

- Ta muốn ngươi để yên cho Thiên Kỳ ca ca.

Nam nhân hắc y ngược nhìn nàng một cách khinh bỉ, nửa ngày sau mới phun ra từng chữ cay nghiệt.

- Dựa vào thân kỹ nữ như ngươi?

Bảo Yến da mặt trắng bệch không nói nên lời. Chỉ vì muốn Triệu Viễn hại chết địch thủ lớn nhất trong lòng mình mà nàng đã không tiếc thân lên giường với hắn không biết bao nhiêu lần nhưng bao giờ xong việc cũng nhận được những lời chỉ trích cay độc như thế. Chẳng lẽ yêu là phải đánh đổi cả danh dự lẫn tự trọng của bản thân hay sao? Nàng đã yêu, yêu hết mình, yêu nồng cháy con tim nhưng mãi vẫn không được đáp lại.

Tại sao con đường tình ái của nàng lại bấp bênh như thế chứ? Hi sinh tính mạng cả gia đình để đổi lấy một khoảng thời gian được hấn chăm sóc và chú ý, liều mạng mình đỡ cho hấn một chương chỉ để nhận được vài ngày chăm lo, bên cạnh huynh đệ hấn và những gì phụ thân đã làm trong lúc sinh thời và nhận được chức danh quận chúa bù nhìn như ngày nay, cuối cùng chính là vứt đi tấm thân xử nữ cùng tự tôn bản thân để được cái gì bây giờ?

Hỡi thế gian, tình ai là chi?

Mà để đôi lứa thề nguyện sống chết...

Nhưng chỉ mình nàng thề sống thề chết bên cạnh hấn, còn hấn thì sao? Chẳng phải lúc này hấn đang mỉm cười ôn nhu, ôm trong tay, nâng niu nữ nhân khác trong lòng mình như một báu vật trân quý mà nữ nhân đó lại mang trong mình dòng máu duy nhất của hấn.

Nàng còn gì trong tay?

Quay đầu có thật là bờ? Hay quay đầu với nàng vẫn chỉ là vực sâu thăm thẳm không lối thoát?

- Người muốn ta phải làm sao đây, Triệu Viễn?

- Hạ độc.

Triệu Viễn rút trong người ra hai lọ thuốc nhỏ đặt lên bàn, nghiêm trọng nhìn Bảo Yến.

- Đây là...?

- Lọ màu đỏ là Huyết Mẫu Đơn, lọ màu xanh là Dịch Thực Thuỷ.

- “Kịch độc của Luân Bang?” Bảo Yến trắng bệnh cả gương mặt nhìn Triệu Viễn đang nhếch môi cười mỉa.

- Đỏ dành cho Duệ Thân vương phi kính mến của chúng ta, xanh chính là phu quân của ả. Tất nhiên người có thể chọn một trong hai.

Bảo Yến không nói hai lời, vươn tay nắm chặt lọ thuốc màu đỏ.

- Ta biết người sẽ chọn nó nhưng bất quá... có một điều kiện.

- Là...?

- Ta muốn người trở thành Duệ Thân vương phi và mang thai... con của ta.

“Àm!”

Bảo Yến ngược ánh mắt khó tin nhìn Triệu Viễn đang vẫn âm thầm cười cợt. Rốt cuộc hấn có âm mưu gì? Nhưng dẫu có âm mưu gì thì mọi chuyện vẫn đều có lợi cho nàng không phải sao? Chỉ cần mang thai của hấn, sau này thiếu gì cơ hội cùng Thiên Kỳ ca ca có thêm thật nhiều hài tử khác. Nhưng...

- Người vốn biết Thiên Kỳ ca ca sẽ không thể lấy ta, với lại hoàng thượng còn tứ hôn ta với tên Nhan Hâm không biết mặt kia.

- Chuyện này người không cần phải lo, ta ắt có kế sách chu toàn. Người chỉ cần ngoan ngoãn chờ lên kiệu hoa vào Duệ Thân vương phủ và mang thai hài tử của ta là được.

- Được, ta chấp nhận yên cầu này.

99. Chương 99

Diệp Phi nhấp ngụm trà Bích Loa Xuân thượng hạng của kinh thành trong khi hai hàng chân mày lá liễu lại nhíu chặt thành hình chữ xuyên. Trúc Nhã nhìn đại tỷ của mình chỉ nhếch miệng cười, một nụ cười khó

thấy trên gương mặt băng lãnh của nàng trước khi gặp Thần Tịch, nhưng giờ đây mọi người xung quanh đã phần nào cảm thấy quen thuộc với khuôn mặt tươi cười này rồi.

Diệp Phi đặt tách trà xuống bàn sau đó nhìn chăm chú Trúc Nhã.- Việc này muội nói cho Nam Phong biết chưa?- “Vẫn chưa, tỷ là người đầu tiên hay” Trúc Nhã bình chân như vại nói cứ như đây là chuyện của ai đó chứ chẳng phải của mình.- “Chắc phải có nguyên do chứ?” Diệp Phi liệu sự như thần, nếu như sự xuất hiện của Triệu Viễn mấy ngày nay trong thành thì người nên biết đầu tiên chính là Trần Nam hoàng đế Hàn Nam Phong hay là Duệ Thân vương gia Hàn Thiên Kỳ chứ chẳng phải là nàng, một vương phi nhỏ bé đã sớm khuất xa thế sự trên đời.- “Bởi cách đây vài ngày, muội có bảo Hồng y cùng Hiên Viên theo dõi hành tung của hần” Trúc Nhã ngừng lại lấy hơi sau đó tiếp “Họ đã thấy hần đêm hôm lẻn vào cung”- “Vào cung? Hần liên lạc với ai trong cung hay sao?” Diệp Phi sửng sốt. Triệu Viễn chính là kẻ đầu tiên trốn thoát sau ngày nghĩa quân tiến vào kinh thành, phá cổng hoàng cung và đưa Nam Phong ngồi lên ngai vàng. Cáo thị truy nã hần nửa năm nay vẫn không hề có chút tin tức nay lại cả gan lòi mặt ra rục rịch nơi cấm địa. Triệu Viễn hần là một tên cáo già sau lão thừa tướng, hần đã quyết làm chuyện gì sẽ lập kế hoạch từng đường đi nước bước rõ ràng, kỹ lưỡng. Lần trở về này của hần nhất định là trả thù, mà trả thù cho chính bản thân hần hay giúp đỡ kẻ nào lên ngôi đây? Hàn Lâm Viên đã chết, Hàn Mạch bị trục xuất khỏi lãnh thổ Hàn Thiên quốc. Duy chỉ còn Hàn Lãnh vẫn không chút tăm hơi nhưng hần lại chính là kẻ không đáng để quan tâm nhất.- “Hồng y có đi theo nhưng lại bị cắt đuôi ngay sau đó” Trúc Nhã thở dài “Nhưng đêm hôm sau cả hai lại thấy hần bước ra từ tấm cung của quận chúa”- Bảo Yến?- Chính là con rết xấu xí đó.- Lần trước nàng ta giúp hần độc vào nguồn nước ở Phú An thành, lần này hai người họ cấu kết cũng không khiến ta ngạc nhiên mấy. Duy chỉ nguyên nhân và kế hoạch của họ lại khiến ta đau đầu. Một kẻ cáo già không thể nắm bụng hần, một người vì tình cảm có thể liều mạng làm mọi chuyện.- “Tỷ cũng biết rõ ả ta vì yêu sinh hận sao?” Trúc Nhã ha hả cười gập cả bụng.- “Hừ! Ta đâu phải mù hay điếc mà chuyện rõ còn hơn ban ngày đó lại không phát hiện ra?” Diệp Phi nhanh chóng liếc xéo nàng “Muội cho người của Vô Danh các trà trộn vào tấm cung của Bảo Yến, cài người vào nơi càng thân cận với nàng ta càng tốt. Tiếp tục theo dõi hành tung của Triệu Viễn, ngoài ra cần mau chóng báo ọi người biết chuyện, phòng còn hơn chữa”- Muội biết rồi. À! Nhân tiện muội đưa cả Tứ y cho tỷ. Mặc dù không biết hai người họ có chuyện gì nhưng chỉ cần liếc một mắt cũng biết đối tượng nhắm vào là tỷ và lão đại.- Um! Vậy cũng tốt dù sao ta cũng đang mang thai. Cả muội cũng cần cẩn thận.- Muội biết rồi. Nhìn chiếc xe ngựa của Trúc Nhã khuất xa dần cánh cổng vương phủ, Diệp Phi khẽ thở dài một hơi nặng nề. Biết bao giờ mọi người mới được bình an sống hạnh phúc đây? Nàng quay sang quản gia đứng bên cạnh.- Vương gia khi nào mới trở về vậy?- Bẩm vương phi. Vương gia tiến cung nên lão nô cũng không dám hỏi thăm hành tung của chủ tử. Diệp Phi lại thở dài. Cái tên Nam Phong chết tiệt này, tối ngày chỉ biết sai phu quân nàng tiến cung. Mặc dù biết quốc sự cấp bách nhưng có cần sáng nào cũng phải đi cho đến xế chiều mới về không cơ chứ? Thật là náo cả đầu. Hoàng cung. Thiết triều.- “Luân Bang lần này tiến cống với mục đích gì chứ? Cả mấy năm qua chúng ta nước sông không phạm nước giếng. Lẫn lẩn nội chiến trước, ngoại trừ Hoả Liên quốc có ý đồ thì bọn chúng cũng không động đây gì cả” Nam Phong khó chịu nhíu mày. Cả tuần nay quốc sự liên miên, đầu hần lại ong ong đau như búa bổ.- “Bọn chúng tiến cống thì chúng ta cứ nhận, hoàng thượng lo lắng gì?” Quang Thủy Cách Lại Bộ thượng thư là người hai triều đại, quan tam phẩm duy nhất được giữ trong triều sau khi quân Hàn Lâm Viên thất thủ cách đây gần một năm.- “Quan thượng thư nói vậy là không đúng nghĩa. Chẳng có một ai khi không lại dâng cống phẩm của nước mình ột nước không mấy liên quan đã gần trăm năm nay” Thần Tịch lên tiếng, sau đó là hàng loạt những lời bàn tán xôn xao, đồng ý có mà phản bác cũng có.- “Thần thiết nghĩ trước tiên chúng ta nên điều tra những cống phẩm đó bao gồm những gì, bao nhiêu người hộ tống và thực lực của họ trước khi tìm đến mục đích chuyến đi lần này” Viên Nhậm tướng quân bước lên một bước cúi đầu bẩm báo.- “Viên tướng quân nói rất đúng. Vậy chuyện này ta giao cho Vô Danh các lãnh nhiệm” Nam Phong phát tay xuống phía dưới, ngay sau đó Thần Tịch cũng cúi gập người hướng ngai vàng phía trên.- Thần thay mặc thê tử xin lĩnh mệnh. Kể từ khi người mặc hoàng bào theo hình long tử kia ngồi lên ngai vàng, lấy hiệu Trần Nam, Hàn Thiên quốc càng ngày càng vững mạnh. Đã từ lâu không còn nạn lũ lụt, mất mùa mà nạn đói cùng ôn dịch dường như đã lùi nhanh chóng đến khó tin. Bên cạnh đó cũng không thể không nhắc đến sự trợ giúp thần kỳ của Vô Danh các với tân các chủ Vô Sắc thần y, Huyết Sát cung với Mộ Dung cung chủ, Nguyệt Dạ sơn trang với Trình trang chủ. Ngoài ra, không ai bảo nhau thì đến hải tử ba tuổi cũng phải thán phục bọn hần vì đã ra sức quén rũ tỷ muội Trúc Lâm sơn trang để giờ đây giang hồ cũng không dám náo loạn gây trở ngại cho triều đình. Ngự thư phòng. Nam Phong ngồi trên án văn thư xoa xoa trán nhìn Thiên Kỳ bên dưới với sắc mặt

trầm trọng. Cách đây một năm, khi cánh cổng hoàng cung mở ra chào đón bọn họ tiến vào thì cũng là lúc sứ giả của Chu quốc tấn kiến. Thân là tân hoàng đế, việc đón tiếp sứ giả một nước trong hoà bình là việc thiên kinh địa nghĩa nhưng tấu sớ bẩm báo của người nước Chu khiến Nam Phong nổi một trận lôi đình. Thật ra ngày ấy, sau khi lên ngôi thì hắn có biết chuyện Hàn Lâm Viên lúc trước đã giam giữ một vị công chúa Chu quốc bên người. Ngay lập tức hắn cho người đưa nàng trở về quê nhà an toàn. Ai ngờ vị công chúa này đối với hắn nhất kiến chung tình hại Trần Nam hoàng đế một hồi khổ sở vừa đi trấn an tiểu hoàng hậu vừa chạy trốn những lời lẽ hăm dọa mang đậm chất giang hồ của tỷ muội thê tử mình. Bây giờ tin tức truyền đến khiến hắn càng lâm vào bất lực. Nguyên lai ngày xưa vị công chúa này đã thất thân trong tay Hàn Lâm Viên thế cư nhiên hoàng đế Chu quốc không biết phải trái bắt hắn một mực phải chịu trách nhiệm. Nhưng tin hoàng đế Hàn Thiên quốc nghìn năm chung tình chỉ lập một hậu không hề có thể thiếp khác trong hậu cung khiến hoàng đế Chu quốc vì nữ nhi mà ngậm bồ hòn làm ngọt yêu cầu hắn mang chức danh Quý phi dành cho nàng. - Hoàng đế! Người nói trầm phải làm sao đây? Nhìn thấy nỗi khổ tâm trong ánh mắt cùng vẻ ngoài mệt mỏi của hoàng huynh, lòng Thiên Kỳ cũng không được tốt cho lắm nhưng việc nhìn thấy sự khổ sở của người khác cũng khiến hắn thầm vui vui. Ai bảo ngày hắn đại hôn lúc trước, kẻ hoàng huynh này cư nhiên cầm đầu nhóm phá đám động phòng của hắn khiến tiểu thê tử hắn một phen kinh hách mà nhớ đến tận bây giờ. - Đã thế chỉ còn một con đường để đi. - “Cách nào?” Nam Phong hờ hững nhìn Thiên Kỳ chờ mong. - Thú thêm Chu quốc công chúa. - “Đừng có mơ” Nam Phong thất vọng muốn xì khói lỗ tai. Ngay lúc nước sôi lửa bỏng này mà hoàng đế của hắn cư nhiên còn có tâm tình để đùa giỡn. - “Ta đâu bảo huynh thú nàng ta” Thiên Kỳ khinh bỉ nhìn Nam Phong, sau đó tiếp lời “Cứ việc ban nàng ta ột vị đại thần nào đó chức vụ lớn lớn một chút làm chính thê là xong” - Nhưng còn chuyện... - Huynh không nhận ai nói gì huynh? Huống hồ Chu quốc hoàng đế mang nhi nữ của mình sang đây là để liên kết với Hàn Lâm Viên. Nàng ta thất thân với hắn thì chứng tỏ đã là thê của hắn, điều này chả liên quan gì đến huynh. Được chính Trần Nam hoàng đế ban hôn đã là phúc phần rồi. - Nhưng nàng ta yêu chính là... Liệu nàng ta có chấp nhận hay không? - Sao huynh lại thôi thế nhỉ? Lo mấy chuyện vợ vấn đó chi bằng trở về tẩm cung ôm ấp thê tử còn sung sướng hơn. Thiên Kỳ tức giận không chịu được. Hắn từ sớm đã phải vào cung chưa kịp hôn vương phi yêu quý của mình, giờ đây còn phải lo chuyện phòng the của hoàng đế. Thật là tức không chịu được. - Haizz! Người về đi. Biết triệu người vào cung sớm chính là giết đi tâm hồn non nớt của đôi phu thê sắp thành phụ mẫu. - Huynh cũng sớm trở thành phụ thân thôi, không cần ganh tị với ta. Thiên Kỳ một đường không cần hành lễ thoát ly khỏi cung bỏ lại Nam Phong một mớ bong bóng suy nghĩ. Nhưng thôi kệ, cái gì đến rồi sẽ đến, thuyền đến đầu cầu tự nhiên sẽ thẳng. Chẳng thà lo lắng nhưc óc, hắn về tẩm cung ôm ấp hoàng hậu của hắn còn vui thú hơn. - Bối giá Phượng Ly cung.

100. Chương 100

Trong đêm tối... Một kế hoạch đã được đặt ra từng đường đi nước bước nhắm vào... vương phủ.

Thiên Kỳ nhìn Bảo Yến trước mặt với ánh mắt ôn nhu nhưng không kém phần nghiêm khắc. Hôm nay đột nhiên nàng gặp hắn và tỏ ý muốn hắn đến tẩm cung của mình để thưởng thức tài nghệ bếp núc mà nàng vừa mới học.

Vốn dĩ không muốn đi nhưng nghĩ đến việc vài ngày nữa biểu muội này phải xuất giá đến Nhan tướng phủ, cơ hội gặp mặt cũng hiếm hoi hơn trước, hắn đành đến. Thôi thì cứ coi như tiệc chia tay tiễn nàng sang nhà chồng vậy.

Tùng đĩa thức ăn được đặt ngay ngắn trên bàn khiến gia nhân xung quanh cũng phải trầm trồ khen ngợi trù nghệ của nàng.

- Huynh ném thử chút vụn vặt này xem nào?

Thiên Kỳ từ chối Bảo Yến dứt ỳnh mà nâng tay tự gấp lấy thịt vụn đưa vào miệng ném thử.

- “Sao?” Ánh mắt mong mỏi của nàng khiến tâm hắn cũng dịu đi phần nào, ác cảm lúc trước với nàng cũng không còn bao nhiêu.

- Rất ngon. Ta không ngờ muối cái có khiêu đến thế. Nhan tướng quân thú được muối quả thật rất có phúc.
- “Huynh đừng nhắc chuyện đó nữa” Mặt Bảo Yến trầm xuống “Hiện tại chỉ có huynh và muối, nói chuyện này sẽ khiến không khí rất khó chịu”
- “Chuyện gì mà khó chịu?” Thiên Kỳ không đồng ý trừng mắt nhìn nàng “Cho dù không muốn thành thân thì thánh chỉ đã ban, muối không muốn kháng chỉ thì vâng lời chuẩn bị làm tân nương đi”
- “Không nói chuyện này nữa” Bảo Yến nhanh chóng thay đổi biểu cảm trên nét mặt thâm trầm “Huynh lại thử món canh bát bửu này đi”

Cả hai bỏ qua chuyện tứ hôn vài ngày tới mà tập trung vào ăn uống cùng với nhắc lại những kỷ niệm lúc xưa. Thấm thoát trời cũng khuya, Thiên Kỳ đứng dậy cáo từ ra về.

Những tưởng Bảo Yến sẽ giở trò bảo hấn ở lại nhưng hoàn toàn không có, nàng vẫn tiễn hấn đúng lễ nghi của muối muối đối với huynh trưởng khiến hấn cũng hoài nghi không ít.

Bóng Thiên Kỳ khuất khỏi tấm cung quận chúa, trên mặt Bảo Yến là nụ cười giả hoạt đầy tính toán.

Bóng một nam nhân hắc y đột ngột xuất hiện sau lưng nàng không một tiếng động.

- Hãy nhớ ngày nào cũng cho hấn ăn. Đến khi hấn ngất xỉu nàng phải túc trực bên cạnh hấn nếu không mọi chuyện sẽ hỏng bét.
- Đao Bách Hồng thật sự không chết người chứ?
- An tâm. Chỉ cần khi hấn tỉnh dậy, người hấn yêu nhất sẽ trở thành kẻ hấn hận nhất và người hấn nhìn thấy đầu tiên khi mở mắt sẽ là người hấn yêu nhất. Nàng chỉ việc chuẩn bị hỉ phục trở thành vương phi của Duệ Thân vương gia thôi.
- Còn ả Diệp Phi? ả ta vẫn còn là vương phi.
- Chỉ cần hấn hận ả thì đến tiện thiếp còn không được hưởng chi là vương phi. Nhưng lọ Huyết Mẫu Đơn ta đưa cho nàng chính là dùng trong việc này.
- Xong việc ta nhất định sẽ ban thưởng cho ngươi.
- Không cần. Điều kiện nàng mang thai con của ta chính là phần thưởng ta muốn. Hi vọng nàng không quên.
- Đương nhiên.

Mặc dù những việc Bảo Yến thường làm những ngày gần đây khiến Thiên Kỳ hơi khó hiểu nhưng rồi nhanh chóng bị hấn cho qua một bên. Tuy nhiên đối với một người hoàn hảo về mặt quan sát như Diệp Phi thì khác, sự nghi ngờ của nàng ngay lập tức hướng về những hành động khả nghi của Bảo Yến.

Lúc trước Thiên Kỳ có bảo với nàng rằng Bảo Yến mời hấn đến tấm cung quận chúa thưởng thức tiệc do chính tay nàng ấy nấu thì Diệp Phi đã đặt một nguy hại lên mức báo động. Suy tính của chính là lợi dụng phu quân nàng say sẽ giở trò đồi bại hoặc chuốc xuân được như những nữ nhân ghen ăn tức ở vẫn thường hay làm.

Lo lắng khiến Diệp Phi không an tâm, lần đầu tiên nàng sai Hiên Viên dò la hành tung và theo dõi bảo vệ Thiên Kỳ. Không phải là nàng không tin hấn nhưng rõ ràng ‘không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất’.

Cũng may mọi chuyện lại không như nàng suy đoán nhưng cũng chính vì nó diễn ra quá suôn sẻ mà làm Diệp Phi cảnh giác.

Rồi kể từ sau ngày đó, Bảo Yến vẫn tìm cơ gặp Thiên Kỳ, dù không trong vương phủ thì cũng là bên ngoài tửu lâu. Đáng ngờ nhất chính là Tuý Phi lâu nổi danh khắp kinh thành chỉ dành cho bậc quan lại cao cấp, cư nhiên Bảo Yến lại không chọn nơi đó mà tiến vào những tửu lâu nhỏ bé khác. Điều này chứng tỏ nàng ta đang sợ người khác phát hiện ra điều mờ ám mình đang làm mà người nàng ta sợ bị bắt quả tang chính là nàng – Diệp Phi – chủ nhân của Tuý Phi lâu.

Thiên Kỳ tập trung vào mớ tấu chương trên bàn, hai mắt hần đường như càng ngày càng mờ mà trí nhớ cũng không còn tinh tường như trước nữa.

Diệp Phi nhìn thấy hần chỉ mới mấy ngày mà gầy rạc cả người, tâm nàng tự nhiên ân hận đau không hiểu rõ. Nhưng sự bất an càng mãnh liệt hơn là đau lòng, thâm tâm nàng như muốn lo lắng đến một chuyện gì đó có lẽ sẽ xảy ra trong vài ngày tới.

- Nhức đầu sao?

Thanh âm ôn nhu, trong trẻo như nước cất lên khiến cõi lòng Thiên Kỳ có một dòng nước ấm chảy ngang qua.

- Không sao. Chắc mấy ngày nay vì chuyện Luân Bang cùng với Chu quốc mà ta ngủ không ngon giấc thôi.

Hần mỉm cười trấn an nàng. Dầu trời có sập xuống thì hần vẫn một tay chống đỡ và đến phút giây cuối cùng hần vẫn muốn nàng khoái hoạt mà sống dù một khắc sau sẽ phải chết.

Ái tình chính là như thế. Đến tận trời cao cũng không thấu được những gì tốt đẹp nhất hần muốn mang đến cho nàng. Chỉ cần nàng muốn, dù có ăn cắp hay giết người, hần cũng quyết làm cho bằng được chỉ vì đổi lấy một nụ cười của ái nhân.

Diệp Phi mỉm cười, hai tay nhanh chóng xoa bóp lấy bờ vai đang muốn rã ra vì mỏi của hần. Nàng thoa nhẹ nhàng như chỉ cần mạnh tay một chút thì xương vai của người kia sẽ rạn nứt.

Thiên Kỳ nắm lấy đôi bàn tay thon gọn trắng trẻo của nàng, hần khẽ giật một cái, cả thân hình mềm mại nhanh chóng nằm gọn trong lòng hần. Đầu nàng tựa vào lồng ngực trong khi cầm hần tì vào đỉnh đầu của nàng. Vô cùng hạnh phúc, vô cùng viên mãn.

- Phi nhi!

- Vâng?

- Chỉ cần ôm nàng, mọi khó chịu cũng nhanh chóng qua đi.

- ...

- Phi nhi!

- Vâng?

- Nếu như Chu quốc ép ta phải thú công chúa của họ thì sao bây giờ?

- “Thì thú thôi” Diệp Phi nhún nhún vai tỏ vẻ không có gì là hệ trọng khiến đầu Thiên Kỳ nổi lên một trận mây mù. Câu trả lời của nàng cũng giống lời hần nói với hoàng huynh Nam Phong cách đây vài ngày trong ngự thư phòng. Quả là gây ông đập lưng ông.

- “Nàng cũng biết là ta yêu nàng. Cả đời này Hàn Thiên Kỳ ta chỉ thú duy nhất một nữ nhân làm thê tử, đó là Diệp Phi nàng mà thôi” Hần siết chặt ái thê trong lòng như sự trả thù cho câu nói vô tâm vừa rồi.

- Rõ ràng Chu đế cũng biết nữ nhi của mình thất thân trong tay Hàn Lâm Viên thế cư nhiên còn kiếm chuyện với chúng ta, chứng tỏ hần không coi ai ra gì. Thế có gì chúng ta phải sợ hần? Thử hỏi bây giờ hoàng huynh không gả Chu Linh Uyển cho nhi tử của Thái Úy đại nhân Kỷ Tế Hiên thì còn ai dám đứng ra thú nàng? Chưa kể Kỷ Tế Hiên còn là một bậc hiền tài hiếm thấy, văn võ song toàn, dung mạo thoát tục, nữ nhân kinh thành không ai là không ái mộ hần. Ngay cả ta còn...

Diệp Phi biết mình lỡ mồm bèn ngậm chặt miệng nhìn Thiên Kỳ giả vờ cười gượng.

- Ngay cả nàng còn gì?

Ánh mắt đờ đờ sát khí xung quanh, mây mù giăng tứ phía khiến nàng không rét mà run.

- “Ý của ta là... nếu không có người chắc ta đã ái mộ hần rồi nhưng vì người xuất hiện mà tâm ta duy động khi nhìn vào ánh mắt này” Diệp Phi nén tiếng lòng bí ối của mình, từ bao giờ mà nàng lại mang cái máu vô sỉ của Thiên Dục và Tổ Huyền thế này? Nếu không giả nhân giả nghĩa như thế chỉ sợ đêm nay cả nàng lẫn hài tử trong bụng cũng ngủ không yên với sự hành hạ của hần.

- Hừ! Nàng cũng mau miệng gớm nhỉ?

- “Tiểu Kỳ! Ta bảo nhị muội đến xem bệnh cho người nhé?” Diệp Phi nhanh chóng thay đổi nét mặt nghiêm túc nhìn hấn.

- “Ta có bệnh gì đâu mà xem?” Thiên Kỳ xoa xoa hai gò má đã bầu bĩnh vì thuốc bổ thai của Diệp Phi mà nhin thềm muốn một ngụm cắn nuốt nó “Huống hồ gì Trúc Nhã cũng đang mang thai, đi lại nhiều không tốt lắm. Ta chỉ sợ tới lúc đó Thần Tịch lại không để yên cho chúng ta mất”

- “Mạch của người rõ ràng là có rối loạn nhưng ta không biết nguyên nhân vì sao” Diệp Phi thở dài một hơi bất lực “Nếu y thuật của ta giỏi bằng một nửa nhị muội hay ngũ muội thì hay rồi”

- Ngốc! Chỉ cần nàng bình an hạ sanh cho ta một hài tử thì dù khổ tận cam lai ta cũng không màng.

Thiên Kỳ khẽ ôm ái nhân vào lòng vuốt ve. Diệp Phi nhắm mắt tận hưởng cảm giác bình yên trong lòng người yêu thương.

Gió vẫn một hồi gào thét bên song cửa sổ.

Lá vôi vĩa rụng rơi dần dưới tán cây khô héo.

Một mùa đông lại sắp đến.

Một âm mưu đã thành.

Chỉ chờ ngày mai khai hoa kết trái.

Tình yêu dầu bền chặt keo sơn đến đâu, dầu luyến tiếc ái tình đến cỡ nào vẫn không thể thoát khỏi lòng bàn tay của số phận.

101. Chương 101

- Tại sao lại như vậy chứ? Rõ ràng hôm qua hấn vẫn bình thường cơ mà. Diệp Phi lo lắng đến độ hai mắt đã đỏ hoe đi qua đi lại trong khuê phòng ở Phi Thanh các mà trên giường hiện tại là một nam nhân vẫn nhắm mắt an tĩnh không có dấu hiệu cho thấy hấn sắp tỉnh lại. Phi Vũ nâng tách trà nóng đặt vào tay nàng trấn an.- Đại tỷ đừng lo lắng, lão đại phúc nhân thiên tượng sẽ không sao đâu. Để nhị tỷ chuẩn bệnh xong là mọi chuyện lại tốt đẹp cả thôi.- Nhưng... ta quả thật cảm thấy rất bất an.- Tỷ không tin vào thái y trong triều thì cũng phải tin vào Vô Sắc thần y, không bệnh gì là không chữa được chứ. Huống chi muội đã gửi tin đến Huyền Sát cung, ngũ muội cũng sẽ đến đây trong nay mai thôi.- Hi vọng là vậy. Trúc Nhã một hồi nhúu mày, một hồi nhắm mắt, một hồi thở dài. Mỗi lần biểu hiện của nàng ấy thay đổi là ngay lập tức tâm của Diệp Phi cũng giật theo từng hồi. Đến lúc chịu không nổi thì nàng mới cất giọng lo lắng hỏi.- Hấn sao rồi?- Trúng độc.- “Cái gì?” Không những Diệp Phi hét lên mà còn cả đại quốc sư Dương Thần Tịch, Trần Nam hoàng đế Hàn Nam Phong và hoàng hậu Phi Vũ.- “Rốt cuộc thì hoàng đệ trúng độc gì?” Nam Phong khổ sở hết nhìn Thiên Kỳ đang nằm trên giường lại quay sang nhìn Diệp Phi sắc mặt tái mét.- “Nhị tỷ! Độc này tỷ giải được mà phải không?” Phi Vũ nắm tay Trúc Nhã giọng run run, nàng vừa lo lắng cho Thiên Kỳ vừa sợ hãi dùm Diệp Phi. Hấn không những là đại tỷ phu của nàng mà còn là hoàng đệ của phu quân nàng. Trong lòng Nam Phong, ngoài nàng ra thì Thiên Kỳ chính là người thân duy nhất còn tồn tại trên cõi đời.- “Thật ra thì... độc này... muội không biết giải” Trúc Nhã cúi thấp đầu, nàng không dám ngẩng mặt lên nhìn Diệp Phi.- “Muội nói láo! Muội... muội là thần y... muội không thể nói như vậy được... Ta...” Diệp Phi run run, cả người bổ nhào xuống tràng kỷ nói không ra hơi. Chưa bao giờ lòng nàng lại tan nát như thế này. Kể cả lúc trước, khi cả hai xuống phía Nam cứu tế, với sự có mặt của Bảo Yến. Hành động Thiên Kỳ chăm sóc cho nàng ta đến độ quên đi sự có mặt của Diệp Phi cũng không khiến nàng hoảng loạn như lúc này. Sinh ly tử biệt...- “Đại tỷ! Muội không chữa được không có nghĩa là hấn sẽ chết” Trúc Nhã đỡ người Diệp Phi dựa lưng vào tấm da hổ trên thành ghế “Muội sẽ tìm mọi cách để giải nó. Với lại vài ngày sau Tiểu Dực sẽ đến đây, muội ấy am hiểu về độc dược thì cơ hội sẽ lại gia tăng. Điều quan trọng là tỷ đang mang thai, tỷ phải tự lo mình để còn chăm sóc cho lão đại nữa”- “Tiểu Nhã! Từ trước đến giờ ta chưa

cầu xin muội điều gì. Nay ta chỉ xin muội cứu hần, nhất định phải cứu lấy hần. Hài tử của chúng ta không thể không cho cha. Chưa kể nếu hần chết, ta cũng không sống nổi. Ta xin muội... Tiểu nhĩ!” Diệp Phi nước mắt lưng tròng nhìn Trúc Nhã van xin. Còn đâu là một Phi Diệp sát thủ người gặp người sợ trong giang hồ, còn đâu là một Phi Phi cô nương liệu sự như thần, nhất quyết nhất quán, còn đâu là một Duệ Thân vương phi cao cao tại thượng? Tất cả những thứ đó giờ đây phải vứt đi cho chó gặm. Diệp Phi lúc này chỉ còn là một thê tử đi cầu xin người khác cứu lấy tính mạng của phu quân mình.- “Đại tỷ! Tỷ không được nói như vậy” Trúc Nhã giạt mình trước hành động của Diệp Phi “Dù tỷ không cầu xin thì phận làm tiểu muội như muội vẫn sẽ phải gồng sức cứu hần. Chưa kể từ nhỏ đến lớn, ai một tay chăm lo cho bọn muội trong nhà, ai liều mạng xông pha giang hồ chỉ để gây dựng nên Trúc Lâm sơn trang ngày nay vững mạnh? Dù chúng ta không cùng một phụ mẫu sinh ra nhưng lại được sư phụ và sư mẫu nhật về, chúng ta có chết thì cùng chết, nếu không chết thì phải cùng nhau sống thật hạnh phúc và khoái hoạt”- “Nhị tỷ nói đúng đấy đại tỷ. Chúng ta là tỷ muội, đừng nói ơn nghĩa gì cả. Muội nhất định sẽ tìm cho ra kẻ hạ độc lão đại, quyết phanh thây hần làm trăm mảnh sau đó đóng gói làm mồi gửi về gia đình hần” Phi Vũ nghiêng rằng nghiêng lợi phát ngôn. Lời nói pha chút hài hước của nàng nhanh chóng xua tan đi không khí âm u của Phi Thanh các.- “Đệ muội! Thiên Kỳ là hoàng đệ của ta, người không muốn hần chết nhất sau muội chính là ta. Cho nên dù tốn bao nhiêu hoàng kim cùng công sức, ta đây cũng quyết chữa khỏi cho đệ ấy” Nam Phong cũng chen vào.- “Gọi ta đại tỷ” Mặc dù đang bị thương nhưng Diệp Phi vẫn quyết sửa lưng cả hoàng đế.- Muội sẽ gửi tin báo cả Tuyết nhi đến, biết đâu nó giúp được gì đó. Cả Duệ Thân vương phủ ngập tràn trong mùi u ám của chết chóc sau khi Thiên Dực đến. Một loạt thí nghiệm được diễn ra trên người của Thiên Kỳ và cuối cùng cũng rút ra được một kết cục chí mạng.- Lão đại trúng Đảo Bách Hồng, một loại kịch độc của Luân Bang.- “Đảo Bách Hồng?” Trúc Nhã không tin được hết lên.- “Luân Bang?” Nam Phong hai tay nắm chặt thành quyền, hần không tin được chuyện này lại liên quan đến Luân Bang.- “Muội nghĩ chuyện này không liên quan đến Luân Bang” Thiên Dực nhíu mày nhìn Nam Phong trấn định.- Tại sao?- “Triệu chứng của Đảo Bách Hồng chính là khiến cho người trúng phải suy yếu dần về thể chất lẫn não bộ. Sau một khoảng thời gian nhất định, người bệnh sẽ ngất đi” Thiên Dực nhấp ngụm trà nhìn Diệp Phi.- “Muội giải được đúng không? Đừng nhìn ta như thế, khiến ta lo lắng vô cùng” Diệp Phi nôn nóng.- Khoảng chừng vài ngày sau hần sẽ tỉnh lại.- “Thật?” Mọi người không ai tin nhìn Thiên Dực như muốn xác minh.- “Nhưng sau khi tỉnh lại thì người hần yêu nhất sẽ trở thành kẻ hần hận nhất và nữ nhân đầu tiên hần nhìn thấy sẽ khiến hần yêu tha thiết” Trúc Nhã tiếp lời khiến không khí quanh phòng thêm phần uỷ mị.- “Không thể nào” Nam Phong tức giận hét lớn khiến công công đứng bên cạnh cũng phải run run quỳ sụp xuống đất cúi thấp đầu.- “Trên... trên đời có loại... độc này sao?” Phi Vũ dựa hần cơ thể vào lòng phu quân của mình nức lên. Nàng thấy may mắn, thật may mắn khi bọn chúng không nhắm vào Nam Phong, nếu không hần nàng sẽ sụp đổ mất. Không phải nàng ác độc với cả đại tỷ luôn yêu thương mình, mà chính thật rằng Diệp Phi mạnh mẽ hơn nàng rất nhiều mà trông nàng ấy lúc này cũng muốn điên đại chứ đừng bảo chỉ là nàng. Tình yêu vốn ích kỷ, bởi vì yêu nên Phi Vũ ích kỷ. Đến độ đại tỷ phu trúng độc mà nàng còn thấy may mắn thì liệu nàng có đáng nhận được sự kính trọng vốn có của một bậc mẫu nghi thiên hạ?- “Vũ nhi! Nàng không sao chứ?” Nam Phong cúi đầu nhìn thiên hạ trong tay. Mặt nàng trắng xanh không còn giọt máu khiến tâm hần đang rối loạn lại thêm hồi lo lắng khôn nguôi.- “Hoàng thượng! Nhất định phải cứu hần. Nhất định” Phi Vũ nức lên, nỗi âu lo cho Diệp Phi đã lấp đầy sự sợ hãi trong lòng. Nạn nhân đầu tiên là Thiên Kỳ, ai bảo dám tiếp theo bọn chúng nhắm vào không phải là phu quân của nàng chứ?- An tâm. Thiên Kỳ là đệ đệ duy nhất của ta. Ta không để cho Diệp Phi phải chịu cảnh khổ sở như thế đâu.- “Muội giải được không?” Chỉ mình Thần Tịch vẫn trấn tĩnh nhất nhưng ai thấu được ruột gan hần đang từng đoạn quặn thắt? Huynh đệ họ Hàn này chính là bằng hữu bao năm chưa kể cả ba đã cùng nhau sinh sinh tử tử trên chiến trường ác liệt. Nếu như năm xưa hần không theo Nam Phong soán ngôi thì có lẽ mãi mãi hần cũng không biết đến hai chữ ái tình và có duyên phận vĩnh kết đồng tâm cùng thê tử ái nhân của hần. Phải nói ra hần mang ơn hai người họ rất nhiều cùng với ơn cứu mạng, chăm sóc và bao lần cứu mạng Trúc Nhã của Diệp Phi nữa.- “Muội không biết nhưng nếu có thêm Tuyết nhi cùng nhị tỷ thì muội tin rằng sẽ được. Nhưng tạm thời vẫn phải uỷ khuất đại tỷ rồi” Thiên Dực thở dài ai oán.- “Ta không sao. Miễn có thể cứu hần là tốt rồi” Diệp Phi bắt lực nắm chặt tay nam nhân vẫn bình yên ngủ trên giường.- “Con có lần nghe mẫu thân của Thần Phong nhắc đến độc của Luân Bang” Ngần Tuyết im lặng nãy giờ bỗng chốc lên tiếng ” Trong ngũ đại kỳ độc của Luân Bang, thứ nguy hiểm nhất chính là Dịch Thực Thủy, không màu không mùi không vị, nó có thể giết chết một người có nội lực đến 30 năm chỉ trong vài khắc mà không để lại bất kỳ sơ hở nào. Thứ hai là Huyết Mẫu Đơn, loại này đặc biệt hơn chính là không có tác dụng với nam giới, duy nếu nữ giới ăn phải thì dù có Hoa Đà tái thế cũng không cứu

được. Thứ ba chính là Đảo Bách Hồng mà đại sư bá trúng phải. Mà con thắc mắc một chỗ chính là Đảo Bách Hồng muốn hạ độc không phải dễ, người ta phải ăn mỗi ngày một lần mới bị phát tác”- “Mỗi ngày một lần?” Diệp Phi ngược mặt nhìn Ngân Tuyết.- Đại sư cô nhớ xem năm ngày trước khi đại sư bá ngất xỉu, người có ăn cái gì khả nghi không?- “Ta không biết” Diệp Phi nhú mày ráng nhớ lại “Chỉ có cách đây hơn năm ngày, hắc có đến tẩm cung của quận chúa dùng tiệc”- “Bảo Yến?” Nam Phong không tin, trừng mắt nhìn Diệp Phi.- “Người đừng có trừng mắt, coi chừng sinh con ra mắt lòe đấy!” Thiên Dực trề môi khó chịu “Cái con rết xấu xí đó nhất định có dính dáng trong chuyện này”- “Bẩm hoàng thượng, hoàng hậu, vương phi, đúng là sau ngày vương gia đến cung quận chúa, liên tiếp năm ngày sau đó người vẫn thường xuyên ra ngoài dùng bữa với Trang quận chúa” Hắc Ảnh bỗng nhớ ra chuyện gì liền hiếu kỳ bấm báo, hắc hi vọng những gì mình biết có thể giúp mọi người làm cho vương gia mau chóng tỉnh lại.- “Đúng rồi! Ta đã nhớ ra chuyện này do Lục y báo lại nhưng thấy không quan tâm nên vội bỏ qua” Diệp Phi sực tỉnh “Nhưng cái khả nghi chính là nàng ấy đưa Tiểu Kỳ đến những tửu lâu khác trong kinh thành không thuộc về Tuý Phi lâu”- “Vậy người hạ độc đã rõ mười mươi rồi” Ngân Tuyết không phải tức giận bình thường mà chính là phi thường tức giận.- “Cái quan trọng hiện giờ chính là mau chóng tìm ra thuốc giải” Trúc Nhã thúc giục mọi người trong cảnh sát khí nồng nặc “Tiểu Dực gửi thư về Huyết Sát cung bảo lão ngũ mang các loại kỳ trân dị bảo đến đây trong thời gian sớm nhất. Tuyệt nhiên, con thu thập thêm tin tức về cách giải độc của Luân Bang, cả mấy loại độc còn lại nữa nhé!”- “Muội thiết nghĩ lão tam nên điều tra rõ ngọn ngành về xuất xứ của loại độc này và cho người theo dõi chuyển cống phẩm sắp tới” Thiên Dực nhìn về phía Nam Phong, ngay lập tức nhận cái gật đầu của hắc.- “Hiện tại Tứ y phải tăng cường cảnh giác bảo vệ Phi Thanh các, không cho bất kỳ ai khả nghi ra vào, nhất là nữ nhân” Trúc Nhã ra lệnh, ngay sau đó nàng liền nhú mày nói tiếp “Tỷ muội chúng ta trừ đại tỷ hạn chế đến đây gặp lão đại một mình, ta chỉ sợ hắc tính dậy nửa chừng thì vô cùng nguy khốn”- “Hắc Ảnh cùng Hắc Dạ nhanh chóng tìm ra tung tích của Triệu Viễn. Ta nghĩ người đưa độc cho Bảo Yến chính là hắc” Diệp Phi quay sang phân phó cho thuộc hạ của Thiên Kỳ.- “Triệu Viễn? Hắc còn sống?” Nam Phong nét mặt âm lãnh, tay hắc dồn nội lực đập thẳng xuống bàn khiến nó vỡ làm hai.- “Chuyện này dài lắm, ta sẽ nói sau. Bây giờ ai lo chuyện nấy, nơi này giao lại cho đại tỷ. Còn Bảo Yến thì để ta” Phi Vũ cất tiếng rồi cũng bước ra ngoài trở về hoàng cung. Trong đầu nàng đang dần hình thành một âm mưu dành cho con con rết xấu xí ấy.

102. Chương 102

Đêm đông...

Gió từng đợt thét gào khiến lòng người thêm nổi tái tê, yếu ớt.

Từ dạo Thiên Kỳ ngã xuống trên người nàng và bất tỉnh cho đến nay, Diệp Phi không đêm nào là yên giấc.

Nỗi bất an trong lòng nàng quá lớn, đến độ nó đã dần hình thành một giấc mộng cứ ám ảnh nàng mỗi khi đêm về. Và đêm nay cũng thế...

Trong giấc mơ ấy, nam nhân nàng yêu thương không nhìn nàng lấy một lần. Hoạ chẳng chỉ là những cái liếc qua không quan tâm mà thôi. Điều đó khiến nàng đau đến tái tê cõi lòng.

Thế nhưng hình ảnh mau chóng thay đổi, lúc này trong ánh mắt nàng là cảnh phu quân đang yêu chiều nắm tay một nữ nhân khuynh thành, ánh mắt sòng sánh ôn nhu nhìn nàng ấy như cả thiên hạ chỉ còn hai người. Nữ nhân ấy khoát trên mình bộ y phục lụa trắng, trông nàng như một tiên nữ giáng trần phổ độ chúng sinh. Nàng ấy nhẹ nhàng tựa vào lồng ngực chàng bình yên một cõi.

Diệp Phi nhìn bức tranh yên bình ấy, tâm đột nhiên ần ần đau. Rồi gương mặt nữ nhân kia hiện rõ hơn trong ánh mắt nàng.

Là Bảo Yến.

Thiên Kỳ rút cuộc cũng nhìn đến nàng nhưng ánh mắt ấy, thể hiện rõ sự thù hận cùng chán ghét.

Thoang thoang đâu đây từng tiếng nói của hắc làm nhói tim nàng.

“Diệp Phi! Nữ nhân xấu xa. Cút đi!”

“Cút đi!”

“Cút đi!”

Nàng choàng tỉnh trong cơn mê. Cơn mưa cuối mùa chợt đổ ào ào xuống như khóc thương cho số phận duyên ngắn mệnh bạc của con người.

Diệp Phi từng bước tiến về phía giường, nơi nam nhân mà nàng yêu bằng cả trái tim đang yên giấc.

Nàng vung tay vén nhẹ mảnh chăn lại để Thiên Kỳ không bị lạnh. Sau đó nàng khẽ ngồi thụp xuống bên cạnh giường, bàn tay nàng nắm chặt lấy tay hắn không muốn buông.

- Người thật sự sẽ quên ta sao? Tiểu Kỳ!

- Ta vừa hi vọng vừa sợ người sẽ tỉnh lại. Khi người thức giấc, người sẽ quên đi những kỷ niệm chỉ thuộc về hai ta, sẽ quên mất đi người còn một thê tử đang hoài thai đứa nhỏ của người. Người sẽ yêu nữ nhân khác, người sẽ không còn nhớ gì đến lời thề ba ngàn giai lệ độc sủng mình ta. Người sẽ oán hận ta như chính những oan hồn đang oán hận Phi Diệp sát thủ. Nhưng nếu người cứ ngủ mãi như thế này... người sẽ chết mất.

- Người vẫn nằm đây, ta vẫn cảm thấy hạnh phúc khi có người bên cạnh, được nắm lấy bàn tay ấm áp của người trong đêm lạnh lẽo. Nhưng nếu khi người tỉnh rồi, cả một cái liếc mắt ta cũng không có hướng chỉ là sự ôn nhu người từng giành cho ta.

- Tiểu Kỳ! Lúc chiều Tiểu Nhã có bắt mạch cho ta, muội ấy bảo ta mang song thai. Người vui không? Lúc trước người bảo người muốn có thật nhiều hài tử để người được cảm nhận cảm giác hạnh phúc của một người cha. Nhưng người lại lo lắng ta mang thai cực khổ. Giờ đây ta chỉ cần một lần mang thai mà người sẽ có đến hai đứa con. Sao người còn muốn quên đi ta, quên đi hạnh phúc nhỏ nhoi này của chúng mình?

- Nếu người dám không nhớ đến ta, ta sẽ mang hài tử đi một nơi thật xa.

- Ta sẽ sinh chúng ra và gửi cho người khác nuôi, ta không cho người được làm phụ thân của chúng nếu người dám quên khi mẫu thân chúng. Còn về ta... ta sẽ không sống được khi không có người đâu. Ta sẽ nhảy xuống vực, trở thành một oan hồn ngày đêm lêo đéo theo người. Ta sẽ ám người cho đến khi người nhớ được ta và hối hận suốt cuộc đời còn lại.

- Người đừng trách ta ác... mà hãy trách sao ta quá ích kỷ. Ta không đủ rộng rãi để nhìn người bên cạnh một nữ nhân khác. Những ôn nhu người từng đối với ta lại thuộc về người khác khiến ta đau đến liệt phế. Người ấm trên tay hài tử của người và nữ nhân khác khiến ta càng thêm khốn khổ cùng bị thương. Thế nên ta sẽ chết, chỉ có thành oan hồn mới không có cảm giác hỉ nộ ái ố nơi trần gian.

- Ta sẽ đánh liều canh bạc cuối cùng này. Nếu như ta thua... người sẽ mất ta. Phu quân.

- Tránh ra! Bọn cậu nô tài các người biết ta là ai không mà còn chặn đường hử? Có tin ta bấm lên nói với hoàng thượng trăm các người không?

- Quận chúa, người đừng làm khó lão nô. Trong vương phủ này người lớn quyền nhất là vương gia cùng vương phi. Mà vương phi đã lệnh cho bọn nô tài cản tất cả những người khả nghi không được vào Phi Thanh các nửa bước.

- Hồn láo! Ta là người khả nghi sao? Các người thật to gan.

- “Quận chúa thứ lỗi!” Hồng y đột ngột xuất hiện sau lưng Khâm quân gia khiến hắn thậm thở dài thoát nạn “Người chính là kẻ khả nghi nhất”

- “Hồn xược. Phận nô tài như các người dám lớn lối với ta sao?” Bảo Yến không màng thân phận, tung quyền cước hướng về phía Hồng y nhằm mở lối bước vào. Theo tính toán của nàng ta thì hôm nay Thiên Kỳ sẽ tỉnh giấc, nếu như nàng ta không có mặt kịp thời thì mọi công sức nhanh chóng mang đi đổ sông đổ biển.

Hồng y chưa kịp chống trả thì Bảo Yến nhanh chóng nhận ngay một quyền của Hiên Viên.

- Người...
- Ta không phải là người của triều đình nên đối với thân phận quận chúa của người cũng không ảnh hưởng. Chủ nhân của ta chỉ có duy nhất vương phi cho nên mệnh lệnh của nàng ta phải tuân theo dù cho có chết. Nàng bảo chỉ cần không để người tiến vào Phi Thanh các, mạng quận chúa nhỏ nhoi như người cũng không cần giữ lại.
- “Nói hay lắm!” Tiếng vỗ tay lớp lớp tán thưởng nhanh chóng thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.
- Tham kiến hoàng hậu nương nương.
- “Miễn lễ” Phi Vũ phát tay ra hiệu bọn họ đứng lên “Riêng quận chúa tiếp tục quỳ”
- “Người... À không hoàng hậu. Vì sao ta phải quỳ?” Bảo Yến không phục liền đứng thẳng người.
- “Khi quân!” Uy thế của bậc mẫu nghi thiên hạ khiến người giàu lòng tự trọng như Bảo Yến cũng phải phục tùng nghe lời quỳ xuống “Thứ nhất, người chỉ là quận chúa mà dám vũ nhục Duệ Thân vương phi của Hàn Thiên hoàng triều”
- Tiểu nữ không có vũ nhục vương phi.
- Cố ý trái lệnh, chống người thi hành công vụ thì có được coi là vũ nhục không Bình nhi?” Phi Vũ quay sang nhìn nha hoàn thiếp thân của mình.
- “Là khi quân phạm thượng thừa nương nương” Bình nhi quả thật là người của hoàng hậu, biết cách tung hứng đúng lúc.
- Ta...
- “Thứ hai, người dám ra quyền với người của Vô Danh các mà Vô Danh các toàn bộ đều là người của Trúc Lâm sơn trang. Chiều theo luật giang hồ và gia quy, ta không phạm người mà người phạm ta thì như thế nào hả Hồng y?” Phi Vũ lại tiếp tục hướng tới Hồng y.
- “Sát cả nhà thừa tam tiểu thư” Hồng y cúi gập người nhưng ánh mắt đầy sát khí bắn về phía Bảo Yến đang quỳ.
- Ta là quận chúa do chính đương kim hoàng thượng sắc phong, chưa kể gia phụ từng có ơn cứu mang hoàng thượng và vương gia. Lúc trước, phụ thân ta lại đỡ cho vương phi một đao mà chết. Giết ta chính là sát hại ân nhân, chẳng nhẽ bậc mẫu nghi thiên hạ như hoàng hậu đây lại thiên cận như thế?
- “Xâm ngôn!” Phi Vũ tức giận nhưng những lí lẽ đó của nàng ta đều hoàn toàn đúng đắn khiến mọi lời nói của nàng đành phải á khẩu.
- “Đối với ta, ân nhân cứu mạng chính là cha người, Trang tướng quân. Đối với hoàng thượng và vương gia, ân nhân cứu mạng cũng chính là cha người chứ không phải người” Diệp Phi đột nhiên xuất hiện khiến Phi Vũ thở hắt ra một hơi “Chưa kể chuyện người dính dáng với Vô Danh không hề liên quan đến triều đình. Tam muội ta chính là tam tiểu thư của Trúc Lâm sơn trang, muội ấy có quyền thay thế trang chủ là ta sát người không màng điều kiện”
- Bảo Yến nói không nên lời, rõ ràng ở đây địch nhiều hơn ta, nhưng ý chí của nàng ta đã vực dậy một con người tham lam. Nếu quay đầu bỏ đi thì coi như mọi chuyện chấm dứt hoàn toàn, giấc mộng trở thành vương phi của Thiên Kỳ cũng vứt cho chó gặm. Nàng ta chỉ còn con đường chính là tiến lên phía trước.
- “Thứ ba, người đừng tưởng những gì mờ ám người làm thì bọn ta không biết. Việc điều tra tin tức và theo dõi người khác của Vô Danh các không chỉ là hư không” Phi Vũ liếc xéo khiến mồ hôi lạnh đổ ròng ròng khắp lưng Bảo Yến.
- “Ở đây không ai hoan nghênh quận chúa, mời người trở về cho” Diệp Phi phát tay bảo tiễn khách. Vừa định xoay người quay trở về phòng thì Hắc Dạ lao ra với gương mặt lạnh lẽo.
- Vương phi... vương gia... vương gia...

Đoàn người lực đực lao về phía khuê phòng, Bảo Yến thấy thời cơ đã đến liền dụng khinh công đột ngột bay về hướng nơi Thiên Kỳ đang nằm khiến không một ai kịp trở tay chỉ nghe thấy tiếng la thất thanh của Phi Vũ trong không trung.

- Ngăn ả ta lại...

Diệp Phi đau đớn nhìn tình cảnh phía trước. Tâm phế nàng như đứt từng đoạn. Cuối cùng cơn mơ đó đã thành hiện thực mất rồi.

Nàng đã chậm một bước... Bảo Yến cũng chậm một bước... Cả hai đều thất bại trong tay người khác.

Tại sao nàng chỉ cảnh giác với mỗi Bảo Yến mà quên đi nơi đây là hoàng cung, là nơi tranh quyền đoạt lợi đến đẫm máu.

Thiên Kỳ không nhìn một ai... trong mắt hắn chỉ có nữ nhân trước mặt trong y phục... nô tỳ.

- Nàng tên gì???

103. Chương 103

- Nàng tên gì?

- Nô tì... nô tì... Bạch Ưu Song.

- Song nhi!

Đáy mắt hắn ôn nhu nhìn giai nhân trong lòng mà người đó không phải là nàng. Cuối cùng giấc mơ đã thành hiện thực. Nàng... mất hẳn thật rồi.

Diệp Phi quay đầu bước đi, nàng không muốn nhìn thất cảnh đau lòng này nữa hay chính là không muốn nghe bốn chữ “nữ nhân xấu xa” mà nàng thường mơ thấy.

Nàng nở một nụ cười khổ, thương xót cho phận mình hay cho hải tử phải ra đời khi có lẽ không được sự nhìn nhận, yêu thương của cha nó?

Phi Vũ nhìn bóng Diệp Phi khuất sau cánh cổng Phi Thanh các, hai mắt nàng nhạt nhoè lệ. Khóc cho đại tỷ đáng thương của mình hay khóc vì nàng đã từng nghĩ may mắn khi người đứng đó không phải là phu quân mình.

- “Vương gia!” Phi Vũ cất tiếng hỏi Thiên Kỳ về hiện tại, từ nãy đến giờ trong mắt hắn chỉ có hình ảnh của Ưu Song, nàng không đẹp, không khuynh thành khuynh quốc nhưng không hiểu vì sao từ giây phút đầu tiên nhìn thấy nàng, lý trí hắn mạch bảo đây sẽ là nữ nhân duy nhất của hắn trong cõi đời này.

- Hoàng tẩu! Người cũng ở đây sao?

- “Người nhận ra ta?” Phi Vũ chợt mừng rỡ nhưng ngay lập tức trấn an bản thân bởi kia không còn là đại tỷ phu chỉ nguyện yêu duy nhất một nữ nhân là đại tỷ mình.

Thiên Kỳ khó hiểu nhìn mọi người xung quanh. Lúc này Bảo Yến đang nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt với Ưu Song vẫn núp sau tấm lưng rộng lớn kia.

- “Thiên Kỳ ca ca!” Nàng ta tiến tới nắm tay cánh tay Thiên Kỳ đưa “Huynh mới bệnh khỏi mau nằm xuống nghỉ ngơi đi thôi. Còn người, còn không mau xuống sắc thuốc cho vương gia” Bảo Yến trừng mắt với Ưu Song.

- “Song nhi ở lại đây với ta. Các người lui xuống hết đi, cả muội nữa Tiểu Yến” Bảo Yến đọc được cái nhếch mày của Ưu Song thì phi thương tức giận nhưng chỉ biết câm nín.

- “Muội muốn ở đây chăm sóc cho huynh cơ” Nàng ta sấn tới, đưa cả bộ ngực đầy đà của mình về phía Thiên Kỳ làm hắn phi thường khó chịu.

- Song nhi sẽ lo cho ta. Lui xuống hết đi.

Bảo Yến dùng dùng tháo lui khỏi vương phủ. Khuê phòng Phi Thanh các nhanh chóng chỉ còn lại ba người.

- “Người còn nhớ người nào tên Diệp Phi hay không? Người mà người hay gọi Phi...” Phi Vũ nhẹ nhàng nhấn mạnh cái tên với hi vọng hần sẽ nhớ chút gì.

- “Vương gia! Người uống miếng nước đi” Ưu Song nhanh chóng cắt lời Phi Vũ.

- Láo xược. Một nô tỳ như người là dám chen vào miệng của bần cung sao?

- Hoàng tẩu, người đừng mắng Song nhi. Ta cho người đưa người về cung. Ta thật sự rất mệt nên muốn nghỉ ngơi.

- Được. Ta có chân, ta tự về. Hi vọng người sẽ không hối hận cho những gì mình làm ngày hôm nay.

Phi Vũ đi rồi thì Ưu Song mới khẽ thở dài một hơi. Hôm nay may mắn lắm khi nàng vô tình vào thay nước trà ở Phi Thanh các. Ngày trước có nghe chuyện vương gia trúng độc nhưng không biết triệu chứng nó là như thế này.

Nàng ta thật may, người đầu tiên vương gia nhìn thấy khi mở mắt là mình. Điều này có thể khiến nàng một bước biến thành phượng hoàng cao cao tại thượng.

Từ nhỏ đã bị bán vào vương phủ làm một nha hoàn thấp bé không tí tiếng nói, dù vương phi đối xử với nàng rất tốt nhưng sự quyền rũ của quyền lực đã làm nàng hoa mắt chóng mặt.

- “Diệp Phi là ai?” Thiên Kỳ cất giọng hỏi khiến Ưu Song giật mình.

- Vương gia! Nàng ta là một nữ nhân giang hồ. Vì lợi dụng mình là đại tỷ của hoàng hậu nương nương nên ép vương gia phải thành thân với mình để leo lên ngôi vị vương phi như hiện tại” Ưu Song nói dối không chớp mắt, đúng là kim quang làm lòng người loé sáng.

- Thật?

- “Vâng...vâng ạ!” Nhìn vào ánh mắt kia, ánh mắt của sự lạnh lẽo khiến lòng Ưu Song khẽ lo lắng.

Thiên Kỳ nhìn nàng đang lăm lết thì khẽ thở hắt ra một cái. Hần đưa tay kéo cả người Ưu Song về phía mình khiến nàng a lên một tiếng. Môi hần nhanh chóng chụp lên môi nàng cắn cắn mút mút. Nhưng cảm giác này sao quá đối lạ lẫm, hần nhớ đã từng hôn người nào đó, đôi môi người đó rất ngọt ngào và ấm áp, không giống với môi của người mà hần đang hôn.

Hần không biết vì sao lại đẩy nàng ra và quay người vào tường.

- Ta buồn ngủ. Nàng về nghỉ ngơi đi.

- Nô... nô tỳ cáo lui.

Mặc dù tiếc nuối nhưng Ưu Song cũng phải bước đi. Lý trí nàng bảo rằng ‘dục tốc bất đạt’.

Trăng tròn vành vạnh sáng một cõi trời.

Ánh trăng soi rọi bóng người đang bất động kéo dài trên nền đất lạnh giá trong hoa viên của Vô Danh các.

- Khuya rồi tỳ không ngủ mà đến đây làm gì?

- Thì muội cũng đang ở đây đấy thôi.

- Đột ngột nghĩ đến một liều thuốc cần có nên đến sai người đi tìm.

- Tiểu Nhã!... Cảm ơn muội.

- Nếu buồn thì tỳ hát đi. Đừng uống rượu, có hại cho hài tử.

- Ta không còn hơi để hát...

Hai người im lặng ngắm trăng. Trăng tròn nhưng đời người mãi không viên mãn như ánh trăng. Đột ngột Diệp Phi cất tiếng ngâm một bài thơ mà nàng từng nhớ trong kí ức của mình, nó làm nàng thanh thản.

“Nhật sắc dĩ tận hoa hàm yên
Nguyệt minh như tổ sầu bất miên
Triệu sắt sơ đình phụng hoàng trụ
Thục cầm dục tấu uyên ương huyền
Thử khúc hữu ý vô nhân truyền
Nguyện tùy xuân phong ký Yên Nhiên
Ức quân điều điều cách thanh thiên
Tích nhật hoành ba mục
Kim thành lưu lệ tuyền
Bất tín thiếp trường đoạn
Qui lai khán thủ minh kính tiền”

Trúc Nhã nhìn Diệp Phi khẽ mỉm cười, sau đó nhắm dịch lại đoạn thơ kia nhưng đáy mắt sáng sủa một nỗi ưu thương khó thấy.

“Hoa ngậm khói sương, tắt nắng vàng
Trắng trong sắc lụa ngủ không an.
Phượng Hoàng ngưng gãy tan thanh nhạc
Loan phụng toan rung lỗ nhịp đàn.
Mắt gợn sóng buồn thương quặn thắt,
Ruột đau sâu quện nhớ miên man
Gió Xuân gửi tới Yên Nhiên núi
Nhấn với tình lang...thiếp nhớ chàng..!”

- Muội không giỏi thi ca bằng tam muội nên không biết có đoán đúng tâm ý của tỷ không?

- “Đúng lắm!” Diệp Phi khẽ thở dài “Ta muốn về nhà với phu thê tứ muội”

- “Đại tỷ của muội không phải là một người chỉ biết trốn chạy” Trúc Nhã không đồng tình nên ngữ khí hơi có phần lạnh lẽo.

- “Đôi khi trốn chạy chính là liều thuốc an thần hữu hiệu nhất” Diệp Phi quay sang nhìn Trúc Nhã nở một nụ cười bi thương.

Trúc Nhã không biết nói gì chỉ ngửa cổ lên trời thở dài.

- Xuân tàn đào tử ti phương tận. Lạp cự thành khô lệ thủy can.

- “Con tầm đến thác tở còn vương. Chiếc nền chưa tàn lệ vẫn sa” Diệp Phi lại mỉm cười “Hồi thế gian tình là chi? Mà khiến sống chết một lời hứa luy, Nam Bắc phân chia hai đàng...”

- “Muội sẽ cho Tứ y cùng Hiên Viên theo tỷ về Trúc Lâm sơn trang. Mọi chuyện ở đây tạm thời để bọn muội lo liệu. Tỷ về nhà dưỡng thai có lẽ sẽ tốt hơn” Trúc Nhã thở dài cả nửa ngày sau mới đưa ra quyết định.

- Mọi chuyện đành giao lại uội vậy.

104. Chương 104

Diệp Phi khó chịu quay trở về Vương phủ. Phi Thanh các, nơi nàng thường ở ngày nào vẫn rộn rã tiếng nói tiếng cười thể mà giờ đây bỗng bẽ lại vắng lặng như cõi âm tỵ.

Nàng khẽ thở dài một hơi, không biết bao giờ cả hai mới trở lại như lúc trước đây? Nàng luyến tiếc ôn nhu của hắn, nhớ nhung từng cử chỉ ôm ấp kề bên, tưởng niệm lại biết bao lời nói đầu biết là xu nịnh nhưng lại khiến nàng ấm lòng.

Giờ đây hắn đang làm gì? Phải chăng bên cạnh nam nhân của nàng lại là một nữ nhân khác mà cư nhiên nàng ta lại còn là nha hoàn đã từng hầu hạ nàng.

Ao tuyết liên giữa khóm mẫu đơn đã khép mình dưới làn nước lạnh băng. Từng nhánh hoa trắng muốt là do chính tay hắn trồng để làm một phần sinh lễ rước nàng về vương phủ năm ấy. Không biết chúng có còn kịp nở rộ khi mùa đông năm nay kết thúc hay không?

Diệp Phi lại thở dài thật thê lương, nàng quay đầu toan trở về phòng nhưng lại vô tình đâm trúng một bức tường thịt người.

Thiên Kỳ mệt mỏi trong người nhưng vẫn không thể nào ngủ được. Cứ nhắm mắt vào là hắn lại thấy thiếu thiếu một thứ gì đó không nhớ ra, thế là hắn quyết định tản bộ trong vương phủ cho khuây khỏa. Bước chân hắn vô thức đặt đến nơi này cứ như đã quen thuộc từ rất lâu rồi. Và hắn đã gặp nàng...

Nàng vẫn đứng yên bất động ngắm nhìn ao tuyết liên sớm đã khô héo. Ánh mắt cô đơn kia khiến tâm hắn từng trận co rút khó lý giải cho bằng được. Hắn tiến dần về phía nàng như cố gắng bắt kịp bóng hình mờ mờ ảo ảo đó.

- Người là Diệp Phi?

Mặc dù đã sớm chuẩn bị tâm lý vững vàng nhưng khi nghe hắn hỏi câu này, lòng nàng cũng không tránh khỏi một hồi quặn thắt đau liệt phé tận tâm can.

- “Người đã biết vì sao còn hỏi?” Nàng mỉm cười ôn nhu, chính nụ cười này năm xưa đã từng cướp mất trái tim của vị vương gia trẻ tuổi giả si giả dại lừa gạt nàng. Nhưng giờ đây nó còn có tác dụng nữa hay không?

- “Chỉ cần câu nói này của người, ta có thể khép người vào tội khi quân mang ra chém đầu làm gương thị chúng” Nhìn nàng cười, sâu trong cõi lòng hắn như có một dòng nước ấm chảy qua. Lý trí hắn mách bảo cần phải đối xử với nàng ôn nhu một chút... chỉ một chút thôi là đủ rồi.

- “Người cứ chém” Nàng lại cười, nụ cười xen lẫn bi thương và mất mát.

- “Ta xem người không giống với loại người ham vinh hoa phú quý lợi dụng muối muối của mình là hoàng hậu để leo lên chiếc ghế vương phi này” Hắn quay lưng về phía nàng. Hắn không dám nhìn vào đôi mắt ấy, đôi mắt khiến hắn không làm chủ được chính mình. Rõ ràng từ sâu trong tâm trí hắn bảo phải căm ghét nàng vì nàng chính là loại nữ nhân không từ thủ đoạn nhưng hắn... không làm được.

Diệp Phi cười khẽ hai tiếng. Nàng nén bi thương, ngồi thụp xuống bên cạnh ao tuyết liên ngửa đầu ngắm ánh trăng tròn vành vạnh.

Hắn thấy nàng như vậy cũng không tự chủ ngồi xuống bên cạnh. Nhìn hai người giờ đây cứ như một đôi phu thê quyến lữ chứ không phải là kẻ thù của nhau.

- “Ao sen này là người tự tay trồng, còn nhớ không?” Nàng hướng hắn mỉm cười.

- “Không” Bao giờ hắn lại đi làm cái chuyện vô nghĩa này chứ?

- “Ngày đó cũng là mùa đông như bây giờ, người tự mình ngâm người trong hồ nước lạnh cóng cầm từng hạt giống tuyết liên trắng tặng cho người người yêu” Nàng như không quan tâm đến hiện tại, tất cả hình ảnh lúc này chỉ còn là quá khứ hạnh phúc của hai người “Kết quả chính là người sốt đến ba ngày sau mới rời giường được”

- Ta có người yêu ư? Người đó là ai? Sao ta chẳng nhớ gì cả vậy?

- Ta là người chứng kiến từ đầu đến cuối tình cảm của hai người các người. Vì người bị thương nên đã quên mất nàng ấy rồi.

- Ta... yêu nàng ấy nhiều lắm sao?

- Người hả? Người vì nàng ấy mà giả ngây như một hài tử chỉ để xem ái nhân cười tươi, vì nàng ấy mà tự tay xuống bếp hầm bát canh gà người chưa từng phải động thủ bao giờ, vì nàng ấy mà đỡ một đao dẫn đến xém mất mạng, thậm chí người còn vì nàng ấy mà khóc khi nàng bị thương. Người cảm thấy... người có yêu nàng ấy không?

- Thế... nàng ấy giờ đang ở đâu?

- “Nàng ấy... chết rồi!” Nàng ở trước mặt mà hần còn không nhận ra thì thôi, cứ cho nàng đã chết đi vậy.

- “Tại... sao?” Trong đầu hần đột nhiên lướt qua hình ảnh một nữ tử bạch y xinh đẹp thoát tục nhưng nhanh chóng biến mất vô tung vô ảnh.

- Nàng ấy bảo người đã quên nàng rồi thì nàng còn sống trên đời này làm gì nữa?

- “Người nói láo. Nhất định vì người muốn ngồi lên chiếc ghế vương phi này mà ra tay hại nàng” Không hiểu sao tâm hần đột nhiên kích động, hần muốn nhớ lại cái gì đó nhưng thủy chung vẫn không nhớ ra.

Nàng không nói gì chỉ thanh thoát bước về phòng mình đóng cửa lại.

Nói đến chừng đó mà hần vẫn không nhớ ra thì nàng làm mọi chuyện có ích gì? Đến nỗi hần còn nghi ngờ nàng ra tay tự giết chết chính mình để được ngồi lên ngôi vị vương phi của hần vốn dĩ vẫn thuộc về nàng cơ mà.

Chỉ với một liều thuốc... đã đẩy hai con người ra xa nhau.

Hay chính tình yêu của họ không đủ mạnh để vượt qua tai kiếp của cuộc đời?

Hoàng cung.

Tẩm cung quận chúa.

“Rầm”

Một luồng lực từ trên không giáng xuống khiến chiếc bàn gỗ vỡ ra làm hai, bụi bay mù mịt.

- “Có một chuyện con con đó mà làm cũng không xong thì người ngồi lên ghế vương phi để làm cái quái gì, hả?” Triệu Viễn phi thường giận dữ. Bao kế hoạch hần dày công biên soạn, thậm chí đến tận Luân Bang cầu kết với một nữ tử mình không quen biết để lấy mấy thứ kịch độc đó về mà giờ đây trở thành công gia trảng cả. Chỉ trách hần chọn không đúng người để phối hợp.

- “Ta còn một cách” Bảo Yến cũng rất điên người. Nàng ta chờ ngày này đã biết bao lâu lại đột nhiên lòi ra một Bạch Ưu Song phá vỡ hết tất thấy mọi chuyện.

- “Cách của người có khiến hần ta chống lại thuốc đó mà đem lòng yêu người không, hả?” Triệu Viễn hận đàn bà, chỉ có đàn bà mới đi ghen tuông vớ vẩn, chỉ để tranh thủ sự sủng ái của nam nhân mà họ có thể làm ra mọi thủ đoạn bỉ ổi trên đời. Mà hần giờ đây chẳng khác gì đàn bà khi phải giúp Bảo Yến làm cái trò vô sỉ này để trả thù.

- “Người chỉ việc giết chết con đàn bà đó, mọi chuyện còn lại cứ để ta lo” Không thèm quan tâm đến sự sỉ nhục của hần, Bảo Yến vẫn trấn định bởi ghen tuông đã sớm mờ mắt ả rồi.

- “Giết ả? Để mình người được lợi à?” Triệu Viễn liếc mắt khinh khỉnh. ả đàn bà này mưu mô và thâm sâu hơn hần tưởng, thế mà bản thân hần đã từng rung động trước con rắn độc này.

- Đừng quên nếu ta đã ngồi trên ghế vương phi, người có thể theo đó mà hưởng vinh hoa phú quý. Nếu như Diệp Phi chết, chẳng phải mối thù của người sẽ được trả sao?

Triệu Viễn không nói gì chỉ trầm ngâm suy nghĩ. Đến hơn một khắc sau hần mới quay đầu nhìn Bảo Yến.

- Ta sẽ giết Ưu Song cho ngươi nhưng với một điều kiện?
- “Chuyện gì?” Mặc dù không muốn nhưng vì đại cục, Bảo Yến đành phải cắn răng thoả thuận với hắn.
- Huyết Mẫu Đơn.
- “Được. Ta nhớ rồi” Bảo Yến nhếch miệng cười. Tưởng điều kiện gì khiến nàng lo lắng chứ ai ngờ... chuyện này hắn không bảo thì nàng nhất định cũng sẽ làm. Diệp Phi chính là cái gai cần phải loại bỏ mọi lúc mọi nơi.
- Còn bây giờ phải tính đến chuyện của chúng ta...

Hắn đè nàng ta xuống giường, rút thắt lưng cùng cỡi y phục nàng một cách thô bạo như chính bản tính của mình.

Ngọn nến lung linh trên bàn bồng chợp tắt sau một cái phất tay điêu luyện như việc này đã quá thành thạo với hắn.

Chiếc rèm cứ phập phồng theo từng cử động của hai thân ảnh loã lồ bên trong, mùi hoan ái phong thoả khắp tứ phương.

Hai thân ảnh hắc y trên nóc nhà thấy cái nhìn khinh bỉ về phía hai kẻ kia liền dụng khinh công bay đi mất không một ai nhận ra sự có mặt của họ trong cung cấm. Ngay cả võ công vốn thâm hậu như Triệu Viễn cũng không mấy may một chút nghi ngờ.

- “Muội nghĩ chuyện này là như thế nào?” Một trong hai hắc y nhân đã lên tiếng khi chắc chắn rằng mình đã đến nơi an toàn và không kẻ nào có khả năng nghe được cuộc đối thoại của họ.
- “Thì như thế nào nữa” Hắc y nhân còn lại giựt khăn bịt mặt của mình vút mạnh xuống đất để lộ ra dung nhan khuyên thành, người này còn ai khác ngoài lục tiểu thư Trúc Lâm sơn trang, thiếu phu nhân Nguyệt Dạ sơn trang, Tổ Huyền “Cái ả Song Song gì đó tiêu chắc rồi. Mà cũng đáng, dám phồng tay trên của đại tỷ thì đáng bị phanh thây vạn đoạn, lột da thiêu sống, cắt tóc quy y,...”
- “Muội không định ta tay tương trợ cho ả sao?” Hắc y nhân kia cũng giựt mất khăn bịt mặt của mình, lại thêm một dung nhan mỹ miều xuất hiện nhưng đối với tất cả nam nhân trên đời, đây chính là một thảm hoạ khi ngũ tiểu thư Trúc Lâm sơn trang, Dục Ma Vương nổi danh giang hồ, các chủ phu nhân Huyết Sát cung có mặt ở đâu là sóng gió nổi lên ở đó, nàng chỉ sợ thiên hạ không đại loạn mà thôi.
- “Tỷ có muốn cứu nữ nhân mê hoặc phu quân mình không?” Tổ Huyền không phục nhìn Thiên Dục khó chịu.
- Muốn!
- Tỷ điên à?
- “Có muội điên ấy” Thiên Dục cốc đầu Tổ Huyền một phát đau điếng sau đó lại nở ra một nụ cười tà mị khuyên đảo chúng sinh “Cứu ả ta rồi sau đó tự tay mình hành hạ ả sẽ thú vị hơn gấp trăm lần”
- “Tỷ... đủ độc” Tổ Huyền cũng nhếch môi cười “Mà khoan đã! Lúc này tỷ có nghe hai người họ nói gì mà huyết... huyết... gì không? Đó là cái gì vậy?”
- “Muội không nhắc ta cũng quên mất” Thiên Dục nhanh chóng quay lại vẻ mặt trầm trầm biến hoá “Huyết Mẫu Đơn cũng là một loại kịch độc của Luân Bang, nhưng cái lạ chính là nó chỉ có tác dụng với nữ nhân”
- “Hai người họ muốn giết ai sao?” Tổ Huyền không khỏi lo lắng, bồn chồn.
- “Loại bỏ nam nhân ra cùng với ả Ưu Song, chỉ còn tỷ muội chúng ta là có thù oán với tên Triệu Viễn này” Thiên Dục nhún nhún mày.
- Hắn không biết muội đã đến đây, tỷ cũng ngoại lệ trong chuyện này. Chỉ còn mỗi đại tỷ, nhị tỷ và tam tỷ mà thôi. Phải làm sao bây giờ?

- Trước tiên muội đi báo cho tam tỷ biết chuyện này, cả lão tam nữa nhé! Ta sẽ đến chỗ nhị tỷ. Sáng mai gặp đại tỷ rồi nói sau. Ta nghĩ nếu chế được thuốc giải độc Huyết Mẫu Đơn cùng Đảo Bách Hồng thì vấn đề không cần phải lo nữa.

- Được. Muội đi đây.

- Ừ. Cẩn thận.

105. Chương 105

Việc đầu độc một nhân vật nào đó trong vương phủ chính là ngàn năm mới thành công một lần. Cho nên... cũng không hoàn toàn là lần này.

Thật ra nếu như người uống chén trà đó là Diệp Phi thì có lẽ kế hoạch của Triệu Viễn cùng Bảo Yến phải đem đi đổ sông đổ biển, bởi một lễ cực kỳ đơn thuần rằng Diệp Phi tuy không rành về dược nhưng vẫn có khả năng nhận ra một số chất độc từ bình thường đến nguy hiểm. Tuy không phán đoán đó sẽ là độc gì nhưng vẫn phát hiện sự không bình thường từ mùi vị cho đến đặc thái của nước trà.

Mà do người uống là kẻ khác nên kế hoạch này coi như đánh chó mà trúng mèo vậy.

Phi Vũ sau khi nghe tin Bảo Yến định đầu độc đại tỷ cùng mình bằng Huyết Mẫu Đơn từ miệng Thiên Dực liền tức tốc một đường từ cung cấm đến Duệ Thân vương phủ thông tri cho Diệp Phi. Vì đi gấp quá cùng với nắng nóng, nàng không quản ngại giũ lấy ly trà trên bàn của Diệp Phi nốc cạn. Chính cái lơ là này đã cứu Diệp Phi ba mạng nhưng lại tước đoạt đi mạng sống của một người khác.

Sau khi Phi Vũ ngã xuống, toàn bộ vương phủ như cháy nhà.

Một canh giờ sau với sự chấn đoán trong lo lắng của Trúc Nhã cùng bụi bay mù mịt vì những chiếc bàn đá cùng cây cảnh bị đánh ngã từ tay Nam Phong trong vương phủ. Hàng loạt nô tài cùng nha hoàn đã té xỉu tại chỗ bị sợ hãi và lo lắng (Phi Phi: Tiểu Dực! Mua cho lão tam chai Dr. Thanh mau)

Trúc Nhã đẩy cửa bước ra ngoài với gương mặt xanh mét khiến mọi người bên ngoài đã lo lại càng thêm lo.

Nam Phong toan xông vào phòng nhưng nhanh chóng bị Thần Tịch giữ lại với nguyên nhân cần nghe bệnh tình từ miệng thầy thuốc.

Đáp lại ánh mắt mong chờ lẫn cầu mong của mọi người chính là sự hổ thẹn của Trúc Nhã.

- Xin lỗi! Ta không cứu được đứa bé!

- Cái gì???

Nam Phong như cây dừa giữa trời giông bão, cong một vòng rồi ngã xuống đất. Mọi thứ trong mắt hắn giờ chỉ còn một màu đen u ám. Làm vua để làm gì khi không thể bảo vệ được đệ đệ cùng thê tử và hài tử của mình.

- Nếu như... ta uống ly trà đó... thì... tam muội... sẽ... không...

Diệp Phi như đứt từng khúc ruột. Một cô nhi như nàng thì tỷ muội chính là từng miếng thịt trên cơ thể, nay mất đi một miếng thịt đương nhiên là đau thấu xương rồi.

- “Đại tỷ! Không phải lỗi của tỷ. Nếu tỷ uống trà thì bây giờ là mất hai mạng chứ không phải một” Trúc Nhã ôm chặt lấy Diệp Phi trấn an “Là do muội tài hèn sức mọn, làm thần y mọi người xưng tụng nhưng không thể cứu được cháu của mình”

- “Ta muốn giết người!” Nam Phong như một con thú mất kiểm soát lao ra cổng vương phủ. Thần Tịch sợ hãi hắn sẽ làm điều gì bậy bạ đành ra tay ngăn cản hắn trong khó khăn.

- “Muội thì muốn mang con rết đó ra làm chuột bạch” Thiên Dực nghiêng rằng nghiêng lợi, gương mặt thâm trầm chứa đầy quỷ kế hành hạ người khác.

- “Tiểu Quý tử!” Nam Phong quay sang công công đứng bên cạnh “Soạn thánh chỉ truất đi tước phẩm quân chúa của Trang Bảo Yến, tống nàng ta vào đại lao chờ Hình Bộ điều tra sau đó tùy theo tội mà xử không cần kiêng nể”

- Thần tuân chỉ.

- “Đại tẩu không có việc gì chứ?” Thiên Kỳ đột ngột xuất hiện, ngay lập tức mọi ánh mắt liền đổ dồn lên người hắn. Nữ nhân bên cạnh từ lúc nào đã thay đổi y phục nha hoàn thành bộ cẩm phục lụa là xinh đẹp thoát tục nhưng nhan sắc của nàng ta vẫn không thể gọi là khuynh quốc khuynh thành. Càng so với Diệp Phi chỉ giống như vịt bầu đứng cạnh thiên nga mà thôi.

Nam Phong không nhìn lấy hoàng đệ của mình, hắn ngay lập tức bỏ lại đại cuộc lao vào phòng chăm sóc cho thê tử.

- “Hoàng thượng sao vậy?” Ưu Song hiếu kỳ ngược nhìn Thiên Kỳ.

- “Đạo đức giả” Ngân Tuyết hừ lạnh một tiếng, ngay lập tức nhận được ánh nhìn sắc lạnh của Thiên Kỳ nhưng nàng vẫn ngênh mặt thách thức khiến hắn như điên tiết lên.

- “Đại tỷ đang nghĩ điều gì vậy?” Trúc Nhã quay sang nhìn Diệp Phi đầy lo lắng.

- “Ta đang không hiểu rốt cuộc mình tính sai bước nào” Diệp Phi ánh mắt đầy ưu thương khó giấu diếm “Triệu Viễn rốt cuộc trốn ở đâu đến nỗi Vô Danh các cũng không tìm được? Tại sao hắn lại nắm trong tay hai loại kịch độc của Luân Bang? Và hắn làm vậy chỉ vì trả thù hay còn ý đồ nào khác?”

- “Tỷ đừng lo nghĩ nữa, Lục y, Tử y cùng Thanh y đã dò theo dấu vết hắn để lại. Chẳng bao lâu nữa chúng ta có thể có tin tức của ba người họ thôi” Thần Tịch ngậm ngùi nhìn khung cảnh xung quanh. Ngay đến bản thân hắn cũng không hiểu vì sao mọi chuyện lại trở nên rối rắm như thế này nữa. Thê tử mang thai phải nhìn phu quân mình ôm ấp nữ nhân khác trong khi tỷ muội tốt vì mình mà sảy thai mất đi mạng sống.

- “Đạo Bách Hồng cùng Huyết Mẫu Đơn đã xuất hiện, chỉ còn mỗi Dịch Thực Thủy là vẫn chưa thấy gì thôi. Lần này cho dù Luân Bang không liên quan đến chuyện này thì ta cũng không để cho bọn chúng yên ổn” Diệp Phi lạnh lùng cất từng câu từng chữ như khẳng định lòng mình đang mang một món nợ với phu thê tam muội và bên cạnh đó cũng muốn cho ai kia biết rằng, khôn hồn thì đừng gây khó dễ cho người thân của nàng, nếu không, kết cục duy nhất nhận được chính là sống không bằng chết mà thôi.

Diệp Phi, Thiên Dực cùng Tổ Huyền cất từng gót chân lạnh lùng vào nhà giam u ám, lạnh lẽo, tanh hôi mùi máu người cùng lũ chuột, bọ bọ lồm ngồm khắp nơi. Cả ba phải vận nội công để tránh ớn điếm tâm trong bụng phải trôi ra ngoài theo đường miệng.

Bảo Yến trong bộ y phục rách nát, máu me bết bết ngồi trong góc phòng giam chỉ vồn vện vào cọng rơm rạ đã muốn vào kỳ phân hủy. Gương mặt không còn sáng sủa như lúc trước nhưng bản tính ương ngạnh vẫn không thể nào thay đổi dù số phận cơ hàn đã đến tới chân.

- “Lũ hồ ly tinh các ngươi sớm sẽ bị quả báo thôi. Ha ha ha” Nàng ta nở một nụ cười mang rộ nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng đến húng thú trả thù trong lòng ba người.

- “Đúng là hồ ly tinh sẽ nhận được quả báo ngay thôi. Trời mà quả báo thì ăn cháo cũng gây răng. Cho nên ngươi nên chuẩn bị nhìn hàm răng xinh đẹp của mình nói lời tạm biệt với nứ mẹ đi thôi” Tổ Huyền nhếch miệng cười mỉa mai. Gì chứ nói xóc người khác thì nàng đây là vô địch thiên hạ cho dù đã làm mẫu thân rồi nhưng bản tính người có ơn thì trả trọn vẹn nhưng người có oán phải trả gấp đôi của nàng.

- “Nói nhiều với ả làm gì. Đại tỷ! Tỷ định sẽ xử ả như thế nào?” Thiên Dực nhìn Diệp Phi, ánh mắt của nàng ta loé lên một ánh nhìn quỷ dị rồi nhanh chóng tắt đi không ai nhận thấy.

- Lúc trước cấu kết với địch đầu độc cả thành Phú An, bây giờ hãm hại đến phu quân của ta cùng tam muội. Nợ mới nợ cũ ta tính một lần cho hết” Đôi mắt Diệp Phi đỏ ngầu một màu của máu khiến Bảo Yến phải rùng mình nép cả người sâu vào góc tường.

- Các người... các người... nói gì? Ta không hiểu? Ta... không làm... gì cả... Hoàng thượng... hoàng thượng sẽ không tha cho các người... nếu dám... làm vậy...

- “Người nghĩ Nam Phong sẽ tha thứ cho kẻ hại chết hài tử của hần còn mèm mang đi mạng sống của thể tử hần yêu hơn cả tính mạng sao? Cho dù đó chỉ là thiên mệnh khi người người muốn hại là ta” Diệp Phi hét lên, trong giọng nói chứa đầy sát khí khiến Thiên Dực cùng Tố Huyền phải thụt lui một bước. Lần đầu tiên trong đời bọn họ nhìn thấy đại tỷ của mình giống Tu La dưới địa phủ đến đây đòi mạng như thế này, kể cả khi là một sát thủ giết người không ghê tay, Diệp Phi cũng không có bộ mặt dữ dằn khiến người khác phải âm thầm sợ hãi như khi đứng trước Bảo Yến.

- Ta... đã bảo là... ta không... giết ai cả...

- “Được thôi. Hình Bộ không moi được miệng của người thì ta sẽ moi. Bí kiếp tra tấn của Vô Danh các chỉ xưng đệ nhị thì đồ kẻ nào dám xưng đệ nhất. Giờ đây ta phá lệ áp dụng lên người người, nữ nhân đầu tiên vinh hạnh được nếm thử ngũ pháp dụng hình của bọn ta” Diệp Phi nở nụ cười nửa miệng hiểm có quay sang hai muội muội vẫn im lặng này giờ của mình “Hai muội mau liệt kê để ả ta chọn lựa cái chết ĩnh đi”

Phu xướng phụ tuyền, tỷ thấy muội hứng là điều dĩ nhiên. Cho nên Thiên Dực cùng Tố Huyền nhanh chóng suy nghĩ đến những trò tra tấn tàn bạo nhất của mình để đe dọa Bảo Yến. Bởi từ trước đến giờ Vô Danh các làm gì có màn ngũ pháp dụng hình đâu, người của họ người gặp người giết không nề hà bất kỳ kẻ nào thì còn cần gì đến vũ khí tra tấn chứ.

Thiên Dực rút trong tay áo ra một chiếc lọ nhỏ hươu qua hươu lại trước mặt Bảo Yến và nói từng câu rành rọt tránh cho nàng ta vì quá sợ mà rơi mất bất kỳ chữ gì.

- Huyết Tẩy Bì là độc chiêu của muội, chỉ cần rắc một chút lên da thì nơi đó nhanh chóng hoá đen và bị phân huỷ ngay lập tức. Nhưng nếu đổ vào miệng thì trong vòng một canh giờ, các biểu bì trên cơ thể sẽ từ từ lột ra và rơi trên đất tạo thành một mùi vị vô cùng khó ngửi cho đến khi chỉ còn lại bộ xương khô. Đủ độc chưa đại tỷ?

Trúc Nhã hừ lạnh một tiếng sau đó nhìn Thiên Dực với ánh nhìn khinh bỉ.

- Một canh giờ mới có tác dụng cơ à? Ta chỉ việc châm vào huyết đạo nơi đốt xương sườn thứ 7, sau đó điểm huyết cam của ả. Sau đốn thấu xương mà không la lên được mới là một cái sống không được mà chết cũng không xong.

Thiên Dực liền nhún nhún vai tỏ vẻ bất đắc dĩ.

- Biết là tỷ chỉ có mỗi chiêu dùng Vô Sắc ngân châm thôi. Muội thì thích cảnh cho ả dùng đệ nhất xuân dược của muội sau đó thả vài con cầu phát dục vào và... quan sát. Ha ha ha.

- “Đủ độc!” Diệp Phi tấm tắc khen ngợi. Từ này đến giờ, nàng vẫn không bỏ qua bất kỳ biểu hiện nào trên mặt của Bảo Yến, từ lo lắng đến sợ hãi và cuối cùng là hoảng loạn.

Thiên Dực đột nhiên búng tay cái phốc sau đó mỉm cười quỷ dị nhìn Trúc Nhã.

- Cho muội mượn vài thanh Vô Sắc ngân châm của tỷ được không?

- Để làm gì?

- Từ lâu muội luôn tò mò không biết ngân châm của tỷ đâm thật sâu vào mười đầu ngón tay thì cảm giác sẽ như thế nào nhỉ?

- “Đủ rồi! Ta van xin các người... Tha cho ta đi... Ta chỉ bị... hần sai khiến thôi... Ta không cố ý... Ta không cố ý mà... hu hu hu...” Bảo Yến quỳ mọp trên mặt đất lạy lạy van xin nhưng ba gương mặt vẫn lạnh lùng không biết đến hai chữ ‘thương xót’.

- “Đầu tiên chặt mười đầu ngón tay của ả” Diệp Phi lãnh khốc phun ra một câu khiến Bảo Yến như rơi xuống vực thẳm.

- Không... không... Diệp Phi... van xin người... van xin người...đừng làm vậy... đúng rồi... phụ thân ta đã từng cứu mạng người, người vì ơn này mà bỏ qua cho ta một lần được không? Ta sẽ làm trâu làm ngựa cho người... ta xin người mà.

- “Ôn của phụ thân người ta luôn nhớ, kiếp này không báo thì kiếp sau. Ta vốn dĩ ghét nhất kẻ lấy ơn ra mà đe dọa ta, tội đáng muôn chết” Diệp Phi quay ra sau lưng nhìn hai người vừa đến “Hiên Viên! Người trói ả vào ghế cho ta”

- Không... Thiên Kỳ ca ca... cứu muội... cứu muội...

- “Ồn quá! Điểm huyết ả đi” Thiên Dực đưa hai tay lên bịt lỗ tai của mình lại tránh để khỏi phải thủng màng nhĩ.

Hiên Viên nhanh chóng làm theo. Nhìn gương mặt vì sợ hãi là xanh lè nhưng không nói được khiến lòng hắn hả dạ vô cùng. Tội dám ra tay dả thương thể tử hắn chưa xử mà còn dám đầu độc vương gia nữa, nếu Diệp Phi không trừng phạt chắc người của Vô Danh các cũng sẽ âm thầm ám sát ả ngay thôi.

- “Làm đi!” Diệp Phi phun ra hai chữ lạnh lùng như cắt đứt đi tia hi vọng mong manh cuối cùng của Bảo Yến.

Ngay khi chuyển thủ trên tay Hiên Viên vung lên, một đạo âm thanh cứng rắn quen thuộc vang lên cứu nguy cho ả một mạng.

- Ngừng tay.

106. Chương 106

Thiên Kỳ nét mặt âm lãnh nhìn vào căn phòng giam hôi hám, theo sau hắn còn có Ưu Song cùng Hắc Ảnh và Hắc Dạ. Ánh mắt lạnh lẽo của hắn chiếu thẳng đến bộ dáng không chút biểu cảm của Diệp Phi khiến nàng không hiểu sao lại có chút chột dạ.

- Các người ở đây là làm cái gì?

Thiên Dực nhếch mép cười giễu, nàng ghét nhất chính là bộ dáng của Thiên Kỳ lúc này.

- Nhìn mà không thấy sao? Người còn thấy được ‘mỹ nhân’ trước mắt cơ mà nên không thể là tên mù được.

- “Thiên Kỳ ca ca...” Bảo Yến thấy mặt Thiên Kỳ như thấy được vị cứu tinh, nàng ta oa oa khóc lớn thầm mong tình cảm bao nhiêu năm cùng nhau lớn lên giữa hai người sẽ giữ lại cho nàng một cái mạng nhỏ.

- “Chuyện của triều đình không liên quan đến ân oán giang hồ. Mong cung chủ phu nhân Huyết Sát cung mau chóng thả người” Thiên Kỳ nén giận trong lòng khi nhìn đến bộ dáng chật vật của Bảo Yến.

- “Vương gia nói chí phải, chuyện triều đình không liên quan đến ân oán giang hồ” Diệp Phi hít một hơi thật dài sau đó quay sang Thiên Dực ra lệnh “Thả người!”

- “Đại tỷ!” Thiên Dực không phục hai bàn tay nắm chặt nhìn thân hình éo lả của Bảo Yến ngã lên người Thiên Kỳ.

- “Tuy nhiên” Diệp Phi tiếp tục nói “Quận chúa độc tam tiểu thư Trúc Lâm sơn trang đến xảy thai. Phiên vương gia giải thích xem chuyện này nên làm như thế nào?”

- Không có... Thiên Kỳ ca ca... Muội không có...

Thiên Kỳ vỗ vỗ vào mu bàn tay nàng ta để trấn an. Sâu trong ánh mắt của Bảo Yến chính là ánh nhìn đầy khiêu khích không chỉ hướng đến Ưu Song đứng bên cạnh Thiên Kỳ mà còn muốn gửi gắm đến cả Diệp Phi.

- “Bằng chứng nào chứng minh biểu muội ta là thủ phạm?” Trong lòng Thiên Kỳ quả thật vô cùng rối tinh rối mù đến nỗi bản thân hắn cũng không biết làm sao để ra mớ gỡ rối này nữa. Đại tẩu thì xảy thai mà mọi hướng tiêu cực lại chĩa mũi dùi về phía Bảo Yến nhưng đến tận bây giờ người của hắn cũng không tìm được bằng chứng buộc tội lần bằng chứng ngoại phạm của nàng ấy.

- “Chính ta cùng lục muội mắt thấy tai nghe khi ả ta cùng Triệu Viễn bàn chuyện trong đêm, đây có thể xem là nhân chứng hay không?” Thiên Dực không phục, nàng hoàn toàn không phục. Làm gì có cái kiểu sờ sờ ngay trước mắt mà vẫn cố ý không nhận ra của hắn cơ chứ. Quả này người chịu đau duy nhất chỉ một mình đại tỷ của nàng mà thôi.

- “Nói láo. Triệu Viễn hẳn là ai chứ? Ta hoàn toàn không biết hắn” Bảo Yến đã xanh mét mặt mày khi nghe có người đã điều tra ra hành tung của mình nhưng vẫn một mực liều mạng chống chọi.
- “Thật sự người không biết hắn là ai?” Trúc Nhã đột ngột lên tiếng “Thế lúc còn ở Phú An thành, người cùng kẻ nào cấu kết đầu độc quân ta bằng thứ thuốc chỉ ảnh hưởng đến người thường nhưng người lại là kẻ học võ, thể cư nhiên còn trúng độc?”
- Ta... ta...
- Đang trong hồi gay cấn, Hồng y đột ngột xuất hiện nơi cửa nhà giam mỉm cười nhìn Diệp Phi.
- Trang chủ, các chủ, Lục y và Thanh y đã bắt được Triệu Viễn khi đang lảng vảng quanh tẩm cung quận chúa.
- Bảo Yến trợn tròn hai tròng mắt, cả thân người run run như muốn đổ xuống đất bất kỳ lúc nào. Lúc này dù cho Trang tướng quân có đội mồ sống lại cũng không cứu nổi tính mạng của nàng ta rồi.
- “Hừ! Chỉ cần áp dụng vài chiêu tra tấn của ta cũng khiến tên cáo già đó khai ra tất cả thôi” Thiên Dực hừ lạnh, nàng ném ánh nhìn liếc xéo về phía Bảo Yến đang run như cây sậy trong lòng Thiên Kỳ “Người còn không mau nhận tội? Chờ ai đến cứu người nữa, hả?”
- Ta... ta không có... Thiên kỳ ca ca, huynh phải cứu muội, có cho vàng muội cũng không dám hãm hại hoàng hậu nương nương đâu... Huynh nhất định phải tin muội....
- “Rốt cục mọi chuyện là như thế nào? Muội mau nói ra nếu không cho dù có là ta cũng không thể cứu muội” Thiên Kỳ hít một hơi vào phổi sau đó bắn tia nhìn lạnh lùng về phía Bảo Yến. Nếu quả thật nàng ta hãm hại đại tẩu của hắn thì với tính của Nam Phong, nàng ta quả thật sẽ mất mạng.
- Thiên Kỳ ca ca... chính là Triệu Viễn, hắn đe dọa nếu muội không bỏ thuốc vào ly trà của Diệp Phi thì sẽ giết muội... Người hắn muốn hại là vương phi nhưng ai ngờ hoàng hậu lại uống ly trà đó cho nên... Muội không biết... thật sự không biết mà...
- “Người đâu? Tạm thời giam lại chờ ý kiến của hoàng thượng” Thiên Kỳ nói xong, mặc kệ Bảo Yến đang van xin lay lục như thế nào đi chăng nữa, hắn vẫn quay đầu bước đi, bỏ mặc mọi chuyện trên thế gian, trước mắt hắn giờ đây chỉ có nữ nhân vẫn im lặng kề bên cạnh hắn.
- “Đại tỷ! Chúng ta phải làm sao?” Trúc Nhã hướng Diệp Phi nhẹ nhàng vấn.
- Chiều theo quy luật của chúng ta mà ra tay mặc kệ quốc pháp của triều đình, mọi chuyện ta chịu trách nhiệm.
- Vâng, trang chủ.
- “Vương... vương gia!” Hắc Ảnh nén tiếng thở dài nhìn nam nhân đang ôm ấp nữ nhân không chút nhan sắc trong lòng mà nữ nhân này không phải là vương phi của bọn hắn.
- Nói!
- “Cai ngục báo lại rằng quận chúa đã chết” Hắc Ảnh không dám ngược mặt nhìn thẳng Thiên Kỳ, cơn thịnh nộ của Thiên Kỳ mà nổ ra thì có lẽ Thiên xuống đây cũng không thể cứu được cái mạng nhỏ của hắn.
- “Cái gì?” Thiên Kỳ buông Ưu Song ra, hai tay đập mạnh xuống bàn “Là Vô Danh các làm?”
- Vâng.
- Thật là không xem dương pháp ra gì. Ban ngày ban mặt bọn chúng dám xông vào cung cấm giết người.
- “Vương gia xin bình tĩnh” Ưu Song đặt tách trà nóng vào tay Thiên Kỳ, từ lúc hắn tỉnh dậy đến bây giờ, đây là lần đầu tiên nàng thấy hắn giận dữ đến vậy.
- “Thế hoàng thượng có nói gì không?” Hắn nhanh chóng đặt tách trà xuống bàn hướng Hắc Ảnh vấn.
- “Hoàng thượng chỉ nói ba chữ...” Hắc Ảnh ngược mặt nhìn thần sắc của chủ tử sau đó mới tiếp tục phun chữ ra khỏi miệng “Làm tốt lắm!”

Thiên Kỳ khẽ thở dài sau đó phất tay bảo Hắc Ảnh lui ra ngoài để lại cho hắn không gian yên tĩnh bên trong những âm thanh nữ nhân quen thuộc lại vang lên.

- Bọn họ thật độc ác.

Hắn không thể hiểu ‘bọn họ’ trong miệng Ưu Song là chỉ những ai, người của Vô Danh các hay Triệu Viễn và Bảo Yến? Nhưng hắn cũng biết rõ một điều rằng, khi hắn nhìn thấy ánh mắt ai oán của Diệp Phi, trái tim hắn liền đập nhanh một cách khó hiểu và ngay sau đó là cơn quặn thắt cõi lòng. Hắn không biết rốt cuộc nàng ta có mối liên hệ ràng buộc gì với mình mà hắn luôn phải chịu sự chi phối bởi cái tên ‘Phi nhi’ luôn vang vọng trong đầu mọi lúc mọi nơi.

Hắn quay sang ôm lấy nữ nhân bên cạnh. môi hắn đè chặt xuống môi nàng để xóa đi hình ảnh một người khiến hắn luôn chán ghét nhưng lại luôn ảnh hưởng đến tâm trạng của hắn.

Bàn tay thô ráp nhanh chóng thoát đi mở y phục vương bận để lộ ra đôi bờ ngực sữa không đầy đặn cho lắm. Hắn gục mặt vào khe rãnh mờ ám đó hít thở lấy mùi vị của ái tình nhưng sao... lạ lắm quá. Hắn nhớ hắn đã từng rất mê muội một hương vị rất khác với mùi vị này.

Thấy hắn ngưng lại, Ưu Song bỗng lo sợ một điều gì đó khó diễn tả thành lời.

- Vương gia!

- Song nhi!

Hắn bế nàng trên tay tiến về phía chiếc giường cẩm màu gỗ thạch. Ngắm nhìn thân ảnh loã lồ không chút mảnh vải che thân đang uốn éo trên giường vì tác dụng của dục vọng do chính hắn khơi mào khiến tâm Thiên Kỳ trầm thổ dài. Một nỗi buồn lẫn nhưng nhớ nảy sinh trong lòng hắn nhưng đối tượng lại không phải là nữ nhân trước mặt kia.

Ngọn lửa dục vọng nhanh chóng được tạo ra giữa hai người nhưng hoàn toàn là do sự cố gắng của hắn. Hắn muốn cùng nàng hoan ái để có thể quên đi hình bóng lạ lắm nhưng đôi khi lại quá quen thuộc kia.

Ý chí hắn bảo rằng nhất định phải ghét nàng ta nhưng hắn làm không được. Sự khó hiểu này làm hắn khổ sở cả mấy ngày nay.

Bàn tay thô ráp nhanh chóng xoa nắn đôi ngực sữa của Ưu Song khiến ràng khẽ rên lên một tiếng kêu mị.

Ngay khi hắn thúc mạnh thân mình để tiến vào cơ thể nàng, sự đau đớn cùng với khoái cảm khiến nàng hét lên một tiếng và tiếp nối phía sau là những âm thanh rên rỉ khoái hoạt của nữ nhân và hơi thở gấp của nam nhân.

Màn hoa tung bay theo từng đợt ra vào của hai người. Mùi vị hoan ái tràn ngập trong không gian.

Triền miên...

Bên ngoài phòng...

Nước mắt rơi trên gương mặt nàng...

Có nỗi đau nào khủng khiếp bằng cảnh nhìn lấy người mình yêu cùng quấn quýt với một nữ nhân khác làm chuyện này không chứ?

Nàng cất bước quay đi, bóng lưng cô đơn đồ dài trên mặt đất.

Cảnh tượng xấu xí này không nên để con trẻ nhìn thấy. Hài tử của nàng sẽ không thoải mái khi nhìn phụ thân mình hoan ái cùng một nữ nhân khác mà... không phải là mẫu thân.

107. Chương 107

Xem ra Vô Danh các vẫn coi trọng thân phận quận chúa của Bảo Yến hay nói cách khác chính là Diệp Phi còn nhớ đến ơn cứu mạng nàng cùng Thiên Kỳ của phụ thân nàng ta nên để cho xác Bảo Yến vẫn còn nguyên vẹn. Tuy nhiên người dân trong thành vẫn đang khao nhau rất nhiều tin tức truyền ra từ hoàng cung.

- Ta nghe nói ả ta sau khi câu dẫn vương gia không thành nên uất ức quá tự tử đó.
- Cũng đúng thôi, vương gia với vương phi ân ái như thế nào chúng ta không biết hay sao? Ta còn nghe nói vương phi đã mang thai rồi cơ đấy.
- Hừ! Các ngươi không biết thì đừng có đoán bừa. Trong vương phủ xuất hiện một ả hồ ly tên gọi Ưu Song đã dùng bùa chú mê hoặc vương gia. Giờ đây vương phi của chúng ta đã bị biếm vào lãnh cung rồi.
- Thật sao? Trời ạ! Đúng là nữ nhân một bụng phúc hắc vạn năm hồ ly không thay đổi mà, cư nhiên phá hoại gia can đang hạnh phúc của người khác như thế.
- Mà hỏi cái này. Vương phi võ công trác tuyệt hiếm kẻ sánh bằng chẳng lẽ cam chịu ở trong lãnh cung hôi hám như thế ư?
- Vương phi yêu vương gia tha thiết. Nàng ấy sẵn sàng ở trong lãnh cung chỉ để ngày ngày có thể hướng về chỗ nam nhân mình yêu thôi.
- Mà ta còn nghe bảo quận chúa đầu độc hoàng hậu đến xảy thai nên sợ tội đã tự tử đấy.
- Tự tử ư? Sao ta nghe bà mối kể bên bảo là do giang hồ trả thù mà.
- Bà mối ấy không lo mai mối mà lo chuyện triều đình làm gì không biết?

- ...

- ...

Trên chiếc bàn gần đấy có một nam nhân gương mặt thanh tú, hại nước hại dân vẫn đang nhàn nhã nhấp trà thưởng điểm tâm nhưng ánh mắt hẩn hếu là người tinh tường có thể phát hiện ra âm khí đã lan toả dần. Nữ nhân lục y bên cạnh hai bàn tay nắm chặt thành quyền, nàng hận rằng không thể chính tay chém hai ả hồ ly tinh được nhắc trong câu chuyện kia thành trăm mảnh.

- “Xem ra tin tức Hồng y gửi về là thật rồi” Nữ nhân lục y đặt tách trà xuống bàn đánh cạch một tiếng khiến những kẻ ăn không ngồi rồi bên kia âm thầm im lặng giải tán để tránh rước hoạ vào thân.

(Phi Phi: Có ai đoán được thân phận hai người này không?)

- “Nàng định làm gì?” Tuy ngữ khí lạnh lẽo nhưng vẫn tràn đầy vẻ sùng nịnh được cất lên từ cửa miệng của nam nhân bạch y.
- “Trước mắt đừng ọi người biết chúng ta đã đến, âm thầm quan sát nữ nhân tên gọi Ưu Song đó. Nếu ả ta dám làm hại họ, giết không cần suy nghĩ” Nữ nhân lục y tức giận, hai mắt lộ ra những tia máu đỏ dữ tợn chưa từng thấy.
- Tuân lệnh nương tử.

- “Mà huynh hỏi xem rốt cuộc lão đại trúng phải loại độc gì mà mất trí nhớ? Biết đâu ‘Bách y toàn thư’ của sư phụ có nhắc đến” Nàng nhướn mày nhìn nam nhân đối diện.

(Phi Phi: Có ai còn nhớ hai người này từng rơi xuống đáy vực và bái phụ thân của Sơ Tuyết làm thầy không? ‘Sư phụ’ ở đây là chỉ người đó chứ không phải người cứu mạng bọn họ nhé!)

- Nghe nói là Đáo Bách Hồng gì đó thì phải.
- Nếu vậy chúng ta mau đến gặp nhị tỷ. Tỷ ấy am hiểu về dược biết đâu nhờ có quyển bí kiếp này thì mạng lão đại được cứu thì sao?” Nữ nhân lục y vẻ mặt hớn hở nắm lấy tay nam nhân kéo đi như muốn ngay một khắc sau sẽ thấy được những người nàng muốn gặp.

- “Cũng đúng. Nhân cơ hội này chúng ta xin hai người đó chút gì xài tạm mới được” Gia Khánh hắc hắc cười rộ rõ phúc hắc một hồ ly chín đuôi.

- “Thế còn không nhanh lên” Thiên Bảo nhếch miệng cười sau đó đặt lên bàn một thỏi bạc lớn và kéo tay phu quân của mình rời khỏi tửu lầu.

- “Nàng đã là mẫu thân hai đứa con rồi mà vẫn còn lí lắc như vậy sao?” Gia Khánh khẽ thở dài một hơi nhìn thê tử yêu quý. Nhớ lại lúc trước kia gặp nàng, cũng vì tính tình hiếu động như một nữ hài tử nhưng đôi lúc lại nghiêm trang thái quá khiến người khác phải khiếp sợ khi không nắm bắt rõ được nàng, điều này ở nàng đã thu hút được hắn. Đối với hắn, thê tử chính là trời, là một món báu vật vô giá dù đánh đổi bất kỳ thứ gì cũng không có được. (Phi Phi: Mang hai đứa nhỏ ra đổi được không? =.=)

Chính vì thế mà lần này hắn liều mạng nén đau thương gửi hai hài tử gần hai tuổi cho gia nhân trong Trúc Lâm sơn trang để đến đây cùng nàng giải quyết chuyện nội bộ gia đình không tí liên quan gì đến hắn.

Mà nói đi thì cũng phải nói lại. Cái tên Thiên Kỳ không biết trời cao đất dày khi không giữ trò mất trí để làm gì không biết nữa. Chọc đâu không chọc, chọc nhằm cái ổ kiến lửa mà có đến 6 con kiến chúa hung dữ này. (Phi Phi: Người hiện đang là kiến sủng đực của một trong sáu con đó đấy!)

Nếu không phải vì tiểu thê tử của hắn lo lắng cho sức khỏe của đại tỷ cùng tam tỷ nàng thì giờ này hắn đang vui vui vẻ vẻ cùng nàng trong khung cảnh cây cối xanh mát, chim hót riu rít ở Trúc Lâm sơn trang chứ đâu phải đội nắng dầm mưa ngồi trong xe ngựa lặn lội đến tận kinh thành. (Phi Phi: =.=)

- Huynh nhắc đến mấy đứa nhỏ khiến ta thương tâm dùm tam tỷ.

Thấy thê tử của mình đau lòng, hai mắt rưng rưng như sắp khóc đến nơi không khỏi khiến hắn phiền lòng.

Đột nhiên một mùi hương thoang thoảng quen thuộc đến độ cho dù có chết thì cả hai người bọn họ cũng không thể quên sọc vào mũi. Thiên Bảo ngược mặt lên nhìn phu quân của mình.

- Huynh cũng nghe thấy đúng không?

- “Chẳng lẽ... ả đang ở nơi này?” Gia Khánh dáo dạt ngó nghiêng khắp nơi. Sau đó hắn nắm chặt lấy tay thê tử của mình không muốn buông “Từ giờ nàng không được rời khỏi ta nửa bước, nghe chưa?”

- “Chúng ta phải đến chỗ đại tỷ” Thiên Bảo lo lắng, gấp gáp đến độ không thở nổi “Muội nghi ngờ chuyện này do một tay ả gây ra”

- Được. Chúng ta đến Duệ Thân vương phủ.

(Phi Phi: Ai đoán được nhân vật đặc biệt maf hai người này nhắc đến không? Đoán đúng ta thưởng ngày mai 2 chương @^^@)

Ngự thư phòng hoàng cung.

- Câm miệng!

Nam Phong vung tay quăng hết mớ sổ chương trên bàn xuống phía dưới chân chỗ Thiên Kỳ vẫn đang đứng. Lần đầu tiên hắn phi thường tức giận trước những gì mà hoàng đế hắn yêu cầu.

Đúng là từ nhỏ đến lớn, huynh đệ bọn hắn luôn nương tựa vào nhau mà sống trước những tranh chấp trong chốn hoàng cung đầy rẫy lợi lộc. Thân là đại ca, hắn chính là một tấm lưng cho đệ đệ của mình tựa vào nhưng có lẽ số phận đã khiến Thiên Kỳ như lớn trước so với số tuổi của mình.

Thiên Kỳ luôn tự biết bản thân mình là ai, ra sức học tập với hi vọng có thể trợ giúp đại ca, góp phần thống trị đất nước sau này.

Đây là lần đầu tiên Thiên Kỳ cúi đầu cầu xin Nam Phong và cũng là lời cầu xin hắn không bao giờ có thể chấp nhận được. Một người là hoàng đế máu mủ hắn luôn yêu thương, một người là ân nhân giúp đỡ sự nghiệp của hắn vững trãi như ngày hôm nay. Chưa kể sủng thê tử của hắn lại chính là tiểu muội của nàng ta.

- Tại sao huynh không đồng ý? Nếu như lần tứ hôn trước không do huynh ban bố thánh chỉ thì đệ đã không cần phiền lòng đến hoàng đế trăm công nghìn việc như huynh.

Thiên Kỳ không phục trừng mắt nhìn Nam Phong khiến hần phi thường tức giận. Mặc dù biết hoàng đệ của hần trúng độc dẫn đến quên hết đi những gì liên quan đến Diệp Phi nhưng không thể vì thế mà hần ta lại làm ra những chuyện trái với luân thường đạo lý này được.

Biết rằng dần ông nắm thê bảy thiếp là chuyện bình thường nhưng còn lời hứa lúc trước Thiên Kỳ đã hứa trước bàn thờ tổ tông ở Trúc Lâm sơn trang chẳng lẽ bây giờ phải bội ước? (Phi Phi: Lão ta nhớ gì ta mang họ Thùng => Thùng Phi) Chưa kể có kẻ nào vì một nữ nhân mà truất phế ngôi vị chính thê để đưa một nha hoàn lên làm vương phi hay không? Rồi còn những gì liên quan đến giang hồ, nếu làm Diệp Phi đau lòng thì coi như Hàn Thiên hoàng triều này từ nay sẽ không còn được sự trợ giúp của bọn họ nữa.

Thật là một chuyện đau đầu.

- Có những thứ nếu đệ đánh mất bây giờ, ngày mai dù hối hận như thế nào cũng không giành lại được.
- Đệ yêu Song nhi, đệ muốn nàng ấy trở thành chính thê của mình thì có gì là sai trái?
- Đệ có mâu thuẫn quá hay không hả? Hơn một năm trước đây, đệ từng bảo không phải Diệp Phi thì không thành thân, đệ còn bảo đệ nguyện suốt đời này vì nàng ấy mà vào sinh ra tử cũng không than vãn nửa lời. Cho dù đã quên đi chẳng nữa thì đệ cũng không được quên vì đỡ cho đệ một nhát dao mà khiến Diệp Phi suýt mất mạng, ảnh hưởng đến võ công một đời phải đánh mất trong một giây ngắn ngủi. Chưa kể dù nàng ấy có cố gắng như thế nào cũng không đạt thành kỹ thuật lẫn tốc độ như lúc trước. Vô Danh các cũng chính vì thế mà phải giao lại cho Trúc Nhã, toàn bộ sự nghiệp buôn bán phải giao cho Gia Khánh. Đệ xem có ai vì đệ mà hi sinh bằng ấy thứ nhưng không hối hận không?
- Những thứ này... đệ thật sự không nhớ.

Thiên Kỳ tay ôm đầu, trong kí ức đột nhiên hiện ra một loạt hình ảnh. Thân ảnh bạch y nằm trong tay hần đang thoi thóp như muốn ra đi bất cứ lúc nào. Máu nàng nhuộm đỏ cả y phục, thấm dần xuống mặt đất. Tim hần quặn thắt nhưng mớ kí ức đó nhanh chóng lại biến mất lần nữa trong vòng tay như có một thế lực nào đó ngăn cản hần phải nhớ lại.

- Thiên Kỳ! Đệ cho dù có quên thì cũng không thể phụ lòng Diệp Phi. Ta tin chắc rằng đệ sẽ nhớ lại thôi. Để tránh đến lúc đó đệ hối hận rồi trách ta đã không kiềm lòng trước đệ cho nên bây giờ đệ về vương phủ đi thôi. Và từ nay đừng bao giờ nhắc đến chuyện truất phế Diệp Phi mà lập Ưu Song lên ngôi vị vương phi nữa.
- Nhưng...
- Không nhưng nhị gì cả. Ta mệt rồi, đệ về đi.

Thiên Kỳ tỏ vẻ không phục nhưng đầu đó trong cõi lòng hần thầm thở dài một tiếng. Có lẽ hần chưa chuẩn bị kỹ lưỡng cho việc này, đành thất hứa với Song nhi của hần thôi.

108. Chương 108

Thời gian thấm thoắt trôi qua gần nửa năm. Trong nửa năm này có biết bao nhiêu chuyện xảy ra khiến lòng người rối loạn.

Chẳng hạn như phu thê Thiên Bảo-Gia Khánh đến kinh thành, hai người họ liền giao ra cuốn 'Bách y toàn thư' do một tay Mộ Dung Sơ Cuồng viết trong khi ở ẩn tại một vách núi lạ sau Trúc Lâm sơn trang. Cũng chính nhờ những gì lưu lại trong sách, mặc dù không ghi rõ cách giải độc Đảo Bách Hồng cùng Huyết Mẫu Đơn, nhưng dựa theo những bệnh lý trong đó mà Trúc Nhã cùng Thiên Dực cũng tràn trề hi vọng hơn trong việc chế giải được.

Và kết quả mỹ mãn chính là sau hai tháng dày công khổ sở, cuối cùng Phi Vũ cũng hoàn toàn bức độc tố trong người ra ngoài. Nàng dường như thêm một thời gian thì cũng coi như là khỏe mạnh, lại nhí nhảnh chọc phá cho hoàng cung gà bay chó sủa như trước.

Dù rất đau lòng trước hài tử chưa ra đời đã mất mạng nhưng lòng Phi Vũ thanh thản hơn tất thấy. Bởi nàng nghiệm ra một chuyện, đánh mất đứa này thì mình nhanh chóng có lại đứa khác và dấu sao đứa bé vẫn mãi trong lòng hai người phu thê họ.

Còn nếu như người uống phải tách trà đó là Diệp Phi thì mọi chuyện còn vô tất hơn nữa. Trong bụng Diệp Phi hiện tại chính là hai hài tử chứ không phải một, Thiên Kỳ đã quên mọi chuyện cho nên bọn chúng chính là ý chí sống sót duy nhất của Diệp Phi, nếu như đánh mất hài tử nữa thì nàng ấy xem như đã không còn gì cứu chữa.

Thời gian trôi đi cho đến bây giờ thì cái thai trong bụng Diệp Phi cũng đã hơn 7 tháng, Trúc Nhã đã hoàn toàn trao lại chuyện chế được cho Thiên Dực cùng Ngân Tuyết đảm nhiệm còn nàng chỉ lâu lâu mới đến hướng dẫn thôi. Trúc Nhã nặng nề ôm cái bụng to ngang ngực Diệp Phi tắm nắng trong sân nhà mà nghĩ về tương lai lẫn quá khứ.

Thiên Bảo sau khi kể lại chuyện phu thê họ ngửi được mùi vị quen thuộc đó trong tửu lâu thì mọi người đều giật mình e ngại. Sau bao nhiêu năm, cuối cùng ả ta cũng không dẹp bỏ được thù hận trong lòng.

Giờ đây ai cũng mang gánh nặng trong người, chỉ sợ nếu ả ra tay e rằng khó tránh được nguy hiểm. Và quyết định cuối cùng được ban ra chính là Diệp Phi phải sang phủ quốc sư ở cùng Trúc Nhã trong khi việc chế được hoàn toàn diễn ra ở đây. Phi Vũ sẽ phải ở trong hoàng cung không được ra ngoài trừ khi có Nam Phong cùng đi. Như thế tạm thời xem ra đã an toàn... nhưng ả trong tối, họ ngoài sáng... liệu có tránh được tai kiếp lần này?

Luân Bang cũng mang cống phẩm đến hoàng cung. Trong số những thứ quý giá đó, có một vài vị thuốc có lẽ là bình thương ở Luân Bang nhưng lại vô cùng trân quý với bọn họ. Chúng được ngay lập tức mang đến quốc sư phủ cho việc nghiên cứu giải được.

Nam Phong cũng có hỏi sứ giả Luân Bang về ba loại độc kỳ lạ đó nhưng nhận được chỉ là sự im lặng về giải được. Thậm chí hắn đã từng hăm dọa nhưng chỉ nhận được một câu nói:

- Chúng tôi chỉ chế được độc còn giải được thì cả Luân Bang không có quá ba người biết cách giải.

Như trong dự liệu của Nam Phong, trong chuyến cống phẩm lần này có cả công chúa của Luân Bang xinh đẹp thoát tục. Hoàng đế bọn chúng ngả ý muốn gả cho Hàn Thiên hoàng triều nhưng để giữ gìn giao hảo, họ hi vọng Trần Nam hoàng đế có thể cho công chúa họ một danh phận đáng giá.

Đáng lý Nam Phong hẳn dự định quẳng nàng công chúa này ột vị quan trong triều nào đó làm chính phi nhưng ngay khi nghe xong yêu cầu đó, hắn không thể làm được. Bọn họ đúng là biết thế lùi để tiến. Mặc dù biết rằng danh phận nào họ cũng chịu được nhưng nếu đúng là cho đại thì dường như chính là xem thường nước khác. Điều này không tốt ột vị vua mới lên ngôi vài năm như hắn.

Sau khi nghe lời cổ vắn của Diệp Phi cùng Thần Tịch, hắn quyết định để vị công chúa đó làm khách trong cung một thời gian để dựa theo tình cảm của nàng ta mà quyết định. Cái chính là xem trọng tình yêu của công chúa, điều này hoàn toàn hợp lý với yêu cầu của hoàng đế Luân Bang. Nhưng bên cạnh đó cài người vào giám sát vị công chúa này liên tục bởi có thể đây là kế mật thám của bọn chúng trong thời kỳ loạn lạc.

Diệp Phi nghĩ rằng trước tiên là thế nhưng sau này nếu như nàng công chúa ấy nhắm trúng người nào mà không thể gả thì chỉ việc ột mũi thuốc diệt khẩu là xong và bảo là nàng ta bị người của Chu quốc ám sát nhằm để người của bọn chúng có thể tiến vào hoàng cung Hàn Thiên quốc. Chúng ta ngồi ở giữa ngư ông đắc lợi chẳng phải quá dễ dàng rồi hay sao?

Đùng một cái, tin Bạch Ưu Song mang thai đã truyền đi khắp hoàng cung và đích đến cuối cùng của nó chính là tai Diệp Phi. Sau khi nghe tin, nàng hoàn toàn không nói gì, chỉ lẳng lặng đứng nhìn về hướng Duệ Thân vương phủ.

Nàng quyết định trở về 'nhà' của mình một lần nữa chỉ để xem chuyện này có thật hay không thôi? Chẳng phải bản thân nàng không tin mà chính là không muốn tin, trong lòng nàng vẫn ập ủ một lời cầu nguyện, nguyện rằng đây chỉ là lời đồn của một kẻ nào đó muốn hạ gục tinh thần của nàng.

Kể từ lúc nàng ra đi đến nay cũng nửa năm, nửa năm này tuy nàng vẫn rất hay gặp mặt Thiên Kỳ, dù không trong cung thì cũng là ở bên ngoài phố xá. Nhưng bên cạnh hắn luôn có một nữ nhân khác ngày

ngày kề bên chăm sóc, thương yêu và chính hắn cũng rất chiều cố và ôn nhu đối với nàng ấy.

Những lúc như thế, Diệp Phi luôn quay đầu đi nhưng chính cái quay đầu đó đã khiến nàng không thấy được ánh mắt bi thương loe lói trên gương mặt Thiên Kỳ chiếu về phía nàng.

Thời gian nàng không có ở bên cạnh, hắn bỗng cảm thấy cô đơn dù cho Ưu Song luôn tìm mọi cách lấy lòng hắn. Sau khi hắn nghe Nam Phong cùng Thần Tịch kể lại toàn bộ câu chuyện từ lúc hắn gặp nàng, yêu nàng, cùng nàng vào sinh ra tử cho đến thành thân cùng nàng. Một người là huynh trưởng, một người là bằng hữu lớn lên cùng nhau, chẳng lẽ họ lại nói dối? Nhưng sao hắn chẳng nhớ một chút gì hết vậy?

Nam Phong bảo Bảo Yến vì ghen ghét với Diệp Phi đã cấu kết với Triệu Viễn hạ độc hắn hòng khiến hắn quên đi nàng và mang lòng yêu nàng ta. Nhưng xui xẻo thế nào mà người hắn nhìn thấy đầu tiên lại là Ưu Song và thế là mọi kế hoạch do Bảo Yến bày ra một cách chi tiết đành mang ra đổ sông đổ biển rước đến họa sát thân vào mình.

Hắn dần hiểu rõ mọi chuyện. Trong thâm tâm Thiên Kỳ có một nỗi chán ghét đối với Ưu Song nhưng hắn không hề tỏ ra bên ngoài. Từ lúc hắn hỏi nàng ta Diệp Phi là ai và nhận được câu trả lời đầy lòng đố kỵ “Nàng ta là một nữ nhân giang hồ. Vì lợi dụng mình là đại tỷ của hoàng hậu nương nương nên ép vương gia phải thành thân với mình để leo lên ngôi vị vương phi như hiện tại”

Nhưng hắn không muốn đuổi Ưu Song đi vì đầu đó trong lòng hắn vẫn cảm giác rằng không thể thiếu nàng. Thần Tịch bảo chuyện này chắc do sự khống chế của thuốc mà thôi.

Nhưng cũng chính vì sự nuông chiều của hắn đã dẫn đến chuyện một nha hoàn được sủng hạnh đã tưởng mình là vương phi và leo lên đầu những kẻ thấp bé khác trong vương phủ, chẳng hạn...

“Bốp”

- Pha trà cái kiểu này đó hả? Người muốn ám sát ta sao? Nếu như hài tử của vương gia có chuyện gì thì mười cái mạng của người có trả cho hết hay không cái con tiện tì kia?

Ưu Song vùng chân đạp thẳng vào người Tiểu Hoa khiến nàng ấy ngã xuống đất. Tiểu Hoa chính là người lúc trước theo bên cạnh hầu hạ Diệp Phi nên khi nàng chứng kiến cảnh này cũng đau lòng không kém.

- Người nên nhớ lúc trước người cũng là tiện tì không bằng Tiểu Hoa bây giờ đâu.

- “Vương... vương phi!” Tiểu Hoa nhìn thấy nàng thì hết sức ngạc nhiên nhưng ngay sau đó lại cúi đầu thỉnh an không dấu được tia vui mừng.

- “Hừ! À ta còn là vương phi hay sao mà người phải chào hỏi?” Ưu Song nhìn thấy cái bụng đã khá to của Diệp Phi thì không khỏi tức giận. Nếu như sinh ra trong kia là nam hài thì chiếc ghế tiểu vương gia tương lai làm sao có cửa của con nàng ta đây?

- “Hiện tại hoàng thượng chưa truất phế ta và người cũng chưa được ban vị thì ta vẫn còn là vương phi cao cao tại thượng trong khi người vẫn chỉ là một nha hoàn nhỏ bé trong vương phủ vô tình mang thai cốt nhục của vương gia mà thôi” Diệp Phi cố gắng gằn từng chữ mỉa mai con người một bụng phúc hắc vạn năm hồ ly ngồi trên ghế đá mà tưởng như nằm trên long bào kia. Các nha hoàn đứng xung quanh từ trước đến giờ đều bị ả ta ức hiếp thì nay lại hả dạ vô cùng.

- “To gan!” Ưu Song tức giận nghiêng răng nghiêng lợi “Vương gia hiện tại rất yêu ta, rất sủng ta, sớm muộn gì ta cũng sẽ ngồi lên chiếc ghế vương phi và lúc đó người chẳng còn gì mà phách lối nữa đâu”

- Cái đó còn ở tương lai xa lắm mà hiện giờ người cho dù là tiện thiếp của vương gia cũng chưa được hắn phong húống chỉ là vương phi. Đừng ở đó mà nói to nói nhỏ với ta. Nếu không nể người đang mang thai thì ta đã lôi người ra đánh vài hèo cho chữa tật bất nạt kẻ khá.

- Người...

- “Ta biết ta đẹp hơn người rất nhiều, thân hình ta cũng đầy đặn, quyến rũ hơn người, chưa kể thân thể ta cả giang hồ lẫn triều đình đều cao hơn người rất nhiều bậc cho nên không phiền người phải nói lại hay tỏ thái độ ngưỡng mộ ta đâu” Có lẽ phúc hắc hồ ly chính là đây. Từ bao giờ thì Diệp Phi nàng lại học được

cách tự mãn cùng cách chơi khăm xía xối người khác của Thiên Dực và Tố Huyền thế này? Thật là ‘gần mực thì đen’ mà.

- Hừ! Để ta báo lại với vương gia xem người có còn ngẩng đầu lên được không.

- Đầu ta không ngẩng thì làm sao thấy được ngày người bị đá ra khỏi vương phủ như một con cẩu cụp đuôi? Cho nên dù có sái cổ thì ta vẫn sẽ cố gắng ngẩng đầu để nhìn thấy màn có một không hai đó.

- Người...

- Cần ta lặp lại câu lúc nãy không? Ta biết ta đẹp hơn người rất...

Diệp Phi nhún nhún vai tỏ vẻ bất lực nhìn thân ảnh lẳng lơ khuất sau rặng núi giả trong hoa viên vương phủ. Nàng khẽ liếc mắt về hướng ngược lại lên tiếng.

- Không ngờ vương gia lại có hứng thú đến việc nghe lén chuyện của nữ nhân đến như vậy.

109. Chương 109

- Không ngờ vương gia lại có hứng thú đến việc nghe lén chuyện của nữ nhân đến như vậy.

Thiên Kỳ từ trong bụi cây bước ra, ánh mắt sáng sủa một tia ôn nhu đầy thú vị hướng đến nàng rồi nhanh chóng biến mất vô tung vô ảnh. Hắn khẽ phát tay ra hiệu ọi người lui ra ngoài sau đó mới ngồi xuống chiếc ghế đá đối diện với Diệp Phi mà cười.

Nụ cười này nàng đã không được thấy bao lâu rồi? Nàng cứ nghĩ rằng cả đời này cũng sẽ không được nhìn thấy nó nữa.

- Nàng không sợ ta trừng trị nàng vì dám ra oai với nữ nhân của ta sao?

Bốn chữ ‘nữ nhân của ta’ cất lên khiến cõi lòng Diệp Phi đau đớn nhưng cảm giác đúng là không còn khó chịu như lúc trước, nàng thầm nghĩ rằng có khi nào tình cảm mình giành cho hắn ngày càng mai một đi không?

- Nếu muốn trách phạt thì người đã làm ngay lúc nàng ta còn ở đây để lấy lòng mỹ nhân rồi.

Thiên Kỳ không nói gì, hắn chỉ ngồi ngây dại ngắm nhìn nhan sắc khuynh quốc khuynh thành của nàng. Gương mặt này đối với hắn mà nói thì đôi lúc lại thấy rất quen thuộc nhưng đôi lúc cũng thấy rất lạ lẫm. Có những đêm, hắn đã vô tình mơ thấy nàng. Hắn thấy nàng ôn nhu mỉm cười với hắn, bàn tay mềm mại kia nắm chặt lấy tay hắn dẫn đi khắp nơi, làn da trắng trẻo không chút tì vết tựa vào lồng ngực vững trãi của hắn, mùi thơm của hoa liên hương trên người nàng thoang thoảng trong gió xoa dịu đi mệt mỏi. Nghĩ đến đó, thân dưới hắn đột ngột thay đổi, cảm giác dục vọng lần đầu tiên tự dưng lại nảy sinh mà thậm chí dù cho Ưu Song có khiêu khích như thế nào thì nó cũng không giống như lần này. Nữ nhân này, chỉ cần nàng xuất hiện trong tầm mắt thì hắn cũng đã không thể kiềm chế lòng mình muốn ôm nàng, hôn nàng, ‘ăn’ nàng sạch sẽ.

- Phi nhi!

Diệp Phi im lặng nhìn Thiên Kỳ, đầu đó trong mắt nàng ánh lên một tia ưu thương xa vời. Hai từ “Phi nhi” nàng đã không được nghe hơn nửa năm rồi, mà thay vào đó chỉ có tiếng “Song nhi” tan nát cõi lòng một con người.

Tình yêu hắn nàng đối với hắn quá mong manh hay chính trong trái tim hắn, hình bóng của nàng vẫn chưa ăn sâu như rễ cây bám vào tận gốc gác? Để tất cả giờ đây tan tành trong mây khói vô tung vô ảnh. Để nàng và hắn phải xa cách nhau một thời gian rất dài vô tình làm cảm tình hai người ngày một phai phôi. Để một thai phụ như nàng không thể cảm nhận được sự chăm sóc ôn nhu của phu quân trong thời gian vất vả chín tháng mười ngày đầy gian khổ. Để hài tử của nàng khi sinh ra sẽ không có cơ hội gọi người sinh ra mình hai tiếng “phụ thân!”

- Nàng suy nghĩ gì vậy?

Nhìn thấy ánh mắt bi thương chỉ chăm chú về một cõi xa xăm của Diệp Phi làm lòng Thiên Kỳ thêm hồi khó chịu. Tại sao ánh mắt mất mát đó lại khiến hắn như lạc vào một cõi u mê không lối thoát? Nàng như một đoá hoa hướng dương giữa đại ngàn ngập tràn nắng ấm đưa những giọt sương mát lạnh gột rửa sớm mai. Nàng trong lành, thánh thiện khiến hắn như bị thôi miên, hớp hồn nhưng chính bản thân hắn lại khao khát cảm giác bị chinh nàng thu phục như thế này.

- Người nghĩ ta nên đặt tên gì cho hài tử của ta đây?

Diệp Phi nhìn Thiên Kỳ nhẹ nhàng vấn. Có lẽ đây là những gì nàng muốn hắn làm cho nàng cuối cùng. Nàng muốn con nàng hạnh phúc khi biết rằng tên chúng là do chính phụ thân của mình đặt ra mặc dù suốt đời này có lẽ chúng cũng không biết phụ thân là ai đi.

- Hài tử... là con của ta? Đúng không?

Thiên kỳ nhú mày nhìn nụ cười trong vắt của nàng. Nàng là vương phi của hắn, ngay từ lúc tỉnh dậy thì nàng đã mang thai rồi, cho dù hắn không còn nhớ một chút gì đi chăng nữa thì hắn vẫn biết cái thai là của hắn. Với lại chính hoàng huynh từng bảo hắn yêu thương, cưng chiều nàng như thế nào cơ mà cho nên nhất định, nhất định hắn phải bắt nàng ở lại đây để hắn có thể chăm sóc nàng trong những ngày lâm bồn. Đó không còn là bốn phận nữa rồi bởi vì đầu đó trong thâm tâm, Thiên Kỳ vẫn khao khát được làm điều đó như một nam nhân thật sự của nàng.

- Nếu là nam hài thì hãy mang tên Hàn Thiên Bình, còn là nữ hài thì là Hàn Thiên An, nàng nghĩ thế nào?

- “Thiên Bình... Thiên An... bình bình an an” Diệp Phi ngược mặt lên trời khẽ thở dài “Đây là song thai, ta nghĩ người nên nghĩ ra thêm hai cái tên nữa”

- “Nàng nên trở về vương phủ” Thiên Kỳ không tiếp tục bàn về vấn đề lúc trước mà thẳng thắn yêu cầu nàng. Với hắn, việc đặt tên cho con là vô cùng xa vời. Ngay cả Ưu Song đang mang thai mà hắn vẫn xem như không có chuyện gì nhưng không hiểu thế nào mà trong lòng vẫn ước mong con của mình với nàng được gọi Bình Bình An An. Thậm chí hai cái tên này hắn đã nghĩ ra từ lâu lắm rồi nhưng chưa có dịp nói ra.

- “Về đây?” Về đây để nhìn hắn cùng nữ nhân kia tình chàng ý thiếp hay sao? Về đây với cương vị là một vương phi hay chỉ là khách nhân cần sự giúp đỡ? Mến su trở về, nàng còn có cơ hội cất bước ra đi lần nữa hay sẽ càng luyến tiếc dung nhan kia, sự nồng ấm trong trí tưởng tượng kia lẫn tiếng nói nụ cười của hắn?

- “Nàng không thích?” Hắn thấy rõ sự lưỡng lự trong mắt nàng, hắn hiểu rõ nàng đang lo sợ điều gì nhưng chính bản thân hắn không biết bằng cách nào để trấn an tâm hồn của nàng đây.

- “Có lẽ ta sẽ về nhà” Diệp Phi ngược nhìn về hướng đông, nơi đang có một thủ phủ vẫn chờ đón nàng trở về dù cho bất kỳ lúc nào.

- “Nhà?” Hắn nhú mày nhìn nàng “Ở đây không phải nhà của nàng sao?”

- “Ở đây? Vương phủ?” Nàng lại nhìn hắn đầy ngạc nhiên “Nơi đây từ lâu không còn là nhà của ta rồi”

Cả hai lại rơi vào khoảng không trầm lặng. Mỗi người tự xoay quanh những nghĩ suy của riêng mình nhưng trong mớ tơ vò đó luôn luôn tồn tại một bóng hình của đối phương.

Có lẽ đầu đó trong trí óc Thiên Kỳ đã bắt đầu xuất hiện hình ảnh của Diệp Phi hoặc có thể Diệp Phi vẫn luôn tồn tại ở nơi đó như chưa bao giờ phai nhạt đi.

Chính Đào Bách Hồng đã khổng chế đi tình cảm của hắn nhưng cũng vì thứ tình cảm ấy quá mãnh liệt lại mang hắn trở về bên nàng vào một ngày không xa. Nhưng liệu ngày đó có đến được không hay mãi mãi cách với với không gì với tới.

Hoa đào nở đỏ rực cả một góc sân, gió xuân tràn về sưởi ấm những tâm hồn đơn côi lạnh lẽo. Tiết Thanh Minh ngày một đến gần, nhà nhà người người kéo nhau tảo mộ ông bà tổ tiên hay những đôi trai thanh gái tú khẽ trao nhau khăn tay hẹn ước một ngày hạnh phúc không xa.

Hương rượu Nữ Nhi Hồng được ngâm nhiều năm thoang thoảng bay trong gió hoà tan vị trà Long Tĩnh quen thuộc của người kinh thành.

Chiếc xe ngựa treo rèm trắng lọc cọc hướng đến phía Đông Hàn Thiên quốc một đường đi thẳng. Kéo theo xe chính là một ánh mắt bi thương nhưng bất lực, bất lực vì bản thân đã không làm gì để níu kéo nàng ở lại, bất lực vì bên cạnh bản thân vẫn còn một nữ nhân mà mình mãi không thể từ bỏ, chỉ đành giương mắt nhìn nàng cất bước quay đi.

Có những thứ không thuộc về mình, dù có tranh đấu, giờ biết bao thủ đoạn để níu giữ nhưng nó mãi mãi cũng không là của mình.

Có những thứ vốn dĩ đã thuộc về mình thì chỉ cần bản thân biết phấn đấu và hướng ánh mắt nồng ấm về nó thì theo lẽ dĩ nhiên, nó sẽ đến bên mình và tồn tại vĩnh cửu theo thời gian.

Vậy hần và nàng... ai thuộc về ai, ai không thuộc về ai hay cả hai... đều chẳng thuộc về nhau?

110. Chương 110

Có những bí mật mãi mãi sẽ không còn là bí mật khi bị người khác bật mí. Và nguồn gốc xuất phát của Đảo Bách Hồng và Huyết Mẫu Đơn cũng như thế, nó sớm đã được lộ ra ánh sáng nhưng kẻ chủ mưu vẫn còn trong bóng tối. Cho nên... một kế hoạch hoàn hảo đã được dựng lên.

Song Uyển các. Duệ Thân vương phủ.

- “Vương gia!” Ưu Song một tay đỡ cái bụng vừa nhô lên chút ít của mình, một tay thuận theo chiều vuốt ve thân hình hoàn mỹ của Thiên Kỳ “Lâu rồi chàng không đến tìm thiếp, thiếp cứ tưởng... chàng đã quên mẫu tử thiếp rồi chứ”

Nhìn thân hình uyển chuyển do khoảng thời gian khá dài bên cạnh hần đã đúc kết nên một Ưu Song có khả năng chi phối dục vọng của nam nhân chỉ với những cái vuốt tay, cử chỉ và lời nói đường mật ong bướm.

Bản thân Thiên Kỳ vốn chán nản với những gì Ưu Song gây ra nhưng cái thai đúng là của hần và hần xem đó là nguyên nhân duy nhất tự khuyên răn chính mình nên cho phép nàng ta ở lại vương phủ.

- Mấy hôm nay nàng sao rồi?

Nghe âm thanh vốn dĩ lạnh lùng cũng không khiến Ưu Song cảm thấy khó chịu nhưng những hành vi xa cách lâu nay của hần khiến tâm nàng vô cùng lo lắng và tức tối. Chẳng lẽ thuốc trong người Thiên Kỳ đã không còn khả năng khống chế tình cảm của hần hay bọn người kia đã tìm được thuốc giải và lén lút cho hần dùng.

Không được, nàng phải tận dụng thời gian bên cạnh hần càng nhiều càng tốt, tránh cho bọn họ có cơ hội, nếu không nàng sẽ nhanh chóng bị đuổi ra khỏi nơi đây. Mặc dù nàng đang mang thai cốt nhục của Duệ Thân vương gia đi chăng nữa nhưng tính tình vốn lạnh mạc, tàn khốc đến độ biểu muội thanh mai trúc mã bị chính thể tử của mình hại chết mà hần vẫn chẳng lấy làm đau lòng hay có hành vi gì là có ý trả thù.

Thế cho nên một nữ nhân vốn dĩ là nha hoàn trong phủ vô tình hoài thai đứa nhỏ như nàng cũng không có địa vị nào khi hần nhớ ra tất cả, nhiều khi cả hai mẫu tử cũng bị bọn người Vô Danh các giết người diệt khẩu cũng nên.

- “Vương gia!” Ưu Song sấn sấn thân hình đầy đà do mang thai của mình vào lòng Thiên Kỳ “Hôm qua vương phi đến đây, chàng không biết đâu, nàng ta sỉ nhục thiếp. Thiếp biết mặc dù mình chỉ là một thân phận nha hoàn nhưng dù sao thiếp vẫn xem nàng ấy là tỷ tỷ, cả hai cùng nhau chăm sóc cho chàng, thể cư nhiên nàng ấy cũng không nể mặt thiếp đang mang cốt nhục của chàng mà còn muốn ra tay đánh người. Chàng nhất định phải đòi lại công đạo cho thiếp, nếu không có ngày chắc thiếp bị nàng ta đánh chết mất”

- Nàng cũng biết nàng ấy là vương phi còn thân mình chỉ là nha hoàn nữa sao?

- Tất nhiên. Hoàng thượng chưa truất ngôi của nàng ta thì thiếp nào dám tự xưng mình là vương phi, chưa kể thiếp biết mình chỉ là phận con qua, đâu dám trèo cao biến thành phượng hoàng được.

- Thế nàng đang mang thai, nàng ấy không mang thai à?
 - “Chàng...” Ưu Song đơ lưỡi, trong thâm tâm nàng ta đang rất hận Diệp Phi, thiếu điều chỉ muốn ‘biểu’ nàng một liều Hoa Hồng làm sảy thai đi cho rồi nhưng bản thân nàng ta vẫn biết mình chẳng phải là đối thủ của nàng nên chỉ đành bất lực.
 - Nàng tạm thời không nên rời khỏi Song Uyển các nhằm tránh gặp mặt Phi nhi rồi lại bảo ta nàng ấy kiếm chuyện với nàng. Tính tình Phi nhi ta không hiểu thì ai hiểu đây? Ở nơi này vốn dĩ nàng sẽ được an toàn cho đến khi lâm bồn. Ta sẽ cho người hằng ngày mang thuốc bổ đến nên nàng cứ an tâm mà tịnh dưỡng. Chuyện lật vật trong vương phủ từ nay sẽ có quản gia lo, không phiền nàng phải bận tâm nhúng tay vào để rồi than mệt mỏi và vốn dĩ nàng chỉ là một nha hoàn may mắn được chủ nhân như ta nhìn trúng. Hãy biết suy nghĩ về địa vị của mình bây giờ để tránh rước họa vào thân.
 - “Vương...gia!” Ưu Song không còn tin vào tai mình nữa. Cảm giác thất sủng là đây sao? Chẳng lẽ mọi chuyện nàng làm từ trước vốn dĩ hần đã biết nhưng vẫn nhắm một con mắt cho qua, thế sao bây giờ hần không tiếp tục cho qua lại sang đây trách cứ nàng. Bỗng dưng nàng nhớ cảm giác hần ôn nhu chăm sóc nàng lúc trước. Tất cả là tại Diệp Phi, nếu ả ta không đến đây, xuất hiện quấy rối cảm xúc của Thiên Kỳ thì hần đã là của nàng, hần không phải cấm cung nàng như bây giờ. Nàng hận ả.
- Nhìn thân ảnh bạch y tiêu soái bước ra khỏi phòng mình, lòng Ưu Song dấy lên một tia ưu thương. Ở bên hần chỉ vốn vẹn nửa năm nhưng tình cảm nàng tạo cho hần lại vô cùng thật. Một nam nhân vô cùng soái, đỉnh thiên lập địa, tài giỏi lại được nhiều người nể phục, thử hỏi có bất kỳ nữ nhân nào lại không ngưỡng mộ và trao trái tim mình cho hần không cơ chứ. Và nàng cũng chỉ là một nữ nhân khao khát yêu thương, luyện tiết ôn nhu, yêu chiều của hần mà thôi.
- Nếu đã không có thứ mình mong muốn thì nhất định cũng không được kẻ nào có được. Nàng mà ăn không được thì phải phá nó cho hơi thôi. Không có được tình cảm của Thiên Kỳ thì không có bất kỳ nữ nhân nào khác có được hần trong tay, nhất là Diệp Phi.
- Nàng phải gặp một người...
- “Muội thật sự nghĩ như vậy?” Diệp Phi nhìn Thiên Bảo nghiêm nghị, điều gì có thể giống chứ tính mạng của con người không phải là trò đùa để mang ra tiêu khiển.
 - “Muội chắc chắn mà!” Thiên Bảo gật đầu chắc nịch “Bây giờ mình chẳng còn cách nào để dụ con thỏ ra khỏi hang cả”
 - “Nhưng con thỏ này nó rất thông minh. Muội lo...” Tổ Huyền thở dài nhìn Diệp Phi.
 - “Đừng lo lắng cho ta, mọi người nên nhớ người nào khiến ả ta hận thù đến như vậy” Diệp Phi liếc xéo về phía Gia Khánh. Nếu năm xưa hần không mang cái mả bề ngoài của mình ra dụ dỗ Mạc Linh thì giờ đây mọi chuyện đâu có rắc rối đến như thế này.
 - “Đừng nhìn ta nha. Ta bây giờ là nam nhân đã có thê tử, ngoài ra lại còn cả hai hài tử đáng yêu, mồm mĩm nữa, ta không cần nữ nhân nữa a” Gia Khánh la làng lên, gì hần chẳng sợ chứ ghen tuông của tiểu thê trư và những trò trả thù củ bọn người này là hần sợ nhất. Đời hần thật là khổ, cả cái Hàn Thiên quốc lẫn mấy nước trên lục địa này thiếu gì nữ tử khuê các thể cư nhiên trái tim hần lại không biết nghe lời khi đứng trước tứ tiểu thư của Trúc Lâm sơn trang làm gì cơ chứ, để bây giờ thân xác khổ quá tim ơi!!!
 - “Làm sao muội chắc chắn ả Ưu Song có liên quan đến Mạc Linh?” Trúc Nhã lúc này mới mở miệng nói trong khi ánh mắt lại nhìn về phía Thiên Bảo.
 - Tỷ không thấy ngoài Triệu Viễn đang bị nhốt trong ngục ra, Bảo Yến lại chết thì chỉ còn mỗi Ưu Song là người giúp ả hại phu thê đại tỷ là tốt nhất hả? Với lại cách đây vài ngày, tiểu nhị trong tửu lâu của Gia Khánh có phục vụ một căn phòng mà người trong phòng chính là Ưu Song và một nữ nhân theo miêu tả rất giống với Mạc Linh.
 - “Chúng ta chỉ có thể đánh cược canh bạc cuối cùng này, nếu như thất bại...” Diệp Phi thở dài nhìn một lượt quanh phòng.

- “Làm sao thất bại được khi có vua cờ bạc Tiểu Huyền ở đây, đúng không lục muội?” Thiên Dực trêu tức Tố Huyền rồi sau đó lại phá lên cười ngặt nghẽo trong khi gương mặt người được nhắc đến lại đen như tro tàn.

111. Chương 111

Ưu Song lén lén lút lút rời khỏi vương phủ mà không có bất kỳ một nha hoàn nào đi theo bên cạnh, điều đó đã khiến cho Hắc Ảnh cùng Hắc Dạ thấy nghi ngờ và hiển nhiên bọn họ sẽ bám theo.

Hai nam nhân theo sau một nữ nhân, vì quá tập trung để tránh bị kẻ khác phát hiện mà cả ba không hề nhận ra bản thân mình vốn đã bị theo dõi từ lâu mà đối tượng chỉ chú tâm vào duy nhất một mình Ưu Song mà thôi.

Ưu Song đứng trước cánh cổng cũ nát của một ngôi nhà bỏ hoang rất nhiều năm, nàng ta ngó trước ngó sau cho đến khi chắc chắn rằng không có một ai đi theo mình mới nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào.

Đập vào mắt Ưu Song là quang cảnh rừng rợn có một không hai mà từ trước đến nay nàng ta chưa từng thấy qua. Rơm rạ cùng rác rưởi vấy bẩn khắp mọi nơi, mạng nhện lại bu giăng đầy khắp các ngõ ngách căn nhà, đầu đó lại bốc lên mùi hôi của nấm mốc và xác chết động vật hoang càng khiến nàng ta thấy buồn nôn. Bên góc khu vườn vẫn còn một cái giếng nhỏ cạn nước bỏ hoang từ lâu không có người dùng đến.

Ưu Song từ từ tiến vào sâu bên trong, bước thẳng vào căn nhà to lớn được trụ vững nhờ bốn thanh cột vững trãi tuy đã vài phần cũ nát do mối mọt ăn dần theo năm tháng.

Hắc Ảnh liếc mắt nhìn sang nhị đệ của mình, ngay lập tức một bóng đen biến mất chỉ trong tích tắc. Hắn tiếp tục trèo tường vào bên trong.

Đừng trách bản thân Thiên Kỳ không biết lựa chọn thuộc hạ để giờ đây có một hắc y nhân gắn mác Duệ Thân vương phủ lui cui lẩn vào ngôi nhà hoang không một bóng người, có cửa mà không vào để phải trèo tường một cách thật sự rõ là khổ sở.

Hậu quả của việc không ngó trước dòm sau chính là một tiếng á khê rên nho nhỏ sau khi Hắc Ảnh đặt chân xuống sân trong của ngôi nhà. Cả hai nhân vật đều giật mình nhìn nhau bằng bốn con mắt đắm đuối cho đến khi nhận ra nhau thì liền thảm thở phào nhẹ nhõm.

- “Mẹ kiếp! Nhà người có cửa sao không vào lại trèo tường rồi dẫm lên người ta thế này hả?” Nam nhân vận một bộ bạch y thoát tục nhưng vì những dấu chân khám phá của Hắc Ảnh trên người mà biến trở nên lếch thếch vô cùng.

- “Tại hạ cũng đâu muốn chỉ tại cung chủ tự dưng lẩn ra đất nằm im re nên... Ủa mà có cửa chính sao cung chủ không đi vào lại phải nằm một đống ở đây cho tại hạ dẫm phải thế này?” Hắc Ảnh cũng không vừa dẫu vô mồm trở lại, ai bảo hắn chỉ xem Thiên Kỳ và Diệp Phi là chủ tử còn nam nhân này chỉ là một người địa vị ‘có’ hơi to một tí trên giang hồ nhưng vẫn chẳng phải là chủ tử của hắn.

- “Hừ! Người nghĩ ta muốn nằm đây như mèo tắm nắng sao? Chỉ tại tiểu nương tử của ta bảo da ta trắng hơn nàng nên muốn ta đen đi chút ít ấy mà. Mà thiếu gì cách để đen thế cư nhiên nàng lại bắt ta đi tắm nắng trong cái am vắng hoe này” Bạch y nam nhân than ngắn thở dài cho số kiếp con rệp yêu nhằm một nữ nhân vô cùng ‘độc đáo’.

- “Người ở đây nói nhăng nói cuội cái gì thế hả? Còn không mau vào bên trong, mọi người đang chờ cái xác của nhà người lết vào đó” Tiếng nữ nhân quen thuộc vang vào tai khiến cả hai giật thót mình. Thiên Dực quay sang nhìn thấy Hắc Ảnh thì cũng hơi ngạc nhiên nhưng sau đó nhanh chóng lấy lại tinh thần “Người ở đây vậy còn cái tên vương gia mù loà kia đang ở đâu?”

- “Ngũ tiểu thư? Hai người ở đây làm gì vậy?” Hắc Ảnh ngơ ngác nhìn phu thê hai người.

- “Nói nhỏ một chút, hổng kể hoạch của đại tỷ là tỷ ấy giết ta và sau đó là thiên hai kẻ các người đó” Thiên Dực làm động tác im lặng, ngó ngang xung quanh sau đó sáp lại gần Hắc Ảnh nói nhỏ vào tai mà không để

ý đến một gương mặt đang đen như mực nhìn mình chăm chăm “Bọn ta điều tra ra manh mối của hai loại độc vương gia mù loà với tam tỷ trùng phải và chúng dường như có liên quan đến ả Ưu Song rong biển kia nên bọn ta mới giả trò theo dõi này nè. Người nên ở đây xem kịch hay đi là vừa, hắc hắc!!!”

Sơ Tuyết nổi nóng kéo thê tử của mình ôm vào lòng như sợ ai cướp mất trong khi hai mắt như lửa bắn về phía Hắc Ảnh khiến hắn rùng mình. Nhưng, âm thanh lướt gió của một người sử dụng khinh công nhanh chóng xuất hiện trong tai ba người, cả ba lập tức bế khí ẩn nấp vào một góc tường quan sát bốn phương tám hướng.

Đúng như Trúc Nhã dự đoán, Mạc Linh đã xuất hiện mà còn xuất hiện đường đường chính chính trong kinh thành như không sợ bất kỳ một thế lực nào đe dọa đến tính mạng của ả.

Thiên Dực nén ước muốn xông ra cho ả ta một chưởng, sau đó dùng chủy thủ rạch vài đường lên gương mặt đẹp đẽ đầy tai họa kia để ả hết đường đi quyến rũ nam nhân khác. Nàng vô cùng muốn xem cuộc sống không có nam nhân và trả thù thì con người tàn nhẫn, thâm độc kia sẽ tìm cách nào để giải trí cho cuộc sống vốn nhàm chán này.

Thực chất người của Vô Danh các đã bao vây xung quanh ngôi nhà hoang, theo sau Ưu Song và những khu vực xung quanh phòng ngừa Mạc Linh chạy trốn. Đây cũng là một phần kế hoạch của Trúc Nhã bày ra. Mạc Linh là một ả rắn rết hồ ly, không còn Triệu Viễn và Bảo Yến để cấu kết thì người duy nhất ả có thể mua chuộc bằng vinh hoa phú quý chỉ còn có mỗi Ưu Song. Với Ưu Song mà nói, ngôi vị vương phi này chính là lối thoát duy nhất cho ả ta, nếu như đánh mất, ả chỉ còn nước cuốn gói rời khỏi vương phủ, suốt đời cạp đất và cỏ dại nuôi con mà thôi. Cho nên nếu còn một cơ hội hay hi vọng dù mỏng manh như thế nào thì ả cũng quyết tận dụng cho bằng được chưa kể Mạc Linh lại cho ả niềm tin quá nhiều vào những kế hoạch kỹ càng đến từng đường đi nước bước cũng như thù hận sâu đậm của mình đối với Diệp Phi.

Ưu Song bước vào căn phòng phía bên trong sảnh đường của một thủ phủ bỏ hoang, nàng ta đi đi lại lại quan sát tứ phía trong khi chờ đợi sự xuất hiện của một người, cái người có thể giúp nàng ta ngồi vững vàng trên chiếc ghế vương phi thâm mơ ước từ lâu.

Nữ nhân này Vô cùng bí mật, thậm chí nàng ta cũng chưa bao giờ nhìn thấy gương mặt thật của ả chỉ vì chiếc khăn che mặt kia nhưng Ưu Song vẫn nhận thấy được dung nhan khuynh quốc đằng sau. Cũng may ả ta không có ý đồ mê luyến vương gia nếu không có lẽ Ưu Song nàng đã sớm trở thành kẻ bại trận.

Chưa đầy một khắc sau, âm thanh quen thuộc cất lên và theo đó là hình dáng thướt tha của một nữ nhân hồng y rực rỡ với chiếc mận sa cùng màu đầy nét phong trần theo năm tháng.

Ưu Song khẽ đánh giá một lượt từ trên xuống dưới con người của Mạc Linh trong khi bản thân nàng cũng nhận được điều tương tự từ phía đối phương.

- “Người đã suy nghĩ kỹ về điều kiện của ta?” Mạc Linh cất tiếng, ánh mắt đầy vẻ hồ ly giáo hoạt hướng đến Ưu Song nhưng nhanh chóng biến mất vô tung vô ảnh.

- “Ta... Làm sao ta có thể tin tưởng người? Lỡ như người lừa ta thì chẳng phải ta sẽ mất cả chì lẫn chài hay sao?” Ưu Song không tin tưởng, gương mặt đầy vẻ cảnh giác.

- “Thế sao?” Mạc Linh nhún nhún vai “Người không tin thì ta cũng chẳng biết phải làm sao để người tin nên... đành thôi vậy”

Nhìn thấy nữ tử hồng y như muốn nhấc bước quay đi thì Ưu Song tỏ ra vô cùng lo lắng cất tiếng ngăn cản.

- Ta sẽ được cái gì nếu nghe theo người?

- Chỉ cần người cho ả Diệp Phi kia ném thử Dịch Thực Thủy của ta thì chiếc ghế vương phi há chẳng phải nằm trong tay người hay sao? Sau đó ta sẽ giúp người khiến tên vương gia ngu si kia ăn vài viên Đảo Bách Hồng, đảm bảo hắn sẽ say người như điên đảo, lúc đó người muốn gì mà chẳng được? Sao? Không muốn?

- Nhưng ta không biết làm sao để hạ độc Diệp Phi vì ả ta biết võ công, nhất định sẽ đoán được ý đồ của ta ngay thôi.

- Người chỉ việc bỏ vào bình trà của ả, ả yêu thích nhất chính là thưởng trà trước khi ngủ. Nhất định ả sẽ không nhận ra mùi vị của Dịch Thực Thủy trong trà Long Tĩnh đầu bởi nó chính là loại độc không màu,

không mùi, không vị nổi tiếng của Luân Bang.

- Thế tối nay ta nhất định phải uống chén trà này rồi!

Âm thanh quá quen tai xuất hiện khiến cả hai nữ nhân trong nhà giật bắn mình. Trong khi Ưu Song đang run rẩy lo lắng thì Mạc Linh vẫn trấn tĩnh như thường, sâu sa trong lòng nàng ta chính là tự mắng bản thân không cẩn trọng hơn.

Diệp Phi xuất hiện nơi ra vào của căn nhà, bên cạnh là Tứ y vẫn theo sau bảo vệ. Mạc Linh biết mình trúng kế bèn quay sang Ưu Song với ánh mắt cay nghiệt.

- Người bấy ta?

- Ta... Ta...

Thiên Bảo đột ngột bước ra từ bức tượng to phía sau lưng Mạc Linh, gương mặt hằn sâu những nét hận thù hiểm thấy. Giọng nói lạnh lẽo khuất sau gương mặt thiên thần.

- Chẳng ai đặt bấy người, tất cả chỉ là có ơn báo ơn, có oán trả oán mà thôi. Năm xưa chỉ vì nam nhân của ta mà người đàn tâm dùng Huyết Lệ hồng giết chính tỷ tỷ đã cứu mang người bao nhiêu năm khiến cho ta sống dở chết dở đến cuối cùng phải nhảy xuống vực cùng phu quân tự sát. Đại tỷ vì xem người như tiểu muội còn nhỏ đã tha cho người một mạng để rồi vài năm sau lại nhận được cũng chính Huyết Lệ từ người. Thế mà người vẫn mang oán ra trả ơn cho tỷ ấy như thế này sao? Người không phải là con người, người đích thực là kẻ rắn rết cũng không có đường sánh bằng.

Gia Khánh đột ngột xuất hiện ôm chầm lấy Thiên Bảo đang xúc động từng hồi nấc lên khi tưởng nhớ về chuyện cũ. Ánh mắt hận thù cùng bi thương hướng về phía Mạc Linh vẫn đứng như trời trồng không chút cảm xúc biểu lộ ra ngoài.

Năm xưa hẳn cũng có cảm tình với Mạc Linh nhưng đó vẫn chỉ là tình cảm huynh muội đơn thuần, chính hẳn đã rất khó khăn mới theo đuổi được Thiên Bảo và cầu hôn nàng nhưng rồi cuối cùng nắm trong tay chỉ là cái xác với hơi thở thoi thóp của nàng vì độc hành hạ. Thù hận đã khiến hẳn căm hận, căm hận những gì mà Mạc Linh đã gây ra cho người hẳn yêu thương, người hẳn nguyện mang cả tính mạng của mình ra để bảo vệ nàng suốt cuộc đời này.

112. Chương 112

Mạc Linh nhìn thấy nam nhân nhiều năm qua mình vẫn còn tưởng niệm trong lòng thì giật mình và sau đó là vỡ oà ra trong nỗi niềm nhớ mong.

Năm xưa chẳng phải hai người bọn họ đã chết rồi sao? Chính mắt nàng thấy họ cùng nhau nhảy xuống vực tự tử kia mà. Đôi mắt hận thù lại trực tiếp hướng về phía Diệp Phi.

- “Ha ha ha” Mạc Linh cất tiếng cười đau đớn giằng xé cõi lòng “Nếu không tại đại tỷ đáng kính thì giờ này người đứng bên cạnh Vương đại ca chính là ta, không bao giờ là người đâu, tứ tỷ à!”

- “Ý của người là sao?” Thiên Bảo hết nhìn Diệp Phi lại quay sang Gia Khánh, nhưng nhìn vào ánh mắt không hiểu gì của phu quân mình, nàng liền đặt mọi sự tò mò lên đầu Diệp Phi.

- “Là lỗi của ta?” Diệp Phi nhếch miệng cười “Nếu lúc đó ta không sai người xuống núi tìm tung tích của Tiêu Diêu kiếm thì người bên cạnh chăm sóc Gia Khánh sẽ là người, biết đâu người hẳn yêu cũng sẽ là người, đúng không Mạc Linh?”

- “Thì ra là người biết rõ mọi chuyện sao? Là người cố ý đúng không?” Mạc Linh tức giận hét lên.

Diệp Phi giật mình nhìn ám khí bay đến chỗ mình với tốc độ kinh người. Nàng chỉ biết đứng một chỗ đợi chờ cái chết đang đến gần mà không cách nào thoát được. Diệp Phi nhắm mắt, hai tay bảo vệ chiếc bụng đã phình to ra mà trong đầu chỉ còn hình bóng của hẳn.

Một lực mạnh đánh ngã Diệp Phi sang bên hông trong tiếng hét thất thanh của Thiên Bảo cùng Tứ y nhưng nàng nhanh chóng nằm an toàn trong lòng một người, người mà nàng đã tưởng niệm rằng mình sẽ không bao giờ được gặp lại lần nữa.

Nàng thở dốc, cơn đau bụng đột ngột quật ngã con người mạnh mẽ trong nàng. Trời ạ! Đừng bảo chúng đòi chui ra ngay lúc nước sôi lửa bỏng này chứ. Mẫu thân xin các con, để ngày mai hay tối nay hãn rục rịch không được hay sao mà lại hành hạ ta vào lúc này vậy?

- Phi nhi! Phi nhi! Nàng sao rồi? Phi nhi!

- “Không... sao! Đừng để... ả trốn” Diệp Phi vừa thở dốc, vừa ôm bụng thật chặt nén cơn quặn thắt.

- “Không xong rồi! Đại tỷ sắp sanh” Thiên Bảo la lớn khiến mọi người giật mình mới chợt nhận ra dưới hạ thân Diệp Phi đã ướt mem do vỡ ối.

- Tiểu Kỳ... bụng... đau quá!

- Phi nhi! Nàng sẽ ổn thôi, sẽ ổn thôi. Ta sẽ bảo vệ ba mẫu tử các nàng. Nàng sẽ không sao, ta hứa đó.

Thiên Kỳ ẵm Diệp Phi trên tay dụng khinh công bay về vương phủ, miệng hãn vẫn cứ lẩm nhẩm tên nàng trong vô thức, nỗi lo lắng tràn ngập một vùng kí ức.

Sau khi nghe Hắc Dạ báo lại, hãn đã tức tốc đến hiện trường hồng tìm hiểu nguyên do vì sao Ưu Song lại lên lút rời khỏi vương phủ như thế nhưng không ngờ tới, hãn lại có được cơ hội nghe một câu chuyện ly kỳ về ân oán năm xưa trong nội bộ Trúc Lâm sơn trang. Nhưng điều hãn không ngờ tới nhất chính là vùng kí ức quên mất lại nhanh chóng hiện về lần lượt khi Thiên Bảo kể đến chuyện Diệp Phi trúng Huyết Lệ. Hình ảnh nàng hai mắt đầy máu nằm dài trên đất xuất hiện, ngay sau đó chính là khung cảnh nàng e lệ nằm trong lòng khi phải ẵm nàng vì không nhìn thấy đường đi. Và những gì hãn quên mất đã trở về khi nhìn thấy nàng gặp nguy hiểm. Cuối cùng hãn đã nhớ, hãn đã nhớ hết mà không cần đến thuốc giải. Thuốc giải duy nhất chính là tình yêu hãn dành cho nàng không ai có thể xen ngang cũng như bất kỳ loại dược nào có thể ngăn chặn.

- Sao rồi! Đại tỷ sao rồi?

Tổ Huyền hấp tấp chạy vào nhìn Thiên Bảo cùng Phi Vũ cũng đang trong tâm trạng lo lắng bất an.

- “Đại tỷ không sao đâu, cũng giống như sinh con thôi, tỷ ấy không bị thương gì cả” Khải Dạ vuốt ve gương mặt xanh mét vì lo lắng của Tổ Huyền mà đau lòng không kém. Nàng đã gặp quá nhiều rủi ro khi còn ở trong Nguyệt Dạ sơn trang, chưa giải quyết xong đã phải đến đây giúp đỡ những vị tỷ tỷ của mình rồi.

Thiên Dực đột ngột đẩy cửa bước ra, mọi người nhanh chóng bao vây xung quanh nàng tra hỏi đủ điều khiến nàng ôm đầu thét lên một tiếng. Hiệu quả thấy rõ khi xung quanh đều im phăng phắc kể cả Thiên Kỳ.

- “Phi nhi rốt cuộc như thế nào rồi?” Thiên Kỳ lên tiếng hỏi bằng một giọng điệu gấp gáp. Miệng thì hỏi mà cả người như muốn sấn vào trong phòng cho rõ tình hình.

- “Hừ!” Thiên Dực hếch mũi hừ lạnh “Hành hạ đại tỷ ta hơn nửa năm rồi giờ mới nhớ ra sao? Ta không nói với người”

- “Ngũ muội! Đừng có giận nữa. Đại tỷ phụ đang lo lắng kia” Thiên Bảo nhăn mặt lại mà mắng khiến Thiên Dực chùn ụ một đồng nhưng rồi cũng phải nói.

- Hiện tại không sao, hai đứa này lý như thằng cha nó vậy, bất kể nhị tỷ dùng biện pháp gì cũng không chịu chui ra ngoài hại mẫu thân của nó ngất xỉu vì mệt rồi.

Vừa hết câu, cả đám thấy một bóng đen đầy mạnh Thiên Dực sang một bên lao vào phòng với một tốc độ kinh người.

Cũng may Nam Phong đứng bên cạnh thuận tay đỡ lấy nếu không thì tiểu thí thí của Thiên Dực mang ra làm bàn đá uống trà được rồi. (Phi Phi: Nó có thí thí đâu mà lo bị đập)

- “Muội nói chuyện cũng ít có độc lắm” Phi Vũ gật gù cái đầu khen lấy khen để.

- “Đúng rồi đó, hại lão đại hoảng còn hơn lão đi dễ nữa” Tổ Huyền ha hả cười thật tươi.

- Phi nhi!

Thiên Kỳ nắm lấy tay nàng, nhìn gương mặt trắng bệch không còn linh khí như xưa, đôi môi khô nứt nẻ còn cặp mắt nhắm chặt lại khiến lòng hắn như có ai cào xé cho nát tươm.

Từng thau nước nóng được nha hoàn tấp nập mang vào rồi lại hoá thành màu đỏ vì máu khi họ bùng ra. Cứ như thế, cơ thể Diệp Phi hoàn toàn không còn chút sức lực nào nữa.

- “Lão đại!” Trúc Nhã lấy tay lau mồ hôi trên trán nhìn Thiên Kỳ và cất tiếng nói trong hơi thở gấp gáp “Người nói chuyện đánh lạc hướng đại tỷ đi, nếu không một lát người ôm tên tay ba xác chết thì đừng trách sao ta không báo trước”

Thiên Kỳ lau hết những giọt mồ hôi vội vã rơi trên mặt nàng, hắn thủ thỉ như đang bắt bản thân mình nhớ lại mọi thứ.

- “Phi nhi! Nàng nghe ta nói gì không?” Hắn nắm chặt lấy tay nàng, hắn không muốn phải buông đôi bàn tay mềm mại này ra một lần nữa.

- Tiểu... Kỳ...

- Phi nhi! Là ta đây! Ta nhớ lại mọi chuyện rồi, nàng nhất định phải cố lên, đừng bỏ ta, đừng làm ta sợ, được không?

- Ta... mệt!

- Đại tỷ! Cố lên, làm theo những gì muội đã nói. Sắp được rồi!

- Phi nhi! Nàng nhớ lần đầu tiên ta với nàng gặp nhau chứ? Lúc đó nàng lạnh lùng như chính cái tên của mình nhưng đối với ta lại ân cần, chu đáo vô cùng. Ta vốn rất thích dựa dẫm vào nàng. Những lúc nàng bảo vệ ta khỏi lũ sát thủ của tổ tướng và thái tử, ta ước gì lúc đầu mình đừng giả ngốc để có thể lo lắng, bảo vệ cho nàng, không cần phải núp sau lưng nàng như một hài tử nữa.

- Tại... người... ngốc... mà...

- Ủ ta ngốc. Nếu không giả ngốc sao có thể gặp nàng và yêu được nàng chứ, đúng không? Mà nếu ta không ngốc thì đâu yêu một nữ nhân dữ dằn, thông minh lại hay ghen như thế này.

- Ta... đâu... có... ghen...

- Đại tỷ! Cố lên, ra rồi. Đứa bé ra rồi.

- Aaaaaaaa

- Phi nhi! Cố lên! Nàng làm được mà. Nàng nhớ ta nói gì không? Con của chúng ta sẽ gọi Bình Bình An An như những gì ta và nàng mong muốn cho cuộc đời sau này của chúng vậy.

- Đại tỷ giỏi lắm. Ra rồi, là nam hài đó.

- Phi nhi! Nàng thật giỏi. Ta yêu nàng. Ta yêu nàng nhiều lắm.

- Phù... phù... Còn... một... đứa...

- Nàng nghĩ chúng ta nên đặt nó tên gì? Hàn Thiên Bình hay là Hàn Bình Bình? Tên gì sẽ hợp cho nó?

- Họ... Diệp... không... được... à...?

- Cái gì? Con của ta phải mang họ của ta chứ! Hừ! Xem nàng khoẻ lại ta sẽ phạt nàng như thế nào. Ba ngày hay cả tuần không thể xuống khỏi giường đây?

- “Hừ! Còn có ta trong phòng đó” Trúc Nhã nhìn Thiên Kỳ coi thường “Đầu nó ra rồi, tỷ cố lên, dùng sức một chút”.

- Không... được...

- Phi nhi! Nàng làm được mà. Nàng làm mẫu thân rồi, không được nói không được với con trẻ. Nàng có nhớ món canh gà hầm nhân sâm của ta không? Hơn nửa năm rồi nàng không dùng đúng không? Ngày mai ta sẽ hầm cho nàng ăn nhé! Ngày nào cũng hầm cho đến khi nàng gầy mới thôi.

- Canh... đậu... đỏ... nữa...

- Ủ! Tất cả. Nàng thích gì ta sẽ làm cái đó, nàng ăn thịt ta cũng được nữa.

- Người có im đi không? Người làm đứa bé thọt đầu vào rồi nè! Đồ không biết ngượng.

- Phi nhi! Nàng nhớ con suối trong rừng sau thành không? Ta đã hứa sẽ đưa nàng đi ngắm đom đóm về đêm. Ngay khi nàng đi lại được, ta sẽ đưa nàng đi, ở đó rất đẹp, có rất nhiều chim thú, còn có cả thỏ nữa.

- Hay quá! Ra rồi! Là nữ hài đó! Song thai long phụng.

- Phi nhi! Nàng giỏi quá! Nàng ngủ đi, ngủ dậy sẽ thấy ta ở đây, ta sẽ ở đây chờ nàng tỉnh dậy. Ta yêu nàng, nương tử.

- Ừm...

Thiên Kỳ thở dài nhìn nữ nhân mình yêu thương chìm dần vào giấc ngủ đầy mệt mỏi. Trên mặt hắn là nụ cười ngọt ngào cả mồm. Hạnh phúc đến thật bất ngờ và bình yên...

113. Chương 113

- Phi nhi! Nàng khoẻ chưa?

Diệp Phi khẽ gật nhẹ đầu, ánh mắt sáng sủa trở về bên hai hài tử trong lòng.

Hai đứa trông trắng trẻo nhưng da vẫn còn nhăn nheo do mới sinh, đôi môi chúm chím đỏ hồng vô cùng quyến rũ. Mới vài ngày ra đời đã khiến bất kỳ ai đến thăm đều vẫn muốn ‘cắn’ vào má vài cái mới chịu ra về, không biết mai sau lớn lên sẽ hại chết bao nhiêu nam nữ của Hàn Thiên quốc đây.

Thiên Kỳ quỳ một bên giường, nhìn ba mẫu tử đùa giỡn với nhau mà mỉm cười trong hạnh phúc. Hắn đưa tay mân mê đôi gò má mềm mại nhưng đã phần nào gây gò vì đau khổ hơn nửa năm qua. Lòng đau như cắt khi cứ nghĩ đến nữ nhân mình yêu thương phải chịu nhiều vất vả mà bản thân lại không nhớ ra nàng là ai.

- Phi nhi! Tha thứ cho ta nhé! Ta hứa sẽ bù đắp cho nàng và các con thật tốt, sẽ không bao giờ quên nàng nữa. Ta thật sự rất hối hận.

Nàng nhẹ mỉm cười, một nụ cười trong suốt như pha lê không nhiễm bụi trần.

- Đâu phải lỗi của người, tất cả chỉ do lòng thù hận trong người Mạc Linh quá lớn và tình yêu của Bảo Yến đối với người là thật lòng.

- Nhưng người ta yêu là nàng, nàng biết điều đó mà. Ta không thể chịu được cảnh nhìn nàng gần bên mà không thể ôm vào lòng, rất khó chịu và đau đớn.

- Nhưng còn Ưu Song thì sao? Người nên nhớ nàng ấy đang mang thai đứa nhỏ của người. Người nên đối xử với nàng ấy tốt một chút vì dù sao trong chuyện này, lỗi cũng không phải của Ưu Song.

- Phi nhi! Ta biết chuyện này ít nhiều cũng khiến cho nàng tổn thương nhưng đứa nhỏ đó ta không hề mong muốn. Ta chỉ cần con của ta và nàng thôi. Cho nên, mọi chuyện ta sẽ giải quyết theo hướng của ta, nàng không cần để ý làm gì cho phiền phức. Chỉ cần nàng tiếp tục ở bên cạnh ta, nắm lấy tay ta và mỉm cười cũng đủ mang lại sức mạnh cho Thiên Kỳ này rồi. Được không?

- “Tiểu Kỳ!” Diệp Phi thở dài một hơi “Hay người cứ để Ưu Song sinh đứa nhỏ đi, ta sẽ xem nó như con của mình”

- Phi nhi! Cao thượng quá sẽ khiến nàng càng tổn thương thêm thôi. Ta biết nàng sẽ ghét ta khi chính con của mình mà cũng không yêu thương nhưng nàng nên biết rằng ta vốn chính là ác ma mọi người đều nể sợ, ta không có lòng thương người, ta chỉ thương nàng và con do nàng sinh ra. Đối với ta mà nói, khoảng thời gian quên đi nàng, ta không phải là ta cho nên Ưu Song cũng không phải thê tử của ta thì đừng nói gì đến nhận đứa nhỏ làm con. Ta cũng phải cảm ơn hoàng huynh vì đã không đồng ý chuyện hưu thê lúc trước nếu không bây giờ chắc ta đã hối hận rất nhiều rồi.

- Tiểu Kỳ! Người thật máu lạnh, ngay cả một đứa bé chưa ra đời mà người cũng...

Thấy Diệp Phi thở phì phò vì tức giận thì tâm trạng nóng nảy trong người Thiên Kỳ cũng dịu đi bớt phần nào và giọng nói cũng nhỏ nhẹ đi ít nhiều.

- Liệu sau này nó hiểu mọi chuyện, nó có giận vì ngày trước sao phụ thân không giết nó đi không?

- Tiểu Kỳ! Đối với ta, con của người cũng là con của ta huống chi đứa nhỏ đâu có tội. Tội chính là người lớn như chúng ta ân ân oán oán hay thậm chí không biết kiềm chế đã tạo ra chúng. Bất đắc dĩ chúng mới có mặt trên cõi đời này thôi. Nếu người thương ta thì hãy nghe theo lời của ta, được không?

- Nhưng... ba đứa, thật sự rất mệt. Nàng sẽ... không có thời gian... cho ta.

- Ta không vì có hài tử mà quên người đâu, huống chi chúng còn có bảo mẫu mà.

Thiên Kỳ thở dài, vươn tay ôm gọn thân hình bầu bĩnh của nàng vào lòng khẽ vuốt ve. Hắn thật mất trí mới nghĩ nàng sẽ vì ghen tuông mà không muốn đứa nhỏ kia ra đời. Nhưng hắn sai rồi, hắn hoàn toàn nghĩ sai về thê tử của hắn. Nàng quả thật chính là một nữ nhân yêu quý trẻ con, nàng nhân hậu chứ không lãnh khốc và tàn bạo như giang hồ vẫn nghĩ, bởi nàng chính là thê tử của hắn, là nữ nhân hắn yêu thương nhất trần đời này – Phi nhi.

Thiên Kỳ nghênh ngang nhắc từng bước chân về phía căn phòng đang giam giữ Ưu Song. Nơi đây vẫn vậy dù cho có trải qua bao nhiêu năm tháng, vẫn âm ỉ mùi hôi thối của nấm mốc và mùi tanh của máu. Tuy không nhiều người bị giam trong nhà lao vương phủ, hầu hết nơi đây đều nhốt những tên thích khách hoặc những kẻ liên quan đến các vụ án do Thiên Kỳ điều tra nhưng với những dụng cụ tra tấn vẫn khiến nữ nhân yếu đuối như Ưu Song muốn trở nên điên loạn.

Nhìn thấy Thiên Kỳ như nhìn thấy bậc cứu tinh, giờ phút này Ưu Song chẳng khác gì Bảo Yến năm xưa nhưng vẫn không chật vật hơn bởi nàng ta đang mang thai mà cũng chẳng kẻ nào dám tra tấn người của vương gia khi không có sự cho phép từ hắn.

- Vương... gia...

Nhìn Ưu Song vác chiếc bụng bầu có hơi nhỉnh ra một chút chịu vất vả, người máu lạnh như Thiên Kỳ cũng phải cảm thấy hơi đau lòng. Dù sao nàng ta cũng đã ở cùng mình hơn nửa năm, trải qua biết bao chuyện buồn vui. Dẫu tính tình nàng có hơi chút ngạo mạn vì cứ nghĩ mình sẽ được ngồi lên chiếc ghế quyền lực bất kể ai cũng ham muốn nhưng tất cả cũng do an bài của ông trời, nếu như lúc trước nàng không có mặt trong phòng khi hắn tỉnh dậy thì giờ đây đã không phải chịu nhiều khổ cực như thế.

- Ưu Song!

Nàng nhìn hắn, đôi mắt ánh lên vẻ bi thương khi hắn đã không còn gọi nàng là “Song nhi” như lúc trước. Phải chăng hắn đã quên nàng, quên đi tình cảm trước đây hắn đã trao và những lời đường mật khi cùng nàng hoan ái. Còn đứa con của nàng và hắn thì sao? Chẳng lẽ chỉ vì Diệp Phi mà hắn đành lòng vứt bỏ cả máu mủ của mình hay sao?

- Vương gia! Người đến để đưa Song nhi ra ngoài phải không? Ở đây thật lạnh, lại đáng sợ nữa. Song nhi không cầu kết với nữ nhân kia, Song nhi hoàn toàn vô tội, chỉ là hiểu nhầm thôi và Song nhi sẽ giả thích tất cả, chỉ cần vương gia đừng bỏ rơi thiếp, đừng lạnh nhạt với thiếp, ít ra cũng vì đứa nhỏ của người và thiếp.

- Ưu Song! Ta đã nhớ ra tất cả và thật sự từ trước đến giờ ta không hề yêu nàng. Ta giữ nàng bên cạnh cũng chỉ vì sự thúc giục của thuốc trong người. Đứa nhỏ này đáng lý ta sẽ không hề giữ lại nhưng vì Phi nhi đã năn nỉ cho nên nàng có thể ở lại vương phủ cho đến khi sinh nó ra. Đến lúc đó nàng có thể lựa chọn

ra đi một mình và để nó ở lại, ta hứa rằng Phi nhi và ta sẽ chăm sóc nó như chính con đẻ của mình hoặc nàng sẽ mang nó đi cùng và ta đảm bảo mẫu tử hai người sẽ không phải lo đến chuyện cái ăn cái mặc cho đến khi nó có khả năng tự lo cho bản thân và nàng.

Ưu Song ngỡ ngàng nhìn thẳng vào mắt Thiên Kỳ, vẻ mặt lạnh lẽo, không còn chút ôn nhu như xưa khi nhìn thấy nàng.

- Vương... gia... người đừng đuổi thiếp đi có được không? Thiếp chỉ cần hằng ngày nhìn thấy người, được chăm sóc cho vương gia cùng vương phi là thiếp đủ mãn nguyện rồi. Thiếp... à không... nô tỳ không cần địa vị, quyền lực, chỉ làm một nha hoàn trong phủ thôi. Chỉ cần ngày ngày được ẵm hài tử của nô tỳ và người, được nói với nó đó là phụ thân của con, thiếp đã vui sướng lắm. Xin...

- “Không được” Thiên Kỳ nét mặt âm lãnh gần từng câu “Ta chưa tính đến chuyện người cầu kết với Mạc Linh ám hại vương phi bằng Dịch Thực Thuỷ, thứ độc không thuốc chữa của Luân Bang. Phi nhi nhân từ đã quyết định xem con của người như con nàng sinh ra, vì yêu nàng, ta đồng ý chứ không phải vì người. Nếu người còn có ý định đòi ở lại vương phủ thì ngay cả mạng của hai mẫu tử các người ta cũng không giữ lại. Người chỉ có một con đường duy nhất là rời khỏi mà thôi. Nhưng trong khoảng thời gian người ở lại đây sinh con, người sẽ luôn có người theo sát bên cạnh tránh những trường hợp không được phép xảy ra với vương phi”

- Vương... gia... nô tỳ...

- Người đâu? Y lệnh của ta mà làm. Để Bạch Ưu Song đến ở Song Uyển các, không được ra khỏi nơi đó nửa bước và nhất là đến Phi Thanh các.

- Tuân mệnh.

Hắn quay bước rời khỏi trong tiếng khóc thương tâm của Ưu Song. Thiên Kỳ quyết định như thế đã là quá nhân từ rồi. Hắn không cho phép bất kỳ kẻ nào có dã tâm chiếm lấy vị trí của thê tử hắn và nhất là có kế hoạch hại nàng. Đừng nói đến nữ nhân đang mang thai con của hắn, cũng không ngoại lệ.

114. Chương 114

Từ ngày lệnh của Thiên Kỳ được ban bố, Diệp Phi chưa lần nào đặt chân đến Song Uyển các bởi nói rằng nàng không chán ghét Ưu Song thì hoàn toàn là nói dối. Có người nào lại đủ cao thượng chấp nhận nuôi nấng và xem đứa nhỏ của phu quân mình với nữ nhân khác như chính con mình dứt ruột đẻ ra hay không? Tuy nhiên Diệp Phi làm tất cả cũng đều thuộc phạm vi tính toán của mình cả.

Với nàng, yêu một người chính là chấp nhận tất cả tính cách cũng như gia đình của người đó và đứa nhỏ kia cũng không ngoại lệ. Nàng tin tưởng rằng mình có thể dạy dỗ và xem nó như Bình Bình, An An của mình.

Vừa khỏe hẳn lên, Diệp Phi quyết định đến thăm Ưu Song cũng như tạo ình một chút sức mạnh để chấp nhận sự thật rằng nàng ta đã từng là nữ nhân của phu quân mình và hiện tại đang hoài thai một đứa nhỏ vô tội.

Nhìn Ưu Song vác bụng bầu lui cui quét tước khu vực sân đình, Diệp Phi khẽ nhíu mày khó chịu. Chẳng lẽ ở nơi này, nàng ta không được đãi ngộ của một vị chủ nhân hay sao?

Mà cũng đúng thôi, với tính cách của Thiên Kỳ, hắn không hành hạ nàng ta đã là nhân từ lắm rồi. Một nữ nhân mang thai lại không được sự chiều chuộng của cha đứa nhỏ thì đáng thương biết chừng nào. Thân mà mẫu thân, Diệp Phi biết rõ mình cần phải làm gì để giúp đỡ Ưu Song lúc này.

Dẫu có những lúc nàng cực kỳ ghét, cực kỳ hận nàng ta nhưng làm vậy có được gì? Cuối cùng thì Thiên Kỳ vẫn trở về bên cạnh nàng, trong tay nàng lại có tất cả nhưng với Ưu Song thì có gì? Chẳng gì cả.

Suy nghĩ miên man, bước chân của nàng đã đứng sau lưng Ưu Song lúc nào đến cả hai người cũng chẳng hay, phải chăng do nàng ta quá chú tâm vào công việc với nỗi bi thương hay vì vô công đã khiến thân thể Diệp Phi nhẹ bẫng đi so với người bình thường.

- Bạch cô nương!

Tiếng gọi nhẹ nhàng, không lẫn một chút thù địch nhưng cũng khiến Ưu Song giật mình quay lưng lại, khi nhìn thấy người đến là Diệp Phi thì nàng ta đứng khựng lại không biết phải làm gì. Điều này trong mắt Diệp Phi cũng không cho là vô lễ, nàng khẽ mỉm cười sau đó tiến đến cái đình trước mặt ngồi xuống ghế đá tránh nắng.

Khi Ưu Song đã đến đứng trước mặt mình, nàng mới cất tiếng khách khí.

- Ngồi đi, đừng khách sáo. Ta chỉ đến nói chuyện phiếm thôi.

- Nô... nô tỳ không dám.

- Ta có ăn thịt cô nương đâu mà... Dù sao bây giờ cứ coi như hai ta ngang hàng đi.

Ưu Song nghe nói vậy thì cũng nhẹ thở phào sau đó ngồi xuống nhưng vẫn không dám ngẩng mặt lên. Nàng ta cứ nghĩ Diệp Phi sẽ đến đây trách cứ hay trả thù việc mình đã quyến rũ vương gia nhưng... có lẽ hoàn toàn không phải là như vậy. Tuy nhiên nàng ta cũng phải cảnh giác.

- Ở đây... quen chứ?

Ưu Song bấy giờ mới ngược lên nhìn gương mặt mỉm cười phúc hậu của Diệp Phi, nàng ta phân vân không biết phải trả lời làm sao để không phật lòng nàng.

- Nô... nô tỳ vẫn bình thường. Xin vương phi đừng lo lắng.

- Ta biết Tiểu Kỳ làm như vậy là không đúng, vì dù sao ngươi cũng đã mang thai nhưng sự kiên quyết muốn người rời đi của hần, ta không làm gì được. Nhưng ta cũng nói thật, nếu như hần giữ ngươi ở lại hay ban cho ngươi một địa vị dù là tiểu thiếp, người ra đi sẽ là ta. Ta tuy chỉ là một nữ nhân trong xã hội phong kiến nhưng suy nghĩ của ta không hề bảo thủ, ta muốn mình có một phu quân một lòng một dạ yêu thương ta, không vướng bận với bất kỳ nữ nhân nào khác. Ngoài ra mong ước của ta lại muốn người ta yêu chỉ là một nam nhân bình thường, không phải người quyền quý hay hoàng gia, cũng không muốn tài giỏi hay trí tuệ, chỉ cần hần xem ta là trung tâm của vũ trụ này thì cũng đủ để ta nương dựa vào rồi. Ta nghĩ, người rời đi sẽ là tốt nhất bởi nếu chọn ở lại thì ngươi cũng chẳng được gì, chỉ làm khổ đến cuộc sống sau này. Người còn trẻ, tương lai còn dài, chưa biết chừng sẽ kiếm được một đức lang quân như ý.

- “Vương phi!” Ưu Song bất ngờ quỳ mọp xuống đất khiến Diệp Phi ngẩn người “Mặc dù lúc đầu là nô tỳ tham vinh hoa phú quý nhưng sau một khoảng thời gian bên cạnh vương gia, nô tỳ thật sự mang lòng yêu người. Nô tỳ cúi xin vương phi thành toàn cho nô tỳ được ở lại đây, dù là nha hoàn cũng được, nô tỳ chỉ muốn ngày ngày được chăm con và nhìn thấy vương gia là đủ rồi”

Diệp Phi ngược mặt trên trời thở dài. Mặc dù biết sức quyến rũ nữ nhân của Thiên Kỳ là không giới hạn nhưng việc này nằm ngoài sự dự đoán của nàng.

- Bạch cô nương, ngươi biết ta không thể mà.

- Vương phi. Người cũng là nữ nhân, cũng yêu thương vương gia như nô tỳ, người cũng làm mẫu thân rồi. Người biết xa cách người mình yêu và hài tư là một nỗi đau không gì chịu nổi mà.

- Đủ rồi! Chuyện này ngưng ở đây, ta không muốn nói đến nữa. Làm như vậy đã là quá nhân từ với người rồi. Ta không muốn trở thành một ác phụ cho người đời phỉ nhổ.

- Vậy thì người thành toàn cho nô tỳ đi...

- “Câm miệng!” Một tiếng nói của nữ nhân đột ngột xuất hiện cứu nguy tình huống khó xử của Diệp Phi “Hổ không lên tiếng thì người tưởng là mèo bệnh à?”

- Tiểu Dực! Không phải muội trở về Huyết Sát cung rồi sao?

- Chuyện dài lắm, từ từ kể cho tỷ nghe. Còn bây giờ để muội, không xử con hồ ly này thì nó vẫn còn cơ hội để quấy cái đuôi cáo của nó. Ta nói cho người biết nhé! Vì nể đặt tỷ nên bọn ta đã để Yên cho người ở trong lao rồi còn được ăn sung mặc sướng ở đây. Nếu người còn không biết điều thì đừng trách sao mẫu tử hai người các người lại được đoàn tụ dưới suối vàng. Ta nhớ không lầm thì Bảo Yến đang chờ để gặp mặt người dưới đó đấy.

- Tiểu Dực! Được rồi. Đi thôi.

Nhìn khuôn mặt trắng bệch đi vì sợ hãi của Ưu Song mà Diệp Phi lại cảm thấy đau lòng, một nữ nhân mệnh khổ trong thời phong kiến.

Diệp Phi nhanh chóng an bài nơi ở thích hợp cho Thiên Dực để... trốn Sơ Tuyết (Phi Phi: Chuyện này sẽ được nói rõ trong phần của Thiên Dực nhé!)

Nàng tiến về phòng ngồi bệch xuống giường thở hắt ra vì mệt. Hai mắt cứ hoa lên như nhìn đâu cũng thấy sao trên trời.

Đúng là sau khi bị trọng thương lại mang thai trong lo lắng và trầm tư đã phần nào rút cạn sức lực trong nàng mất rồi.

- Phi nhi!

Thiên Kỳ tiến lại ôm trọn thân hình mảnh mai của nàng vào lòng sau đó mới gỡ giọng trách mắng.

- Nàng lại đi đâu đấy? Hại ta tìm cả buổi, lo muốn chết.

- “Ta có đi đâu đâu” Diệp Phi vươn tay vuốt lưng trấn an hắn “Tiểu Dực đột ngột đến đây nên ta chỉ an bài nơi ở vội ầy thôi”

- “Muội ấy đến làm gì thế? Lại gây chuyện với lão ngũ à? Mà an bài chuyện gì thì đã có quản gia lo liệu, nàng mới sinh, cần nghỉ ngơi nhiều. Từ nay không có sự cho phép của ta thì không được bước xuống giường nửa bước” Thiên Kỳ đành giọng cảnh cáo khiến Diệp áp hi dở khóc dở cười.

- Tiểu Kỳ!

- “Hử?” Hắn đặt nàng ngồi lên đùi mình, ngây ngô hôn lên làn tóc suôn mượt.

- Ưu Song... thật đáng thương.

- “Phi nhi!” Hắn thở dài, đã bảo không được để nàng gặp Ưu Song rồi thế mà lũ thuộc hạ này mù cả rồi hay sao ấy “Ta không muốn có người thứ ba xen vào giữa chúng ta”

- Nhưng nàng ấy cũng chỉ vì tình yêu của mình thôi.

- “Vậy ta cũng là vì tình yêu của ta, nàng cấm được ta không?” Thiên Kỳ làm mặt nghiêm nghị “Ta để cho nàng ta lưu lại đây cho đến khi sinh đã là biết suy nghĩ rồi. Ta không muốn vì chuyện con con này mà khiến nàng suy nghĩ nhiều. Từ giờ để ta lo, được không?”

- “Tuỳ người” Nàng trề môi dè bĩu khiến hắn phì cười.

- Nàng biết ta yêu nàng nhiều như thế nào mà. Bây giờ nàng và Bình Bình cùng An An chính là bầu trời của ta.

- Người chỉ giỏi nịnh ta thôi.

...

115. Chương 115

Mạc Linh nhanh chóng được đưa ra pháp trường xử tử với tội danh đầu độc vương gia, ám hại hoàng hậu, cấu kết với người Luân Bang mưu đồ đoạt ngôi. Triệu Viễn bị hành hình sau Mạc Linh một ngày cũng với những tội danh trên. Kỳ lạ thay, sau khi hai mưu đồ bị trảm, người ta thấy thấp thoáng bóng dáng của Trang quận chúa trên xe ngựa nường về phía Tây mà đi cho đến tận vài chục năm sau cũng không ai có cơ duyên gặp lại nàng một lần nữa. Tin tức cơ thiếp thất sủng của Duệ Thân vương gia hạ sinh một nam hài trắng trẻo nhưng ốm yếu thường hay bệnh được truyền đi rộng rãi khắp kinh thành. Sau khi hết thời gian ở cử, Ưu Song trân trọng đưa con mà mình đứt ruột đẻ ra không muốn rời đi khỏi vương phủ. Thiên Kỳ bèn mang đến cho nàng ta một sấp ngân phiếu đủ để hai mẫu tử sinh sống đến khi đứa nhỏ mười mấy tuổi nếu biết cần kiệm. Ưu Song nghĩ nếu để hài tử của mình ở lại thì nó cũng không được phụ thân yêu thương chi bằng cho nó cùng mình đồng cam cộng khổ hạnh phúc có nhau, sau này dùng nó để tưởng niệm một nam nhân mà mình mang lòng yêu thương. Và hai mẫu tử dèo bồng nhau xuôi về phía Nam sinh sống như một người tha hương cầu thực nhưng tràn trề tiếng cười. Cho đến tận vài chục năm sau, một lần Thiên Kỳ có dịp đến thành Tường An phía Nam Hàn Thiên quốc, hần vô tình gặp lại Ưu Song mỉm cười hạnh phúc với một nam nhân ngoài ngũ tuần nhưng mắt phượng mày ngài vô cùng tiêu soái. Bên cạnh họ là hai nam một nữ vô cùng viên mãn, trong đó, nam hài lớn tuổi nhất có vẻ ngoài đỉnh đặc như một bậc vương tôn công tử.

6 năm sau:- “Phụ thân” Nam hài tử chạy lại nơi Thiên Kỳ đang vung kiếm luyện võ thút thít khóc trông tội vô cùng khiến hần vội buông kiếm và ẵm đứa bé lên vỗ về.- “Bình nhi! Sao con khóc? Nhị muội lại ăn hiếp con sao?” Thiên Kỳ lau sạch những giọt nước mắt còn vương trên khóe mi con mình rồi ẵm nó hướng đến biệt viện trong đình.- Nhị muội bảo con ngốc, không thèm chơi với con. Thiên Bình vẫn cứ thút thít trong lòng Thiên Kỳ khiến hần không khỏi đau xót. Ông trời thật trêu ngươi một Duệ Thân vương gia lãnh khí như hần đây mà. Khó khăn lắm mới có được hai hài tử một nam một nữ. Vậy mà nữ nhi của hần lại giống thê tử hần như ra từ một khuôn đúc, lạnh lùng, lãnh khốc nhưng quả thật nó rất tinh ranh và thông minh. Còn Thiên Dương lại giống...ừ thì...tất nhiên là giống hần rồi. Con hần không giống hần thì giống ai chứ? Nhưng giống gì không giống lại tối ngày đi mè nheo với nhị muội của mình. Lúc trước hần đâu có như thế đâu...chỉ...ừ thì chỉ mè nheo với thê tử thôi. Nhưng nàng ấy là thê tử của hần mà, không nheo với nàng thì mè nheo với ai đây? Mè nheo với nữ nhân khác chắc bên cạnh vương phủ của hần đã mọc lên một nắm mồ để “Vương gia Hàn Thiên Kỳ chi mộ” từ lâu lắm rồi.- “Đại ca ngốc thì muội bảo ngốc thôi” Tiếng một nữ tử từ ngoài đình vọng vào thu hút sự chú ý của hai nam nhân một già một trẻ bên trong.- “Kệ nhị muội con đi, con chơi với ta được rồi” Thiên Kỳ khẽ liếc về phía nữ nhi của mình rồi vội vàng quay sang đỡ dành Thiên Bình. Hần không dám động vào mẫu tử nhà này đâu, chết có ngày.- “Thì đệ ấy chơi với phụ thân miết nên mới ngốc đấy thôi” Nữ nhi đặt thí thí lên ghế đá nhàn nhã rót trà đưa lên miệng thưởng thức giống như ai kia khi còn trẻ mà không thèm để ý khóe môi phụ thân mình khẽ giựt giựt.- “Hàn Thiên An, con...con nói ai ngốc hả?” Thiên Kỳ giựt tách trà trên miệng Thiên An đặt xuống bàn đá cái cốc rồi nhìn trừng trừng vào nữ nhi không sợ trời không sợ đất của mình.- “Con đâu có nói, là mẫu thân nói đó chứ” Thiên An giương đôi mắt vô tội nhìn về phía phụ thân mình khiến hần không thể nào giận được nữa bởi vì nhìn vào đôi mắt màu nâu trong suốt đó, hần lại nhìn thấy hình ảnh thê tử khủng khiếp của hần.- “Mẫu thân con nói những gì?” Hần không chịu thua bèn moi móc tin tức từ miệng nữ nhi.- “Mẫu thân bảo con đừng chơi với ngốc tử kéo mình cũng trở thành kẻ ngốc” Thiên An tiếp tục vốc miếng bánh bỏ vào miệng nhai nhóp nhép như chọc tức Thiên Kỳ.- “Rồi sao nữa?” Hần không đủ kiên nhẫn bèn gấp gáp hỏi dồn.- Con bèn hỏi ngốc tử là ai.- Mẫu thân con trả lời sao?- Mẫu thân nói: ‘Minh chứng cho kẻ ngốc tử chính là phụ thân của con đấy’, thế thôi.- “Phi nhi! Nàng dạy con cái kiểu gì đấy hả?” Thiên Kỳ hét lên chói lọi cả một góc vương phủ “Ta sẽ hảo hảo dạy dỗ lại nàng, không xử nàng dịp này ta thề không là Hàn Thiên Kỳ”. THE END!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truc-lam-son-trang>